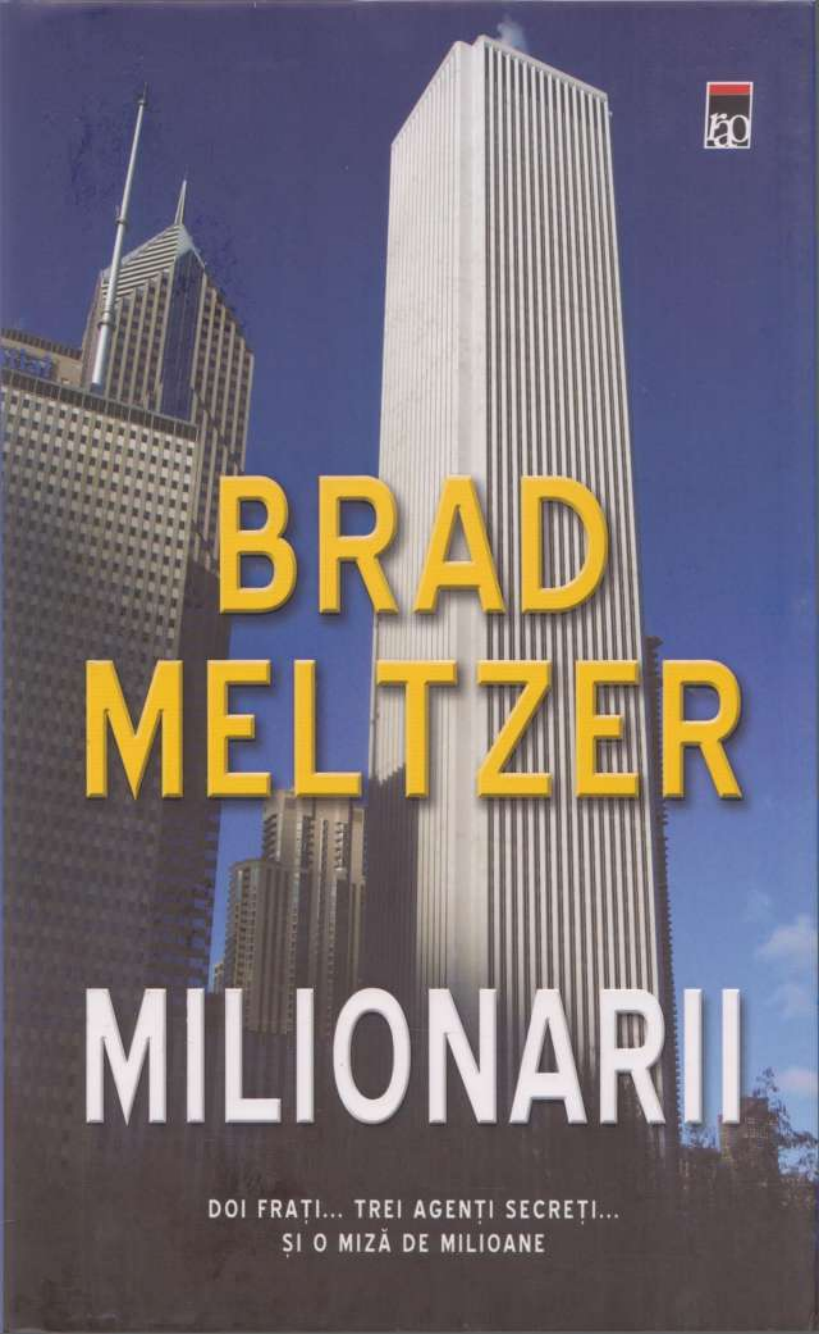
BRAD
MELTZER
MILIONARII
DOI FRAȚI... TREI AGENȚI SECREȚI...
ȘI O MIZĂ DE MILIOANE

biblioteca rao

BRAD MELTZER

MILIONARII

Traducere din limba engleză
ANDREEA ŞELER

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MELTZER, BRAD
Milionarii / Brad Meltzer; trad.: Andreea Şeler. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0156-6

I. Şeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD MELTZER
The Millionaires
© 2002 by Forty-four Steps, Inc.
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu Warner Books,
New York, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0156-6

Pentru Cori,
care mă uimeşte în fiecare zi

Pentru Dotty Rubin şi Evelyn Meltzer,
bunicele mele, pentru că m-au învăţat despre trecut şi, astfel, mi-au arătat viitorul

Şi în amintirea lui
Ben Rubin şi Sol Meltzer,
bunicii mei, a căror moştenire influenţează şi acum întreaga familie

Douăzeci şi trei la sută dintre oameni mărturisesc că, dacă ar şti că nu vor fi prinşi, ar fura.

„... dar, pentru a trăi în afara legii, trebuie să fii cinstit."
Bob Dylan

1

Ştiu încotro mă îndrept. Şi ştiu exact cine vreau să ajung. Acesta este şi motivul pentru care m-am angajat aici... şi pentru care, patru ani mai târziu, încă îi mai suport pe clienţi. Şi pretenţiile lor. Şi teancurile lor de bani. De cele mai multe ori, nu vor altceva decât să păstreze o anumită discreţie, aspect care reprezintă, de fapt, specialitatea băncii. Există însă şi situaţii în care vor o oarecare... implicare personală. Telefonul începe să sune, iar eu îmi intru în rol.

– Oliver la telefon, spun în receptor. Cu ce vă pot ajuta?

– *Unde dracu' e şeful tău?!* îmi explodează în ureche o voce hodorogită, cu un puternic accent sudic.

– Po... Poftim?

– Nu te mai da rotund, Caruso! Îmi vreau *banii!*

Abia când rosteşte cuvântul „banii" recunosc accentul. Tanner Drew, cel mai mare dezvoltator de zgârie-nori din New York City şi conducătorul Biroului Familial Drew. În lumea indivizilor cu valoare netă ridicată, un birou familial este realizarea maximă. Rockefeller. Rothschild. Gates şi Soros. Odată angajat, biroul familial supervizează toţi consilierii, avocaţii şi bancherii care administrează banii familiei. Profesionişti plătiţi pentru a aduce profit şi de pe urma ultimului bănuţ. Acum nu mai discuţi cu familia – discuţi cu biroul. Aşa că, dacă şeful clanului mă sună direct... o să mi se scoată câţiva dinţi, fără anestezie.

– Nu s-a făcut încă transferul, domnule Drew?

– Evident că nu s-a făcut încă, deşteptule! Acum, ce dracu' o să faci tu ca să repari asta? Şeful tău mi-a promis că banii vor ajunge aici până la două! *Ora două!* ţipă el.

– Îmi cer scuze, domnule, dar domnul Lapidus e...

– Nu dau nici doi bani pe locul unde-o fi – tipul de la Forbes mi-a fixat ca termen ziua de azi; eu i-am transmis *şefului tău* acest termen, iar acum ţi-l fixez *şi ţie!* La dracu', ce altceva mai e de discutat?!

Simt că mi se usucă gura. În fiecare an, topul Forbes îi prezintă pe cei mai bogaţi 400 de indivizi din Statele Unite. Anul trecut, Tanner Drew s-a clasat pe locul 403. Nu i-a plăcut deloc. Aşa că, anul acesta, e hotărât să se ridice singur un loc-două. Sau trei. Din păcate pentru mine, singurul lucru care-i stânjenea planurile e un transfer de 40 de milioane de dolari în conturile sale, pe care se pare că noi nu l-am operat încă.

– Aşteptaţi un moment, domnule, o să...

– Nici să nu îndrăzneşti să mă laşi să aş...

Apăs pe butonul de aşteptare şi mă rog pentru o minune. Câteva secunde mai târziu, aştept să aud în receptor vocea lui Judy Sklar, secretara lui Lapidus. N-aud decât înregistrarea mesageriei. Cu şeful plecat la o casă de vacanţă de protocol, nu mai are nici un motiv să rămână la birou. Închid şi încep din nou. De data asta, sun direct la Numărul Unu din DEFCON. Telefonul mobil al lui Henry Lapidus. La primul apel, nici un răspuns. La al doilea, la fel. La al treilea, deja nu mai sunt în stare de altceva decât să mă uit lung la pâlpâitul luminiţei roşii de pe telefon. Tanner Drew aşteaptă.

Apăs pe buton pentru a relua legătura cu el şi iau şi telefonul mobil.

– Aştept să mă sune înapoi domnul Lapidus, îi explic.

– Băiete, dacă mă mai pui vreodată să aştept...

Indiferent de ce spune, nu-l ascult. În loc de asta, degetele îmi alunecă pe suprafaţa telefonului mobil, formând rapid numărul de pager al lui Lapidus. În momentul în care aud tonul de apel, introduc interiorul meu şi adaug numărul 1822. Urgenţa supremă: 911 dublat.

– ... nici una dintre scuzele tale de doi bani -- tot ce vreau să aud e că transferul a fost operat!

– Înţeleg, domnule.

– Nu, băiete. Nu înţelegi deloc.

„Hai", îmi implor eu în gând telefonul mobil. „Sună!"

– La ce oră va avea loc transferul? latră el în receptor.

– De fapt, oficial, noi închidem la trei... Ceasul de pe perete îmi arată că e trei şi un sfert. Dar uneori putem prelungi programul până la patru. Văzând că nu răspunde, adaug: Puteţi să-mi spuneţi numărul contului şi numele băncii la care trebuie să ajungă banii?

Îmi transmite rapid aceste informaţii, pe care le mâzgălesc pe o hârtiuţă găsită pe birou. În cele din urmă, adaugă:

– Oliver Caruso, da? Aşa te cheamă? Glasul său e blând şi calm.

– Da... da, domnule.

– Bine, domnule Caruso. Asta e tot ce voiam să ştiu. Spunând acestea, închide.

Mă uit lung la telefonul mobil, care se încăpăţânează să rămână mut. În continuare, nimic.

În trei minute, am apelat pagerul şi mobilul celorlalţi parteneri la care am acces. Nimeni nu-mi răspunde. E vorba de un cont de 125 de milioane de dolari. Îmi scot sacoul şi trag de nodul cravatei. Aruncând o privire rapidă pe Rolodexul reţelei noastre, găsesc numărul de la Club University – proprietarul casei de protocol unde se aflau partenerii. Până apuc să formez numărul, pot jura că-mi aud propria inimă bătând.

– Club University, răspunde o voce de femeie.

– Bună, îl caut pe Henry Lapi...

– Dacă vreţi să luaţi legătura cu un operator al clubului sau cu un oaspete cazat la noi, apăsaţi tasta 0, continuă vocea înregistrată.

Apăs puternic pe zero şi o altă voce înregistrată spune:

– Toţi operatorii sunt ocupaţi – vă rugăm să aşteptaţi.

Apucând celularul, apăs înnebunit pe taste, căutând o persoană cu suficientă autoritate. Baraff... Bernstein... Mary de la Contabilitate – Plecat, plecat şi plecată.

„Urăsc vinerile din apropierea Crăciunului. Unde dracu' e toată lumea?"

În urechea mea, înregistrarea vocii feminine repetă:

– Toți operatorii sunt ocupați – vă rugăm să așteptați.

Sunt tentat să apăs butonul de panică și să-l sun pe Shep, care se ocupă de securitatea băncii, dar... nu... e prea formalist... fără semnăturile necesare, n-o să mă lase niciodată să o fac. Deci, dacă nu pot da de nici o persoană cu suficientă autoritate pentru a aproba un transfer, trebuie, cel puțin, să găsesc pe cineva din centrală care să...

Am găsit.

Frate-meu!

Cu receptorul la ureche și celularul la cealaltă, închid ochii și ascult cum îi sună telefonul. O dată... de două ori...

– Charlie la telefon, răspunde el.

– Ești încă la birou?

– Nu – am plecat acum o oră, îmi spune el, imperturbabil. Nu sunt decât o iluzie.

Nu iau în seamă gluma.

– Mai știi unde-și ține Mary de la Contabilitate numele de utilizator și parola?

– Cred că da... de ce?

– Nu pleca nicăieri! Cobor imediat.

Degetele mele dansează ca fulgerul pe tastatura telefonului, deviindu-mi apelurile pe celular – în caz că îmi răspund cei de la Club University.

Ieșind în goană din birou, virez brusc la dreapta și mă îndrept direct către ascensorul particular aflat în capătul holului lambrisat cu lemn de mahon. Nu-mi pasă că e rezervat exclusiv clienților. Introduc codul de șase cifre al lui Lapidus apăsând tastele aflate deasupra butoanelor de chemare a liftului, iar ușile se deschid lin. Nici asta nu i-ar plăcea lui Shep de la Securitate.

De îndată ce intru, mă rotesc rapid și apăs pe butonul de închidere a ușilor. Săptămâna trecută am citit într-o carte de afaceri că, de cele mai multe ori, butoanele de închidere a ușilor sunt deconectate – nu

se află acolo decât pentru a-i face pe cei grăbiți să simtă că ar deține controlul. Ștergându-mi fruntea plină de sudoare și trecându-mi degetele prin părul meu șaten-închis, apăs oricum pe buton. Apoi apăs din nou. Am de coborât trei etaje.

– Ei, ei, ei, spune Charlie, ridicându-și privirea dintr-un teanc de hârtii, cu același zâmbet copilăresc dintotdeauna.

Coborându-și bărbia, aruncă o privire peste ochelarii lui vintage cu ramă de baga. Poartă ochelarii aceia de ani buni – cu mult înainte de a ajunge să fie la modă. Același lucru e valabil și pentru cămașa albă și pantalonii mototoliți. Ambele articole sunt luate din garderoba mea, dar, cumva, prin felul în care se așază pe silueta lui zveltă, arată perfect. Șic citadin; niciodată scorțoșenie academică.

– Uite cine munceşte pe brânci pe aici! mă laudă, pe un ton vesel. Hei, da' unde e atitudinea ta „Nu mai sunt membru al proletariatului"?

Ignor înțepătura. A trebuit să mă obișnuiesc cu astfel de replici în decursul ultimelor luni. De șase luni, mai precis de când am reușit să-i fac rost și lui de o slujbă la bancă. Avea nevoie de bani, iar eu și mama aveam nevoie de ceva ajutor cu cheltuielile casei. Dacă ar fi fost vorba numai de gaze, electricitate și chirie, ne-am fi descurcat. Dar facturile de la spital – pentru Charlie, asta fusese întotdeauna o chestiune de onoare. Sunt singurul motiv pentru care a acceptat postul. Și, deși știu că vede această slujbă doar ca pe un mijloc de a contribui la bugetul familial în timp ce compune muzică, n-are cum să-i fie ușor să mă vadă într-un birou individual, la un etaj superior, cu un birou de nuc și scaun de piele, în timp ce el lucrează jos, într-un birou comun, cu paravane de plastic bej între nișele angajaților.

– Care-i problema? mă întreabă în timp ce eu mă frec la ochi. Te dor ochii de la lumina neoanelor? Dacă vrei, mă duc eu sus să-ți aduc lampa de birou – sau poate ar trebui să-ți aduc și carpeta persană de sus – știu că mocheta industrială îți face rău la...

– Poți să taci o secundă?

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, îngrijorat dintr-odată. E vorba de mama?

Ori de câte ori mă vede supărat, asta e mereu prima întrebare – mai ales după ce au speriat-o recuperatorii, luna trecută.

– Nu, nu e vorba de mama...

– Atunci nu mai face aşa! Aproape că-mi vine să vomit de spaimă!

– Îmi pare rău... doar că... sunt în criză de timp. Unul dintre clienţii noştri... Lapidus trebuia să opereze un transfer, iar eu m-am trezit luat la palme pentru că banii n-au ajuns încă.

Ridicându-şi pantofii negri pe birou, Charlie îşi înclină scaunul, lăsându-l suspendat pe picioarele din spate, şi ia o cutie de plastilină de pe colţul biroului. O duce la nas, adulmecă boarea copilăriei şi lasă să-i scape un hohot de râs. Un râs ascuţit, tipic pentru un frate mai mic.

– *Cum* poţi să crezi că o astfel de situaţie poate fi amuzantă? întreb eu.

– De-asta îţi faci tu griji? Vreun tip care nu şi-a primit banii de buzunar? Spune-i să aştepte până luni.

– Da' de ce nu-i spui tu – îl cheamă Tanner Drew.

Scaunul lui Charlie revine brusc cu toate picioarele pe podea.

– Vorbeşti serios? întreabă el. Cât?

Nu-i răspund.

– Hai, Ollie, n-o să mă dau în spectacol.

Tot nu rostesc nici un cuvânt.

– Ascultă, dacă nu voiai să-mi spui, de ce ai mai coborât?

N-ai cum să parezi o aşa lovitură. Răspunsul meu e abia o şoaptă:

– 40 de milioane de dolari.

– *40 de mili...?* strigă el. *Ai fumat ceva?!*

– Ai zis că n-o să te dai în spectacol!

– Ollie, nu e ca şi cum i-ai strecura unui fraier un fişic de monede. Când vorbeşti de sume cu opt cifre... chiar şi pentru Tanner, nu e doar ceva mărunţiş – iar tipul deţine deja jumătate din cen...

– *Charlie!* strig eu.

Se opreşte imediat – ştie deja că sunt prea tensionat.

– Chiar aş avea nevoie de ajutorul tău, adaug eu, urmărindu-i reacţia.

Pentru oricine altcineva, ar fi un moment excepţional – o recunoaştere a slăbiciunii care ar putea recalibra definitiv raportul dintre birourile de nuc şi plasticul bej. Sincer să fiu, probabil că o meritam.

Fratele meu mă priveşte direct în ochi.

– Spune-mi ce trebuie să fac, zice el.

Aşezat pe scaunul lui Charlie, introduc numele de utilizator şi parola lui Lapidus. Poate că nu mă aflu eu chiar în vârful stâlpului-totem, dar sunt totuşi asociat. Cel mai tânăr asociat – şi singurul aflat în subordinea directă a lui Lapidus. Într-o firmă cu doar 12 parteneri, chiar şi numai asta face să mă aflu mai sus decât cei mai mulţi angajaţi. La fel ca mine, nici Lapidus n-a crescut cu un teanc de bani în buzunare. Dar slujba potrivită, cu şeful potrivit l-au dus la şcoala de afaceri potrivită, care l-a propulsat în lumea ascensoarelor particulare. Acum e gata să întoarcă serviciul. După cum mi-a spus în prima zi, planurile simple dau cele mai bune rezultate. Eu îl ajut; mă ajută şi el pe mine. Ca şi Charlie, toţi avem metodele noastre de a scăpa de datorii.

Cocoşându-mă deasupra biroului, aştept să văd o schimbare pe monitorul calculatorului. În spatele meu, Charlie stă lateral pe braţul scaunului, sprijinindu-se de spatele şi umărul meu pentru a-şi păstra echilibrul. Când îmi înclin capul într-un anume unghi, pot să văd imaginile noastre reflectate în suprafaţa curbă a monitorului. Dacă mijesc ochii repede, arătăm ca nişte puşti. Dar chiar atunci contul lui Tanner Drew apare pe ecran – şi orice altceva dispare.

Ochii lui Charlie fug direct la balanţă: 126 023 164,27 $.

– O groază de sandviciuri cu unt de arahide! Balanţa mea e atât de scăzută încât nu-mi mai permit nici să-mi comand şi suc pe lângă mâncare, iar tipul ăsta crede că are vreun drept să se plângă?

N-ai cum să contrazici o astfel de părere – chiar şi pentru o bancă precum a noastră, sunt o groază de bani. Bineînţeles, a spune

că Greene & Greene e doar o bancă e ca şi cum ai spune că Einstein e „bun la matematică".

Greene & Greene e ceea ce se numeşte o „bancă privată". Principalul serviciu oferit: discreţia – şi tocmai de aceea nu administrăm banii oricui. De fapt, atunci când vine vorba de clienţi, nu ei ne aleg pe noi; noi îi alegem pe ei. Şi, ca majoritatea altor bănci, avem un prag minim pentru depuneri. Diferenţa e că la noi minimul e două milioane de dolari. Iar asta numai pentru *a deschide* un cont. Dacă ai cinci milioane, spunem: „Bine – un început promiţător". La 15 milioane: „Am vrea să stăm de vorbă". Iar la 75 sau mai mult, facem plinul la avionul particular şi venim să vă vedem imediat, domnule Drew, da, domnule.

– Ştiam eu, zic, arătând cu degetul către ecran. Lapidus nici măcar nu a înregistrat transferul în sistem. Probabil că a uitat complet de el. Folosind o altă parolă de-a lui Lapidus, tastez cu rapiditate prima parte a solicitării.

– Eşti sigur că nu e nici o problemă să-i foloseşti parolele aşa?

– Nu-ţi face griji – o să fie totul bine.

– Poate că ar trebui să sunăm la Securitate şi poate Shep o să...

– Nu vreau să-l sun pe Shep! insist eu, ştiind care ar fi rezultatul.

Charlie priveşte monitorul scuturând neîncrezător din cap. În rubrica „Activitate curentă", zăreşte trei plăţi prin cec – toate către „Kelli Turnley".

– Pun pariu că e amanta lui, spune el.

– De ce? întreb eu. Pentru că o cheamă *Kelli?*

– Ai face bine s-o crezi, Watson. Jenni, Candi, Brandi – sunt ca nişte permise de şedere la Conacul Playboy – arată „i"-ul şi eşti primită cu braţele deschise.

– În primul rând, n-ai dreptate. În al doilea rând, fără exagerare, e cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată. Şi, în al treilea rând...

– Cum o chema pe prima iubită a tatei? Ia să mă gândesc... era oare... *Randi?*

Cu o mişcare rapidă, îmi împing scaunul în spate, îl răstorn pe Charlie de pe mâner şi ies grăbit din nişa lui.

– Nu vrei să auzi ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea? strigă el în urma mea.

Străbat holul, ascultând pierdut formulele înregistrate de la Club University. Înfuriat, închid telefonul şi o iau de la capăt. De data aceasta, îmi răspunde chiar o persoană adevărată.

– Club University – cu ce vă pot ajuta?

– Încerc să iau legătura cu Henry Lapidus – este într-o şedinţă, într-una din sălile dumneavoastră de conferinţe.

– Aşteptaţi un moment, vă rog, domnule, şi o să...

– Nu-mi face legătura cu altcineva! Trebuie să vorbesc cu el *acum*.

– Nu sunt decât o operatoare telefonică, domnule – nu pot decât să vă fac legătura cu un număr de interior.

Se aude un clic, apoi un alt zgomot.

– Aţi apelat Centrul de conferinţe de la Club University. Toate liniile sunt ocupate – vă rugăm să aşteptaţi.

Ţinând strâns telefonul de ureche, alerg pe hol şi mă opresc în faţa unei uşi de metal fără nici o inscripţie. „Cuşca", după cum e cunoscută în toată banca, e unul dintre puţinele birouri cu acces restrâns de la acest etaj şi, de asemenea, locul unde se află întregul nostru sistem de transfer de bani. Ca bani gheaţă, cecuri sau transferuri electronice – toate pornesc de aici.

Evident, deasupra mânerului uşii se află o tastatură unde trebuie introdus un cod de acces. Codul lui Lapidus îmi asigură intrarea. Directorul general are acces peste tot.

Aflat cu zece paşi în urma mea, Charlie intră în biroul pentru şase persoane. Încăperea dreptunghiulară se întinde de-a lungul părţii din spate a etajului trei, dar în interior e la fel ca în cele cu nişe: lumină de neon, birouri modulare, mochetă gri. Singura diferenţă o reprezintă maşinile de calcul de dimensiuni industriale care împodobesc fiecare birou. Locul de joacă al contabililor.

– De ce trebuie să izbucneşti mereu aşa? mă întreabă Charlie, prinzându-mă din urmă.

– Putem, te rog, să nu discutăm despre asta aici?

– Spune-mi doar de ce...

– Pentru că aici lucrez! țip eu, întorcându-mă brusc. Și tu lucrezi aici – iar viețile noastre personale ar trebui să rămână acasă! E-n regulă? Într-o mână are carnețelul pe care-l poartă mereu cu el și în cealaltă un stilou. Un adevărat învățăcel într-ale vieții. Și nu te apuca să notezi nimic din ce spun, îl avertizez. Nu vreau să-mi regăsesc cuvintele în vreun cântec de-al tău.

Charlie se uită lung la podea, întrebându-se dacă merită să mă combată.

– Cum vrei tu, spune el, lăsând în jos mâna cu carnețelul.

Când vine vorba despre arta lui, nu se angajează niciodată într-o confruntare.

– Mulțumesc, lansez eu, înaintând în birou. Dar, tocmai când mă apropiam de biroul lui Mary, aud scârțâitul peniței în spatele meu. Ce faci?

– Îmi pare rău, izbucnește el în râs, mâzgălind alte câteva cuvinte pe carnețel. Gata, am terminat.

– Ce-ai scris? întreb, autoritar.

– Nimic, doar...

– Ce ai scris?!

Ridică mâna în care ținea carnețelul:

– „Nu vreau să-mi regăsesc cuvintele în vreun cântec de-al tău", repetă. Nu-i așa că e un titlu bestial pentru un album?

Fără să-i răspund, privesc din nou spre biroul lui Mary.

– Poți să-mi arăți, te rog, unde-și ține parola?

Îndreptându-se către cel mai curat, cel mai ordonat birou din încăpere, șterge în glumă praful imaginar de pe scaunul lui Mary, se așază ușor și întinde mâna spre trei rame foto din plastic, aflate lângă computerul ei. Un băiat de doisprezece ani cu o minge de fotbal american în mână, un băiat de nouă ani în echipament de baseball și o fetiță de șase ani, lăsându-se pozată cu o minge de fotbal european. Charlie o ia pe cea cu mingea de fotbal american și o întoarce cu susul în jos. Sub baza ramei sunt scrise numele ei de utilizator și parola: marydamski – 3BUG5E. Charlie dă din cap, zâmbind:

– Primul născut – întotdeauna e cel mai iubit.

– Cum ai...?

– O fi ea regina numerelor, dar urăşte calculatoarele. Într-o zi, când am intrat în birou, m-a rugat să-i dau o idee legată de locul unde să ascundă parola, iar eu i-am sugerat fotografiile.

Tipic pentru Charlie. El e prieten cu toţi.

Deschid computerul lui Mary şi arunc o privire la ceasul de pe perete: 3.37 P.M. Abia dacă mai am 25 de minute. Folosindu-i parola, intru direct în „Transferuri de fonduri". Găsesc transferul lui Tanner, în lista de aşteptare de pe ecranul lui Mary – aşteaptă acordarea aprobării finale. Introduc codul băncii lui Tanner şi numărul de cont pe care mi-l dăduse.

„Suma de transferat?" Aproape că mă doare să tastez: 40 000 000 $.

– O groază de gologani, constată Charlie.

Îmi arunc ochii la ceasul de pe perete: 3.45 P.M. Mai sunt cincisprezece minute până la patru.

În spatele meu, Charlie mâzgăleşte din nou ceva pe carneţelul lui. Aceasta e mantra lui: „Apucă lumea cu ambele mâini; trăieşte clipa". Mut cursorul pe „Trimite". Aproape gata.

– Pot să te întreb ceva? strigă Charlie. Înainte să-i pot răspunde, adaugă: Cât de tare ar fi dacă toată chestia asta ar fi o înşelătorie?

– Ce?

– Toată chestia asta... telefonul, ţipatul... Râde în timp ce-şi închipuie totul. Cu toată învălmăşeala de evenimente, de unde ştii că acela era adevăratul Tanner Drew?

Întreg corpul îmi înţepeneşte.

– *Poftim?*

– Adică, tipul are un birou familial – de unde îi ştii tu vocea?

Îmi iau mâna de pe mouse şi încerc să ignor fiorii care-mi ridică firele de păr de pe ceafă. Mă întorc cu faţa la fratele meu. Se oprise din scris.

2

– Ce vrei să spui? Crezi că e o şmecherie?

– N-am nici cea mai vagă idee – dar gândeşte-te numai cât de uşor ar fi: Un tip dă un telefon, ameninţă cu represalii dacă nu i se transferă 40 de milioane de parai, după care îţi dă un număr de cont şi spune: „Fă-o".

Mă uit lung la numărul de cont din unsprezece cifre care luceşte pe ecranul din faţa mea.

– Nu, insist eu. E imposibil.

– Imposibil? E ca în romanele acelea pe care le vezi în librării an de an – ticălosul îi înscenează o fărădelege eroului ambiţios chiar la început...

– Nu suntem într-o carte tâmpită! ţip eu. E viaţa mea!

– Sunt vieţile amândurora, adaugă el. Iar tot ce spun eu e că, în momentul în care dai clic, banii se pot duce foarte bine în nu-ştiu-ce cont din Bahamas.

Ochii mei sunt în continuare fixaţi pe numărul de cont. Cu cât mă uit la el, cu atât luceşte mai puternic.

– Şi ştii cine o să o păţească dacă dispar banii...

Îşi alege cuvintele cu mare grijă. După cum ştim amândoi, Greene & Greene nu e ca o bancă obişnuită. Citibank, Banca Americii – acestea sunt nişte corporaţii imense, impersonale. Nu şi banca noastră. Aici, partenerii sunt foarte apropiaţi. Unul dintre avantajele de care se bucură clienţii noştri e că o astfel de conducere ne scuteşte de anumite cerinţe de raportare faţă de guvern,

ceea ce ne ajută să ne păstrăm discreția, ceea ce ne protejează să nu ne vedem numele prin ziare, ceea ce ne permite să ne alegem numai clienții pe care-i vrem. După cum spuneam: Nimeni nu-și deschide un cont la Greene. I-l deschidem noi.

În schimbul acestor servicii, partenerii administrează o avere semnificativă sub un acoperiș incredibil de mic. Și mai important – îmi amintesc în timp ce mă holbez la transferul de 40 de milioane al lui Tanner – fiecare partener răspunde personal pentru *toate* proprietățile băncii. La ultimul calcul, aveam 13 miliarde de dolari în administrare. *Miliarde*. Cu „arde". Împărțite la 12 parteneri.

Lasă-l pe Tanner – acum nu mă pot gândi la altcineva decât la Lapidus. Șeful meu. Și cel care avea să-mi vâre documentele de concediere pe gât dacă pierdeam pe unul dintre cei mai mari clienți ai băncii.

– Ascultă-mă pe mine, n-are cum să fie o escrocherie, insist eu. L-am auzit din întâmplare pe Lapidus vorbind despre acest transfer săptămâna trecută. Adică, nu prea-i stă în caracter lui Tanner să sune așa, din senin.

– Asta, bineînțeles, dacă nu e implicat și Lapidus...

– Ai de gând să taci? Ai început să vorbești ca un... un...

– Un individ care știe despre ce vorbește?

– Nu, ca un paranoic care a pierdut legătura cu realitatea.

– Dacă vrei să știi, cuvântul *paranoic* m-a jignit. Ca și *legătură*.

– Poate că ar trebui să-l sunăm, ca să fim siguri.

– Nu-i deloc o idee rea, consimte Charlie.

După ceasul din perete, mai am patru minute. Ce rău poate să facă un telefon?

Caut rapid în Agenda de Clienți numărul de acasă al lui Tanner. Nu există decât cel de la biroul familial. Uneori, protejarea intimității e o pacoste. Fără altă opțiune, formez numărul și-mi arunc ochii la ceas. Trei minute și jumătate.

– Biroul familial Drew, răspunde o femeie.

– Numele meu e Oliver Caruso, de la Greene & Greene – trebuie să vorbesc cu domnul Drew. E o urgență.

– Ce fel de urgență? îmi răspunde ea tăios. Aproape că-i pot auzi batjocura.

– Una de 40 de milioane de dolari.

Pauză.

– Așteptați, vă rog.

– Îți fac legătura? întreabă Charlie.

Ignorând întrebarea, accesez din nou meniul de transfer electronic și plasez cursorul pe „Trimite". Charlie se așază din nou pe brațul scaunului, strângându-mi umărul cămășii în pumn, neliniștit.

– Mama are nevoie de o pereche nouă de pantofi cu toc... spune, în șoaptă.

Treizeci de secunde mai târziu, o aud pe secretară din nou.

– Îmi pare rău, domnule Caruso – nu răspunde la numărul din birou.

– Are mobil?

– Domnule, nu sunt sigură că înțelegeți...

– De fapt, înțeleg cum nu se poate mai bine. Spune-mi cum te numești, ca să-i pot comunica domnului Drew cu cine am stat de vorbă!

Din nou, pauză.

– Așteptați, vă rog.

Mai avem numai două minute și zece secunde. Știu că banca e sincronizată cu ceasul de la Fed, dar există o limită.

– Ce-o să faci? întreabă Charlie.

– O să reușim, îi spun.

Cincizeci de secunde.

Ochii-mi sunt lipiți de butonul virtual pe care scrie „Trimite". Partea de sus a ecranului nici măcar nu-mi arată suma, 40 000 000 $, dar, în momentele acestea, șirul de cifre e tot ce pot vedea. Apăs butonul Difuzor al telefonului, ca să-mi eliberez mâinile. Pe umăr simt cum pumnul lui Charlie se strânge mai tare.

Treizeci de secunde.

– Unde dracu' e femeia aia?

Mâna îmi tremură atât de tare pe mouse, încât cursorul se mișcă de colo-colo pe ecran. N-avem nici o șansă.

– Acu-i acu', spune Charlie. E timpul să ne hotărâm.

Are dreptate aici. Problema e că... eu... pur şi simplu nu pot. Căutând ajutor, arunc o privire peste umăr, la fratele meu. Nu scoate nici un cuvânt, dar aud tot. Ştie de unde suntem. Ştie că am petrecut patru ani muncind pe brânci aici. Pentru toţi, această slujbă e şansa noastră de a ieşi din sala de urgenţe. Când mai sunt douăzeci de secunde, dă aproape imperceptibil din cap, în semn de aprobare.

De asta am nevoie – doar un mic impuls pentru a trăi clipa la maximum. Mă întorc din nou spre monitor. „Dă clic pe buton", îmi spun în gând. Dar, tocmai când mă pregăteam să o fac, îmi îngheaţă tot corpul. Stomacul mi se transformă într-un crater şi încep să văd lumea ca prin ceaţă.

– Hai! strigă Charlie.

Cuvintele reverberează în încăpere, dar se pierd. Mai sunt doar câteva secunde.

– *Oliver, dă clic pe blestematul ăla de buton!*

Mai spune şi altceva, dar nu simt decât o zgâlţâitură puternică de cămaşă. Dându-mă la o parte, Charlie se apleacă în faţă. Îi privesc mâna coborând cu viteză, prinzând mouse-ul într-o strânsoare fermă. Pe ecran, butonul „Trimite" clipeşte, transformându-se în propriul negativ, după care îşi recapătă înfăţişarea obişnuită. Trei secunde mai târziu, pe ecran apare o fereastră dreptunghiulară:

„Stare: În aşteptare."

– Asta înseamnă că...?

„Stare: Aprobat."

Charlie îşi dă seama acum ce avem în faţa ochilor. Ca şi mine.

„Stare: Trimis."

Atâta tot. Trimis. Un e-mail de 40 de milioane de dolari.

Privim amândoi telefonul dat pe speaker, aşteptând un răspuns. Nu primim decât o tăcere crudă. Gura mi-e larg deschisă. În sfârşit, Charlie dă drumul cămăşii mele. Piepturile noastre se ridică şi coboară în acelaşi ritm... dar din motive total diferite. Luptă şi fugă. Mă întorc către fratele meu... tânărul meu frate... dar el nu scoate nici un cuvânt. Şi atunci se aude un cârâit la telefon. O voce.

– Caruso, mârâie Tanner Drew cu un accent sudic care acum e la fel de inconfundabil ca o furculiță în ochi, dacă acesta nu e un telefon de confirmare, ai face bine să începi să te rogi.

– E... este, domnule, spun eu, reținându-mi cu greu un zâmbet larg. Voiam doar să confirm transferul.

– Bine. La revedere. Cu un zgomot sec, convorbirea ia sfârșit.

Mă întorc, dar e prea târziu. Fratele meu a plecat deja.

Ieșind în goană din Cușcă, îl caut din priviri pe Charlie – dar, ca de obicei, e prea rapid pentru mine. Ajuns la nișa lui, îmi pun mâinile pe marginile pereților despărțitori, mă înalț și arunc o privire înăuntru. Cu picioarele pe birou, mâzgălește ceva pe un caiet verde cu spirală, cu capacul de la pix în gură și pierdut în propriile gânduri.

– Era fericit Tanner? întreabă el, fără să se întoarcă.

– Da, era încântat. Nu putea decât să-mi mulțumească – în repetate rânduri. Într-un final, i-am zis: „Nu, nu trebuie să-mi pomeniți numele în profilul dumneavoastră din *Forbes* – simplul fapt că v-am ajutat să intrați în Topul 400 e suficient pentru a mă declara mulțumit".

– Minunat, spune Charlie, întorcându-se în sfârșit cu fața la mine. Mă bucur că s-a rezolvat.

Nu suport când face asta.

– Hai, implor. Zi-o.

Își lasă picioarele pe podea și își azvârle caietul pe birou. Aterizează chiar lângă plastilina care se află la numai câțiva centimetri de colecția sa de soldăței verzi, de sub abțibildul alb-negru de pe monitor, pe care scrie: „Mă vând Sistemului zi de zi!"

– Ascultă, îmi pare rău că am înghețat așa, îi spun eu.

– Nu-ți face probleme, frățioare – i se poate întâmpla oricui.

Dumnezeule, cum o fi să ai un temperament ca acesta?

– Deci nu te-am dezamăgit?

– Dezamăgit? Asta era hiba ta, nu a mea.

– Știu... numai că... mă tachinezi mereu că m-am înmuiat...

– A, păi e clar că eşti moale – traiul acesta pe picior mare şi încercările de a le face pe plac şefilor – eşti la fel de moale ca fundul unui bebeluş.

– Charlie...!

– Dar nu un funduleţ catifelat de bebeluş – unul din alea complet tari, ca al unui bebeluş sumo sau aşa ceva.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc auzind gluma. Nu e nici pe departe la fel de bună ca cea de acum trei luni, când a încercat să vorbească o zi întreagă ca un pirat (ceea ce a şi făcut), dar merge.

– Ce-ai zice să vii în seara asta pe la mine şi să mă laşi să-ţi mulţumesc făcându-ţi cinste cu cina?

Charlie s-a oprit câteva secunde, studiindu-mă.

– Numai dacă nu luăm o maşină închiriată.

– Ai de gând să încetezi? Ştii bine că banca o să plătească factura, după tot ce am făcut în seara asta.

Dă din cap, dezaprobator.

– Te-ai schimbat, omule – nici măcar nu te mai recunosc...

– Bine, bine, nu luăm nici o maşină închiriată. Ce-ai zice de un taxi?

– Ce-ai zice de metrou?

– Plătesc eu taxiul.

– Mergem cu taxiul.

Zece minute mai târziu, după ce ne-am oprit puţin în birou, ne aflăm la etajul şase, aşteptând liftul.

– Crezi că o să-ţi dea o medalie?

– Pentru ce? întreb eu. Pentru că mi-am făcut meseria?

– *Ţi-ai făcut meseria?* Uau, acum vorbeşti ca eroii ăia de cartier care au scos doisprezece pisoi dintr-o clădire în flăcări. Spune lucrurilor pe nume, Superman – tu tocmai ai salvat firma dintr-un coşmar de 40 de milioane de dolari – şi nici nu era unul din alea plăcute.

– Da, bine, fă-mi o favoare şi abţine-te de la a-mi face publicitate. Chiar dacă a fost pentru o cauză bună, tot am furat parolele altor oameni pentru a ne face treaba.

– Şi ce dacă?

– Şi ştii prea bine care e politica de securitate pe aici...

Înainte să-mi pot termina fraza, liftul soseşte cu un clic, iar uşile se deschid. La ora aceasta, mă aşteptam să fie gol, dar, în loc de asta, un bărbat voinic, cu un piept ca al unui jucător de fotbal american, se sprijină relaxat de peretele din spate. Shep Graves – vicepreşedinte în probleme de Securitatea băncii. Cu o cămaşă şi o cravată care mai mult ca sigur fuseseră cumpărate de la vreun magazin pentru măsuri mari, Shep ştie cum să-şi tragă umerii în spate pentru ca silueta sa de om care se apropie de patruzeci de ani să arate cât mai tânără şi mai puternică posibil. Lucru necesar, având în vedere slujba sa – protejarea celor 13 miliarde aflate în grija noastră. Chiar şi cu toată aparatura aceea de ultimă generaţie de care dispune, nu e nici un mijloc de descurajare mai bun decât frica în stare pură – motiv pentru care decid, în timp ce urcăm în lift, să închei conversaţia noastră despre Tanner Drew. Într-adevăr, când vine vorba de Shep, cu excepţia unei flecăreli mărunte, nimeni din bancă nu vorbeşte cu el.

– Shep! strigă Charlie de îndată ce-l vede. Ce mai face manipulatorul meu favorit de delapidatori?

Shep întinde mâna, iar Charlie îi atinge degetele de parcă ar fi nişte clape de pian.

– Ai văzut ce se întâmplă la Madison? întreabă Shep, cu chipul luminat de un zâmbet stângaci, de boxer. Se simte o urmă de accent brooklynez, dar, indiferent cine erau cei de la care luase cursuri, îl făcuseră să scape de el. Au o fată care vrea să joace baschet în liga de băieţi.

– Bine – aşa şi trebuie să fie. Când o vedem? se interesează Charlie.

– E un amical peste două săptămâni...

Charlie zâmbeşte larg.

– Tu conduci; eu plătesc.

– La amicale e intrare liberă.

– Bine, plătesc şi pentru tine, spuse Charlie. Observându-mi tăcerea, mă împinge în lift. Shep, îl cunoşti pe fratele meu, Oliver?

Dăm amândoi din cap, cordiali.

– Încântat, spunem în acelaşi timp.

– Shep a învăţat la Madison, mă informează Charlie, referindu-se plin de mândrie la rivalul vechiului nostru liceu din Brooklyn.

– Deci şi tu ai învăţat la Sheepshead Bay? întreabă Shep. E o întrebare simplă, dar tonul vocii sale mă face să mă simt ca la un interogatoriu.

Dau afirmativ din cap şi mă întorc pentru a apăsa pe butonul de închidere a uşilor. Apoi apăs din nou. În sfârşit, uşile glisante se închid.

– Şi ce-aţi făcut voi aici, când sunt toţi plecaţi? întreabă el. Ceva interesant?

– Nu, răspund eu precipitat. Ca de obicei.

Charlie îmi aruncă o privire iritată.

– Ştiai că Shep a lucrat la Serviciul Secret? întreabă el.

– Minunat, spun eu, cu ochii aţintiţi asupra meniului cu cinci feluri aflat deasupra butoanelor de comandă.

Banca are propriul bucătar care găteşte numai pentru clienţi. E cea mai uşoară modalitate de a impresiona. Astăzi s-au servit cotlete de miel şi risotto cu rozmarin. Probabil un client de vreo 20, 20 şi ceva de milioane. Nu scot la bătaie cotletele de miel decât dacă ai peste 15.

Ascensorul încetineşte la etajul patru, iar Shep se desprinde de peretele din spatele liftului.

– Cobor aici, anunţă el, făcându-şi loc spre uşă. Weekend plăcut.

– Şi ţie, strigă Charlie. Nici unul dintre noi nu mai rosteşte vreun cuvânt până nu se închid uşile. Care e problema ta? mă întreabă exasperat Charlie. Când ai devenit atât de înţepat?

– Înţepat? Numai atâta poţi, bunicuţo?

– Vorbesc serios – e un tip de treabă – nu trebuia să i-o retezi chiar aşa.

– Ce vrei să spun, Charlie? Tot ce face tipul acesta e să stea la pândă şi să arunce ocheade suspicioase. Apoi, brusc, apari tu şi el se transformă în domnul Zâmbet-Fericit.

– Vezi, aici greşeşti tu. El e mereu domnul Zâmbet-Fericit – de fapt, e un curcubeu de arome fructate – dar tu eşti atât de ocupat cu

Lapidus, cu Tanner Drew şi cu toţi şmecherii ceilalţi, încât uiţi că şi tipii mai mărunţi ştiu să vorbească.

– Te-am rugat să nu mai...

– Când a fost ultima dată când ai vorbit cu un şofer de taxi, Ollie? Şi nu mă refer la chestii de genu' „intersecţia dintre 53rd şi Lex", mă refer la conversaţii adevărate: „Cum merge treaba? La cât ai intrat în tură? Ai văzut vreodată pe cineva punându-şi-o pe bancheta din spate?"

– Şi ce crezi? Că sunt un intelectual snob?

– Nu eşti suficient de deştept ca să fii un intelectual snob – dar eşti un snob cultural.

Uşile liftului se deschid, iar Charlie porneşte grăbit prin foaier, care e decorat cu nişte minunate birouri stil cu capac glisant, dispuse geometric tocmai pentru a crea o atmosferă de bogăţie trainică. Când clienţii intră în bancă, iar stupul e însufleţit de zumzetul funcţionarilor bancari, aceasta e prima încăpere pe care o văd – asta, bineînţeles, dacă nu încercăm să atragem un client mare, caz în care îi introducem pe la intrarea particulară din spate şi îi conducem pe lângă Maestrul Charles şi bucătăria lui numai-pentru-noi, ah-aţi-vrea-să-vedeţi-bucătărioara-noastră-de-un-milion-de-dolari? Charlie trece furtunos de rândurile de birouri. Sunt chiar în spatele lui.

– Nu-ţi face griji, totuşi, strigă el peste umăr. Eu tot te iubesc... chiar dacă nu şi Shep.

Ajungând la ieşirea laterală, ne introducem codurile pe panoul aflat pe uşa groasă de metal. Aceasta se deschide cu un clic şi ne lasă să trecem într-o anticameră scurtă, cu o uşă turnantă în celălalt capăt. Noi, cei din branşă, o numim capcană de oameni. Uşa turnantă nu se deschide până când cea din spatele nostru nu e închisă. Dacă apare vreo problemă, se închid amândouă, iar tu eşti prins acolo.

Fără nici o grijă, Charlie închide uşa de metal în urma lui şi auzim un şuierat uşor. Încuietorile de titan se blochează. Apoi se aude un bufnet puternic din faţa noastră. Încuietorile magnetice ale uşii turnante se deblochează, făcând-o să gliseze. În ambele capete

ale încăperii se află două camere atât de bine ascunse, încât nici măcar noi nu ştim unde anume sunt plasate.

– Hai, spune Charlie, înaintând grăbit.

Ne învârtim în arcul de cerc trasat de uşa turnantă şi ne trezim pe una dintre străzile tivite cu zăpadă murdară din Park Avenue. În spatele nostru, faţada discretă de cărămidă a băncii se pierde pe nesimţite într-un peisaj de clădiri joase – acesta fiind, înainte de toate, motivul pentru care apelezi la o bancă privată. Ca o versiune americană a unei bănci elveţiene, noi suntem acolo pentru a-ţi păstra secretele. Tocmai de aceea, pe faţada clădirii nu se află decât o placă de alamă proiectată special pentru a nu fi observată şi pe care nu scrie decât „Greene & Greene, est. 1870". Şi, deşi cei mai mulţi oameni nici n-au auzit vreodată de bănci private, acestea sunt mai aproape decât ar crede oricine. E clădirea aceea mică, modestă pe lângă care trec oamenii zi de zi – cea fără nici un însemn, nu departe de bancomat, cea despre care unii se întreabă „Ce-o fi acolo?" Acolo suntem noi. Chiar sub nasul tuturor. Numai că ne pricepem de minune să nu facem gălăgie.

Şi merită să plăteşti toate taxele acelea suplimentare pentru asta? Iată ce-i întrebăm noi pe clienţi: „Aţi primit în ultima vreme vreo ofertă pentru carduri de credit?" Dacă răspunsul e afirmativ, înseamnă că cineva v-a trădat. Cel mai probabil, e vorba de banca dumneavoastră, care s-a folosit de informaţiile dumneavoastră personale şi v-a pictat o ţintă pe spate. De la balanţa contului, la adresă, la numărul de asigurare socială, toate sunt acolo, pentru a fi văzute. Şi cumpărate. Evident, persoanelor bogate nu le place asta.

Sărind peste un morman de zăpadă îndepărtată recent de pe trotuar, Charlie iese direct în stradă. O mână ridicată în aer ne face rost de un taxi; un picior apăsat pe pedala de acceleraţie ne face să ajungem în centru; iar o privire din partea fratelui meu mă face să-l întreb pe şoferul de taxi:

– Cum vă merge azi?

– Destul de bine, spune taximetristul. Dar dumneavoastră?

– Minunat, spun eu, cu ochii pe fereastră, aţintiţi asupra cerului întunecat.

Cu o oră în urmă, am atins 40 de milioane de dolari. Acum, sunt pe bancheta din spate a unui taxi hodorogit. Când intrăm pe Podul Brooklyn, arunc o privire peste umăr. Întregul oraş – cu luminile lui puternice şi orizontul lui zimţat – e încadrat de fereastra din spate a taxiului. Cu cât mergem mai departe, cu atât imaginea devine mai mică. Până ajungem acasă, va fi dispărut cu totul. În cele din urmă, taxiul opreşte în faţa unei clădiri cu faţadă de ardezie din anii 1920, chiar lângă Brooklyn Heights. Teoretic, face parte din mai durul cartier Red Hook, dar adresa e tot de Brooklyn. Într-adevăr, scările de la intrare au una sau două cărămizi desprinse sau lipsă, barele de metal de la ferestrele apartamentului meu de la subsol sunt fisurate şi ruginite, iar aleea din faţă e încă glazurată cu un strat de gheaţă necurăţată, dar chiria mică îmi permite să locuiesc singur într-un cartier pe care-l numesc cu mândrie casa mea. Acest lucru mă face să mă calmez instantaneu – asta până când văd cine mă aşteaptă pe treptele de la intrare.

„O, Doamne! Nu acum."

Privirile ni se întâlnesc şi-mi dau seama că am încurcat-o.

Văzându-mi expresia, Charlie îmi urmează privirea.

– O, Doamne, şopteşte el, discret. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

3

– Poftim, plăteşte tu! strig eu, aruncându-i portofelul lui Charlie şi deschizând portiera taxiului.

El pescuieşte o bancnotă de 20, îi spune taximetristului să păstreze restul şi îşi mişcă fundul afară din maşină. N-ar rata asta pentru nimic în lume.

Alunecând pe aleea acoperită cu gheaţă, intru deja în caruselul scuzelor:

– Beth, îmi pare foarte rău – am uitat cu desăvârşire!

– Ce ai uitat? întreabă ea, cu un glas cât mai plăcut şi calm cu putinţă.

– De cina noastră... că te-am invitat aici...

– Nu-ţi face probleme – ce-i făcut e bun făcut. În timp ce vorbeşte, observ că şi-a îndreptat părul lung, castaniu.

– Nu zău, şopteşte Charlie din spatele meu, făcând pe nevinovatul.

– Am şi eu cheie, ai uitat? întreabă Beth. Face un pas pe lângă mine, dar eu sunt tot nedumerit.

– Unde te duci?

– Să iau suc. Nu mai e deloc.

– Beth, lasă că mă...

– Du-te şi relaxează-te – mă întorc imediat. Se întoarce cu spatele la mine şi abia atunci îl vede pe Charlie.

– Ce mai faci, iubita?

Deschide braţele larg, pentru a o cuprinde într-o îmbrăţişare afectuoasă. Ea nu se arată dispusă.

– Bună, Charlie.

Încearcă să-l ocolească, dar el îi apare în față.

– Și, cum mai merge lumea contabilității corporatiste? întreabă el.

– Bine.

– Și ce-ți fac clienții?

– Sunt bine.

– Și ai tăi – ce mai fac?

– Bine, spune și schițează un zâmbet, recurgând la cea mai bună strategie defensivă a sa. Nu un zâmbet iritat, nu istovit, nici măcar un zâmbet furios, gen pleacă-din-fața-mea-pacoste-hiperactivă. Doar un zâmbet drăguț, relaxant, tipic pentru ea.

– Și ce părere ai despre înghețata de vanilie[1]? întrebă Charlie, ridicând demonic dintr-o sprânceană.

– *Charlie,* îl avertizez eu.

– Ce e? Întorcându-se către Beth, adaugă: Ești sigură că nu te deranjează prezența mea la cină?

Ea își ațintește privirea asupra mea, după care îl privește din nou pe Charlie.

– Poate c-ar fi mai bine dacă v-aș lăsa singuri.

– Nu te prosti, intervin eu.

– E-n regulă, adaugă ea, cu o mișcare din mână care-mi spune să nu-mi fac nici o problemă. Nu e genul de om care să se plângă. V-ar prinde bine să petreceți ceva timp împreună. Te sun mai târziu, Oliver.

Înainte ca oricare din noi să o fi putut opri, pornește pe stradă. Ochii lui Charlie sunt ațintiți asupra cizmelor ei L.L. Bean cu bot pătrat.

– Dumnezeule – toate colegele mele din Asociația Studentelor aveau din-ăstea, șoptește el, iar eu îl ciupesc de spate și răsucesc un pic pielea prinsă între degete. Nici asta nu-l face să tacă. În timp ce Beth merge mai departe, haina ei bej, din păr de cămilă, flutură în urma ei. Ca Darth Vader – numai că unul plicticos. Știe că ea nu-l poate auzi, ceea ce înrăutățește și mai tare lucrurile:

[1] Ironie, făcând referire la faptul că oamenii plicticoși, banali, preferă înghețata de vanilie. (n.tr.)

Mi-aş da testiculul stâng doar ca s-o văd alunecând şi căzând în fund, spune în timp ce ea dispărea în depărtare. N-am eu norocul ăsta. Pa-pa, iubita.

Mă întorc şi-l ţintuiesc pe Charlie cu o privire furioasă.

– De ce trebuie să o iei mereu peste picior?

– Îmi pare rău – mereu pică prea uşor în capcană.

Mă întorc brusc şi pornesc grăbit către uşă.

– *Ce e?* întreabă el.

Încep să ţip fără să mă mai întorc cu faţa la el. Exact ca tata.

– Uneori poţi să fii un adevărat măgar, ştii?

Se gândeşte la această posibilitate timp de o secundă.

– Cred că da.

O dată în plus, refuz să mă întorc cu faţa la el. Îşi dă seama că a mers prea departe.

– Hai, Ollie – ştii bine că doar o tachinam puţin, spune el, în timp ce mă urmează pe scările ciobite. N-o fac decât pentru că, în adâncul sufletului, sunt îndrăgostit de ea.

Bag cheia în broască şi mă prefac că el nu e acolo. Dar asta nu ţine decât vreo două secunde.

– De ce o urăşti atât de tare?

– N-o urăsc *pe ea,* doar că... urăsc tot ceea ce reprezintă ea. Tot ceea ce-i legat de ea. Cizmele, zâmbetul acela blând, incapacitatea de a exprima orice ar semăna, chiar şi de departe, cu o părere... n-aş vrea asta – tu n-ar trebui să-ţi doreşti aşa ceva.

– Zău?

– Vorbesc serios, spune el în timp ce eu mă lupt cu a treia încuietoare. Ca şi cu apartamentul ăsta minuscul de la subsol. Adică, fără supărare, dar e ca şi cum ai lua o pastiluţă albastră şi te-ai trezi în coşmarul urban al vreunui tânăr erou dintr-un serial de comedie.

– Pur şi simplu nu-ţi place Brooklyn Heights.

– Tu nu stai în Brooklyn Heights, insistă el. Tu locuieşti în Red Hook. Ai priceput? Red. Hook.

Deschid larg uşa, iar Charlie mă urmează în apartament.

– Ei, ia mai bine o carioca şi desenează-mi un zâmbet impresionat, spune el, pornind prin apartament. Ca să vezi, ne-am decorat apartamentul!

– Nu-nţeleg la ce te referi.

– Nu face pe modestul cu mine, Versace. Când te-ai mutat aici, aveai o saltea la mâna a doua, pătată, de la Armata Salvării, un dulap pe care l-ai furat din vechiul nostru dormitor şi o masă cu scaune pe care ţi le-am cumpărat eu şi mama de la Kmart drept cadou de casă nouă. Iar acum, ce văd eu pe pat? O cuvertură contrafăcută Calvin Klein? Plus vopseaua cu finiş fals-patinat, gen Martha Stewart, de pe dulap şi masa cu o faţă de masă imitaţie Ralph Lauren, aranjată impecabil pentru două persoane. Să nu-ţi închipui că mi-a scăpat acest detaliu delicios. Şi, deşi apreciez ce încerci tu să faci, frate, e ca acolo unde găseşti prosoape decorative în baie – totul denotă o problemă mai profundă.

Repetă ultimele cuvinte pentru sine: „denotă o problemă mai profundă". Oprindu-se în bucătărie, scoate carneţelul şi le notează. „Pentru unii, viaţa e o probă", adaugă. Capul i se mişcă ritmic în timp ce înjghebează rapid o melodie. Când intră în starea aceasta, durează câteva minute, aşa că-l las în pace. Deasupra carneţelului, mâna i se opreşte brusc, după care începe să mâzgălească. Pixul zgârie furios pagina. În timp ce trece la pagina următoare, întrezăresc un desen care înfăţişează un bărbat făcând o plecăciune în faţa unei draperii. A terminat cu scrisul – acum desenează.

Este primul său impuls natural şi, atunci când vrea, Charlie poate fi un artist incredibil de bun. De fapt, atât de bun încât Şcoala de Arte Vizuale din New York s-a arătat dispusă să-i treacă uşor cu vederea foaia matricolă pătată din liceu şi să-i acorde o bursă integrală. După doi ani, încercaseră să-l aducă spre partea comercială, cum ar fi publicitatea şi munca de ilustraţie. „Ies bani frumoşi din asta", i-au spus. Dar, în momentul în care Charlie a văzut că arta şi posibilitatea unei cariere se uneau, a renunţat şi a făcut ultimii doi ani la Colegiul Brooklyn, studiind muzica. Am urlat la el două zile întregi. Mi-a spus că viaţa nu se rezumă la desenarea unui nou logo pentru o sticlă de detergent.

De cealaltă parte a camerei, îl aud mişcându-se prin restul apartamentului şi adulmecând atmosfera.

– Mmmm... miroase a Oliver, anunţă el. Odorizant de cameră şi iz de pantofi.

– Ieşi din baia mea, strig eu de pe pat, unde-mi deschisesem deja servieta pentru a răsfoi nişte dosare.

– Nu te opreşti niciodată? întreabă Charlie. E weekend – relaxează-te odată!

– Trebuie să termin asta, îi răspund tăios.

– Ascultă, îmi pare rău pentru gluma cu îngheţata de vanilie...

– *Trebuie să termin asta,* insist eu.

Cunoaşte bine tonul acesta. Lăsând tăcerea să se adâncească, se ghemuieşte la picioarele patului.

Două minute mai târziu, lipsa de zgomot îşi face efectul.

– Uneori îi urăsc pe bogătaşi, mormăi eu, în sfârşit.

– Ba nu, nu-i urăşti, mă tachinează el. Îi iubeşti. Mereu i-ai iubit. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

– Vorbesc serios, spun eu. Adică, odată ce pun mâna pe nişte bani – bum! – îşi pierd contactul cu realitatea. De exemplu, tipul ăsta... Trag prima filă din teanc şi o arunc spre el. Idiotul ăsta rătăceşte trei milioane de dolari timp de cinci ani. A uitat de ei *de cinci ani!* Dar când îi spunem că suntem pe punctul de a-i lua – atunci se trezeşte şi-i vrea înapoi.

Citeşte o scrisoare semnată de un anume Marty Duckworth – „Vă mulţumesc pentru scrisoarea trimisă... vă rog să luaţi la cunoştinţă că am deschis un cont nou la următoarea bancă din New York... vă rog să-mi trimiteţi balanţa fondurilor acolo..." – dar, pentru Charlie, arată ca oricare altă cerere de transfer de fonduri.

– Nu înţeleg.

Îi flutur teancul subţire de hârtii prin faţa ochilor.

– E un cont abandonat. Ştiind că e total dezorientat, adaug: Conform legii din New York, atunci când un client nu foloseşte un cont timp de cinci ani, banii ajung în posesia statului.

– Asta n-are nici o logică – oare cine şi-ar abandona aşa banii?

– De cele mai multe ori, morţii, îi spun eu. Se întâmplă în orice bancă din ţară – când cineva moare sau se îmbolnăveşte, uneori uită să le spună rudelor despre contul acela. Ca atare, banii rămân blocaţi acolo ani de zile – iar, dacă nu se înregistrează nici o activitate în contul acela, în cele din urmă este etichetat ca *inactiv*.

– Deci, după cinci ani, pur şi simplu trimitem banii guvernului?

– Ei bine, asta e o parte din îndatoririle mele. Când contul împlineşte patru ani şi jumătate de la ultima operaţiune, noi trebuie să trimitem o scrisoare de avertisment şi să le spunem: „Contul dumneavoastră o să intre în posesia statului!" În momentul acela, de obicei orice persoană vie ne răspunde, ceea ce e mai bine pentru noi, pentru că asta înseamnă păstrarea banilor în bancă.

– Deci asta e responsabilitatea ta? Să te ocupi de oamenii morţi? Dumnezeule, şi eu care credeam că abilităţile mele de comunicare cu clienţii sunt slabe.

– Nu râde – unii dintre oamenii ăştia sunt încă în viaţă. Numai că au uitat unde şi-au pus banii.

– Ca, de exemplu, domnul Ducworth Trei-Milioane de aici.

– Exact, ca băiatul nostru de aici, spun eu. Singura parte proastă este că vrea să-i transfere în altă parte.

Privind în jos, Charlie recitează textul de pe hârtia de fax. Îşi trece degetele peste semnătura neclară. Apoi, ochii îi zboară către partea de sus a paginii. Observă ceva. Îi urmăresc degetele. Numărul de telefon din partea de sus a hârtiei de fax. Face figua aceea, de parcă ar simţi miros de canalizare.

– Când ai zis că ai primit scrisoarea asta?

– În cursul zilei de azi, de ce?

– Şi când intră banii în posesia statului?

– Luni – de aici, cred, şi motivul pentru care a trimis scrisoarea prin fax.

– Da, dă afirmativ din cap Charlie, deşi îmi dau seama că aproape că nici nu mă ascultă. I s-a înroşit toată faţa. Hai să vedem.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Uită-te aici, spuse el, arătând către numărul de telefon din partea de sus a scrisorii. Ţi se pare cunoscut?

Iau foaia şi o studiez de aproape.

– Nu l-am mai văzut vreodată. De ce? Ţi-e cunoscut?

– Poţi să zici şi aşa...

– Charlie, nu te mai învârti în jurul cozii – spune-mi ce se...

– E de la magazinul Kinko's aflat lângă bancă, după colţ.

Mă forţez să scot un hohot nervos.

– Ce vrei să spui?

– Vorbesc serios – banca nu ne lasă să folosim faxul pentru chestiuni personale – aşa că, atunci când Franklin sau Royce vor să-mi trimită partituri, acestea ajung direct la Kinko's – şi direct la numărul acesta.

Privesc în jos, către scrisoare.

– De ce ne-ar trimite un milionar – care poate să-şi cumpere zece mii de faxuri şi, mai mult, să vină personal la bancă – un fax de la magazinul de după colţ?

Charlie îmi aruncă un zâmbet larg, surescitat.

– Poate că nu avem de-a face cu un milionar.

– Ce vrei să spui? Crezi că scrisoarea aceasta n-a fost trimisă de Duckworth?

– Asta să mi-o spui tu – ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

– Nu ni se cere să... Îmi întrerup singur fraza, dându-mi brusc seama la ce se referă. Tot ce facem e să trimitem o scrisoare către ultima sa adresă cunoscută şi una către familie, încep eu. Dar, dacă vrem să fim siguri, există un loc unde-i deschis până târziu... Mă ridic în fund, apăs pe butonul de speaker al telefonului şi încep să formez.

– Pe cine suni?

Primul lucru pe care-l auzim e timbrul monoton al unei voci înregistrate.

– Bine aţi venit la Serviciul de Asigurări Socia...

Fără să ascult, apăs pe 1, apoi pe 0, după care pe 2. Am mai parcurs traseul acesta. Difuzorul telefonului se umple de muzică.

– The Beatles, *Let It Be,* remarcă fratele meu.

– Şşş, îi spun.

– Vă mulţumim că aţi apelat Serviciul de Asigurări Sociale, rosteşte într-un final o voce feminină. Cu ce vă pot fi de ajutor?

– Bună ziua, numele meu este Olivewr Caruso şi vă sun din partea băncii Greene & Greene din New York, rostesc folosind vocea aceea dulceagă care, ştiu, îi întoarce stomacul pe dos lui Charlie. Este tonul pe care-l rezerv funcţionarilor de la relaţii cu publicul – şi, indiferent de cât de mult îl disprețuieşte Charlie, undeva în străfundul lui, ştie că dă rezultate. Mă întreb dacă ne puteţi ajuta cumva, continui eu. Analizăm o cerere de împrumut şi voiam să verificăm numărul de asigurare socială al solicitantului.

– Aveţi un număr de ruting? întreabă femeia.

Îi dictez toate cele nouă cifre ale numărului de identificare al băncii. Odată ce verifică acest cod, ne pot furniza orice informaţie. Aşa e legea. Binecuvântează, Doamne, America.

Aşteptând acceptarea codului şi incapabil să stau nemişcat, încep să trag de aţa de la cusăturile cuverturii mele, de un verde-salvie. Nu durează prea mult până începe să se desfacă.

– Care este numărul pe care aţi vrea să-l verificaţi? întreabă femeia.

Citind de pe documentele contului abandonat, îi dictez numărul de asigurare socială al lui Duckworth.

– Prenumele e Marty sau Martin.

Trece o secundă. Apoi încă una.

– Spuneaţi că e vorba de o cerere de împrumut? întreabă femeia, dezorientată.

– Da, răspund eu, neliniştit. De ce?

– Pentru că, potrivit evidenţei noastre, această persoană a decedat pe data de douăsprezece iunie.

– Nu înţeleg.

– Eu nu vă spun decât ce apare în dosarul nostru, domnule. Dacă vă interesează Marty Duckworth, atunci să ştiţi că a decedat în urmă cu şase luni.

4

Închid telefonul, iar eu şi Charlie ne aţintim privirile asupra faxului.

– Nu-mi vine să cred.

– Nici mie, spune Charlie. Parcă ar fi o scenă din *Dosarele X*.

– Nu e o glumă, insist eu. Indiferent cine a trimis faxul acesta – aproape că a reuşit să pună mâna pe trei milioane de dolari.

– Ce vrei să spui?

– Dacă stai să te gândeşti, e o infracţiune perfectă. Îţi asumi identitatea unei persoane decedate, ceri banii care îi aparţineau şi, odată ce contul este reactivat, închizi prăvălia şi dispari. Nu e ca şi cum Marty Duckworth ar mai putea să te reclame.

– Dar cum rămâne cu guvernul? întreabă Charlie. N-o să observe că au dispărut banii?

– Guvernul n-are nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă, spun eu, fluturând lista cu conturile abandonate. Noi le trimitem extrasele printate ale conturilor, mai puţin ale celor care au fost reactivate. Cei de acolo sunt oricum fericiţi să primească nişte bani aşa, pe degeaba.

Charlie sare, vioi, pe pat, şi pot să văd cum i se învârtesc rotiţele. Când trăieşti clipa la maximum, totul e o cursă plină de suspans.

– Cine crezi că a făcut-o? izbucneşte.

– Habar n-am – dar trebuie să fie cineva din bancă.

Acum face ochii mari.

– Crezi?

– Cine altcineva ar şti când trimitem noi scrisorile cu ultimul avertisment? Asta ca să nu mai spunem că au trimis fax de la sediul Kinko's de după colţ...

Charlie dă din cap afirmativ, într-un ritm constant.

– Şi ce facem acum?

– Glumeşti? Aşteptăm până luni, după care-l dăm în gât pe nemernicul acesta.

Nu mai dă din cap.

– Eşti sigur?

– Cum adică, *sunt sigur?* Ce altceva să facem? Să-i luăm noi?

– Nu spun asta, dar... Încă o dată, Charlie se îmbujorează la faţă. Cât de tare ar fi să avem trei milioane de dolari? Adică, ar fi... ar fi...

– Ar fi ca şi cum am avea bani, îl întrerup eu.

– Şi nu orice bani – vorbim de trei milioane de bani. Charlie sare în picioare, iar glasul i se precipită. Dă-mi mie banii ăştia şi mi-aş... mi-aş lua un costum alb, aş ţine un pahar de vin roşu în mână şi aş spune chestii de genul „Cinez cu un vechi prieten".

– Eu nu, spun eu, dând negativ din cap. Aş plăti factura de la spital, aş achita tot restul datoriilor, după care aş lua fiecare bănuţ şi l-aş investi.

– Of, haai, Scrooge[1], care e problema ta? Trebuie să ai şi tu nişte fantezii nebuneşti... gândeşte ca un Elvis... zi, ce ai cumpăra?

– Şi ar trebui să cumpăr ceva? Mă gândesc câteva secunde. Mi-aş mocheta...

– *Mochetă?* Asta e tot ce...?

– Zepelinul! strig eu. Un zepelin pe care l-am ţine în curte.

Auzindu-mă, Charlie izbucneşte în hohote zgomotoase. A-nceput jocul. Ochii i se îngustează, evaluând provocarea lansată.

– Eu aş cumpăra un circ.

– Eu aş cumpăra Cirque du Soleil.

[1] Ebenezer Scrooge – personaj din *Un colind de Crăciun* de Charles Dickens, reprezentativ pentru figura avarului (n.tr.)

– Eu aş cumpăra Cirque du Soleil şi l-aş reboteza Cirque du Sole. Ar fi o extravaganţă de cinci stele.

Mă lupt să-mi reţin un zâmbet, refuzând să mă dau bătut.

– În băi, mi-aş pune colace de WC acoperite cu blană – din alea bune – şi ar fi ca şi cum ţi-ai face nevoile pe un rozător foarte scump.

– Sunt drăguţe, recunoaşte Charlie. Dar nu la fel de drăguţe ca *spaghetele mele placate cu aur!*

– Turtiţe evreieşti încrustate cu diamante.

– Brioşe cu afine bătute cu safire.

– Homari umpluţi cu costiţe de porc... sau costiţe de porc umplute cu homari! Poate chiar ambele! strig eu.

Charlie aprobă cu o mişcare din cap.

– Eu mi-aş cumpăra internetul – şi toate site-urile pornografice.

– Drăguţ. Elegant chiar.

– Ei, încerc şi eu.

– Ştiu – tocmai d-asta ţi-aş cumpăra Orlando.

– Adică pe *Tony Orlando,* sau oraşul din *Florida?* întreabă Charlie.

Îl privesc direct în ochi.

– Amândouă.

– Amândouă? izbucneşte în râs Charlie, în sfârşit impresionat.

– Asta-i pauza pe care o aşteptam! S-a marcat! strig.

A trecut ceva vreme de când s-a dat bătut primul. Şi totuşi, mă bucur de această victorie. Nu ţi se-ntâmplă în fiecare zi să învingi un maestru la propriul lui joc.

– Vezi, la asta mă refeream, spune el, într-un final. De ce ne-am mai petrece vreo zi rupându-ne cârca la bancă atunci când putem să ne cumpărăm zepeline, internetul şi homari?

– Ai mare dreptate, Charles, spun eu, cu cel mai reuşit accent britanic al meu. Şi partea cea mai bună e că nimeni n-ar şti niciodată că banii aceştia au dispărut.

Charlie se opreşte.

– N-ar şti, nu-i aşa?

Ies din pielea personajului.

– Ce vrei să spui?

– Chiar e aşa de nebunesc, Ollie? spune el, pe un ton brusc serios. Vreau să spun, cine o să simtă efectiv lipsa acestor bani? Proprietarul e mort... sunt pe cale de a fi furaţi de altcineva... iar dacă ajung în proprietatea guvernului... o, da, cu siguranţă el o să-i folosească bine.

În momentul acela, îmi îndrept brusc spatele.

– Charlie, îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber a şaptesprezecea iluzie pe ziua de azi, dar lucrul despre care vorbeşti tu este ilegal. Spune tare... *i-leeee-gaal.*

Îmi aruncă o privire pe care n-am mai văzut-o de la ultima noastră ceartă legată de mama. Ticălosul! Nu glumeşte deloc.

– Ai spus-o chiar tu, Oliver – este infracţiunea perfectă...

– Asta nu înseamnă că e un lucru corect!

– Nu-mi vorbi tu despre lucruri corecte – bogătaşii... marile companii... fură de la guvern tot timpul şi nimeni nu spune nimic – dar, în loc de *furt,* le numim *portiţe* şi *ajutoare de stat.*

Eternul visător.

– Hai, fii serios, Charlie, ştii că lumea nu e perfectă...

– Nu cer perfecţiune – dar ştii câte facilităţi există în codul fiscal pentru cei bogaţi? Sau pentru o corporaţie mare care-şi poate permite să-şi atragă de partea sa o persoană influentă? Când oameni ca Tanner Drew îşi depun 104EZ-ul, abia dacă plătesc câţiva dolari ca impozit pe venit. Dar jumate din ce are mama – adică mai puţin de 28 000 pe an – ajunge direct în visteria Unchiului Sam[1].

– Nu-i adevărat; i-am pus pe contabilii de la bancă să...

– Nu-mi spune că vor reuşi să-i reducă suma cu câţiva dolari, Oliver. N-o să fie nici o diferenţă. Cu ipoteca, ratele de la cărţile de credit şi tot restul datoriilor pe care ni le-a lăsat tata când a plecat – ai idee cât o să dureze până o să plătim tot? Iar asta fără să luăm în calcul datoria faţă de spital. La cât a ajuns? 80 000? 82 000?

– 81 450 de dolari, îl lămuresc eu. Dar doar pentru că te simţi vinovat cu spitalul nu înseamnă că trebuie să...

[1] Unchiul Sam – denumire peiorativă, colocvială, pentru statul american (n.tr.)

– Nu e vorba de vinovăţii – e vorba de 80 000 de dolari, Ollie! Măcar îţi dai seama cât înseamnă asta? Şi creşte de fiecare dată când mergem la doctor!

– Am eu un plan...

– Da, exact, planul tău măreţ, cu 50 de etape! Ori cum era? Lapidus şi banca îţi vor finanţa studiile de management al afacerilor, ceea ce te va face să urci în ierarhia companiei, ceea ce va face ca toate datoriile să dispară? Cam asta e, nu? Pen'că îmi pare rău să ţi-o spun, Ollie, dar lucrăm acolo de patru ani şi mama încă mai simte aerul din spital. Abia dacă reuşim să câştigăm o sumă infimă din cât datorăm – asta e şansa noastră să o eliberăm. Gândeşte-te câţi ani i-ar adăuga asta la viaţă! N-ar mai trebui să fie o persoană de mâna a doua...

– Nu e de mâna a doua.

– Ba da, Ollie. Şi aşa suntem şi noi, insistă Charlie. Acum, să ştii că-mi pare rău că vorbele mele îţi distrug nepreţuita ta imagine de sine, dar e timpul să găsim o cale de a o elibera. Toată lumea merită să o poată lua de la început – mai ales mama.

Pe măsură ce cuvintele se desprind de pe buzele lui Charlie, le simt înfigându-se şi sfâşiindu-mi abdomenul. Ştie exact ce îmi face. Grija faţă de mama a fost întotdeauna prioritatea noastră. Bineînţeles, asta nu înseamnă că voi sări cu el de pe cea mai înaltă stâncă.

– Nu trebuie să fiu un hoţ ca să am grijă de mama.

– Cine a zis ceva despre hoţie? mă provoacă fratele meu. Hoţii fură de la *oameni*. Banii ăştia nu mai aparţin nimănui. Duckworth e mort – ai încercat să iei legătura cu familia lui – nu are pe nimeni. Nu am lua decât nişte bani cărora nimeni n-o să le simtă lipsa. Şi, chiar dacă lucrurile o vor lua razna, putem da vina pe cel care a trimis scrisoarea prin fax. Adică, acesta nu prea e într-o poziţie în care să-şi permită să ne pârască.

– Of, bine, Lenin, şi când ai terminat cu redistribuirea averilor, o să plecăm în turneu cu chestia asta şi o să trăim tot restul vieţii privind cu frică peste umăr. Evident, asta e cea mai bună cale de a o ajuta pe mama – să o abandonăm şi să...

– Nu trebuie să abandonăm pe nimeni, insistă el. Vom face exact ce face şi tipul ăsta – vom transfera banii către alt cont şi nu ne atingem de ei decât atunci când suntem siguri că nu e nici un pericol. După şapte ani, FBI-ul va închide ancheta.

– Cine spune asta?

– Am citit un articol în *The Village Voice*...

– *The Village Voice?*

– Dacă nu facem vreo prostie – nu durează decât şapte ani – cazul nostru va fi doar încă un caz nerezolvat. Şi va fi închis.

– Şi apoi ce facem? Ne retragem într-un oraş lângă ocean, deschidem un bar şi compunem cântecele dulcege pentru tot restul vieţii?

– E mult mai bine decât să ne irosim alţi patru ani pupându-i în fund pe toţi şefii, fără nici o ţintă.

Sar de pe pat, iar el îşi dă seama că a depăşit limita.

– *Ştii bine* că şcoala de afaceri e cea mai bună cale de ieşire din impas, şi *ştii* că nu m-am putut duce acolo de îndată ce am terminat colegiul, insist eu, ţintindu-l cu un deget aflat periculos de aproape de faţa lui. Trebuie să lucrezi un an-doi înainte.

– Bine. Doi ani – doi. Tu eşti la sfârşitul celui de-al patrulea.

Trăgând aer adânc în piept, încerc să nu-mi pierd cumpătul.

– Charlie, am depus cereri la cele mai bune universităţi din ţară. Harvard, Penn, Chicago, Columbia. Acolo vreau eu să merg – orice altceva e doar locul doi şi nu ajută pe nimeni, deci nici pe mama.

– Şi cine a hotărât asta, tu sau Lapidus?

– Ce vrea să însemne asta?

– La câte ocazii ai renunţat pentru că Lapidus ţi-a băgat în cap chestia asta cu şcoala de afaceri? Câte alte companii ţi-au făcut oferte, iar tu le-ai refuzat? O ştii la fel de bine ca mine – ar fi trebuit să pleci de la bancă în urmă cu câţiva ani. În loc de asta, ai primit mai multe scrisori de respingere din partea şcolilor de afaceri. Şi crezi că anul acesta o să fie altfel? Lărgeşte-ţi un pic orizonturile. Adică, e exact ca relaţia cu Beth – da, faceţi o pereche drăguţă, dar asta e tot – o imagine drăguţă, Oliver –, o poză înfăţişând felul în care ar trebui să fie lucrurile. Eşti una dintre cele mai strălucite şi

dinamice persoane pe care le cunosc. Termină cu teama aceasta de a trăi.

– Termină cu judecăţile! explodez eu.

– Nu te judec...

– Nu, nu faci altceva decât să-mi ceri să fur trei milioane de dolari – pentru că asta o să-mi rezolve toate problemele!

– Nu spun că e răspunsul la fiecare dintre rugăciunile noastre, dar e singura modalitate de a ieşi la suprafaţă.

– Vezi, aici te înşeli! strig eu. Poate că ţie îţi place să-ţi oblojeşti tăieturile de hârtie în arhivă, dar eu am pus ochii pe ceva mai mare. Ai încredere în mine, Charlie – odată ce o să termin şcoala de afaceri, mama n-o să mai vadă nici o factură. Poţi să mă tachinezi şi să glumeşti cât pofteşti – bineînţeles, e o cale sigură şi poate chiar simplă – dar tot ce contează acum e că va da rezultate. Şi când o să-mi primesc răsplata, acele trei milioane de dolari vor părea la fel de nesemnificative ca preţul unui bilet de autobuz până-n Brooklyn.

– Şi la asta se rezumă totul, nu-i aşa? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ceva, amice – poate că tu crezi că eşti la bordul unui avion particular către cabină, dar, de unde stau eu, tot ce faci e să stai la coadă, ca restul trântorilor ălora pe care-i urai înainte. Un trântor ca tata.

Îmi vine să-l pocnesc peste faţă, dar am mai trecut prin asta. Ultimul lucru de care am nevoie e să ne încăierăm.

– Nu ştii ce spui, mârâi la el.

– Zău? Deci crezi că, deşi eşti unul dintre cei mai importanţi asociaţi din bancă, plus că ai adus de unul singur conturi de vreo 12 milioane de dolari lui Lapidus parcurgând, pur şi simplu, paginile albumului absolvenţilor de la NYU[1] şi chiar dacă aproape toţi ceilalţi parteneri din firmă au studiat la una dintre şcolile la care aplici, tot mai e posibil să fii respins doi ani la rând?

– Gata! Ajunge!

– Aaa, am atins un punct nevralgic! Te-ai gândit şi tu la asta, nu-i aşa?

– Taci, Charlie!

[1] New York University

– Nu vreau să spun că Lapidus ar fi pus asta la cale de la început, dar ai idee cât de greu e pentru el să angajeze un om nou şi să-l înveţe să gândească exact ca el? Trebuie să găseşti persoana potrivită... preferabil un puşti sărac fără relaţii...

– Taci, am spus!

– ... să-i promiţi o slujbă care să-l ţină acolo pentru câţiva ani, ca să-şi poată achita datoria...

– Charlie, îţi dau cuvântul meu că...!

– ... după care să-l duci cu vorba până când fraierul respectiv îşi dă seama în sfârşit că el şi familia sa bat pasul pe loc...

– *Tacă-ţi fleanca!* ţip, năpustindu-mă înainte. Sunt în culmea furiei. Mâinile îmi ţâşnesc drept spre gulerul cămăşii lui.

Cu reflexe mai bune decât ale mele, ca întotdeauna, Charlie se fereşte din calea mea şi o zbugheşte către bucătărie. Pe masă, zăreşte broşura Şcolii de Afaceri din Columbia şi un dosar pe care scrise „Cereri".

– Astea sunt...?

– Nu te atinge de ele!

Nici nu era nevoie de mai mult. Se îndreaptă direct spre el. Dar, exact în momentul în care îl deschide, un plic obişnuit alb cu albastru cade pe podea. Pe spate se vede o semnătură, exact pe locul unde este lipit. Henry Lapidus.

Semnătura de pe plic e cerută de toate cele patru şcoli – pentru a se asigura că nu voi deschide şi eu plicul. Într-adevăr, paginile dactilografiate din interior sunt cea mai importantă parte a oricărui dosar de înscriere la o şcoală de afaceri.

– Bine, cine vrea să ne jucăm de-a detectivii? cântă Charlie, agitând plicul deasupra capului, atingându-l de tavanul jos al subsolului.

– Dă-mi-l înapoi! îi ordon eu.

– Of, fii serios, Oliver, au trecut deja patru ani – dacă Lapidus încearcă să te izoleze, măcar aşa afli adevărul.

– Ştiu deja adevărul! ţip eu, aruncându-mă înainte şi întinzând mâna după plic.

Încă o dată, se fereşte şi se întoarce, chiar pe sub mâinile mele.

Întors lângă patul meu, Charlie nu mai flutură plicul în faţa mea. Măcar o dată, e serios.

– Ştii şi tu că e ceva putred aici, Oliver – o văd în ochii tăi. Tipul acesta ţi-a păpat patru ani din viaţă. Patru ani în cătuşe, cu promisiunea unei recompense ulterioare. Dacă te vorbeşte de rău în scrisoare – să lăsăm deoparte faptul că toate şcolile de afaceri ţin scrisoarea la dosar – înseamnă că ţi-a distrus tot planul. Calea ta de ieşire – cum să plăteşti datoriile mamei – toate lucrurile pe care te bazai. Şi chiar dacă tu crezi că poţi să o iei de la capăt, ai idee cât de greu e să obţii o slujbă nouă fără o recomandare? Nu e tocmai situaţia ideală dacă te gândeşti la plata facturilor de la spital şi ratele la ipoteca mamei, nu-i aşa? Deci, de ce să nu deschidem pur şi simplu plicul acesta şmecher şi...

– *Lasă-l din mână!* explodez eu. Mă arunc direct spre el, pregătit pentru situaţia în care el ar schiţa un pas lateral. Dar, în loc să se ferească lăsându-se în jos, el sare în spate, pe pat şi începe să ţopăie, ca un copil de şapte ani.

– Doooaaaamneeelooor şiiii doooooomniiilor, campionul mondial la categoria grea!

Cântă ultimele cuvinte, după care imită ovaţiile sălbatice ale unei mulţimi. Când eram copii, acesta era momentul în care mă aruncam spre picioarele lui. Uneori îl prindeam, alteori nu – dar, în cele din urmă, diferenţa de patru ani îşi spunea cuvântul.

– Dă-te jos din patul meu! strig eu. O să-mi rupi arcurile!

Exact în momentul acesta, Charlie se opreşte. E în continuare în pat, dar nu mai sare.

– Crede-mă că spun asta cu toată dragostea, Oliver – dar cuvintele acestea din urmă – tocmai acestea sunt problema.

Păşeşte către marginea saltelei şi, printr-o mişcare fluidă, se lasă în fund, sare de pe pat şi aterizează în picioare. Indiferent cât de riscant, indiferent cât de nebunesc – întotdeauna aterizează perfect.

– Oliver, nu-mi pasă de bani, spune lovindu-mă cu plicul peste piept. Dar dacă nu începi să faci nişte schimbări curând, o să ajungi genul acela de bărbat care – la împlinirea vârstei de 43 de ani – îşi urăşte sincer viaţa.

Îl privesc fix în ochi, fără să mă las impresionat de comentariul lui.

– Cel puțin eu n-o să locuiesc în continuare cu mama, în Brooklyn.

Umerii i se lasă vizibil în timp ce face un pas înapoi. Nu-mi pasă.

– Pleacă, adaug. La început, nu schițează nici o mișcare. Vorbesc serios, Charlie, pleacă.

Scutură din cap și se îndreaptă în sfârșit către ușă. Întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Când se întoarce să închidă ușa, jur că zăresc un zâmbet larg pe figura lui. Ușa se trântește în urma lui, iar eu mă uit după el pe vizor. Țop, țop, țop – Charlie sare pe scări.

– Deschide-l și ai să afli! strigă el de afară. Și gata, pleacă.

La zece minute după plecarea lui Charlie, stau la masa din bucătărie, privind fix plicul cu pricina. În spatele meu, frigiderul zumzăie. Radiatorul zăngăne. Iar apa din ceainic abia începe să fiarbă. Îmi spun că mă simt așa pentru că am poftă de niște nes, dar subconștientul meu nu se lasă păcălit.

Nu e ca și cum ar fi vorba de furtul unor bani. E vorba de șeful meu. E important să aflu ce crede.

Afară, o mașină trece cu un șuierat, trecând cu un bufnet prin groapa de mărimea unui crater aflată în fața clădirii. Prin partea de sus a ferestrelor mele pot zări roțile negre ale mașinii. Asta e singura priveliște pe care o pot avea de la subsol. O priveliște asupra lucrurilor care se deplasează.

Apa începe să fiarbă – atingând nota aceea acută și țipând nebunește prin bucătăria mea mai mult goală. Într-un minut, vaierul ascuțit pare să dureze de un an. Sau doi. Sau patru.

De pe cealaltă parte a mesei, îmi sare în ochi cea mai recentă factură trimisă de spitalul Coney Island: 81 450 $. Asta se întâmplă când nu-ți plătești contribuția la asigurări într-o lună pentru a-ți achita celelalte facturi. Sunt alte două decenii din viața mamei mele. Două decenii de griji. Două decenii de întemnițare. Asta dacă nu o pot elibera eu.

Privirea mi se îndreptă către plicul alb cu albastru. Orice ar fi înăuntru... orice ar fi scris... Trebuie să aflu. Pentru noi toți.

Înşfac plicul şi mă ridic de pe scaun atât de brusc, încât dărâm scaunul pe podea. Înainte să realizez ce fac, stau în faţa ceainicului, privind gheizerul de aburi croindu-şi drum prin aer. Cu o mişcare rapidă a degetului mare, deschid duza ceainicului. Fluieratul începe, iar coloana de aburi devine mai groasă.

În mâinile mele, plicul tremură violent. Semnătura lui Lapidus, perfectă cum e ea, devine un nor de mişcare. Îmi ţin respiraţia şi mă străduiesc să ţin plicul nemişcat. Tot ce trebuie să fac e să-l pun în dreptul jetului de aburi. Dar, exact când încep să-l mişc în direcţia dorită, îngheţ. Inima mi se face ca de plumb, şi totul pare învăluit de ceaţă. E ca la transferul de bani... dar de data aceasta... Nu. Nu şi de data aceasta.

Strângând mai puternic plicul, îmi spun că asta nu are nici o legătură cu Charlie. Absolut nici o legătură. Apoi, cu o mişcare rapidă, apuc plicul de partea din spate, cobor partea sigilată înspre vapori şi încep să mă rog la Dumnezeu să dea rezultate, aşa cum se întâmplă prin filme.

Aproape imediat, plicul începe să se cuteze, din cauza condensului. Începând de la colţuri, îndrept marginea către ceainic. Vaporii îmi încălzesc mâinile, dar, când aduc plicul prea aproape, îmi ard vârfurile degetelor. Cât mai atent cu putinţă, îmi strecor degetul mare prin marginea sigilată şi deschid porţiuni extrem de mici. Lăsându-le să se umple cu abur, îmi bag degetul mai adânc şi încerc să deschid plicul. Pare gata să se rupă... dar, exact când sunt pe punctul de a mă lăsa păgubaş... adezivul cedează. Acum, deschid ca şi cum aş trage banda protectoare de pe un plasture.

Aruncând plicul deoparte, deschid nerăbdător scrisoarea de două pagini. Ochii mei încep să treacă peste rânduri, căutând termenii tehnici, dar e ca la deschiderea unei scrisori de acceptare la un colegiu – abia dacă sunt în stare să citesc. „Încet, Oliver. Ia-o cu începutul."

Dragă Dean Milligan. (Personalizat. Bine.) Vă scriu în numele lui Oliver Caruso, care candidează pentru programul dumneavoastră de Master în Administrarea Afacerilor, care

va începe din toamnă... *bla, bla, bla*... superiorul direct al lui Oliver în ultimii patru ani... *bla şi alt bla*... îmi pare rău că trebuie să spun... „Îmi pare rău că trebuie să spun?"... că nu-l pot recomanda cu dragă inimă pe Oliver drept candidat la şcoala dumneavoastră... oricât m-ar durea... lipsă de profesionalism... probleme de maturitate... pentru binele lui, i-ar fi de mare folos încă un an de experienţă în muncă...

Abia dacă mă pot ţine pe picioare. Mâinile mi se strâng convulsiv în jurul hârtiei scrisorii, făcându-i marginile bucăţele. Ochii îmi sunt inundaţi de lacrimi. Şi undeva... dincolo de gropi... dincolo de pod... pot jura că aud râsul cuiva. Iar pe altcineva zicând: „Ţi-am spus eu".

Întorcându-mă rapid, fug către dulap şi-mi iau haina. Dacă Charlie se întoarce cu autobuzul, încă mai pot să-l prind din urmă. Strângând scrisoarea în mână în timp ce mă chinui să mă îmbrac, deschid uşa cu o mişcare bruscă şi...

– Deci? întreabă Charlie, aşezat pe treptele de la intrare. Ce mai e nou în Cineşti?

Mă opresc brusc şi nu rostesc nici un cuvânt. Ţin capul în jos. În pumn am scrisoarea mototolită.

Într-o secundă, Charlie mă studiază din cap până-n picioare.

– Îmi pare rău, Ollie.

Fierbând, dau din cap, în semn de acceptare.

– Vorbeai serios mai înainte? îl întreb.

– Vrei să spui cu...

– Da, îl întrerup eu, gândindu-mă ce figură va face mama când toate facturile vor fi plătite. Cu aia.

Îşi înclină capul într-o parte, îngustându-şi ochii.

– Desp'ce vorbeşti tu acolo, Willis?

– Gata cu joaca, Charlie. Dacă eşti dispus... mă întrerup în mijlocul propoziţiei. În mintea mea, trec în revistă posibilele strategii. Mai sunt încă o groază de lucruri de făcut... dar acum... tot ce am pentru el sunt două cuvinte: Eu mă bag.

5

– Şi acu' ce facem? întreabă Charlie, luni dis-de-dimineaţă, în timp ce închide uşa biroului meu.

– Exact ceea ce am discutat, spun eu, scoţându-mi din servietă dosarele la care lucrasem în weekend şi punându-le pe birou. Mă mişc în ritmul meu nebunesc obişnuit, mergând grăbit de la birou la dulapul cu fişiere, apoi înapoi la birou, dar astăzi...

– Ai un mers mai săltăreţ azi, decide Charlie, surescitat dintr-odată. Nu e doar pasul acela de hamster-învârtind-rotiţa pe care-l văd de obicei la tine.

– Nu-nţeleg ce vrei să spui.

– O, da. Mă priveşte atent, cercetându-mi fiecare mişcare. Balansul braţelor... umerii mai ridicaţi... vizibil chiar şi prin costum... Da, frate. Lasă-te îmbătat de libertate.

Iau faxul de vineri seara şi îl aşez în faţa computerului meu. Astăzi la prânz, conturile abandonate trebuie trecute în proprietatea statului sau restituite proprietarilor. Asta înseamnă că avem la dispoziţie trei ore în care să furăm trei milioane de dolari. Tocmai când să mă apuc de treabă, încep să-mi trosnesc încheieturile degetelor.

– Nu ezita, mă avertizează Charlie.

Se teme că o să mă răzgândesc. Îmi mai trosnesc degetele încă o dată şi încep să copiez pasaje din faxul semnat Marty Duckworth.

– Ce faci acum? întreabă Charlie.

– Exact ce-a făcut şi persoana misterioasă care a încercat să ne tragă pe sfoară – redactez o scrisoare prin care revendic banii – dar aceasta cere transferul într-un cont de-al nostru.

Charlie aprobă printr-o mişcare din cap şi-şi dezveleşte dinţii într-un zâmbet larg.

– Ştii, azi-noapte a fost lună plină, remarcă el. Pun pariu că d-aia au vrut să-i ia.

– Poţi să nu-mi mai înşiri tot soiul de baliverne?

– Nu lua în râs puterea lunii, mă avertizează Charlie. Poţi să te scalzi cât vrei în logica ta seacă, dar când lucram la firma aceea de vânzări, de înregistram toate reclamaţiile clienţilor, primeam cu 70% mai multe apeluri în nopţile cu lună plină. Fără glumă – atunci ies la dans toţi nebunii. Se cufundă în tăcere, dar abia dacă poate sta nemişcat. Şi... ţi-a mai venit vreo idee despre cine ar putea fi hoţul misterios?

– De fapt, asta era următoarea mea...

Ridicând receptorul, citesc numărul de pe faxul Duckworth şi încep să-l formez. Înainte ca Charlie să poată rosti întrebarea, apăs butonul de difuzor, ca să poată auzi şi el conversaţia.

– Informaţii, se aude o voce înregistrată, de femeie. Ce oraş vă interesează?

– Manhattan, spun eu.

– Ce nume?

Citesc de pe hârtia cu faxul.

– Banca Naţională Midland. Unde voia să transfere banii hoţul nostru.

– De ce în...?

– Ştşşş, spun eu în timp ce formez numărul primit.

Charlie dă din cap, evident amuzat. S-a obişnuit cu rolul de frate mai mic.

– Banca Naţională Midland, îmi răspunde o voce feminină. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună, spun eu, abordând din nou tonul meu de relaţii cu clienţii. Numele meu este Marty Duckworth şi voiam să confirm detaliile unui transfer electronic care va avea loc curând.

– Vă stau la dispoziţie – care este numărul dumneavoastră de cont, domnule?

Încă o dată, citesc numărul direct de pe scrisoare, ba chiar adaug şi numărul de asigurare socială al lui Duckworth, bonus.

– Prenumele e Martin, adaug.

Auzim un ţăcănit constant, în timp ce ea tastează informaţiile.

– Da, cu ce vă pot fi de folos astăzi, domnule Duckworth?

Charlie se apleacă, peste biroul meu.

– Întreabă cum o cheamă, îmi şopteşte.

– Scuze, cum spuneai că te numeşti? adaug eu.

E aceeaşi şmecherie pe care a folosit-o şi Tanner Drew cu mine – dacă-i întrebi cum îi cheamă, dintr-odată oamenii devin direct răspunzători pentru ceea ce fac.

– Sandy, răspunde ea rapid.

– Bine, Sandy, voiam să confirm...

– ... instrucţiunile privind un transfer care va avea loc, completează ea, cu un entuziasm oarecum exagerat. Am informaţiile aici, domnule. Transferul va veni de la Banca Greene & Greene din New York City şi apoi, după primire, avem instrucţiuni să trimitem suma către TPM Limited, la Banca din Londra, în contul cu numărul B2178692792.

Mai rapid decât mine când vine vorba de scris, Charlie mâzgăleşte numărul cât poate de repede. Îi iau creionul din mână şi scriu lângă „TPM Ltd., companie-fantomă. Inteligent."

– Minunat. Mulţumesc, Sandy...

– Vă mai pot ajuta cu ceva, domnule Duckworth?

Mă uit în direcţia lui Charlie, iar acesta se dă mai aproape de difuzorul telefonului. Coborându-şi glasul pentru a-mi imita cât mai bine vocea, adaugă:

– De fapt, dacă tot am luat legătura... Nu mi-am primit ultimele extrase de cont – poţi să verfici, te rog, dacă aveţi adresa mea corectă în baza de date?

O, da, e bun băiatul!

– Un moment, să verific, spune Sandy.

Când aveam nouă ani şi mă îmbolnăvisem, cu febră 39,5°C, Charlie mi-a preparat un sandvici cu unt de arahide şi maioneză despre care a spus că avea să mă facă să mă simt mai bine. M-a

făcut să vomit peste tot. Astăzi, glasul lui Charlie e la fel de dulce ca întotdeauna. Chipul îi este brăzdat de un rânjet subțire, batjocoritor. Toți anii aceștia, am crezut că încercase să mă ajute. Acum mă întreb dacă nu cumva era pur și simplu nemilos.

– Da, cred că știu care este problema, se aude din nou vocea lui Sandy. La care dintre adrese vreți să vă trimitem extrasele?

Confuz, Charlie ezită.

– Aveți mai multe? intervin eu.

– Da, una în New York: 405...

– ... Amsterdam Avenue, apartamentul 2B, confirm eu, citind adresa de pe scrisoare.

– Și mai am una din Miami...

Charlie îmi aruncă o bucată de hârtie, iar eu întind repede mâna după un creion. N-o să auzim asta decât o singură dată.

– 1004, Tenth Street, Miami Beach, Florida, 33139, anunță ea.

Instinctiv, Charlie notează orașul, statul și codul poștal. Eu scriu strada și numărul. Așa obișnuiam să ținem minte numerele de telefon: eu memoram prima jumătate, el a doua.

„Povestea vieții mele", spunea el pe atunci.

– Dacă vreți, pot aranja astfel încât să fie trimise la adresa din New York, explică Sandy.

– Nu, nu, las-o așa. Atâta timp cât știu unde să mă aștept să fie...

Se aude un ciocănit puternic în ușa biroului meu. Mă răsucesc rapid, exact la timp pentru a o vedea deschizându-se.

– E cineva acasă? întreabă o voce groasă.

Charlie ia repede scrisoarea. Eu pun mâna pe receptor, deconectând astfel difuzorul.

– Bine, mulțumesc din nou pentru ajutor. Trântind receptorul, întrerup convorbirea.

– S-salut, Shep, fredonează Charlie, arborând o mină fericită pentru șeful securității.

– E totul în regulă? întreabă Shep, înaintând spre noi.

– Da, spune Charlie.

– Absolut, adaug eu.

– Ce ar putea să nu fie în regulă?

Ultima replică îi aparţine lui Charlie, căruia îi vine să-şi dea palme imediat ce i-a ieşit porumbelul din gură.

– Şi... cu ce te pot ajuta, Shep? întreb eu.

– De fapt, eu speram să te pot ajuta *pe tine,* răspunde rapid Shep. Fără mănuşi.

– Poftim? întreb eu.

– Tocmai voiam să vorbesc cu tine despre transferul acela pe care l-ai operat pentru Tanner Drew...

Umerii lui Charlie se lasă, apăsaţi de o spaimă instantanee. Nu se descurcă prea bine în situaţiile conflictuale.

– Un transfer perfect legal, îl provoc eu pe Shep.

– *Ascultă la mine,* mă întrerupe el. Mai lasă tonul ăsta. Simţind că ne-a captat atenţia amândurora, adaugă: Am vorbit deja cu Lapidus – e încântat că ai avut curajul de a lua iniţiativa. Tanner Drew e fericit; totul e bine. Dar, din punctul meu de vedere... ei bine, nu-mi place să văd cum zboară 40 de milioane de dolari... mai ales când foloseşti parola altcuiva.

Cum îşi dăduse seama că...

– Voi aveţi impresia că m-au angajat aici pentru ochii mei frumoşi? întreabă Shep, râzând. Cu 13 miliarde în joc, avem cel mai bun sistem de securitate de pe piaţă.

– Păi, dacă ai nevoie de ceva de rezervă, să ştii că am un lacăt destul de bunicel pentru bicicletă, adaugă Charlie, încercând să păstreze o atmosferă lejeră.

Shep se întoarce direct spre el.

– O, Doamne, ţi-ar plăcea la nebunie, Charlie – am opţiunea asta – ai auzit vreodată de programul Investigator?

Charlie scutură din cap. A rămas fără glume.

– Îţi permite să faci monitorizarea tastaturii, adaugă Shep, concentrându-şi acum toată atenţia asupra mea. Ceea ce înseamnă că stai la calculator, iar eu pot vedea fiecare cuvinţel pe care-l tastezi. Mesaje electronice, scrisori, parole... de îndată ce tu apeşi tasta, apare la mine pe ecran.

– Eşti sigur că aşa ceva e legal? întreb eu.

– Glumeşti? E ceva obişnuit în zilele noastre – Exxon, Delta Airlines, orice soţie frustrată care vrea să ştie tot ce face soţul ei pe chat – toţi îl folosesc. Adică, de ce credeţi voi că toate computerele băncii sunt în reţea – ca să putem trimite e-mailuri interne? Fratele cel Mare[1] nu e viitorul – e printre noi de ani buni.

Îi arunc o privire lui Charlie, care priveşte mult prea fix la ecranul computerului. „O, Doamne. Scrisoarea falsă"...

– E chiar uimitor, continuă Shep. Poţi să-l programezi ca pe un ceas – aşa că, dacă cineva foloseşte parola lui Mary, iar sistemul de securitate îmi spune că ea nu se află în clădire... o să apară pe ecran, să te anunţe ce se întâmplă.

– Uite ce e, îmi pare rău că a fost musai să fac asta...

– Deci mai ai accent de Brooklyn, rânjeşte Shep. Ce, apare numai când eşti stresat? Numai atunci uiţi să-l ascunzi?

– Nu, numai că... în situaţia aceea, n-am ştiut ce să...

– Nu'ţ'fă griji, spune Shep, în stilul vechiului nostru cartier. După cum am zis, Lapidus nu s-a agitat deloc. Când vine vorba de chestii tehnice, nu-i pasă că eu pot vedea când cineva tastează numele lui Mary, sau al lui... Shep aruncă o privire peste umărul meu şi începe să tărăgăneze cuvintele... sau chiar că pot vedea când cineva foloseşte un computer de-al companiei pentru a scrie o scrisoare frauduloasă.

Charlie ţâşneşte din scaunul lui şi, dintr-odată, văd că nu mai sunt singurul care afişează o mască rigidă.

– Sincer vă spun, n-aveau aşa ceva când lucram eu la Serviciul Secret, continuă Shep, făcând câţiva paşi spre noi şi suflecându-şi mânecile. Îşi scarpină antebraţele – mai întâi pe cel drept, apoi cel stâng – şi observ, pentru prima oară, cât de masive sunt. Dar acum... cu calculatoarele astea... le programezi să te anunţe pentru orice... adaugă el, uitând cu totul de vechiul nostru cartier... un transfer de 40 de milioane către Tanner Drew... sau un transfer de trei milioane către Marty Duckworth...

---

[1] Big Brother – Fratele cel Mare, figură ce apare în romanul *1984* al lui George Orwell, simbolizând intruziunea permanentă în intimitatea omului de rând. Mai târziu, Fratele cel Mare a inspirat o serie de reality-show-uri bazate pe aceeaşi idee a lipsei de intimitate. (n.tr.)

Nenorocitul.

Sunt paralizat. Nu mă pot mişca.

– S-a terminat, băiete. Ştim ce vrei să faci.

Charlie sare din scaun şi râde forţat.

– Hei, hei, hei, Shep – mai uşor cu pulanul – doar nu crezi că noi...

Shep trece pe lângă el, cu un deget aţintit spre faţa mea.

– Ţi se pare că sunt orb, Oliver?! Privind în jos, nu-i răspund. Ţi-am pus o întrebare, băiete: Chiar crezi că sunt atât de tâmpit? Mi-am dat seama din secunda în care ai trimis primul fax, era doar o chestiune de timp până o dădeai în bară.

– Primul fax? izbucneşte Charlie. Cel de la Kinko's? Crezi că noi l-am trimis? Pune o mână pe umărul lui Shep, sperând să câştige o secundă-două. Îţi jur, amice... noi... noi încercam să-i prindem pe hoţi... nu-i aşa, Oliver? Făceam acelaşi lucru ca şi tine!

Palid ca un mort, stau nemişcat acolo, fără să schiţez nici un gest. Charlie ştie că m-am pierdut. Îmi aruncă o privire cruntă. „La naiba, Ollie... vino-ţi în fire. Te rog."

Întorcându-se din nou către Shep, Charlie izbucneşte într-un râs zgomotos.

– Îţi jur, Shep. Noi încercam să-i prindem singuri pe ho...

– Cioc, cioc – e cineva acasă? strigă o voce ascuţită în timp ce uşa biroului meu se deschide.

Shep se răsuceşte şi dă cu ochii de sursa acestui glas – bărbatul burtos, dar îmbrăcat impecabil care se apropie acum de biroul meu – Francis A. Quincy, directorul financiar, asociat. În spatele lui se află chiar şeful. Henry Lapidus.

Arborez un zâmbet fals, dar, jos, degetele încep să scurme nervos către mochetă.

– Uite cine e – omul de 40 de milioane! rosteşte Lapidus, privindu-mă. Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar am auzit că Tanner Drew ţi-a rezervat un loc în testament.

Rostind aceste cuvinte, îşi trece mâna peste capul aproape chel – unul dintre numeroasele lui ticuri nervoase. În ciuda staturii impresionante, înalt de 1,82, Lapidus e ca un colibri în formă umană... fâl, fâl, fâl toată ziua. Înainte credeam că e vorba de o energie care

nu putea fi stăpânită. Charlie spunea că e din cauza hemoroizilor. Ticăloşii întotdeauna suferă de aşa ceva.

– Şi ghici pe cine ţi-am adus? întreabă Lapidus. Făcând un pas lateral, lasă să se vadă că în spatele lui se află un puşti cu chip de ţestoasă timidă, îmbrăcat într-un costum italienesc mult prea scump. E de-o vârstă cu noi şi îmi pare cunoscut, dar...

– Kenny? spune Charlie.

Kenny Owens. Colegul meu de cameră din primul an de la NYU. Un puşti nesuferit, de bani gata, din Long Island. Nu l-am mai văzut de un car de ani – dar e suficient să mă uit la costumul lui ca să văd că nu s-a schimbat nimic. Tot un fraier.

– A trecut ceva vreme, nu? întreabă Kenny. Aşteaptă un răspuns, dar atât eu, cât şi Charlie suntem cu ochii pe Shep.

– M-am gândit că v-ar plăcea să depănaţi câteva amintiri în tihnă, spune Lapidus, cu un glas mieros, de parcă ne-ar fi aranjat o întâlnire romantică.

– Dat fiind că sunteţi prieteni vechi... adaugă Quincy.

Ridicându-şi capul, Charlie îşi dă seama că ceva e în neregulă. Din principiu, Quincy urăşte pe toată lumea. Ca majorităţii directorilor financiari, nu-i pasă decât de bani. Dar azi... azi suntem toţi ca-ntr-o familie. Iar dacă Lapidus şi Quincy îl conduc personal pe Kenny prin bancă... probabil că acesta susţine un interviu pentru vreun post.

Înainte să poată cineva rosti vreun cuvânt, Lapidus urmăreşte direcţia privirilor noastre, observând prezenţa lui Shep.

– Şi tu ce cauţi aici? întreabă Lapidus, pe un ton de surpriză neplăcută. Mai ţii câteva predici legate de Tanner Drew?

– Da, răspunde sec Shep. Tot despre Tanner Drew.

– Ei bine, ce-ar fi să le păstrezi pentru mai târziu, adaugă Lapidus. Lasă-i pe băieţi să petreacă ceva timp singuri.

– De fapt, discuţia asta e mai importantă, atacă Shep.

– Poate nu ai înţeles, intervine Quincy. Vrem ca băieţii aceştia trei să petreacă ceva timp singuri.

Acum, lupta s-a terminat. Directorul financiar are mai multă putere decât Securitatea.

– Mulţumesc din nou pentru că faci asta, îmi spune Lapidus. Aplecându-se mai aproape, îmi şopteşte: Şi, ascultă-mă pe mine,

Oliver – dacă ne ajuți să punem mâna pe Kenny – e modalitatea perfectă de a-ți completa aplicațiile pentru înscrierea la școala de afaceri.

Eu și Charlie rămânem tăcuți, în timp ce Shep îi urmează, în silă, pe Lapidus și pe Quincy. Exact când să iasă, Shep se întoarce și-l săgetează pe Charlie cu o privire care-l nimerește drept în inimă. Ușa se închide cu zgomot, dar nu e nici o îndoială. Nu am reușit decât să ne prelungim chinul.

– Deci, ia spuneți, arăt bine sau arăt bine? întreabă Kenny, de îndată ce rămânem singuri.

Charlie e încă în stare de șoc.

– Ce cauți aici? spun eu, fără să mă gândesc.

– Și eu mă bucur să te văd, spune Kenny, așezându-se pe scaunul din fața biroului. Mereu ești la fel de amabil cu oaspeții tăi?

– Da... nu... Scuză-mă – m-ai prins într-o zi proastă, mă bâlbâi eu. Încerc să-mi păstrez calmul – chiar dacă e evident că nu-mi reușește.

Kenny spune altceva, dar eu nu mă pot gândi decât la Shep. Îi arunc o privire lui Charlie, care se uită și el la mine. Nu e nimic mai rău decât să vezi teamă în ochii fratelui tău.

– Hai, spune-ne și nouă ce se întâmplă, îl întreb eu pe Kenny. Pentru ce post candidezi?

– Să candidez? Kenny izbucnește în râs. Nu am venit aici pentru vreun post – sunt client.

Fără să vreau, sar din scaun.

Exact ce voia să vadă Kenny. Un zâmbet mare se întinde pe fața lui de fraier.

– Ascultați-mă pe mine, imobiliarele sunt mereu pe val, adaugă el, cu satisfacția pisicii care a înghițit canarul. 17 milioane – și asta numai din vânzarea agenției. De unde altundeva ai putea face rost de atâta bănet pe degeaba? Adică, fără să fii arestat, bineînțeles.

În secunda în care ușa se trântește în urma lui Kenny, mă las să cad moale în scaun. Charlie se ridică și începe să se plimbe de colo-colo, incapabil să-și păstreze calmul.

– Poate ar trebui să-l sunăm pe Shep, spune el fălindu-se prin încăpere. E totuși prietenul meu... o să ne asculte...

– Lasă-mi numai un minut...

– Nu avem nici un minut – ştii bine că o să vină încoace dintr-un moment într-altul... şi dacă ne mulţumim să stăm cu mâinile în sân... Adică, ce mai căutăm noi aici? E ca şi cum am scoate cuiul şi am aştepta, cu grenada în buzunar. Se răsuceşte, pregătit să mă contrazică, dar, spre surprinderea lui, eu mă mulţumesc să tac. Ce e? întreabă el. Ce-am mai făcut acum?

– Repetă ce-ai spus înainte.

– Despre grenada din buzunar?

– Nu – înainte de aia.

Preţ de o secundă, se gândeşte la ce spusese.

– Ce mai căutăm noi aici?

– Asta este, spun eu, precipitat. Ce răspuns îi găseşti tu?

– Nu înţeleg.

– Ce *mai* căutăm noi aici? întreb eu, în timp ce mă ridic de pe scaun. Shep tocmai ne-a pus la zid pentru că am şterpelit 3 milioane de biştari – dar îi spune lui Lapidus? Îi spune lui Quincy? Îşi sună prietenii de la Serviciul Secret să-i vină în ajutor? Nu, nu şi nu. Pleacă şi lasă discuţia pentru mai târziu.

– Şi? spune Charlie, ridicând din umeri.

– Şi care e prima regulă a forţelor de ordine?

– Să fii un măgar îmbătat de putere ori de câte ori tragi pe cineva pe dreapta?

– Vorbesc serios, Charlie – este pe pagina întâi a manualului: Nu-i lăsa pe infractori să plece. Dacă Shep miroase vreo neregulă, ar trebui să se ducă direct la şef.

– Vezi, acum exagerezi cu presupunerile. Poate că ne dă, pur şi simplu, şansa de a-i explica.

– Sau poate că... Mă opresc brusc. O sprânceană suspicioasă mi se ridică de la sine. Cât de bine îl cunoşti pe tipul ăsta, Charlie?

– Of, fii serios... spune el, dându-şi ochii peste cap. Acum crezi că *Shep* e hoţul?

– Dacă stai să te gândeşti, se leagă. Cum altfel ar fi ştiut despre faxul original de la Duckworth?

– Ţi-a spus, Sherlock – a văzut când a venit...

– Charlie, tu ai idee câte sute de faxuri sosesc la noi în fiecare zi? Dacă nu cumva Shep îşi petrece zilele vânând fiecare fax din

bancă, n-are cum să-l fi găsit. Deci, fie cineva i-a dat vreo informație înainte ca faxul să fi ajuns aici... fie, cumva, altcumva...

– ... ştia că avea să sosească, spune el, terminându-mi raționamentul. A rămas cu gura căscată. Corpul îi devine rigid, ca şi cum i-ar fi înghețat sângele în vine. Chiar crezi că...

– Nu-l cunoşti deloc, nu-i aşa? întreb eu.

– Ă-ă-ă mai stăm împreună la muncă.

– Ar trebui să ne cărăm de aici, izbucnesc eu. Mă ridic şi pornesc grăbit spre uşă.

– Chiar acum?

– Cu cât stăm mai mult aici, cu atât creşte posibilitatea de a cădea drept țapi ispăşito... Deschid brusc uşa şi privesc în sus. În cadrul uşii îşi face apariția o siluetă masivă.

Cu pieptul aproape lipit de fața mea, Shep face un pas înainte, obligându-mă să mă retrag. Odată intrat, închide uşa cu o mişcare iute şi eficientă. Îl cercetează pe Charlie, după care-şi ațintește privirea asupra mea. Gâtul gros îi menține capul ridicat violent, dar nu e un atac – ne evaluează numai. Cântăreşte. Calculează. E ca una dintre tăcerile acelea de la finalul unei prime întâlniri romantice – când sunt luate decizii.

– Îi împart cu voi, spune Shep.

6

– Poftim? întreb eu, în timp ce fratele meu vine lângă mine.

– Fără glumă, spune Shep. În trei – un milion de fiecare.

– Glumeşti, nu? spune Charlie, din reflex.

– Deci *tu* ai fost cel care a trimis prima scrisoare, spun eu.

Shep nu scoate nici un sunet.

Ca şi Charlie. Dinţii de sus îi apasă nervos pe buza inferioară. E pe jumătate neîncrezător, pe jumătate...

Dintr-odată, chipul lui Charlie se luminează de entuziasm.

– Aceasta ar putea fi lejer cea mai bună zi din viaţa mea, radiază Charlie. Băiatul acesta nu poate ţine supărarea nici dacă ar fi lipită de el. Eu sunt altfel.

Întorcându-mă către Shep, adaug:

– Adineauri ai venit aici cu acuzaţii, iar acum te aştepţi să ne ţinem de mânuţe şi să fim parteneri?

– Ascultă, Oliver, poţi să te iei de mine cât vrei, dar gândeşte-te numai, dacă mă dai în gât, vă dau şi eu pe voi.

Îmi înclin capul, ţintuindu-l cu privirea.

– Mă ameninţi cumva?

– Asta depinde de ce vrei să iasă din asta, contraatacă Shep.

Rămas în picioare în faţa biroului, îl cercetez cu atenţie pe Shep. În adâncul sufletului, poate că nu sunt un hoţ, dar, de asemenea, nu-s nici fraier.

– Suntem toți aici pentru același lucru, adaugă rapid Shep. Așa că puteți să fiți catâri și să nu vă alegeți cu nimic sau puteți împărți profitul și să plecați de-aici cu ceva în buzunar.

– Eu votez pentru varianta cu profitul, îl întrerupe Charlie.

– La dracu' cu tot, spun eu, ieșind valvârtej pe ușă. Nici măcar eu nu sunt atât de prost.

Shep întinde mâna și mă prinde de bicepși. Nu tare – suficient de ferm pentru a mă opri.

– Nu e o prostie, Oliver.

De îndată ce rostește cuvintele, uit de dilema mea. Ca și de scenariul cu Serviciul Secret.

– Dacă voiam să dau vina pe voi... sau să vă dau în vileag... acum aș fi în biroul lui Lapidus. În loc de asta, sunt aici.

Chiar dacă mă retrag din strânsoarea lui, Shep beneficiază de toată atenția mea.

Ridică ochii spre diploma mea de la NYU de pe perete și o studiază cu atenție.

– Credeți că sunteți singurii care aveți visul ăsta? Când am intrat în Serviciul Secret, credeam că o să ajung direct la Casa Albă. Poate că aveam să mă ocup mai întâi de vicepreședinte... apoi să avansez la prima-doamnă – o viață frumoasă, dacă stai să te gândești. Ceea ce nu-mi dădusem seama era că, înainte de a intra în Serviciul de Protecție, de obicei stai cam cinci ani pe la Investigații: falsificare, delicte financiare, toată munca aia de jos pentru care nu suntem felicitați niciodată... Și, iată-mă, la câțiva ani după ce terminasem Colegiul Brooklyn, în biroul nostru din Miami, în Florida. Oricum, în drumul dintre Miami și Melbourne se afla o porțiune mare de autostradă neluminată. Acolo aterizau avioanele traficanților de droguri, lăsau saci plini cu bani și droguri, pe care să le preia partenerii lor și să le aducă la Miami. Noapte după noapte, visam să-i găsesc pe tipii ăia – și, de fiecare dată, era același vis: aș vedea luminile roșii ale unui avion care se îndepărtează. Instinctiv, aș stinge și eu farurile, aș încetini și aș găsi un sac de campanie kaki plin cu 10 milioane de dolari în bani gheață. Concentrându-și din nou atenția asupra noastră, Shep adaugă: Dacă s-ar fi întâmplat vreodată așa,

aş fi aruncat sacul în portbagaj, mi-aş fi aruncat insigna şi aş fi plecat fără să mă uit înapoi. Bineînţeles, singura problemă a fost că n-am găsit niciodată vreun avion. Şi, după ce am ratat patru avansări pentru munca la guvern şi abia supravieţuind cu salariul de bugetar, mi-am dat seama că nu vreau să lucrez până în ziua în care mă vor îngropa. Am văzut ce efect a avut asupra tatălui meu... 40 de ani pentru o strângere de mână şi o placă imitaţie de aur. Viaţa trebuie să însemne mai mult de atât. Şi cu Duckworth... un mort cu trei milioane de dolari... s-ar putea să nu fie la fel de mult cât au clienţii de aici, dar, vă spun sincer... pentru nişte tipi ca noi... este cea mai bună ocazie.

Charlie dă aproape imperceptibil din cap. Felul în care vorbeşte Shep despre tatăl lui... sunt unele lucruri pe care n-ai cum să le inventezi.

– Şi de unde să ştim noi că n-ai să te joci de-a „ia banii şi fugi"? întreb eu.

– Ce-ar fi dacă v-aş lăsa pe voi să alegeţi contul în care va ajunge transferul? Puteţi să o luaţi de la zero... să-i băgaţi în ce companie-fantomă vreţi voi. Adică... având-o pe mama voastră aici... n-o să fugiţi voi pentru două milioane de dolari – asta e singura garanţie de care am nevoie, spune Shep, ignorându-l pe Charlie şi urmărindu-mi reacţia. Ştia cu cine are de furcă.

– Şi chiar crezi că o să meargă? întreb eu.

– Oliver, sunt cu ochii pe contul ăsta de aproape un an, spune Shep, precipitat. În viaţă există numai două infracţiuni perfecte – şi vreau să zic chiar *perfecte* – pentru care nu ai cum să fii prins: una e cea în care eşti şi tu ucis, ceea ce nu reprezintă o opţiune prea grozavă. Iar cealaltă e atunci când nimeni nu ştie că a avut loc vreo infracţiune. Agitându-şi antebraţul umflat ca un cârnat, arată către hârtiile de pe biroul meu. Şi asta avem noi aici, pe tavă. Asta e toată frumuseţea afacerii ăsteia, Oliver, spune el, coborând glasul. Nimeni n-o să ştie vreodată. Fie că banii intră în posesia guvernului, fie a lui Duckworth, tot o să plece din bancă. Şi, din moment ce oricum trebuiau să dispară, nu suntem nevoiţi să fugim sau să renunţăm la vieţile noastre. Tot ce trebuie să facem

e să-i mulţumim milionarului uituc. Oprindu-se o secundă, pentru ultima tuşă, adăugă: Unii oameni aşteaptă toată viaţa şi nu au parte de o ocazie atât de bună. E chiar mai bună decât cea cu avionul şi cu sacul de bani – banca a tot încercat să-i contacteze familia în ultimele şase luni – nu e nimeni interesat. Nu ştie nimeni. Nimeni în afară de noi.

Bun argument. De fapt, e un argument minunat... şi cea mai bună asigurare că Shep o să-şi ţină gura. Dacă ciripeşte faţă de cineva, riscă şi partea lui.

– Deci, ce zici, Oliver? adaugă el.

Ceasul Art Deco de pe peretele meu mi-a fost dat cadou anul trecut, de sărbători, de către Lapidus. Mă uit fix la el, studiind minutarul. Mai sunt două ore şi jumătate. Apoi, ocazia noastră va fi dispărut. Banii vor fi transferaţi către stat. Iar eu nu voi avea decât un ceas, o strângere de mână şi facturi la spital în valoare de 80 000 de dolari.

– E normal să vrei ceva mai mult, spune Charlie. Gândeşte-te la câte putem face pentru mama... toate datoriile.

Aşezându-mă din nou pe scaunul meu, trag adânc aer în piept şi-mi lipesc palmele de birou.

– Ştii foarte bine că o să regretăm asta, spun eu.

Pe feţele amândurora apar zâmbete largi. Doi puşti.

– Ne-am înţeles? întreabă Shep, întinzând mâna.

Îi strâng mâna, cu ochii aţintiţi asupra fratelui meu.

– Şi acum ce facem? întreb eu.

– Ştiţi vreo companie-fantomă de încredere? se interesează Shep.

Asta e specialitatea mea. Când Arthur Mannheim a divorţat, eu şi Lapidus am pus bazele unei companii şi am deschis un cont într-o bancă din Antigua în numai o oră şi jumătate, cu totul. E trucul murdar preferat al lui Lapidus – un truc pe care-l cunosc prea bine. Întind mâna către telefon.

– Nu, nu, nu, nu, nu, mă admonestează Shep, trăgându-mi mâna la o parte. Nu mai poţi să-i suni chiar tu pe oamenii ăştia. Tot ce atingi, tot ce faci – totul e o legătură, exact ca o amprentă. Tocmai de aceea ai nevoie de un intermediar – şi nu orice fraier

de pe stradă – ai nevoie de un profesionist care-ţi poate apăra interesele, astfel încât să nu te vadă nimeni. Cineva căruia să-i poţi trimite o mie de dolari şi să-i spui: „Dă telefonul ăsta pentru mine şi nu pune întrebări..."

– Ca un avocat de-al mafiei, intervine Charlie.

– Exact, zice Shep cu un zâmbet lerg. Ca un avocat de-al mafiei.

Înainte de a putea întreba, Shep se ridică şi iese din biroul meu. Treizeci de secunde mai târziu, se întoarce cu câte o carte de telefon sub fiecare braţ. Una pentru New York; una pentru Jersey. Le dă drumul pe biroul meu, iar ele aterizează cu o bufnitură.

– E timpul să vânăm nişte bâlbâiţi, spune Shep.

Eu şi Charlie ne uităm unul la celălalt. N-am înţeles nimic.

– I-aţi văzut în fiecare carte de telefoane, ne explică Shep. Primele din listă pentru fiecare categorie. AAAAAA Florărie. AAAAAA Spălătorie. Şi cei mai ridicoli şi disperaţi dintre toţi gângavii – probabil cei mai dispuşi să facă orice pentru un ban: AAAAAA Avocaţi.

Aprob printr-o mişcare a capului. Charlie zâmbeşte larg. Era de aşteptat. Fără nici un cuvânt, întindem mâna după cele două cărţi. Eu o iau pe cea de New York; Charlie pe cea de Jersey; Shep citeşte peste umerii noştri. Dând pagina cât pot de repede, mă duc direct la secţiunea de avocaţi. Primul pe care-l zăresc este „Abilităţi Accidente Avocaţi".

– Prea specializaţi, spune Shep. Vrem un avocat de interes general – nu unul care vânează ambulanţele.

Degetul meu coboară pe pagină.

– A AAAA Avocaţi. Pe rândul următor se află cuvintele: „Absolut tot ce aveţi nevoie – Cele mai mici preţuri".

– Nu prea rău, spune Shep.

– Am găsit! strigă Charlie. Shep şi cu mine îi facem semn să-şi reducă tonul la o şoaptă. Scuze... scuze, spune el, atât de încet încât abia dacă-l auzim. Îşi răsuceşte cartea şi mi-o bagă în faţă, lovindu-mi cartea din mână, care aterizează la mine în poală. Indexul său este lipit exact de locul respectiv. Nu scrie decât „A". Dedesubt, un singur cuvânt: „Avocat".

– Eu tot cu al meu votez, spun. N-are cum să nu-ţi placă garanţia preţului mic.

– Ce-ai fumat? întreabă Charlie. Al. Meu. Nu. Foloseşte. Decât. Un. A.

– Al meu are cinci A – înşiraţi la rând.

Charlie mă priveşte drept în ochi.

– Al meu e din Jersey.

– Avem un câştigător, anunţă Shep.

De data aceasta, Charlie e cel care sare către telefon. Shep îl loveşte peste încheieturile degetelor.

– Nu de aici, spune Shep. Îndreptându-se către uşă, adaugă: De-asta a inventat Dumnezeu telefoanele publice.

– Eşti nebun? îl întreb eu. Toţi trei, îngrămădiţi în jurul unui telefon public? Da, n-o să atragem atenţia.

– Presupun că tu ai o idee mai bună, nu?

– Lucrez zilnic cu oameni bogaţi, spun eu, făcând un pas în faţa lui Shep şi aruncând o privire fugară la ceas. Credeţi că nu cunosc cele mai bune locuri, când vine vorba de ascuns bani de ochii scormonitori ai guvernului?

7

– Bună, gângureşte Charlie, cu un zâmbet demn de un concurs de frumuseţe, în timp ce păşeşte elegant către recepţia din granit negru.

Ne aflăm la etajul trei al clădirii Wayne & Portnoy, o structură sterilă şi găunoasă care, deşi are tot farmecul arhitectural al unei cutii goale de pantofi, are totuşi două calităţi care o salvează: prima, se află chiar vizavi de bancă, iar a doua, că e sediul celei mai mari firme de avocaţi scorţoşi din oraş.

De cealaltă parte a biroului, o recepţionistă extrem de jovială şi îmbrăcată mult prea elegant ciripeşte de zor în casca telefonică, exact aşa cum preconizase Charlie. Poate că ideea cu furişatul fusese a mea, dar amândoi ştiam care din noi se decurcă mai bine la partea practică. Fiecare trebuie să-şi exploateze punctele forte.

– Bună, spune el pentru a doua oară, ştiind că recepţionista avea să fie fermecată. Îl aştept pe Bert Collier să coboare... şi mă întrebam dacă aş putea să folosesc telefonul pentru un minut, am nişte chestiuni personale de rezolvat.

Auzindu-l, îmi zâmbesc în barbă. Norbert Collier nu era decât unul dintre sutele de nume listate în indexul companiei din hol. Spunându-i Bert, Charlie crease iluzia că ar fi cumva prieteni vechi.

– Da, acolo în spate, dincolo de ascensoare, spune recepţionista, fără să clipească măcar.

Ascunzându-ne în continuare după colţ, eu şi Shep îl aşteptăm pe Charlie să treacă, după care pornim în urma lui. Îi indic uşa placată cu lemn şi îi introduc într-o mică sală de conferinţe. Pe

plăcuța de alamă de pe ușă scrie „Relații cu clienții". Nu e o încăpere uriașă. O masă mică de mahon, câteva scaune tapițate, covrigi și brânză topită pe bufet, un fax lângă perete și patru telefoane. Tot ce avem nevoie pentru a face ravagii.

– Frumoasă alegere, spune Shep, lăsându-și haina de lână pe spătarul unuia dintre scaune. Chiar dacă-l localizează...

– ... n-o să dea decât de niște clienți din Wayne & Portnoy, adaug eu, aruncându-mi haina peste cea a lui Shep.

– Sunteți amândoi niște genii, intervine Charlie. Acum putem să ne apucăm de treabă cu bâlbâiții noștri? Tic-tac, tic-tac, timpul nu stă-n loc.

Shep se așază pe un scaun, scoate numărul din buzunar și apucă receptorul în palma lui cărnoasă. În timp ce formează, Charlie apasă butonul de trecere pe difuzor de pe sistemul de telefonie aflat în centrul mesei. Tuturor le plac teleconferințele.

Sună de trei ori înainte să răspundă cineva.

– Biroul de avocatură, se aude o voce de bărbat.

Shep rămâne detașat și calm.

– Bună ziua, am nevoie de un avocat și mă întrebam în ce domeniu e specializat domnul... ăăă, domnul...

– Bendini.

– Exact... Bendini... repetă Shep, notându-și numele. Mă întrebam în ce domeniu e specializat domnul Bendini.

– Ce domeniu v-ar interesa?

Shep dă din cap în direcția noastră. Mai dubios de-atât nu se poate. Ăsta e omul nostru.

– De fapt, noi căutăm pe cineva care să fie specializat în gestionarea... ei bine, sperăm să ne poată asigura discreție...

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere de scurtă durată.

– Vă ascult, spune Bendini.

Shep se ridică de pe scaun. Începe să pășească încet, fără zgomot, deși corpul lui masiv creează impresia că se clatină. Nu-mi pot da seama dacă e încântat sau speriat. Pun pariu că e încântat. După atâția ani petrecuți la birou, simte că reia legătura cu James Bond-ul lui interior.

– O să-l las pe asociatul meu să vă dea mai multe detalii, îi spune el lui Bendini.

Shep îmi face semn din cap în timp ce eu mă întind, ca să ajung cât se poate de aproape de microfonul telefonului.

– Dacă te apleci mai mult de atât, o să arăţi ca un căţel în călduri, mă tachinează Charlie.

– Domnul Bendini...? întreb eu.

Nu răspunde nimeni.

Shep dă din cap, în semn de negaţie. Charlie izbucneşte în râs, mascându-şi hohotul drept un acces de tuse.

Prinzând aluzia din mers, o iau de la început. Fără să folosesc nume.

– Cam asta e situaţia: vreau să mă ascultaţi cu atenţie şi vreau să sunaţi la numărul următor... *Vreau, vreau, vreau,* spun eu, ducându-mi expunerea la final.

Charlie, auzindu-mi noul ton, adoptă o poziţie dreaptă, aproape militărească. E fericit să mă vadă puternic... mai poruncitor. Cel puţin asta am învăţat şi eu de la Lapidus, după atâţia ani.

– Firma se numeşte Purchase Out International[1] şi o să vreţi să vorbiţi cu Arnie, îi explic eu. Nu-i lăsaţi să vă facă legătura cu nimeni altcineva. Arnie e singurul cu care tratăm. Când vi se face legătura cu el, spuneţi-i că aveţi nevoie de un tort cu patru etaje, de o zi, cu destinaţia Antigua. Ştie el despre ce e vorba.

– Crede-mă, puştiule, ştiu şi eu cum să înfiinţez o corporaţie, mă întrerupe Bendini, cu un accent care aminteşte de o cărămidărie din Jersey.

– Nu te lăsa dominat, îmi spune Charlie în şoaptă.

Nici n-o fac. Ochii mei privesc fix peretele, obrajii mi s-au îmbujorat. În sfârşit, îmi simt inima bătând.

– Pe ce nume vreţi să o înfiinţaţi? adaugă Bendini.

– Martin Duckworth, spunem toţi trei în acelaşi timp.

Pot să jur că-l aud pe Bendini dându-şi ochii peste cap.

– Bine – Martin Duckworth, repetă el. Iar la proprietarul iniţial?

Are nevoie de un alt nume fals. Acesta nu contează – până la urmă, totul e proprietatea lui Duckworth.

---

[1] Achiziţii Internaţionale

– Ribbie Henson, spun eu, folosind numele prietenului imaginar al lui Charlie, de pe când avea şase ani.

– Bine, Ribbie Henson. Acum, cum vreţi să-i plătiţi factura lui Arnie?

La naiba! Nici nu mă gândisem la asta.

Charlie şi Shep se pregătesc să intervină, dar îi opresc cu o fluturare din mână.

– Spune-i c-o să-l plătim când vom solicita actele în original – deocamdată nu avem nevoie decât de un fax, hotărăsc eu. Înainte ca Bendini să poată obiecta, adaug: Aşa procedează el cu peştii mari – nu plătesc până nu intră banii. Spune-i că suntem adevărate balene.

Charlie mă priveşte de parcă nu m-ar mai fi văzut până acum.

– Aşa mai merge, îi şopteşte el lui Shep.

– Şi până când aveţi nevoie de tot? întreabă avocatul.

– Ce zici de o juma' de oră? răspund eu.

Din nou, se lasă o tăcere scurtă.

– Voi face tot ce pot, spune Bendini, netulburat. Dregându-şi vocea pentru efect, adaugă: Dar eu cum voi fi remunerat?

Îi arunc o privire lui Charlie. Acesta se uită la Shep. Bendini nu pare a fi genul acela de tip căruia să-i poţi zice să-ţi trimită factura prin poştă.

– Spuneţi-mi ce tarife aveţi, spune Shep.

– Spuneţi-mi cât face, contraatacă Bendini.

Cu o lovitură furioasă, deconectez difuzorul telefonului:

– Nu te târgui! şuier eu în direcţia lui Shep. Nu prea mai avem...

– Îţi dau o mie, bani gheaţă, dacă rezolvi într-o jumătate de oră, spune Shep, apăsând din nou butonul ce comuta convorbirea pe difuzor.

– O *mie?* întreabă Bendini. Băieţaşi, eu nici nu mă piş pentru o mie – chiar dacă-mi vine. Minimum cinci.

Shep îmi aruncă o privire panicată, iar eu mă uit disperat către Charlie. Fratele meu dă din cap, în semn de refuz. Lui mereu îi suflă vântul prin buzunare. În timp ce ochii îmi coboară către ecranul ceasului de la mână, strâng din buze. E nevoie de bani ca să faci bani. Privindu-l din nou pe Shep, nu mă pot abţine să nu dau

din cap afirmativ. Charlie ştie foarte bine ce înseamnă asta. Acolo se duce câte ceva din fondurile pentru şcoala de afaceri – şi pentru facturile de la spital.

– Nu-ţi face griji, îmi şopteşte Charlie, punându-şi mâna pe umărul meu. Încă un bold de înfipt în capul lui Lapidus.

– Bine, s-a făcut, îi spune Shep lui Bendini. O să-ţi transferăm banii de îndată ce închidem telefonul. Citind de pe abţibildul alb de pe fax, Shep îi transmite numerele de telefon şi de fax, îi mulţumeşte pentru tapaj şi încheie convorbirea.

În încăpere se aşterne o tăcere mormântală.

– Ei bine, eu cred că a mers de minune, anunţă Charlie, rotindu-şi braţul, în stilul lui relaxat.

– O să fie bine, îl întrerupe Shep.

Aprob printr-o mişcare rapidă a capului. Apoi mai încet.

– Deci credeţi că o să meargă? întreb neliniştit.

– Era de aşteptat – trei secunde în cap, spune Charlie. S-a-ntors vechiul Oliver.

– Cât amicul tău Arnie se ţine de cuvânt... spune Shep.

– Crede-mă, Arnie o rezolvă în zece minute. Cel mult cincisprezece, adaug eu, urmărind reacţia lui Charlie. El crede că raţionalizez în exces toată problema. Arnie e un fel de vestigiu al generaţiei hippie care locuieşte în Insulele Marshall, prepară nişte margarita la nivel de profesionist şi subminează guvernul înfiinţând şi vânzând corpuri fantomă toată ziua.

– Corpuri fantomă? întreabă Charlie.

– Corpuri... corporaţii. Arnie le înregistrează prin toate ţările – le dă nume, adrese, chiar consilii de administraţie. Aţi văzut şi voi anunţurile de la mica publicitate – sunt în absolut toate revistele care se distribuie în aeroporturi: „Nu mai suportaţi Fiscul? Plătiţi impozite prea mari? Companii private offshore! Discreţie garantată!"

– Şi tu crezi că o să poată să pună pe picioare o firmă întreagă în următoarele treizeci de minute? întreabă Charlie.

– Crede-mă, le-a înfiinţat de luni întregi. ABS Corp. DEF Corp. GHI Corp. Toate actele sunt deja făcute... fiecare dintre corporaţii

nu e decât un dosar de pe vreun raft din casa lui. Când sunăm, el completează grăbit noul nostru nume fals într-un spațiu pe care l-a lăsat gol și aplică ștampila notarială. Sincer să fiu, mă mir că îi ia atât de mu...

Telefonul sună, iar Charlie face un salt înainte, răspunzând direct pe sistemul de difuzor.

– B-bună ziua.

– Felicitări, spune Bendini, cu un accent de Jersey de toată frumusețea. Ribbie Henson este acum mândrul proprietar și unic acționar al Sunshine Distribution Partnership Limited, din Insulele Virgine, care este deținută de CEP Worldwide din Nauru, care e deținută de Maritime Holding Services din Vanuatu, care este deținută de Martin Duckworth, în Antigua. Patru etaje – destinația Antigua. Dacă poliția miroase ceva și începe vreo anchetă, va avea nevoie de luni întregi ca să treacă prin toată hârțogăraia. Se pare că sunteți în cărți, băieți. Aveți însă grijă să-mi trimiteți banii.

În momentul în care convorbirea ia sfârșit, faxul începe să zumzăie, parcă însuflețit. Vă jur, aproape că-mi provoacă un atac de cord.

Pe parcursul următoarelor cinci minute, aparatul scuipă și restul hârtiilor – de la dispoziții executive la acte constitutive – toate cele necesare pentru a deschide un cont bancar pentru persoane juridice. Mă uit la ceasul de pe perete: mai sunt două ore. Mary vrea să aibă actele până la amiază. La naiba! Toți trei știm că afacerea asta nu poate fi rezolvată ca la Tanner Drew. Fără parole furate. Totul trebuie făcut ca la carte.

– Vom fi gata la timp? întreabă Charlie.

– Dacă vreți, putem să-i dăm lui Mary scrisoarea inițială chiar acum, se oferă Shep. Conturile mele pe numele Duckworth există deja, din moment ce i-au aparținut adevăratului Duckworth...

– Nici o șansă, îl întrerup eu. După cum ai spus – noi alegem locurile unde vor pleca banii.

Shep e tentat să-și continue pledoaria, dar își dă seama rapid că nu are cum să câștige. Dacă primul transfer ajunge la el, atunci s-a

făcut cu geanta de bani, iar noi am risca să nu mai primim nimic. Nici măcar Charlie nu e dispus să-şi asume un astfel de risc.

– Bine, acceptă Shep. Dar dacă n-aveţi de gând să folosiţi contul deja existent pe numele lui Duckworth, eu i-aş transfera imediat către compania offshore. Astfel, ar ieşi de sub jurisdicţia Statelor Unite, scutindu-ne de obligativitatea raportării. Ştiţi ce spune legea – orice tranzacţie care pare suspectă e raportată la Fisc, ceea ce înseamnă că vor urmări traseul banilor, oriunde în lume.

Dând aprobator din cap, Charlie scoate un teanc subţire de hârtii roşii din servieta mea. Lista Roşie – lista principală a băncilor străine preferate de asociaţi, inclusiv cele care sunt deschise douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. E tipărită pe hârtie roşie pentru ca să nu poată fi fotocopiată.

– Eu votez pentru Elveţia, intervine Charlie. Unul dintre conturile alea criminale cu multe cifre şi o parolă de neghicit.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, puştiule, dar conturile în băncile elveţiene nu mai sunt ce erau odinioară, spune Shep. Contrar propagandei hollywoodiene, conturile anonime în băncile elveţiene au fost desfiinţate din 1977.

– Dar ce ziceţi de Insulele Cayman?

– Prea seamănă a roman de Grisham, răspunde rapid Shep. În plus, nici acolo nu mai e atât de sigur. Oamenilor le-au venit prea multe idei după ce au citit *Firma,* aşa că autorităţile au fost nevoite să intervină. De atunci, băncile de-acolo colaborează cu anchetatorii americani.

– Şi-atunci care e cel mai bun...

– Nu te concentra atât de mult asupra unui loc anume, spune Shep. Un transfer rapid din New York către Insulele Cayman e suspect indiferent de expeditor, iar dacă funcţionarul de la bancă ridică dintr-o sprânceană – intră pe fir Fiscul. Acesta e primul principiu al spălării de bani: Îi trimiţi către o bancă din străinătate pentru că e cel mai puţin probabil ca acestea să coopereze cu investigatorii noştri. Dar, dacă-i transferi prea repede, băncile respectabile de aici vor eticheta mişcarea drept suspectă, după care ţi-ar trimite rapid Fiscul pe urme. Ş-atunci ce faci? Te concentrezi asupra unor salturi

scurte – salturi logice – aşa n-o să se uite nimeni de două ori în direcţia ta. Shep alege un covrig de pe platoul oferit eventualilor clienţi şi îl aruncă pe masă. Noi suntem aici, în State – ia gândeşte-te, care e locul unde se trimit cel mai des bani în străinătate?

– Anglia, spun eu.

– Chiar Anglia, răspunde Shep, trântind un alt covrig pe masă, la câţiva centimetri faţă de primul. Epicentrul transferurilor bancare internaţionale – Mary operează aproape treizeci de transferuri pe zi către Anglia. Aşa că nici nu-i va da atenţie. Acum, că ai ajuns la Londra, ce e în apropiere? Aruncă un alt covrig pe masă. Franţa e cea mai uşoară destinaţie – nimic suspect la operaţiunea asta, nu-i aşa? Şi, odată ce banii tăi au ajuns acolo – legile sunt mai permisive, ceea ce înseamnă că perspectivele se mai lărgesc un pic. Alt covrig aterizează lângă ceilalţi. Mie, unul, îmi place Letonia – e aproape... uşor servilă... guvernul nu s-a hotărât încă dacă ne place sau nu. Iar în privinţa anchetelor internaţionale, nu ne-a ajutat decât în vreo jumătate din cazuri, ceea ce înseamnă că e locul perfect pentru ca un anchetator să-şi piardă timpul de pomană. În rafală, pe masă aterizează alţi doi covrigi. De acolo sari către Insulele Marshall, iar de acolo încă un salt către destinaţie, în Antigua. Până când ajunge acolo, ceea ce la început reprezenta o sumă de bani murdari a devenit un depozit curat, de nedepistat.

– Şi atâta tot? întreabă Charlie, uitându-se când la mine, când la Shep.

– Tu ai idee cât timp îţi ia să faci o anchetă într-o ţară străină? Shep arată cu degetul către primul covrig, după care spre al doilea, iar apoi în direcţia celui de-al treilea. Bing, bing, bing, bing, bing. De-aia se numeşte Regula de cinci simplă. Cinci ţări bine alese şi ai dispărut de pe radarul lor. Când lucram la Servicii, o anchetă ne lua între şase luni şi un an, fără garanţia că vom găsi ceva concret.

– Ooo, iubire, dă-mi şi mie brânza topită, să-mi pun pe covrigi, cântă Charlie.

Nici măcar eu nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Încerc să-mi reprim amuzamentul, dar Charlie observă scânteia din ochii mei. Şi asta e suficient să-l facă fericit.

Sprijinindu-mă de birou, trec în revistă băncile de pe Lista Roşie şi aleg câte o bancă pentru fiecare ţară de pe traseul nostru. Cinci bănci într-o oră. O să fie cam la limită.

– Ştiţi ceva? Eu ar trebui să mă întorc în bancă, să mă vadă Lapidus pe acolo, spune Shep, luându-şi haina de pe spătarul scaunului. Ce-aţi zice să ne întâlnim în biroul meu la unsprezece şi jumătate?

Dau afirmativ din cap, iar Charlie îi mulţumeşte în timp ce Shep iese din birou.

În momentul în care se închide uşa, mă arunc din nou către telefonul cu difuzor, călare pe masă şi formez numărul băncii din Antigua.

– Am eu o cartelă telefonică, în caz că nu prinzi legătura, se oferă Charlie.

Refuz printr-o mişcare hotărâtă din cap. N-am ales firma de avocatură la întâmplare.

– Bună ziua, aş dori să vorbesc cu Rupa Missakian, spun eu, citind numele de pe foaie.

În cinci minute, am transmis CIF[1]-ul şi toate celelalte informaţii importante pentru primul cont bancar al firmei Sunshine Distributors. Pentru a fi cu adevărat convingător, adaug data de naştere a lui Duckworth şi o parolă. Funcţionarul se poartă impecabil, fără să ceară informaţii care să trădeze vreo suspiciune. Mulţumesc, Listă Roşie.

Când închid telefonul, Charlie arată spre ceasul lui cu Wonder Woman, cu minutarul sub formă de lasou magic. Douăzeci de minute, de la început până la sfârşit. Mai sunt patruzeci de minute şi mai avem de deschis alte patru conturi. Nu m-am mişcat suficient de repede.

– Haideţi, domnule antrenor, mi-am pus patinele, spune Charlie. Băgaţi-mă şi pe mine în joc.

Fără să rostesc vreun cuvânt, rup două pagini din Lista Roşie şi i le arunc peste masă. Pe una scrie „Franţa", pe cealaltă „Insulele Marshall". Charlie se îndreaptă glonţ către telefonul din dreapta; eu

[1] Cod de Identificare Fiscală

către celălalt. În colțuri opuse. Degetele noastre dansează frenetic pe taste.

– Vorbiți engleză? îl întreb pe bărbatul leton care-mi răspunde la apel. Da... Aș dori să vorbesc cu Feodor Svantanici sau cu persoana care se ocupă de conturile lui.

– Bună ziua, încerc să iau legătura cu Lucinda Llanos, spune Charlie. Sau cu persoana care se ocupă de conturile ei. Se lasă o tăcere scurtă.

– Bună ziua, spunem amândoi simultan. Aș dori să deschid un cont.

– Bine, îmi puteți dicta încă o dată numărul? îl întreabă Charlie pe un funcționar francez căruia îi spune mereu inspectorul Clouseau. Notează rapid numărul și mi-l transmite cu voce tare: Spune-i tipului din Anglia că e HB7272250.

– Gata – este HB7272250, îi spun reprezentantului băncii londoneze. Odată ce suma ajunge, am vrea ca transferul să se opereze cât mai curând.

– Mulțumesc din nou pentru ajutor, Clouseau, adaugă Charlie. O să le povestesc tuturor prietenilor mei bogați despre tine.

– Minunat, spun eu. O să o caut mâine – și apoi sper că putem discuta și despre celelalte afaceri internaționale ale noastre.

Traducere: Fă-mi favoarea asta și o să apelez la tine și pentru alte afaceri, astfel încât astea trei milioane să ți se pară bani de buzunar. Jucăm jocul acesta a treia oară – transmiterea numărului de cont de la o bancă celei care o precede pe traseul construit de noi.

– Da... da... ar fi minunat, spune Charlie, trecând la tonul său chiar-trebuie-să-închid. Fac cinste cu un croasant.

Când iau receptorul de la ureche, Charlie sare de pe scaun.

– Șiiiiiiii.... Gata, spune el, de îndată ce pun receptorul în furcă.

Ochii mi se îndreaptă automat către ceas. Unsprezece și treizeci și cinci de minute.

– La naiba, șoptesc pentru mine. Ca prin ceață, adun paginile împrăștiate ale Listei Roșii și le îndes în servietă.

– Hai, tre' să plecăm, spune Charlie, pe un ton imperios, pornind grăbit către uşă.

Fugind după el, aranjez scaunele în jurul mesei. Charlie pune covrigii înapoi pe tavă. Ordonat şi perfect. Exact aşa cum era când am intrat.

– Am luat eu hainele, spun, pescuindu-le de pe scaun.

Lui nu-i pasă. Aleargă mai departe. Iar înainte ca recepţionista să observe mişcare în faţa biroului ei, noi suntem deja afară.

– Ce dracu' aţi făcut până acum – v-aţi împletit cosiţele? întreabă Shep când intrăm plini de avânt în biroul lui.

Zece minute, mai puţin chiar. Arunc hainele pe canapeaua de piele; Shep sare de pe scaunul lui şi îmi bagă o foaie de hârtie în faţă.

– Ce-i asta? întreb eu.

– Cererea de transfer – tot ce trebuie să faci e să completezi numărul de cont către care pleacă banii.

Scoţând rapid haosul de hârţoage din servietă, selectez pagina Listei Roşii pe care scrie Anglia. Charlie se apleacă în faţa mea, ca să pot scrie pe spatele lui. Mâzgălesc cât pot de repede, copiind informaţiile contului. Aproape gata.

– Şi unde vor ajunge în final? întreabă Shep.

Charlie îşi îndreaptă spatele, iar eu mă opresc din scris.

– Despre ce vorbeşti acolo?

– Ultimul transfer. Unde îi punem?

Mă uit la Charlie, dar el îmi întoarce o privire goală.

– Credeam că ai zis că...

– ... Că puteţi alege destinaţia banilor, mă întrerupe Shep. Da – şi voi puteţi să-i plimbaţi pe unde vreţi – dar să fiţi siguri că vreau să ştiu care e destinaţia finală.

– Nu ne-am înţeles aşa, mârâi eu.

– Băieţi, putem să lăsăm asta pentru mai târziu? propune Charlie, rugător.

Shep se apleacă spre noi, destul de iritat.

– Ne-am înţeles să vă las vouă controlul asupra transferului... nu să mă lăsaţi total pe dinafară.

– Deci, dintr-odată, îţi faci griji că vrem să păstrăm noi tot caşcavalul? întreb eu.

– Fraţilor, vă rog eu, ne imploră Charlie. Aproape că nu mai avem timp...

– Nu te pune cu mine, Oliver – tot ce-ţi cer e o mică asigurare.

– Nu, tot ce îmi ceri tu e asigurarea *noastră*. Ceea ce se presupune că ne conferă nouă siguranţă.

– Sper totuşi că vă daţi seama că sunteţi pe cale s-o daţi în bară cu toată chestia asta, spune Charlie. Nici unuia dintre noi nu-i pasă. Aşa e mereu când vine vorba de bani – totul te atinge la nivel personal.

– Spune-mi numai unde e banca aia afurisită! explodează Shep.

– De ce? Ca să-ţi trăieşti visul cu geanta plină de bani şi să ne laşi pe noi cu buza umflată?

– La dracu', nu-nţelegeţi, nimeni nu lasă pe nimeni în urmă! ţipă Charlie la noi. Băgându-se între noi, întinde mâna şi apucă teancul meu de hârtii cu Lista Roşie.

– Ce faci? strig eu, trăgându-le spre mine.

– Dă... *drumul!* insistă Charlie, trăgând pentru ultima oară de ele.

Primele două pagini se rup în jumătăţi, iar eu cad pe spate. Îmi recapăt echilibrul destul de repede, dar nu suficient de repede pentru a-l opri.

Întorcându-se rapid către Shep, Charlie caută prin hârtii până la baza teancului, scoate pagina pe care scrie Antigua şi o îndoaie în aşa fel încât să se vadă numai o singură bancă din listă.

– Charlie... nu!

Prea târziu. Charlie acoperă numărul contului cu degetul şi-l bagă în faţa lui Shep.

– Ai văzut acum?

Shep studiază hârtia dintr-o singură privire.

– Mulţumesc... asta-i tot ce voiam.

– Ce dracu' e cu tine? strig eu.

– Nu vreau să aud nici un cuvânt de la tine, îmi răspunde Charlie. Dacă stăm aici şi ne certăm, nimeni nu primeşte nimic – aşa că termină cu hârtiile astea blestemate şi hai să mergem. Nu mai avem decât vreo câteva minute!

Întorcându-mă către ceas, verific şi eu cât indică.

– Concentrează-te asupra obiectivului, Oliver. Obiectivul, spune Shep.

– Hai, hai, hai! strigă Charlie în timp ce pixul meu alunecă pe ultimul rând al paginii.

Tocmai i-am oferit centura noastră de siguranţă – dar tot nu merită să pierdem. Nu când suntem atât de aproape. Charlie îndeasă hârtiile cu Lista Roşie înapoi în servieta mea; sub braţ am un teanc cu extrasele a patruzeci de conturi abandonate. Ieşind nesigur pe uşă, nu arunc nici o privire înapoi. Numai înainte.

– Aşa te vreau, frăţioare, strigă Charlie în urma mea.

Aşa. E timpul să şterpelim nişte bani.

8

Charlie trânteşte uşa în urma mea, iar eu pornesc grăbit pe holul de la etajul patru, cu un morman de hârtii în braţe. În dreapta mea, uşile liftului public se închid, motiv pentru care iuţesc şi mai tare pasul, îndreptându-mă către cel privat, din spate.

Panoul indicator de deasupra uşilor are luminiţa aprinsă la cifra opt... apoi se mută la şapte... la şase... Încă mai am şanse să-l prind. Ţâşnesc cu toată viteza şi introduc codul de acces din şase cifre. Exact când apăs pe ultima tastă, scap teancul de hârtii cu conturi abandonate. Strâng mormanul de hârtii la piept, dar paginile alunecă din nou. Cad pe podea şi se împrăştie precum corpul unei amibe. Lăsându-mă în genunchi, le aranjez cu mişcări frenetice. Şi acesta e momentul în care se aude clinchetul liftului. Uşile glisează silenţios, iar eu mă trezesc cu o pereche de pantofi eleganţi în faţa ochilor. Şi nu pantofii eleganţi ai oricui...

– Să te ajut cu hârtiile alea, Oliver? întreabă Lapidus, când îmi ridic privirea către faţa lui, pe care se întindea un zâmbet larg.

– Tot mai foloseşti codul şefului, hm? adaugă Quincy, punându-şi braţul în faţa uşii, ca să nu se închidă.

Mă forţez să afişez un zâmbet obosit – şi-mi simt sângele scurgându-mi-se de pe chip.

– Ai nevoie de...

– Nu. Mă descurc, insist eu. Nu-i nevoie să mă aşteptaţi.

– Nu-ţi face probleme, mă tachinează Quincy. Ne face o deosebită plăcere.

Văzând că nu au de gând să plece, aranjez hârtiile, mă ridic şi intru şi eu în ascensor.

– La ce etaj aţi dori să ajungeţi, domnule? adaugă Quincy.

– S-scuze, mă bâlbâi eu. Forţându-mă din nou să zâmbesc, întind mâna şi apăs pe 3. Degetul meu tremură.

– Nu-l lăsa să te intimideze, Oliver, intervine Lapidus. E invidios că n-are şi el protejatul lui.

Ca întotdeauna, o reacţie perfectă la situaţia dată. Ca întotdeauna, exact ce voiam să aud. Şi, exact ca întotdeauna... exact când mă trage aproape, pentru o îmbrăţişare părintească, practic îşi scrijeleşte iniţialele pe spatele meu. „Dispari, Lapidus. Calul tău de bătaie merge mai departe."

Se aude o sonerie, iar uşile ascensorului se deschid silenţios.

– Ne vedem mâine, spun eu, simţind că mi se face greaţă.

Quincy mă salută printr-o înclinare scurtă a capului, Lapidus mă bate pe umăr.

– Apropo, ai avut o conversaţie plăcută cu Kenny?

– O, da, spun eu, lăsându-l în urmă. A fost pur şi simplu perfectă.

Luptându-mă cu ameţeala care-mi bubuie în creier, pornesc grăbit pe hol. Privirea înainte. Ţine-te de obiectivul fixat. Până ajung în apropierea Cuştii, întregul meu trup e cuprins de amorţeală. Palmele, picioarele, pieptul – nu simt nimic. De fapt, când întind mâna să deschid uşa, palmele îmi sunt atât de transpirate, iar mânerul uşii e atât de rece, încât îmi fac griji, preţ de o secundă, să nu rămân cu pielea lipită de el. Îmi simt stomacul greu, ca şi cum ar fi plin cu plumb, implorându-mă să mă opresc – dar e prea târziu, am deschis uşa deja.

– Era şi timpul, spune Mary când mă vede intrând în Cuşcă. Mi-am făcut griji, Oliver.

– Serios? mă mir eu, salutându-le cu un zâmbet neliniştit pe celelalte patru colege de birou care-şi ridică feţele spre mine în timp ce traversez podeaua mochetată. Încă mai am vreo trei...

Uşa se trânteşte în urma mea, iar eu tresar la auzirea bufnetului. Aproape că uitasem... în Cuşcă, uşa se închide automat.

– Eşti bine? întreabă Mary, adoptând imediat rolul de cloşcă.

– D-da... bineînţeles, spun eu, luptându-mă să-mi ţin reacţiile sub control. Spuneam numai... că mai avem cel puţin trei minute...

– Şi, în cel mai rău caz, poţi întotdeauna să operezi şi singur, nu-i aşa? rosteşte în timp ce şterge o amprentă de pe geamul care fixa fotografia fiului ei cel mare în ramă. Cea cu parola...

– Ascultă, cu Tanner Drew... mă milogesc eu. N-ar fi trebuit să... Îmi pare rău...

– Sunt convinsă că-ţi pare rău. Îşi lasă capul în jos, refuzând să mă privească în ochi. Fără îndoială, e gata să explodeze. Dar, dintr-odată, râsul ei ascuţit invadează încăperea. Apoi Polly, care are biroul lângă ea, începe şi ea. Apoi Francine. Toate râd. Hai, Oliver, te tachinam şi noi puţin, adaugă într-un final Mary, cu un zâmbet larg pe chip.

– N-nu eşti supărată?

– Dragule, ai făcut tot ce-ai putut, folosindu-te de ce aveai... dar, dacă mai aflu vreodată că mi-ai folosit parola...

Ridic uşor din umeri, aşteptând continuarea ameninţării.

Din nou, Mary îmi adresează un zâmbet larg.

– E o glumă, Oliver... n-o să mori dacă râzi şi tu puţin. Îmi ia teancul de conturi abandonate din mână şi mă loveşte uşor cu el peste piept. Iei lucrurile prea în serios, ştiai?

Încerc să răspund, dar nu reuşesc să articulez vreun cuvânt. Nu văd altceva decât formularele fluturate în faţa ochilor mei.

Întorcându-se către monitorul de pe birou, Mary prinde tot teancul de formulare de clipboardul din faţa ei. Ştie prea bine care e termenul limită. Nu-i timp de pierdut. Din fericire, transferurile sunt deja create – tot ce trebuie să facă e să introducă datele destinatarului.

– Nu-nţeleg de ce ajung banii ăştia la stat, adaugă ea în timp ce deschide fişierul de „Conturi Abandonate". Personal, aş prefera să-i văd transferaţi la vreo societate de binefacere...

Continuă să vorbească, dar vorbele sunt înecate de valul de sânge care-mi pulsează în urechi. Pe ecran, un cont de 20 000

de dolari e transmis cu viteza fulgerului către Departamentul de Fonduri Nerevendicate al Statului New York[1]. Apoi unul de 300 de dolari. Urmat de unul de 12 000. Unul câte unul, Mary rezolvă teancul de conturi care trebuiau transferate către stat. Pentru fiecare, apasă butonul de „Trimitere".

– Deci cred că o să poţi să te strecori, spune Mary, într-un final.

De uimire, simt cum mi se înmoaie picioarele, ca şi cum cineva mi-ar înfige un cuţit în coapsă.

– Po-poftim?

– Am zis că e posibil să mergem la schi, adaugă Mary. Genunchiul lui Justin nu e într-o stare atât de proastă pe cât credeam noi. Întorcându-se, Mary mă prinde ştergându-mi câteva picături de sudoare de pe frunte. Eşti sigur că te simţi bine, Oliver?

– Bineînţeles, răspund eu. Numai că am o zi proastă.

– Mai degrabă un an prost, după cum alergi tot timpul. Ascultă-mă bine, Oliver, dacă nu o laşi mai moale, oamenii de pe aici o să te omoare.

N-ai cum să contrazici argumentele concrete.

Trecând la următoarea filă din teanc, Mary ajunge în sfârşit la un transfer de 400 000 de dolari către un anume Alexander Reed. Mă aştept să comenteze ceva despre sumă, dar, în momentul acesta, n-o impresionează nimic. Vede aşa ceva zilnic.

Ca şi mine, de altfel. Cecuri de o sută de mii de dolari... găsirea unor decoratori potriviţi pentru vilele lor din Toscana... cofetarul de la L'Aubergine care ştie exact cât de crocant le place lor să fie sufleul de ciocolată. E o viaţă frumoasă. Dar nu e viaţa mea.

Mary are nevoie în total de zece secunde pentru a tasta numărul de cont şi să apese pe „Trimitere". Zece secunde. Zece secunde ca să-mi schimbe viaţa. E ocazia pe care a vânat-o tata o viaţă întreagă, dar n-a găsit-o. În sfârşit... o ieşire.

Mary îşi linge vârfurile degetelor pentru o aderenţă mai mare, dă foaia pentru a trece la următoarea şi îşi coboară degetele către tastatură. Asta este: „Duckworth şi Sunshine Distributors".

[1] New York's Unclaimed Funds Division

– Şi, ce-ai făcut weekendul acesta? întreb eu, abia reuşind să-mi controlez inflexiunile vocii.

– A, ce-am făcut şi în celelalte weekenduri din luna asta – am încercat să-mi pun rudele într-o situaţie jenantă cumpărându-le cadouri mai scumpe decât cele pe care mi le-au cumpărat ele.

Pe ecran, numele băncii noastre din Londra îşi face apariţia în rubrica sa. „Banca C.M.W. Walsh".

– Pare distractiv, spun eu, absent.

Cifră cu cifră, numărul de cont se aşază şi el cumineţel.

– *Pare distractiv?* Mary izbucneşte în râs. Oliver, chiar că trebuie să ieşi mai mult în lume.

Cursorul alunecă spre butonul de „Trimitere", iar eu încep să-mi iau rămas-bun. Încă aş putea opri totul, dar...

Dreptunghiul „Trimitere" clipeşte, transformându-se în propriul negativ, după care-şi recapătă înfăţişarea. Caracterele sunt mărunte, dar le ştiu ca pe E mare de pe planşa de la oftalmolog:

Stare: În curs.

Stare: Aprobat.

Stare: Achitat.

– Ascultă, ar trebui să mă întorc în birou...

– Nu-ţi face probleme, spune Mary, fără măcar să se întoarcă. Mă descurc şi singură de aici încolo.

9

Uitându-se lung la ecranul computerului şi trecându-şi limba peste un herpes din interiorul buzei, trebuia să recunoască: nu crezuse că Oliver avea să meargă până la capăt. Charlie, poate. Dar nu Oliver. Da, avea uneori momente de măreţie... dintre care cel mai recent fusese incidentul cu Tanner Drew... dar, în adâncul sufletului, Oliver Caruso era la fel de speriat ca în ziua în care începuse să lucreze la Greene & Greene.

Totuşi, dovada era mereu ceva palpabil – şi, în momentul de faţă, se părea că acel ceva palpabil avea să fie trimis la Londra, în Anglia. Folosind aceeaşi tehnologie pe care ştia că o avea şi Shep, căută contul Martin Duckworth şi cercetă coloana marcată „Activitate Curentă". Ultima înregistrare – „Transmiterea balanţei către Banca C.M.W. Walsh" – avea încă menţiunea „În curs". N-avea să mai dureze mult.

Scoase un stilou din buzunarul de la haină şi notă grăbit numele băncii, urmat de numărul contului. Sigur, ar putea să sune la banca londoneză... să încerce să oprească transferarea banilor... dar, până ar reuşi să ia legătura cu ei, mai mult ca sigur că banii vor fi dispărut deja. Şi, în plus, de ce să se amestece acum? Telefonul începu să sune, iar el răspunse imediat.

– Alo? rosti el, cu încrederea de sine obişnuită.

– Ei...? întrebă o voce aspră.

– *Ei*, ce?

– Nu mă lua peste picior, îl avertiză interlocutorul său. I-au luat?

– Dintr-un moment în altul... spuse el, cu ochii lipiți de ecran.

Chiar în josul situației contului, ceva licări brusc – iar „În curs“ deveni „Achitat“.

– Gata, adăugă el cu un rânjet.

Shep... Charlie... Oliver... dac-ar ști ei ce urma.

– Și asta-i tot? întrebă cel de la celălalt capăt al firului.

– Tot, răspunse el. Acum, în mod oficial, bulgărele de zăpadă a pornit la vale.

10

Mă urmăreşte cineva. Nu l-am observat când i-am spus la revedere lui Lapidus şi am plecat de la bancă – era trecut de şase seara, iar cerul de decembrie era deja întunecat. Şi nu l-am văzut urmându-mă pe scările mohorâte de la metrou sau ţinându-se după mine când am trecut de barierele rotitoare de la intrarea pe peron – sunt prea mulţi navetişti care merg grăbiţi prin furnicarul acesta urban ca să mai observi pe cineva. Dar, când ajung pe peron, pot jura că am auzit pe cineva rostindu-mi numele în şoaptă.

Mă întorc rapid să verific, dar nu văd decât mulţimea obişnuită pentru Park Avenue la ora asta, imediat după terminarea programului de lucru: bărbaţi, femei, scunzi, înalţi, bătrâni, câţiva de culoare, cei mai mulţi albi. Toţi poartă paltoane sau geci groase. Cei mai mulţi îşi ţin privirile aţintite în jos, citind câte ceva – câţiva sunt pierduţi în universul creat de căştile pe care le poartă – iar unul, exact în momentul în care mă întorc, ridică brusc un *Wall Street Journal* pentru a-şi acoperi chipul.

Îmi încordez gâtul, încercând să îi zăresc pantofii sau pantalonii – orice detaliu care mi-ar putea da un indiciu – dar, în plină oră de vârf, densitatea de călători e prea mare. Neavând nici un chef să îmi asum vreun risc, încep să merg de-a lungul peronului, îndepărtându-mă de tipul cu ziarul. În ultima secundă, mă uit încă o dată peste umăr. În locul meu înaintaseră câţiva navetişti, dar, în mare parte, nimeni nu se mişcă – nimeni, în afară de bărbatul respectiv care,

din nou – ca un ticălos dintr-un film prost din perioada Războiului Rece – ridică ziarul pentru a-şi acoperi faţa.

„Nu înnebuni", îmi spun în gând – dar, înainte ca ideea asta să mi se cuibărească în creier, începe să se audă un duduit monoton. Vine metroul, care îşi face apariţia dudu ind, zburlindu-mi părul cu suflul său. Mi-l aranjez cu degetele şi îmi croiesc drum către unul dintre vagoane, aruncând o ultimă privire către peron. Din şapte în şapte metri, oamenii se înghesuie să intre în metrou. Nu ştiu dacă urmăritorul meu s-a urcat şi el sau a renunţat, dar eu nu-l mai văd.

Îmi croiesc drum cu greu în vagonul deja supraaglomerat, unde sunt strivit între o femeie de origine hispanică, cu o geacă de schi pufoasă, de culoare gri, şi un bărbat cu chelie, într-un palton de exhibiţionist. Pe măsură ce trenul înaintează spre centru, mulţimea începe să se rărească uşor şi chiar se eliberează câteva scaune. Iar când schimb la Bleecker şi mă urc în metroul D la staţia Broadway-Lafayette, toate siluetele îmbrăcate la modă, cu pantofi negri, jeanşi negri şi jachete de piele neagră coboară. Nu e ultima staţie înainte de a ne îndrepta către Brooklyn, dar e ultima staţie *de fiţe* de pe traseu.

Bucurându-mă de spaţiul creat în vagon, mă sprijin de un stâlp de metal aflat în apropiere. De când am plecat de la birou, e prima dată când apuc efectiv să respir în voie – asta până când observ cine mă aşteaptă în celălalt capăt al vagonului – bărbatul care se ascunde în spatele paginilor din *Wall Street Journal*.

Fără să mai fiu stânjenit de mulţime şi de distanţă, mi-e destul de uşor să-l înfrunt. Nici nu-mi trebuie mai mult de atât. Ţâşnesc spre el fără măcar să mă gândesc ce fac. El ridică ziarul un pic mai mult, dar e prea târziu. Cu o mişcare bruscă, i-l smulg din mâini şi văd cine îmi pândise fiecare mişcare în ultimele cincisprezece minute.

– Ce dracu' faci aici, Charlie? Fratele meu afişează un zâmbet jucăuş, dar asta nu-l ajută cu nimic. Răspunde-mi! îi ordon eu.

Charlie îşi ridică privirea către chipul meu, aproape impresionat.

– Uau – ca în *Starsky & Hutch*. Dacă eram un spion... sau un bărbat cu un cârlig în loc de mână?

– Ți-am văzut pantofii, deșteptule – acum îmi spui și mie ce crezi tu că faci aici?

Cu un gest din bărbie, Charlie îmi atrage atenția asupra celorlalți pasageri din vagon, care se holbează la noi. Înainte să pot reacționa, se strecoară pe sub corpul meu aplecat, pornește spre capătul vagonului de metrou și mă invită să-l urmez. Când trecem pe lângă ei, câțiva oameni își ridică ochii spre noi, dar numai pentru o secundă. Tipic pentru New York.

– Acum îmi spui și mie care e treaba aici, sau ar trebui să adaug asta la lista tot mai lungă a prostiilor făcute de tine? îl cert eu în timp ce continuăm să ne deplasăm prin metrou.

– Tot mai lungă? se miră el, croindu-și drum prin mulțime. Nu înțeleg, la ce te...?

– Cu Shep, îi răspund eu tăios, simțind cum îmi pulsează o venă pe frunte. Cum ai putut să-i spui care e destinația finală?

Întorcându-se către mine, dar refuzând să încetinească, Charlie face un gest din mână, de parcă i s-ar fi pus o întrebare absurdă.

– Fii serios, Oliver – tot mai ești botos din cauza aia?

– La naiba, Charlie, termină cu glumele, spun eu, alergând după el. Ai idee ce-ai făcut? Adică, ți se întâmplă vreodată să te oprești și să te gândești la consecințe, sau pur și simplu sari în prăpastie, mulțumit că ești prostul satului?

Ajuns la celălalt capăt al vagonului, Charlie se oprește brusc și se întoarce, săgetându-mă cu o privire furioasă.

– Chiar ți se pare că sunt atât de prost?

– Păi, având în vedere că...

– Nu i-am dat nimic, mârâie Charlie în șoaptă. N-are idee unde sunt.

Mă opresc în timp ce trenul intră frânând în Grand Street – ultima stație de metrou din Manhattan. În momentul în care se deschid ușile, vagonul este inundat de zeci de chinezi cocoșați, bărbați și femei, încărcați cu sacoșe de plastic care duhnesc a pește proaspăt. Fuseseră în Chinatown la cumpărături – apoi, cu metroul, înapoi în Brooklyn.

– Ce spui acolo? întreb eu.

– Când i-am arătat Lista Roşie... am pus degetul pe altă bancă. Intenţionat, Ollie. Face un pas pentru a se apropia de mine şi adaugă: I-am arătat o bancă la întâmplare din Antigua unde nu avem nimic. Nici măcar un bănuţ lucitor. Bineînţeles – şi asta e, zău, partea cea mai bună – tu erai atât de ocupat cu ţipatul încât a crezut tot. Am nevoie de o secundă ca să procesez toate informaţiile acestea. Să nu-ţi explodeze creierul, Oliver. Nu am de gând să las pe nimeni să ne ia banii.

Cu o smucitură, încearcă să deschidă uşa de serviciu dintre cele două vagoane de metrou. E încuiată. Iritat, trece pe lângă mine, îndreptându-se exact în direcţia de unde venise. Înainte de a putea rosti un cuvânt, metroul se urneşte cu o mişcare bruscă... iar fratele meu dispare în mulţime.

– Charlie! strig eu, pornind grăbit pe urmele lui. Eşti un geniu!

– Tot nu înţeleg când ai pus totul la cale, spun eu, în timp ce mergem pe trotuarul de beton cu gropi de pe Avenue U din Sheepshead Bay, Brooklyn.

– N-am plănuit nimic, recunoaşte Charlie. Mi-a venit ideea când căutam prin foile Listei Roşii.

– Glumeşti? întreb eu, râzând. O, Doamne – nici nu şi-a dat seama ce l-a lovit!

Aştept să-l aud râzând, dar nimic. Numai tăcere.

– Ce e? întreb. Acum nu pot să mă bucur că banii sunt în siguranţă? Mă simt uşurat că nu ai...

– Oliver, te auzi ce spui? Îţi petreci toată ziua agitându-te şi spunând că trebuie să fim detaşaţi, dar, în momentul în care eu îţi zic că l-am păcălit pe Shep, te porţi ca un tip care-a pus mâna pe ultimele două bilete la concertul Led Zeppelin.

Mergând netulburat, mă uit într-o parte şi alta la vitrinele prăvăliilor de familie care punctează peisajul de pe Avenue U – pizzerii, tutungerii, magazine de încălţăminte cu preţ redus, o frizerie care de-abia se ţine pe linia de plutire. Cu excepţia pizzeriei, toate sunt închise la ora aceasta. Când eram mici, asta însemna că proprietarii stingeau luminile şi închideau uşile. Astăzi, înseamnă să

tragă o uşă glisantă, întărită cu oţel, un fel de scut care seamănă cu o uşă metalică de garaj. Fără îndoială, încrederea nu mai e ce era odinioară.

– Fii serios, Charlie – ştiu că ai o slăbiciune pentru căţeluşii răţăciţi, dar abia dacă-l cunoşti pe tipul ăsta...

– Nu contează! mă întrerupe Charlie. Tot l-am tras pe sfoară şi-l înjunghiem pe la spate cu cuţitul de unt! Apropiindu-se de colţul străzii, întinde braţul şi îşi lasă vârfurile degetelor să alunece peste scutul metalic în spatele căruia se ascunde anticariatul. La dracu'! strigă Charlie, lovind cu toată forţa metalul cu pumnul. A avut încredere în noi să... Scrâşneşte din dinţi şi se întrerupe. Exact asta urăsc eu la bani...

Coteşte brusc la dreapta, pe Bedford Avenue, iar faţadele metalice ale magazinelor, ca nişte uşi de garaj, lasă loc unui bloc urât, de prin anii 1950.

– Văd nişte tipi frumoşi! strigă o voce feminină de la o fereastră de la etajul trei.

Nici nu e nevoie să mă uit în sus pentru a şti cine este.

– Mulţumim, mamă, mormăi eu ca pentru mine.

„Ţine-te de programul obişnuit", îmi spun în gând în timp ce-l urmez pe Charlie către holul de la intrare. Luni seara e Seara în Familie. Chiar şi când nu vrei să fie.

Luăm ascensorul până la etajul trei, apoi ne îndreptăm spre apartamentul mamei. În tot acest răstimp, Charlie nu-mi adresează nici măcar un cuvânt. Aşa face ori de câte ori se supără – se închide în el, tăind orice punte de comunicare. Aşa îşi rezolva şi tata problemele. În mod normal, dacă s-ar fi întâlnit cu oricine altcineva, acesta i-ar citi imediat expresia, dar cu mama...

– Cine vrea ziti calde, din cuptor?! strigă ea, deschizând uşa chiar înainte ca noi să atingem butonul soneriei. Ca de obicei, zâmbeşte larg şi-şi ţine braţele întinse, căutând să fie îmbrăţişată.

– Ziti?! cântă Charlie, făcând un salt înainte şi îmbrăţişând-o. Vorbim de varianta originală sau de cea foarte crocantă? Oricât de răsuflată e gluma, mama râde isteric... şi îl trage pe Charlie chiar

mai aproape. Deci, când mâncăm? întreabă el, făcând un pas lateral şi luându-i lingura plină de sos din mână.

– Charlie, nu...

E prea târziu. Charlie bagă lingura în gură, ca să guste sosul.

– Eşti fericit, acum? râde mama, întorcându-se să-l privească. Acum ţi-ai împrăştiat microbii pe ea.

Ţinând lingura ca pe o acadea, Charlie o apasă de limba scoasă demonstrativ.

– Aaaaaaaa, geme el, cu limba în continuare scoasă. Mm....

– Ba da, ai germeni, zice ea, continuând să râdă, cu faţa la el.

– Bună, mama, spun eu, aşteptând în faţa uşii.

Ea se întoarce imediat, fără ca zâmbetul larg să-i dispară de pe chip.

– Oooo, băiatul meu *cel mare,* spune ea, îmbrăţişându-mă. Ştii că-mi place la nebunie să te văd în costum. Aşa, profesionist...

– Dar de costumul *meu* ce zici? strigă Charlie, arătând spre cămaşa lui albastră şi pantalonii de doc şifonaţi.

– Băieţii frumoşi ca tine nu au nevoie să poarte costum, spune ea, imitând-o cât îi stă în putinţă pe Mary Poppins.

– Deci asta înseamnă că eu nu sunt frumos? întreb eu.

– Sau că mie nu-mi stă bine în costum? adaugă Charlie.

Chiar şi ea îşi dă seama când gluma a mers prea departe.

– Gata, Frick şi Frack – toată lumea înăuntru.

Urmând-o pe mama prin living, pe lângă tabloul înrămat făcut de Charlie, reprezentând podul Brooklyn, trag aer adânc în piept, adulmecând parfumul tinereţii mele. Gume de şters... creioane colorate... sos de roşii preparat în casă. Charlie are coca de modelaj – eu am cinele de luni seara. Sigur, unele dintre nimicuri se mai schimbă, dar lucrurile importante – mobila de sufragerie a bunicii, măsuţa de cafea din sticlă de care m-am lovit când aveam şase ani, alegându-mă cu o tăietură urâtă – lucrurile importante sunt la fel. Inclusiv mama.

Cântărind peste 80 de kilograme, mama n-a fost niciodată o femeie mignonă... sau nesigură pe ea. Când i-au apărut primele fire albe, nu şi-a vopsit părul. Când a început să i se rărească, l-a

tuns scurt. După ce tata a plecat, aspectul fizic nu a mai contat – nu i-a păsat decât de mine şi de Charlie. Aşa că, cu toate facturile de la spital, cu toate problemele cu cărţile de credit, cu sărăcia în care ne-a lăsat plecarea tatei... chiar şi după ce şi-a pierdut slujba de la magazinul de haine la mâna a doua, cu toate slujbele de croitoreasă pe care le-a avut de atunci încoace... ea mereu a avut mai mult decât suficientă dragoste de dăruit. Iar noi nu putem decât să încercăm să-i răspundem cu aceeaşi monedă.

Îndreptându-mă direct spre bucătărie, întind mâna către borcanul de prăjiturele cu silueta lui Charlie Brown[1] pe capac, şi trag de capul lui de ceramică.

– Au, spune Charlie, reluând gluma lui preferată, din clasa a IV-a şi până azi.

Capul se lasă ridicat, iar eu scot un teanc mic de hârtii dinăuntru.

– Oliver, te rog, nu face asta... spune mama.

– Bine, zic eu, ignorând-o şi ducând teancul pe masa din sufragerie.

– Vorbesc serios – nu e drept. Nu trebuie ca voi să-mi plătiţi mie facturile.

– De ce? Tu m-ai ajutat să-mi plătesc taxele de la colegiu.

– Totuşi, aveai o slujbă...

– ... datorită bărbatului cu care te-ntâlneai tu. Patru ani de bani obţinuţi fără prea multă muncă – numai aşa mi-am putut permite să-mi achit taxele.

– Nu contează, Oliver. E suficient de grav că ai plătit pentru apartament.

– Nu ţi-am plătit eu apartamentul – tot ce-am făcut a fost să le cer celor de la bancă o soluţie mai bună de finanţare.

– Şi m-ai ajutat cu avansul...

– Mamă, asta a fost numai aşa, ca să te pui tu pe picioare. Ai stat cu chirie aici timp de douăzeci şi cinci de ani. Ai idee câţi bani ai aruncat efectiv pe fereastră?

– Asta din cauza... Se întrerupe. Nu-i plăcea să dea vina pe tata.

---

[1] Charlie Brown, personajul principal al benzilor desenate *Peanuts*, create de Charles M. Schultz (n.tr.)

– Mama, nu-ţi face probleme. E plăcerea mea.

– Dar eşti fiul meu...

– Şi tu eşti mama mea.

E greu să găseşti contraargument la asta. În plus, dacă n-ar avea nevoie de ajutor, facturile n-ar fi într-un loc unde le puteam găsi, iar noi am mânca pui sau friptură în loc de ziti. Buzele îi tremură foarte uşor şi îşi muşcă, agitată, plasturii care-i acoperă vârfurile degetelor. Viaţa unei croitorese – prea multe ace şi prea multe tivuri. Întotdeauna am trăit de la un salariu la altul, dar ridurile de pe chipul ei încep să-i arate vârsta. Fără un cuvânt, deschide fereastra de la bucătărie şi se apleacă afară, în aerul rece.

La început, îmi închipui că trebuie s-o fi zărit pe doamna Finkelstein – cea mai bună prietenă a mamei şi fosta noastră bonă când eram mici – a cărei fereastră se află chiar vizavi, dincolo de aleea care separă blocurile noastre. Dar, când aud scârţâitul obişnuit al sârmei de rufe pe care o împărţim cu familia Fink, îmi dau seama că mama bagă înăuntru restul muncii de azi. De-aici am învăţat şi eu – cum să te pierzi în muncă. După ce termină, se întoarce la chiuvetă şi spală lingura lui Charlie.

În secunda în care lingura e curată din nou, Charlie i-o ia din mână şi şi-o lipeşte de limbă.

– Aaaaaaaa, face el. Mama se împotriveşte cât poate de mult, dar nu se opreşte din râs. Gata cu discuţia noastră în contradictoriu.

Una câte una, trec în revistă facturile lunare, însumându-le şi gândindu-mă pe care dintre ele să le plătesc. Uneori nu achit decât facturile de la cărţile de credit şi de la spital... alteori, când se strânge mult la căldură, achit utilităţile. Charlie achită mereu asigurarea. După cum am spus, pentru el e o chestiune personală.

– Şi, cum a fost la muncă? îl întreabă mama pe Charlie.

Acesta nu ia în seamă întrebarea, iar ea se hotărăşte să o lase baltă. A avut aceeaşi abordare detaşată şi acum doi ani, când Charlie a devenit budist, pentru o lună. Şi, din nou, în urmă cu un an şi jumătate, când a trecut la hinduism. Uneori aş putea să jur că ne cunoaşte mai bine decât ne cunoaştem noi.

Aruncând o privire pe factura de la cartea de credit, instinctul meu profesional intervine. „Verifică sumele ce apar la cheltuieli; protejează clientul; asigură-te că nu e nimic în neregulă. Mâncare... materiale de cusut... magazinul de muzică... Studioul de dans Vic Winick?"

– Ce e asta cu Vic Winick? întreb eu, mutându-mi scaunul în aşa fel încât să fiu cu faţa spre bucătărie.

– Lecţii de dans, spune mama.

– *Lecţii de dans?* Cu cine iei lecţii de dans?

– Cu *moi!* strigă Charlie, cu cel mai bun accent franţuzesc de care e în stare. Ia lingura de lemn, o prinde ca pe o floare între dinţi, o apucă pe mama şi o trage aproape de el. Şi... unu... doi... cu piciorul drept înainte...

Pornind într-un charleston rapid, se învârtesc şi se strecoară unduitor prin bucătăria înghesuită. Mama zboară efectiv, cu capul mai sus decât... ei bine, mai sus decât atunci când am absolvit facultatea.

Mişcându-şi gâtul, Charlie aruncă lingura în chiuvetă.

– Nu prea rău, nu? spune el.

– Deci, cum arătăm? întreabă mama în timp ce se lovesc de cuptor şi aproape varsă cratiţa cu sos pe podea.

– Mi-minunat... minunat efectiv, spun eu, întorcându-mi privirea la facturi. Nu ştiu de ce sunt atât de surprins. Poate că eu am fost mereu stăpânul minţii şi al portmoneului ei, dar Charlie... Charlie a fost mereu stăpânul inimii ei.

– Arăţi bine, mami – arăţi bine! strigă Charlie, agitându-şi mâna în aer. O să dormi ne-ntoarsă la noapte!

Am parcurs traseul acesta de 1 048 de ori. Ies din sauna de la metrou, pe treptele niciodată curate, făcând slalom prin mulţimea de indivizi proaspăt ieşiţi de sub duş şi direct pe Park Avenue până ajung la bancă. De 1 048 de ori. Asta înseamnă patru ani, fără a pune la socoteală weekendurile – dintre care în unele am lucrat, totuşi. Dar astăzi... nu mai număr zilele pe care le-am investit aici. De acum înainte, începe numărătoarea inversă până la plecare.

După socoteala mea, Charlie ar trebui să fie primul care să plece – poate în vreo lună-două. După asta, când totul va fi bine pus la punct, eu sau Shep – rămâne de văzut. Din câte ştim noi, e posibil ca el să vrea să rămână. Personal, eu nu am o astfel de problemă.

În timp ce merg pe Park Avenue spre 36th Street, pot gusta efectiv conversaţia de adio: „Voiam să vă anunţ numai că sunt de părere că ar fi cazul să merg mai departe", o să-i spun eu lui Lapidus. Nu-i nevoie să rup orice legătură sau să aduc vorba de scrisorile de recomandare către şcolile de afaceri – numai menţionarea în treacăt a „unor şanse ivite în altă parte" şi o mulţumire că mi-a fost cel mai bun mentor pe care şi l-ar putea dori cineva. Rahaturile ipocrite de genul acesta mi se vor prelinge printre dinţi. Aşa cum face şi el cu mine. Şi totuşi, toată scena asta mă face să zâmbesc... asta până ce văd două sedanuri bleumarin parcate în faţa băncii. De fapt, nu parcate. Oprite. Ca şi cum ar fi venit pentru o urgenţă. Am văzut suficiente limuzine negre şi maşini de oraş conduse de şoferi particulari ca să-mi dau seama că nu-s maşinile unor clienţi. Şi nu am nevoie de sirene care să-mi lămurească şi restul. Maşinile de poliţie fără însemne sar în ochi, oriunde ar fi.

Cu inima cât un purice dau să fac cale întoarsă. „Nu, mergi mai departe. Nu intra în panică." Când ajung la prima maşină, ochii îmi alunecă de la banda cenuşie din partea de sus a parbrizului la placarda albă-albastră cu inscripţia „Guvernul SUA" de pe bord. Nu sunt poliţişti. Sunt agenţi federali.

Sunt tentat să mă întorc şi să o iau la fugă, dar... nu încă. „Nu acţiona pripit – stai calm şi caută răspunsuri. N-are cum să ştie cineva de bani."

Rugându-mă să am dreptate, împing uşa turnantă şi îi caut înnebunit pe colegii mai matinali care stau în reţeaua deschisă de birouri care umple parterul. Spre uşurarea mea, toţi sunt la locurile lor, având deja în mână prima cană de cafea.

– Scuzaţi-mă, domnule, pot vorbi cu dumneavoastră un minut? întreabă o voce joasă. În stânga mea, în faţa biroului de mahon de la recepţie, un bărbat înalt, cu umeri laţi şi păr blond-deschis

se apropie de mine, cu un clipboard în mână. Trebuie să vă notez numele, îmi explică el.

– P-pentru ce?

– Îmi pare rău – sunt de la Serviciul de Pază şi Protecţie – încercăm să ne dăm seama dacă e nevoie să întărim securitatea în zona de intrare.

E un răspuns curat, cu o explicaţie curată, dar, din câte ştiu eu, nu aveam probleme de securitate.

– Numele dumneavoastră? revine el, păstrând un ton prietenos.

– Oliver Caruso, spun eu.

Ridică privirea – nu surprins, dar suficient de repede încât să observ. Îmi zâmbeşte larg. Îi zâmbesc şi eu.

Toată lumea e fericită. Păcat numai că mai am un pic şi leşin.

Pune o cruciuliţă mică lângă numele meu. Lângă numele lui Charlie nu e nici o cruciuliţă. Nu a ajuns încă. În timp ce bărbatul blond se apleacă peste clipboard, jacheta i se deschide, iar eu îi zăresc în treacăt tocul din piele. Tipul ăsta poartă armă. Aruncând o privire peste umăr, fixez pentru ultima dată maşinile fără însemne. Companie de securitate pe dracu'! Avem probleme.

– Mulţumesc, domnule Caruso – o zi bună.

– La fel, spun eu, forţându-mă să schiţez un zâmbet. Singurul semn bun e că mă lasă să trec. Nu ştiu pe cine caută. Dar caută. Numai că nu vor să se ştie asta.

„Asta este, îmi spun eu. E timpul să cer ajutor." Traversez grăbit holul de la intrare, trec pe lângă birourile cu capac glisant, ca să iau liftul public, dar îmi schimb rapid planul şi merg mai departe, către cel din spate. Folosesc codul lui Lapidus în fiecare zi. „Nu atrage atenţia asupra ta oprindu-te acum."

Până ajung la liftul privat, sunt transpirat fleaşcă – pe piept, pe spate –, simt că sudoarea a pătruns prin costum şi paltonul de lână. De aici încolo, lucrurile se înrăutăţesc. Pătrunzând în îmbrăţişarea interiorului lambrisat cu lemn, dau să-mi slăbesc nodul de la cravată. Şi-mi amintesc de camera de supraveghere din colţ. Degetele îmi alunecă de pe suprafaţa cravatei, şi încep să mă scărpin pe gât. Uşile se închid cu un bufnet. Simt că mi se usucă gâtul. Ignor

senzația. Primul meu instinct e să mă duc să vorbesc cu Shep, dar nu e momentul pentru mișcări prosteşti. În loc de asta, apăs butonul pentru etajul şase. Dacă vreau să aflu ce se întâmplă aici, trebuie să încep de la vârf.

– Te aşteaptă, mă avertizează secretara lui Lapidus în timp ce trec grăbit pe lângă biroul ei.

– Câte stele? strig eu, ştiind cum evaluează ea dispoziția lui Lapidus. Patru stele înseamnă că e bună; una înseamnă dezastru.

– Eclipsă totală, spune ea repede.

Mă opresc din mers. Ultima dată când Lapidus a fost atât de supărat, s-a lăsat cu acte de divorț.

– Ai idee ce s-a întâmplat? întreb eu, luptându-mă să-mi păstrez controlul.

– Nu sunt sigură, dar ai văzut vreodată un vulcan care erupe...?

Trăgând rapid o gură de aer în piept, întind mâna către mânerul de bronz al uşii.

– ... Nu-mi pasă ce vor ei! țipă Lapidus în receptorul telefonului. Spune-le că e o problemă cu computerele... dă vina pe un virus – până la alte ordine, rămâne închis – iar dacă Mary are o problemă cu hotărârea asta, spune-i că poate vorbi cu agentul care se ocupă de tot!

Trânteşte receptorul exact în momentul în care eu închid uşa. Urmând direcția sunetului, îşi smuceşte capul către mine – dar eu am rămas cu privirea aţintită asupra persoanei care stă în scaunul de anticariat aflat de cealaltă parte a biroului. Shep. Acesta scutură uşor din cap. „Suntem morți."

– Unde dracu' ai fost? țipă Lapidus. Ochii mei sunt în continuare aţintiți asupra lui Shep. *Oliver, cu tine vorbesc!*

Tresar, întorcându-mă din nou către şeful meu.

– S-scuze. Poftim?

Înainte să-i pot răspunde la întrebare, se aude un ciocănit în uşa din spatele meu.

– Intră! strigă tăios Lapidus.

Quincy deschide uşa pe jumătate şi bagă capul în birou. Are aceeaşi expresie ca şi Lapidus.

Dinţii strânşi. Aceleaşi mişcări frenetice ale capului. Modul în care supraveghează încăperea... chiar şi obiectele vechi de artă – totul e cercetat. Sigur, are un spirit înnăscut de analiză, dar acum e ceva diferit. Expresia care i s-a întipărit pe chip. Nu e furie. E frică.

– Am rapoartele, spune el, neliniştit.

– Şi? Să auzim, cere Lapidus.

Stând în prag şi refuzând în continuare să intre în încăpere, privirea lui Quincy devine mai fermă. Aşa ceva e numai pentru parteneri.

Împingând rapid marginea biroului, Lapidus se ridică din fotoliul lui de piele şi se îndreaptă către uşă. În secunda în care dispare din câmpul meu vizual, mă duc direct la Shep.

– Ce dracu' se întâmplă? întreb eu, străduindu-mă să-mi menţin tonul în registrul şoaptelor. Au...?

– Tu ai fost? contraatacă Shep.

– *Unde* să fiu eu?

Shep îşi fereşte privirea, total copleşit.

– Nici măcar nu ştiu cum au făcut-o...

– Ce să facă?

– Ne-au înscenat totul, Oliver. Indiferent de persoana care-i lua, ei au urmărit din umbră tot timpul ăsta...

Îl apuc de umăr.

– La naiba, Shep, spune-mi ce...

Uşa se deschide larg şi Lapidus se întoarce ca o furtună în încăpere.

– Shep – prietenul tău, agentul Gallo, aşteaptă în sala de conferinţe. Vrei să...?

– Da, îl întrerupe Shep, sărind de pe scaun.

Îi arunc o privire piezişă. „Ai chemat Serviciul Secret?"

„Nu-ntreba", îmi face el semn, scuturând din cap.

– Oliver, am nevoie să-mi faci o favoare, adaugă Lapidus, ca turbat. Frunzăreşte un teanc de hârtii, căutând...

– Acolo, spun eu, arătând către ochelarii lui de citit.

Lapidus îi înşfacă şi îi bagă în buzunarul de la haină. N-are timp de mulţumiri.

– Vreau să fie o persoană jos, pe măsură ce oamenii încep să vină, spune el. N-au de ce să se supere cei de la Serviciul Secret, ei nu ne cunosc personalul.

– Nu înţe...

– Stai lângă uşă şi urmăreşte reacţiile celorlalţi, latră el, dat fiind că-şi pierduse de mult răbdarea. Ştiu că există un agent care face prezenţa... dar, oricine a făcut asta... sunt prea deştepţi să se-nvoiască azi pe caz de boală. Tocmai de aceea vreau să stai cu ochii pe angajaţi, pe măsură ce ajung la muncă. Dacă au conştiinţa încărcată, simpla prezenţă a agentului îi va speria... şi n-ai cum să maschezi panica. Chiar dacă e numai o oprire scurtă sau o gură căscată. Tu-i cunoşti pe oamenii noştri, Oliver. Află pentru mine cine a făcut-o.

Îşi pune un braţ pe umărul meu şi mă conduce grăbit spre uşă. Lapidus şi Shep pornesc către sala de conferinţe. Storcându-mi creierii în căutarea unei alternative, mă îndrept către parter. Pur şi simplu am nevoie de o secundă, ca să mă gândesc.

În momentul când uşile ascensorului se deschid în holul de la intrare, sunt complet epuizat. Uraganul a lovit prea repede. Totul se învârteşte. Totuşi, nu prea există opţiuni. Urmez ordinele. Orice altceva dă de bănuit.

Apropiindu-mă de tejgheaua care se întinde de-a lungul peretelui din dreapta, iau un formular de depozit şi mă prefac că încep să îl completez. E cea mai bună modalitate de a ţine sub observaţie uşa, unde agentul cu păr blond bifează în continuare numele celor care se prezintă la slujbă.

Unul câte unul, trec pe lângă el şi-şi rostesc numele. Nici măcar unul dintre ei nu se opreşte sau ezită. Nu mă surprinde – singurul care are conştiinţa încărcată sunt eu. Dar, cu cât stau acolo mai mult, cu atât întreaga afacere nu mai are nici o logică. Desigur, pentru mine şi Charlie, trei milioane e o bucată bună de caşcaval, dar pe aici... nu e ceva considerabil. Şi, după cum m-a întrebat Shep – dacă eu fusesem cel vinovat – nu era îngrijorat numai de

perspectiva de a fi prins... şi el pierduse ceva. Iar acum, că, în sfârşit, m-am oprit să mă gândesc la asta... poate... şi noi.

Cercetând holul mereu aglomerat, verific dacă mă urmăreşte cineva. Secretare, analişti, chiar şi agentul care se ocupă cu înregistrarea nou-veniţilor – toţi sunt prinşi în sarcinile lor zilnice. Mulţimea se revarsă prin uşa turnantă, iar numele lor sunt bifate pe listă. Mă apropii în tăcere de aceeaşi uşă, gândindu-mă că e cea mai bună cale de ieşire...

– V-aţi înregistrat? mă abordează iritat agentul cu păr blond.

– D-da, spun eu, în timp ce colegii aflaţi la coadă mă cercetează din cap până-n picioare. Oliver Caruso.

Agentul verifică lista, după care-şi ridică privirea.

– Poftiţi.

Pornesc înainte, cu un umăr în faţă şi împing uşa cât pot de tare. Pe măsură ce uşa se lasă purtată de mişcarea mea, mă trezesc aruncat în strada îngheţată, derapând cu viteză maximă după colţ.

Alergând pe Park Avenue, mă uit în stânga şi-n dreapta după un chioşc de ziare. Ar trebui să ştiu că nu e cazul. Cartierul acesta nu prea atrage genul de oameni care cumpără de pe stradă. Cu excepţia telefoanelor publice, colţurile de stradă sunt goale. Ignorând durerea provocată de alergatul în pantofi eleganţi, cotesc brusc pe 37th Street şi pornesc în goană către capătul cvartalului. Betonul trotuarului mă face să simt fiecare pas făcut. În momentul în care ajung pe Madison Avenue, încetinesc şi mă apropii de un chioşc de ziare.

– Aveţi cartele telefonice? îl întreb pe bărbatul nebărbierit care se încălzeşte la un radiator aflat în spatele tejghelei.

Face un semn care-mi aminteşte de Vanna White către mărfurile expuse.

– *Tu* ce crezi? spune, iar eu arunc o privire în jur, căutând... Uite aici, mă întrerupe, arătându-mi spaţiul de peste umărul lui. Lângă biletele de loterie.

– Vreau una de douăzeci şi cinci de dolari, îi spun eu.

– Minunat, spune el. O ia pe cea cu Statuia Libertăţii de pe panou, iar eu îi arunc două bancnote de douăzeci.

Aşteptându-mi restul, desfac folia de plastic chiar acolo. Sigur, aş putea să mă întorc la firma de avocatură, dar, având în vedere situaţia, nu vreau să facă cineva legătura între mine şi evenimentele de ieri.

– Cartelele acestea merg şi pentru apeluri internaţionale? întreb eu.

– Poţi s-o suni şi pe regina Franţei, să-i spui să se radă la subsuoară!

– Minunat. Mersi.

Strângând cartela în pumn, ţâşnesc înapoi spre Park Avenue, traversez artera cu şase benzi şi mă opresc la un telefon public, în diagonală faţă de intrarea în bancă. Există multe locuri mai discrete de unde aş putea suna, dar aşa, nimeni din bancă nu mă poate vedea clar. Cel mai important, din moment ce sunt la numai câteva cvartale de metrou, am cea mai bună poziţie posibilă pentru a-l zări pe Charlie.

Formez numărul gratuit de pe spatele cartelei cu Doamna Libertate şi introduc codul de pe ea. Când îmi cere numărul pe care vreau să-l apelez, îmi scot portofelul, îmi strecor degetul în spatele permisului de conducere şi scot o bucăţică de hârtie. Tastez numărul cu zece cifre pe care-l scrisesem pe hârtie în ordine inversă. Am eu numărul de telefon al băncii din Antigua asupra mea, dar asta nu înseamnă că, dacă mă prind, trebuie să le pice mură-n gură.

– Vă mulţumim că aţi apelat Banca Regală din Antigua, răspunde un glas înregistrat de femeie. Pentru emiterea automată a balanţei contului şi informaţii, apăsaţi tasta unu. Pentru a vorbi cu un reprezentant al serviciului cu clienţii, apăsaţi tasta doi.

Apăs pe doi. Dacă cineva ne-a furat banii, vreau să ştiu unde au ajuns.

– Domnişoara Tang la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Înainte să pot răspunde, îl zăresc pe Charlie în urma unui grup de oameni, de cealaltă parte a străzii.

– Alo...? spune femeia.

– 58943563, îi spun eu. Când l-am memorat, nu credeam că aveam să-l folosesc atât de curând.

Chiar peste drum, Charlie e singur, dar mai mult dansează decât merge.

– Şi cu cine vorbesc, dacă nu vă supăraţi?

– Martin Duckworth, spun eu. Contul e pe numele Sunshine Distributors.

– Vă rog să aşteptaţi.

În momentul în care începe muzica, acopăr receptorul.

– *Charlie!* ţip eu. Deja a trecut prea departe – şi cu huruitul traficului la oră de vârf între noi... *Charlie!* strig eu din nou. El tot nu mă aude.

Înaintând pe stradă, Charlie merge pe trotuar şi are parte de o primă privire asupra băncii. Ca întotdeauna, reacţia lui e mai rapidă decât a mea. Zăreşte maşinile fără însemne şi îngheaţă, chiar acolo, în mijlocul străzii.

M-aştept să o ia la goană, dar e prea deştept să facă aşa ceva. Instinctiv, aruncă o privire în jur, căutându-mă. E cum spunea mama: ea nu credea niciodată în percepţia extrasenzorială – dar fraţii... fraţii au o legătură aparte. Charlie ştie că sunt aici.

– Domnule Duckworth...? întreabă femeia, de la celălalt capăt al firului.

– D-da... aici sunt.

Fac semn cu mâna şi, de data asta, Charlie mă vede. Se uită la mine, studiindu-mi limbajul corporal. Vrea să ştie dacă e adevărat, sau doar mă joc de-a Puiu' Mic. Nu aşteaptă ca semaforul să se facă verde, ci sare în plin trafic, ferindu-se şi alergând în zigzag printre maşini. Un taxi galben îl claxonează lung, dar Charlie ridică din umeri, fără să se lase impresionat. Dacă eu sunt cuprins de panică asta nu înseamnă că trebuie să fie şi el aşa.

– Domnule Duckworth, o să am nevoie de parola contului, spune femeia de la bancă.

– FroYo, îi spun eu.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie în momentul în care ajunge pe trotuar.

Îl ignor, aşteptând ca funcţionara de la bancă să revină pe fir.

– Spune-mi! mă provoacă el.

– Acum, cu ce vă pot ajuta? spune într-un final femeia de la celălalt capăt al firului.

– Aş vrea balanţa şi cele mai recente activităţi înregistrate, răspund eu.

Chiar în acel moment, Charlie izbucneşte în râs – aceeaşi zeflemea de frate mai mic de când avea nouă ani.

– Ştiam eu! strigă el. Ştiam eu că n-o să poţi să te abţii! Duc un deget la buze ca să-l fac să tacă, dar n-am nici o şansă. N-ai putut să rezişti nici măcar douăzeci şi patru de ore, nu-i aşa? întreabă el, apropiindu-se de cabină. Ce s-a-ntâmplat? Maşinile din faţa băncii? Numerele de agenţie federală? Măcar ai vorbit cu cineva sau doar ai văzut maşinile şi ai făcut pe...?

– Poţi, te rog, să-ţi ţii gura? Nu sunt un idiot!

– Domnule Duckworth...? se aude din nou vocea femeii.

– Da... aici sunt, spun eu, îndreptându-mi din nou atenţia către telefon. Vă ascult.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, domnule. Speram să pot lua legătura cu un superior ca să...

– Spuneţi-mi numai balanţa. E zero?

– Zero? răspunde ea, cu un hohot de râs. Nu... chiar deloc.

Izbucnesc şi eu într-un râs nervos.

– Sunteţi sigură?

– Sistemul nostru nu e perfect, dar aici e destul de clar. Potrivit bazei noastre de date, nu s-a făcut decât o singură tranzacţie în contul acesta – un transfer electronic primit ieri, la 12.21 P.M.

– Deci banii sunt încă acolo?

– Absolut, spune femeia. Chiar acum mă uit la fişa contului. Un singur transfer, electronic – un total de 313 milioane de dolari.

11

– *Cât* avem?! strigă Charlie.

– Nu-mi vine să cred, cu mâna cuprinsă de convulsii pe receptorul aşezat în furcă. Ai idee ce înseamnă asta?

– Înseamnă că suntem bogaţi, îmi răspunde el imediat. Şi nu putred de bogaţi, şi nici extrem de bogaţi – vreau să spun obscen, grotesc, do-re-mi-fa-sol-atât-de-bogaţi-încât-depăşim-venitul-intern-al-unei-ţări. Sau, după cum mi-a zis mie frizerul odată, când i-am lăsat cinci dolari bacşiş: „Discutăm aici de mulţi biştari".

– Suntem morţi, izbucnesc eu şi mă chircesc simţind că nu mă mai pot ţine pe picioare. Asta mi se cuvine – şi totul pentru un moment prostesc de furie. N-avem cum să expli...

– O să le spunem că am câştigat la tombola de la Super Bowl. Poate că o să ne creadă.

– Vorbesc serios, Charlie. Nu e vorba de trei milioane – ci de...

– 313 milioane. Te-am auzit de primele trei ori. Numără pe degete, de la cel mic până la arătător: 310... 311... 312... 313... Sfinte Sisoe, mă simt ca moşul acela cu mustaţă de la Monopoly – ştii tu, cu monoclu şi cheli...

– Cum poţi să glumeşti?

– Ce altceva aş putea face? Să mă sprijin de o cabină telefonică şi să mă ascund pentru tot restul vieţii?

Fără să rostesc vreun cuvânt, mă ridic şi-mi îndrept spatele.

– Te simţi destul de bine aşa, nu? mă întreabă el.

– Nu e un joc aici, Charlie. O să ne omoare pentru asta...

– Numai dacă îi găsesc – şi, din câte ştiu eu... companiile alea fantomă – chestia asta e beton armat.

– Beton armat? Eşti nebun? Nu suntem... Mă întrerup şi cobor tonul. Pe stradă sunt în continuare o mulţime de oameni, la ora aceasta. Am trecut de mult de limita mărunţişului, spun eu în şoaptă. Aşa că termină cu bravada asta, că nu eşti Butch Cassidy şi...

– Nu. Nici vorbă, mă întrerupe el. E timpul să dai un pic cu nasul de realitate, Ollie – aici nu e vorba de altă chestie de care să fugi tu – aici e vorba de Ţara Minunilor. Toţi banii ăia; toţi sunt ai noştri. Ce altceva mai vrei? Nimeni nu ştie cum să le dea de urmă... nimeni nu bănuieşte că e vorba despre noi – înainte era bine, acum e de două ori mai bine. E de 313 ori mai bine. Pentru prima dată în viaţa noastră, putem să ne relaxăm şi să ne aruncăm...

– *Dumnezeule, ce e cu tine?* strig eu, desprinzându-mă brusc de cabină şi apucându-l de gulerul hainei. Ai fost atent? L-ai auzit pe Shep – singura modalitate în care chestia asta merge e ca nimeni să nu afle că banii au dispărut. Trei milioane încap lejer în buzunarele noastre... dar 313... îţi dai seama ce sunt în stare să facă pentru a-i recupera? Mă străduiesc cât pot să-mi menţin tonul la limita şoaptei, dar oamenii încep să se holbeze la noi. Gata, mormăi eu. Am terminat.

Charlie îşi aranjează haina. Mă întorc la cabina telefonică.

– Pe cine suni? întreabă Charlie.

Nu-i răspund, dar e cu ochii pe tastele pe care le apăs. Shep.

– Eu n-aş face asta, mă avertizează el.

– La ce te referi?

– Dacă sunt deştepţi, vor fi cu ochii pe apelurile primite. Poate chiar le ascultă. Dacă vrei informaţii, du-te înăuntru şi vorbeşte cu el faţă în faţă.

Mă opresc la jumătatea numărului, îi arunc o privire furioasă lui Charlie peste umăr şi dau startul oficial al concursului de priviri. Îmi cunoaşte privirea aceasta: Toma Necredinciosul. Iar eu i-o ştiu pe a lui: Indianul cel Cinstit. Şi mai ştiu şi că e doar un truc... strategia lui favorită de a mă calma pentru a-şi atinge scopul. Aşa

face mereu. Dar nici măcar eu nu mă pot pune cu logica. Trântesc receptorul şi trec pe lângă el, aproape îmbrâncindu-l.

– Ai face bine să ai dreptate, îl avertizez, pornind către bancă.

O oprire scurtă la cafeneaua din apropiere îmi asigură două sute de mililitri de calm şi un pretext perfect pentru faptul că am ieşit din clădire. Totuşi, asta nu-l împiedică pe agentul de la Serviciul Secret postat la intrare să-mi pună o altă cruciuliţă lângă nume – şi una lângă cel al lui Charlie.

– Ce e cu agitaţia asta legată de prezenţă? îl întreabă Charlie pe agent.

Acesta ne săgetează cu o privire care sugerează că simpla bifare a numelor noastre ar fi trebuit să ne îngenuncheze – dar amândoi ştim ce înseamnă asta: Dacă ar avea un indiciu cât de mic, ne-ar scoate de-aici cu cătuşe la mâini. În loc de asta, noi intrăm.

În majoritatea zilelor, mă îndrept direct spre lift. În mod clar, azi situaţia e diferită. Urmându-l pe Charlie care se strecoară pe lângă tejgheaua de marmură, îl las să mă tragă în labirintul de birouri. Ca de obicei, e plin de angajaţi puşi pe bârfă, dar astăzi, asta e chiar răsplata excursiei noastre.

– Cum o duci? strigă Jeff din Jersey, tăindu-ne calea şi lovindu-l uşor pe Charlie peste piept.

– Uite-o, cântă Charlie. Palma dată zilnic pe piept. Ciudată pentru mulţi – preţuită de puţini.

Râzând, Jeff ne opreşte la numai câţiva metri de lift.

– Ştii bine că am dreptate, spune Charlie, savurând fiecare moment. Sunt tentat să-l trag după mine, dar e evident ce urmăreşte fratele meu.

Poate că Jeff Jersey îţi invadează cam mult spaţiul personal, dar, când vine vorba de zvonurile care circulă prin firmă, chiar şi eu ştiu că el e regele.

– Care-i treaba cu Domnul Prezenţă? întreabă Charlie, făcând semn cu cotul către tipul blond postat lângă uşa de la intrare.

Jeff zâmbeşte larg. În sfârşit, o ocazie de a se împăuna.

– Se zice că ar face o statistică pentru îmbunătățirea securității, dar nimeni nu crede asta. Adică, oare cât de proşti ne cred?

– Destul de proşti? îi oferă Charlie un răspuns.

– Foarte proşti, e de părere Jeff.

– Dar tu ce crezi? spun eu repede cu răbdarea unui... ei bine, lipsa de răbdare a unui tip care tocmai a furat 313 milioane de dolari.

– Greu de zis, greu de zis, răspunde Jeff. Dar, dacă ar trebui să ghicesc... Se apleacă spre noi, bucurându-se de fiecare secundă de glorie. Eu aş pune pariu că e vorba de un furt. Lucrătură din interior.

– *Poftim?* întrebă Charlie în şoaptă, prefăcându-se scandalizat. Observând expresia de pe chipul meu, îşi dă seama că mai am puţin şi-mi pierd controlul.

– Doar o teorie, începe Jeff. Dar ştii şi tu cum e – în firma asta nu se schimbă nici sulul de hârtie igienică fără o notă informativă – dar, brusc, refac întregul sistem de securitate fără să anunţe pe nimeni?

– Poate că nu vor decât să vadă dacă respectăm programul de lucru, ofer eu o teorie.

– Sau poate că nu au vrut să strige „Foc!" în mijlocul unui teatru aglomerat. E exact ca atunci când au prins-o pe o angajată fiurând bani din contul de datorii curente – încearcă să treacă totul sub tăcere. Nu sunt proşti. Dacă se aude, clienţii vor intra în panică şi vor începe să-şi retragă banii.

– Eu n-aş fi aşa sigur, adaug eu, refuzând să cedez.

– Hei, poţi să crezi ce vrei – dar tre' să fie un motiv pentru care toţi mahării sunt la etajul trei.

Etajul trei. Charlie se holbează la mine. „Acolo e biroul meu", îmi transmite el, uitându-se înnegurat înspre mine.

– Poftim? izbucneşte Charlie.

Jeff rânjeşte. Asta era bârfa pe care o păstrase pentru sfârşit.

– O, da, spune el, întorcându-se la biroul lui. Au fost acolo toată dimineaţa...

Mă uit la Charlie, iar el la mine. E clar, mergem la etajul trei.

În secunda în care se deschid uşile ascensorului, Charlie păşeşte pe mocheta gri şi aruncă o privire cuprinzătoare şi rapidă, de

recunoaştere. De la copiator la filtrul de cafea, la canionul de nişe care ocupă centrul încăperii, nimic nu e altfel decât de obicei. Cărucioarele de corespondenţă merg scârţâind, butoanele de la tastaturi ţăcăne, iar câteva grupuri împrăştiate sunt angajate în prima repriză de flecăreală matinală. Totuşi, nu e nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama unde se petrece toată acţiunea – aici nu există decât un singur loc unde se pot ascunde mahării. Mergând relaxaţi către biroul lui Charlie ca şi cum asta n-ar fi decât o altă zi obişnuită, ne concentrăm amândoi asupra biroului aflat de cealaltă parte a încăperii. Cuşca.

N-avem cum să ne dăm seama dacă sunt acolo sau Jeff bătea câmpii ca de obicei. Uşa e închisă. Întotdeauna e închisă. Dar asta nu înseamnă că nu o fixăm cu privirea – studiem textura lemnului, luciul mânerului, chiar şi tastele mici, negre, de pe sistemul de închidere cu cod. Nu mi-ar fi deloc greu să fac în aşa fel încât să intrăm, dar... nu azi. Nu până nu...

– Sună-l pe Shep – vezi unde e, îi şoptesc eu lui Charlie în timp ce intrăm în nişa lui.

Charlie se aşază pe scaun într-un genunchi, cu capul puţin sub nivelul pereţilor nişei. Ridică receptorul şi formează numărul lui Shep. Mă aplec spre el să ascult şi eu, cu ochii aţintiţi în continuare asupra uşii lui Mary. Plătit să fie paranoic, de obicei Shep răspunde după primul apel. Nu şi azi. Astăzi, telefonul sună în gol.

– Nu cred că e...

– Şşşş, îl întrerup eu.

Se-ntâmplă ceva.

Charlie sare de pe scaun şi cercetează Cuşca. Uşa se deschide încet, iar încăperea se goleşte. Dincolo de hol, Quincy pleacă primul, urmat de Lapidus. Mă ascund în spatele pereţilor nişei. Charlie rămâne în picioare. E biroul lui.

– Cine mai e cu ei? întreb eu în şoaptă, cu bărbia lipită de tastatura lui, ca-ntr-un sărut.

Charlie îşi ţinea privirea aţintită asupra uşii, dar îşi ridică ambele braţe în aer, prefăcându-se că nu face altceva decât să se întindă.

– În spatele lui Lapidus e Mary, începe el.

– Altcineva?

– Da, dar nu-i cunosc...

Îmi înalţ capul suficient cât să arunc o privire. Mary iese din birou, urmată de un tip îndeast, într-un costum care-i vine prost. Merge şchiopătând uşor şi îşi scarpină mereu ceafa, exact în locul unde se opreşte părul. Chiar dacă şchiopătează, are aceeaşi privire scrutătoare ca Shep. Serviciul Secret. În spatele Domnului Îndesat e un alt agent, mult mai slab şi cu mai puţin păr, ducând în mână ceva ce seamănă cu o cutie neagră de pantofi, din care atârnă câteva fire. FBI-ul a venit cu acelaşi aparat când au pus-o sub acuzare pe femeia aceea care se ocupa de contul de datorii curente. Dacă îl conectezi la un computer, obţii instantaneu o copie a memoriei calculatorului respectiv. E cea mai simplă modalitate de a păstra calmul într-un birou – să nu te vadă angajaţii confiscând computere – iei dovezile la pachet.

Sigur, prin uşa larg deschisă zăresc calculatorul lui Mary pe birou. Unitatea de disc e acoperită cu bandă adezivă galbenă, semn că s-au prelevat dovezi. Nimic nu intră; nimic nu iese.

Mai durează o secundă până când maşina clovnului îşi debarcă şi ultimul pasager – persoana pe care o aşteptam. Când iese în hol, ochii i se fixează asupra lui Charlie. Mă aştept să zăresc un zâmbet sau poate o arcuire diabolică a buzelor, à la Elvis. Dar nu primim decât imaginea unor ochi larg deschişi, plini de nelinişte.

– Ăăă, spune Charlie. Băiatul meu arată ca dracu'.

– E totul în regulă, Shep? strigă Domnul Îndesat în timp ce el şi restul grădinii zoologice aşteaptă sosirea liftului.

– D-da, se bâlbâie Shep. Vin şi eu imediat. Am uitat ceva în birou. Îndreptându-se către celălalt capăt al holului, deschide uşa de metal cu un brânci şi se ascunde în casa scărilor. Chiar înainte ca uşa să se închidă, ne aruncă o ultimă privire. Nu urcă treptele în fugă. A rămas acolo, aşteptând. Aşteptându-ne.

Când Domnul Îndesat se întoarce către noi, eu mă ascund din nou. Charlie nu se mişcă.

– Ce fac? întreb eu în şoaptă şi încercând să rămân ascuns. Aud cum se deschid uşile ascensorului.

– Ne fac cu mâna... spune Charlie. Acum, Quincy stă în spatele lui Lapidus, încercând să-i pună coarne... Ah, Lapidus s-a prins. Nici vorbă de coarne. Poate să glumească oricât vrea, n-are cum să-şi ascundă frica.

Aud cum se închid încet uşile ascensorului.

– *Hai*... insistă Charlie, arătând spre paharul meu cu cafea. Hai să luăm nişte cafea.

Îmi las paharul de plastic pe biroul lui, ies din nişă în urma lui şi ne îndreptăm amândoi către filtrul de cafea – care, întâmplător, se află chiar lângă scări. Charlie înaintează rapid. Eu arunc o privire peste umăr, să mă asigur că nu suntem supravegheaţi.

– Eşti sigur că...?

– Nu mai ezita, Ollie – o să-ţi putrezească tot creierul.

Fără să arunce nici o privire înapoi, se aruncă precum un şoim în abis. Dar, când ajunge în casa scărilor, descoperă că e goală. Ajunge lângă balustradă şi se uită în sus şi-n jos. Nu e ni...

– Nu e chiar ce credeaţi, nu-i aşa? întreabă o voce joasă în timp ce uşa se trânteşte cu un bufnet puternic. Ne întoarcem rapid. În spatele nostru e Shep.

– Muncă pe cinste, spune Charlie în şoaptă, întinzând mâna să bată palma cu el.

Shep nu-i răspunde. Se concentrează numai asupra mea.

– Deci, sunt toţi banii în cont?

– Lasă contul. De ce ai chemat Serviciul Secret? insist eu.

– Erau deja aici când am sosit eu, răspunde iritat Shep. Presupun că a fost mâna lui Quincy sau a lui Lapidus – dar, credeţi-mă, când vine vorba de anchete, Serviciile sunt preferabile FBI-ului. Cel puţin lucrăm cu prieteni.

– Vedeţi... îl întrerupe Charlie. Nu avem nici un motiv de îngrijorare.

Îl săgetăm amândoi cu priviri făcute să-l doboare. Pe-ale mele, le poate suporta. Cu Shep e o altă poveste. E timpul să fim serioşi.

– O să-i prindem pe vinovaţi şi recuperăm banii cât mai repede posibil, anunţă Shep, rezemându-se de balustradă şi ţinând sub observaţie nivelurile de deasupra noastră. Coboară tonul şi, numai

din buze, articulează două cuvinte: Nu aici. Nu vrea să-şi asume nici un risc.

– Ia zi, unde vrei să mâncăm la prânz? adaugă rapid Charlie.

Deşteaptă mişcare. Avem nevoie de un loc unde să putem sta de vorbă. Undeva unde să avem parte de intimitate. Privind fix podeaua, tăcem toţi trei. Ne gândim toţi la acelaşi lucru, frunzărind atlasul nostru mental de localuri.

– Ce-aţi spune de Yale Club, sugerez eu, alegând refugiul preferat al lui Lapidus.

– Îmi place, spune Charlie. Liniştit, izolat şi cu un personal suficient de arogant şi rigid încât să ştie când să-şi ţină gura.

Shep scutură din cap. Văzându-ne expresiile dezorientate, îşi scoate portofelul şi ne arată scurt permisul de conducere. Bine gândit. Pentru a intra, trebuie să ne legitimăm.

– Am găsit, spune Charlie. Ce-aţi zice de Linia 117?

Zâmbesc disprețuitor. Shep e total pierdut. Câteva cuvinte şoptite rapid la ureche îi furnizează informaţiile necesare.

– Sunteţi siguri că putem să...?

– Aveţi încredere în mine, spune Charlie. Nimeni nu ştie măcar că există.

Privindu-ne cu atenţie, Shep nu prea are de ales.

– Deci, ne vedem la amiază? întreabă Shep. Noi doi dăm din cap, iar el porneşte pe scări în sus. Dispare destul de iute, dar auzim în continuare zgomotul făcut de pantofii lui la contactul cu treptele de beton.

O uşă se trânteşte undeva deasupra noastră, iar eu pornesc pe scări precum Stallone în primul *Rocky*.

– Un' te duci? strigă Charlie.

Nu-i răspund, dar el ştie deja. Nu pot aştepta până la prânz – vreau să am chiar acum o imagine de ansamblu asupra situaţiei.

Urcând pe treptele în spirală, arunc o privire scurtă în spate, suficient pentru a-l vedea pe Charlie urmându-mă.

– N-o să te lase să intri, strigă el.

– Vedem noi...

Etajul patru... etajul cinci... etajul şase... ies grăbit pe hol, îndreptându-mă direct către secretara lui Lapidus. Charlie rămâne în casa scărilor, urmărind ce se întâmplă prin uşa uşor întredeschisă. Etajul trei era etajul lui, acesta e al meu.

– Sunt tot acolo? întreb eu, trecând pe lângă biroul ei de parcă aş fi aşteptat înăuntru.

– Oliver, nu...

Nu e nici pe departe suficient de rapidă. Deschid repede uşa şi dispar.

Înăuntru, discuţia aprinsă se întrerupe brusc. Toate capetele se întorc către mine. Lapidus, Quincy, Shep, Mary... chiar şi cei doi agenţi de la Serviciul Secret care s-au îngrămădit lângă biroul de epocă al lui Lapidus. Se uită la mine de parcă aş fi venit neinvitat la o înmormântare.

– Cine dracu' mai e şi ăsta? latră Domnul Îndesat.

Mă uit la mentorul meu, sperând să mă salveze, dar deja ar trebui să nu mă mai aştept la aşa ceva din partea lui.

– Mă ocup eu, spune Lapidus, îndreptându-se grăbit spre mine. Întinde mâna către cotul meu şi, cu graţia unui dansator profesionist, alunecă pe lângă mine, mă învârteşte şi mă conduce înapoi la uşă. O face cu atâta eleganţă, încât abia dacă-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie să ne ocupăm de nişte chestiuni mai întâi. Sunt sigur că înţelegi... adaugă el, de parcă nu ar fi cine ştie ce.

Se aude un scârţâit puternic şi uşa se deschide. Trei secunde mai târziu, sunt afară.

Îl surprind pe Charlie urmărind totul prin uşa întredeschisă de la casa scărilor. Ochii mi se fixează pe mocheta din faţa picioarelor. Din spate, Lapidus îmi dă obişnuita palmă uşoară pe spate şi mă trimite la treburile mele.

– Te sun când vom avea noutăţi, zice Lapidus, cu glas tremurător.

La 300 de milioane, afacerea asta e prea importantă, chiar şi pentru el. Privindu-l peste umăr, observ că arată mai zguduit decât mine şi fratele meu – iar felul în care strânge mânerul uşii e aproape ca şi cum ar avea nevoie să se sprijine de el pentru a se ţine pe picioare. Privindu-mă cum mă îndepărtez, Lapidus închide încet

uşa. Dar, în ultima secundă... exact când se întoarce... exact când îşi trece palma peste buza superioară... aş putea să jur că-l văd cum îşi reţine un zâmbet aproape imperceptibil.

– Şi n-a vrut să-ţi dea nici o informaţie? întreabă Charlie, în timp ce mergem grăbiţi pe Park Avenue, făcând un zigzag în tandem prin mulţimea ieşită să ia prânzul.

– Am putea, te rog, să nu discutăm despre asta? răspund eu, pe un ton tăios.

– Dar nu...

– Am zis că nu vreau să vorbesc despre asta!

Charlie face un pas înapoi, împingându-şi palmele în dreptul feţei mele.

– Ascultă, nu trebuie să-mi spui de douăzeci de ori – oricum, am lucruri mai bune de făcut. Acum, ce-ai vrea să cumpărăm mai întâi? Mă gândeam la ceva mic, dar uşor de ascuns – ca Delaware.

De data aceasta, nu răspund.

– Ce? Nu-ţi place Delaware? Bine – ce-ai zice de Carolina?

Tac în continuare.

– Of, hai, Oliver – arată-mi puţină dragoste, ceva iubire – o ridicare din umeri... ţipă... ceva. Ştie că sunt prea încrezut ca să nu comentez – ceea ce înseamnă că ştie şi că, atunci când rămân tăcut, sunt cu gândurile în altă parte.

– *Aloooo*... Pământul către Oliver! Vorbeşte spanioleşte?

Cobor de pe trotuar şi traversez 41st Street. Nu mai avem decât un cvartal.

– Crezi că Shep o să se întoarcă împotriva noastră? răbufnesc eu.

Charlie izbucneşte în hohote. Râsul acela de frate mai mic.

– D-aia faci tu pe tine de frică?

– Vorbesc serios, Charlie, din câte ştim, de-asta a fost de acord să se întâlească acum cu noi. O să înregistreze discuţia noastră, iar apoi tot ce trebuie să facă e să o dea pe mâna...

– Ho, ho, ho... e timpul să urcăm în troleibuz şi să ieşim din Ţara Fanteziei. Vorbim despre Shep aici. Nu s-a băgat în asta ca să ne tragă pe noi în piept. Îşi vrea banii la fel de mult ca noi.

– Vorbeşte în numele tău, replic eu tăios. Mie nu-mi mai trebuie banii. Doar că îmi fac griji că, dacă dăm de necaz, o să ne trezim îngropaţi până la genunchi în „el a zis, noi am zis".

– Ei bine, hai să-ţi spun eu ceva – dacă ar fi aşa, ar fi un idiot. Adică, după cum e aranjat totul, noi n-am fi putut face asta de unii singuri. Chiar şi Shep ştie asta. Aşa că, dacă începe să ne acuze pe noi, e limpede că şi noi avem suficiente argumente să-l acuzăm. În plus, nu e ca şi cum am avea de ales – el e singurul nostru om din interior.

Şi de data asta tac. Are dreptate. Când vine vorba de o imagine de ansamblu, ne lipsesc o groază de informaţii. Iar acum, când traversăm 42nd Street şi ne apropiem rapid de uşile de sticlă şi alamă ale Grand Central Station, nu avem decât un singur loc de unde să le aflăm.

– Pregătit? întreabă Charlie, trăgând de uşă pentru a o deschide şi făcând o plecăciune, ca un majordom. Stă cu ochii pe mine, căutând să vadă orice semn de ezitare.

Mă opresc în prag, dar numai pentru o secundă. Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, intru fără să privesc în urmă.

– Aşa mai merge, şopteşte.

– Hai odată, strig, provocându-l să ţină pasul cu mine. Judecând numai după tăcere, ştiu exact ce gândeşte. Nu-şi poate da seama dacă vitejia mea e reală sau sunt doar nerăbdător să primesc câteva răspunsuri. În orice caz, când mă întorc să-i văd expresia, e destul de clar că e încântat.

Primii câţiva paşi îi facem printr-un tunel jos, claustrofobic, ca de metrou. Apoi – ca momentul acela când maşina iese din tunelul Brooklyn Battery şi întregul Manhattan se întinde în faţa ta – facem primul pas către lumină... tavanul se înalţă, se înalţă, se înalţă... şi în faţa noastră apare enorma Sală Principală, placată cu marmură, a Grand Central Station. Ridicându-şi capul, Charlie nu se poate abţine să nu se holbeze la ferestrele arcuite, înalte de douăzeci şi doi de metri de-a lungul peretelui stâng şi la pictura murală în alb şi albastru, înfăţişând zodiacul, care decorează tavanul boltit.

Potrivit ceasului aflat în centrul gării, nu mai avem decât vreo trei minute. Rupând-o la fugă, întorc capul către Charlie.

– Care e cel mai scurt drum până la...

– După mine, mă întrerupe el încântat, preluând conducerea.

Auzisem eu de locul unde mergeam, dar nu fusesem niciodată acolo. Locul acesta îi aparţine în totalitate lui Charlie. Cu mine la nici un pas în urma lui, Charlie coteşte brusc spre stânga, îşi croieşte drum prin spaţiul strangulat de mulţimea de navetişti şi turişti, gonind cu viteză maximă către una dintre numeroasele scări care fac legătura cu nivelul inferior al gării.

– Uşurel, încetişor acum, spun eu, trăgându-l de cămaşă pentru a-l face să încetinească pe scări. Nu vreau să facem o scenă.

„Da, de parcă stă să se uite cineva la noi", îmi transmite el, ridicând dintr-o sprânceană.

Sărind ultimele trei trepte, Charlie aterizează cu zgomot pe podeaua de beton. Probabil că-l ustură tălpile, căci e încălţat în pantofi uşori, dar nu scoate nici un cuvânt. Urăşte situaţiile în care i-aş putea reproşa că l-am avertizat.

– Şi-acum încotro? întreb eu, prinzându-l repede din urmă.

Fără să-mi răspundă, Charlie continuă să străbată platforma care arată ca orice zonă de restaurante dintr-un mall. Nasul lui urmează aroma de cartofi prăjiţi în baie de ulei, dar ochii îi sunt fixaţi de o săgeată spre stânga, aflată sub un indicator făcut în aşa fel încât să imite patina anilor: „Către Liniile 100-117".

– Mergem mai departe, spune Charlie.

Zona cu restaurante se află în stânga, iar intrarea către liniile de la începutul secolului trecut în dreapta. Pe măsură ce mergem, număr intrările. 108... 109... 110. La celălalt capăt al coridorului, zăresc repede vizuina – Liniile 116 şi 117.

Intrând rapid pe uşă, ne trezim în vârful unei scări înalte, privind către peronul larg, de beton. Păstrând spiritul numelui, pe Linia 116, în dreapta peronului, se află oprit un tren. Totuşi, în stânga – pe 117 – nu există nici o şansă să sosească vreun tren. Nici acum. Nici altădată. Pe scurt, Linia 117 nu există oficial. Desigur, spaţiul respectiv e acolo, dar nu e o linie activă. În locul ei, de zece ani încoace, spaţiul acela e umplut de un şir lung de rulote din prefabricate.

– Aici cântai tu? întreb eu, în timp ce ne uităm pe fereastra luminată a unei rulote la doi muncitori.

– Nu... răspunde el, luând-o pe o alee scurtă aflată în stânga mea. Aici ne ascundeam... Remarcând expresia confuză de pe chipul meu, îmi explică: Pe vremea când eram în primul an de liceu, eu şi Randy Boxer mergeam de pe o linie pe alta, cântând pentru navetiştii de vineri seara. Muzicuţa lui, chitara mea bas şi cel mai mare public potenţial din partea asta a Madison Square Garden. Evident, cei de la poliţia feroviară ne fugăreau ori de câte ori aveau ocazia, dar, în labirintul de scări, nivelul inferior avea mereu cele mai bune locuri în care puteai să dispari. Iar aici – în spatele Liniei 117 – aici ne întâlneam ca să reîncepem ostilităţile.

– Eşti sigur că suntem în siguranţă? întreb eu, în timp ce el merge grăbit pe pasarela acoperită cu praf care trece perpendicular peste Linia 117.

Nu pasarela îmi dă mie de gândit, ci uşa de metal din capătul ei şi cuvintele scrise cu vopsea maro scorojită:

Accesul persoanelor străine
strict interzis!
Stop! Asiguraţi-vă!
Pericol

Pericol. Văzând asta, frânez brusc. Şi, ca întotdeauna, e tocmai momentul în care Charlie accelerează.

– Charlie, poate că n-ar trebui...

– Nu fi papă-lapte! strigă el şi apucă mânerul uşii.

Cercetându-i scheletul de metal ruginit, smuceşte tare de ea şi, de îndată ce uşa se deschide, o furtună de praf se abate asupra noastră. Charlie păşeşte chiar în mijlocul iureşului. Iar eu îmi dau seama că am rămas singur.

Îl urmez dincolo de uşa misterioasă şi descopăr că ne aflăm într-o staţie subterană uriaşă, pe marginea unor linii de tren abandonate.

Pentru Charlie, e o întoarcere acasă.

– „Aici vin trenurile să moară", aşa zicea Randy.

Privind în jur, înțeleg de ce: Tunelul e suficient de lat pentru trei perechi de șine, îndeajuns de înalt pentru trenurile vechi, cu motor diesel, iar tavanul e suficient de negru pentru a fi evident de ce s-a renunțat, până la urmă, la locomotivele de acest tip. Lângă șinele ruginite și printre bârnele metalice, pardoseala este plină de ambalaje de prezervative, mucuri de țigări și cel puțin două ace hipodermice folosite. Fără îndoială, e o ascunzătoare foarte bună.

– Închide ușa, strigă Shep, aflat mai încolo, pe peron.

– Și noi suntem încântați că te vedem, spune Charlie. Arătând peste umăr, adaugă: Nu-ți face griji în legătură cu ușa – nu se aude nimic de acolo.

Shep îl privește de parcă nici n-ar fi acolo.

– Oliver, închide ușa, spune el, pe un ton autoritar.

Nu ezit nici măcar o secundă. Ușa se trântește cu un bufnet estompat, închizându-ne în tăcere. Avem vreo cincisprezece minute până să-și dea seama cineva că am dispărut toți trei în același timp. Iar eu n-am de gând să irosesc nici o secundă.

– Cât de grav e? întreb, ștergându-mi mâinile pline de negreală pe partea din spate a pantalonilor.

– Ai auzit vreodată de *Titanic?* întreabă Shep. Ar trebui să vezi cum e acolo, sus – fiecare dintre ei are nevoie doar de o scânteie ca să explodeze. Lapidus face crize și amenință să dezlănțuie cele zece urgii asupra oricui scapă vreo informație către public. De cealaltă parte a mesei, Quincy urlă în receptor la cei de la compania de asigurări și lucrează înnebunit la calculator, încercând să-și dea seama pentru cât trebuie să răspundă personal.

– Le-au spus partenerilor?

– Au o întâlnire de urgență diseară. Între timp, așteaptă ca agenții de la Serviciul Secret să afle unde au plecat banii după ce au ajuns la Londra.

– Deci nu știu unde sunt... începe Charlie.

– ... Și încă nu știu că e vorba de noi, încheie Shep. Cel puțin, nu încă.

Exact asta aveam nevoie să aud.

– Bine, spun eu, ținându-mi mâinile în șolduri.

Charlie îmi aruncă o privire fioroasă. Nu suportă să mă vadă într-o astfel de postură.

Neavând dispoziția necesară să-l ascult, mă întorc spre Shep.

– Și cum crezi că ar trebui să procedăm când ne predăm? întreb eu.

– *Ce?* izbucnește Shep.

– Ho, căluțule, se aude glasul rugător al lui Charlie.

– Oliver, nu te pripi, adaugă Shep. Chiar dacă acum suntem în mijlocul unei tornade, lucrurile se vor liniști până la urmă.

– A, deci acum crezi că putem să-i dovedim pe cei de la Serviciul Secret?

– Tot ce spun e că încă e posibil să reușim, răspunde Shep. Știu foarte bine cum lucrează Serviciul. Când vine vorba de bani, va dura cel puțin o săptămână până ce-și vor da seama dacă-i pot localiza. Dacă da, ne predăm și le explicăm tot. Dar dacă nu... de ce să renunțăm noi la cufărul cu aur? Lasă încolo mărunțișul – 313 milioane înseamnă peste 100 de milioane *de fiecare*.

Pe chipul lui Charlie se întinde un zâmbet. Observându-mi expresia furioasă, forțează și mai mult, începând să danseze. Nimic exagerat – mișcă ritmic din umeri și bate din picior. Intenționat, ca să enerveze.

– Mmmmm-mmm, fredonează el, mișcându-și gâtul ca Stevie Wonder. Miroase a bogăție!

– Ascultați-mă pe mine, n-avem nici un motiv să ne predăm, adaugă Shep, sperând să-și atingă scopul. Dacă suntem deștepți, la sfârșit o să fluierăm fără griji, călare pe un porcoi de bani.

– Da' tu auzi ce spui? răspund eu, iritat. N-avem cum să câștigăm. Gândește-te la ce ai spus când am început – „o infracțiune perfectă e aceea despre care nimeni nu știe că a avut loc; nu sunt decât trei milioane de dolari" – așa suna discursul tău. Și unde-am ajuns? Lipsesc 313 de dolari... Serviciul Secret a parcat în curtea noastră... iar când va afla și presa... plus cei care voiau banii de la început... până la sfârșit, toată lumea o să ne vâneze.

– Nu te contrazic, spune Shep. Dar asta nu înseamnă nici că trebuie să ne facem harakiri din prima zi. În plus, nu există nici o șansă ca Lapidus să permită ca afacerea asta să ajungă în ziare.

Dacă o face, restul clienților o vor lua de nebuni către ieșire. E ca acum câțiva ani, când un tip a furat 10 milioane de la Citibank – șefii au făcut tot posibilul ca știrea să nu ajungă la presă...

– Dar, în cele din urmă, a ajuns pe prima pagină, îl întrerup eu. Chestiile astea ies mereu la iveală. În ziua de azi nu mai există secrete – nu mai suntem în anii 1950. Chiar dacă Lapidus poate să păstreze tăcerea pentru o lună... cu toate rapoartele, discuțiile cu firma de asigurări și procese... în cele din urmă informația se va scurge spre exterior. Și atunci vom ajunge exact în punctul acesta... trei ținte fixe idioate care...

Se aude un bufnet puternic, și ne oprim brusc. Nu e unul dintre dangătele acelea obișnuite, care se aud dinspre celelalte linii. Oricine ar fi făcut zgomotul acela, în mod clar a fost în încăpere.

Shep își mișcă rapid capul către stânga, cercetând cu atenție peretele dărăpănat de beton, dar nu se vede nimic. Doar câteva cutii de siguranțe electrice abandonate și ceva grafitti estompate de vreme.

– Mie mi s-a părut că a venit de *acolo,* sus, spune într-o șoaptă plină de neliniște Charlie, arătând către zona întunecată a tavanului boltit.

Din cauza luminii slabe din încăpere și a petelor de funingine, fiecare arcadă este ca o peșteră suspendată, o nebuloasă întunecată.

– Ați fost urmăriți? mimează Shep din buze, fără să scoată vreun sunet.

Mă opresc pentru o secundă.

– Nu... nu cred. Asta dacă nu...

Shep își duce mâna la gură, făcându-mi semn să tac. Mișcându-și capul dintr-o parte în alta, stânga-dreapta, stânga-dreapta, studiază restul încăperii cu precizie militară. Dar nu e nevoie de ani de experiență în Serviciul Secret ca să aflu ceea ce știu deja, instinctiv. Cu toții suntem cuprinși de senzația aceea ciudată, de parcă n-am mai fi în corpurile noastre, pe care o ai când ești privit. Și, în timp ce fratele meu începe să se uite neliniștit în jur, în încăpere se lasă o tăcere tensionată; deja suntem cotropiți de senzația clară că nu mai suntem singuri.

– Haideţi să plecăm de aici, spune Charlie.

Dar, exact când se întoarce către uşă, se aude un alt zgomot. Nu un bufnet. Mai degrabă un scârţâit. Instinctiv, îmi ridic privirea, dar nu vine dinspre tavan. Sau dinspre pereţi. De mai jos. Se aude alt scârţâit slab, iar noi ne fixăm privirile către pardoseală.

„În spatele tău", îi face semn Charlie lui Shep. Acesta se întoarce şi cercetează o porţiune a pardoselii alcătuită din scânduri de lemn, ca o mică plută.

– Ce sunt astea? întreb eu încet.

– Puncte de comunicare pe verticală. Pe sub scândurile astea se poate trece către liniile de jos, ne explică fratele meu. Aşa se transportă echipamentele mari şi generatoarele – iau scândurile şi le coboară prin găurile astea.

Încearcă să aibă un ton relaxat, dar, privindu-i cuta de pe frunte – şi felul în care se îndepărtează încet de scânduri – îmi pot da seama că îi e frică. Nu e singurul.

– Putem să plecăm de aici, vă rog? întreb eu.

Shep se apleacă, îşi înclină capul, încercând să zărească poate ceva printre scândurile de lemn. E ca şi cum ar privi într-o gură de ventilaţie a sistemului de aer condiţionat.

– Sunteţi siguri că vine de aici? întreabă el. Sau e un ecou din altă parte?

Schimbându-şi direcţia de deplasare, Charlie se apropie, ca să vadă mai bine.

– Charlie, pleacă de acolo, îl rog eu.

Alt scârţâit. Apoi încă unul. Încet la început, dar apoi mai rapid.

Shep îşi ridică privirea şi cercetează din nou întregul tunel. Dacă e vorba de un ecou, zgomotul trebuie să provină de undeva.

Întind mâna şi-l apuc pe Charlie de umăr.

– Hai să mergem! spun eu, pornind spre uşă.

Îndreptându-şi spatele grăbit, Charlie mă urmează, dar îşi menţine privirea aţintită asupra lui Shep.

Prin scânduri, ritmul scârţâitului devine şi mai rapid. Ca un scrijelit uşor...

– Hai! insist eu.

... Sau ca paşii cuiva mergând... nu, mai degrabă alergând. Sunetul nu vine de aici. De afară. Mă opresc brusc şi alunec pe pardoseala acoperită cu praf.

– *Charlie, stai!*

Charlie mă depăşeşte, apoi se întoarce spre mine, privindu-mă de parcă aş fi fost nebun.

– Ce nai...

Din colţ se aude o bubuitură puternică, iar uşa spre care ne îndreptăm se deschide cu putere.

– Serviciul Secret – nici o mişcare! strigă un bărbat masiv, năvălind în încăpere cu un pistol aţintit spre faţa mea.

Instinctiv, dau înapoi. El încetineşte, suficient ca eu să observ că şchiopătează. Domnul Îndesat. Anchetatorul-şef.

– Vi s-a spus să *nu mişcaţi!* strigă un agent cu părul blond, intrând în fugă pe urmele şefului său.

Ca şi celălalt, îşi îndreaptă pistolul spre noi – mai întâi spre mine, apoi spre Charlie, după care din nou spre mine. Nu mai văd nimic altceva decât gaura neagră a ţevii pistolului.

12

– N-n-am... încearcă să spună Charlie, dar pare incapabil să articuleze ceva coerent.

Mi s-a pus un nod în gât şi mă simt de parcă mi-aş fi înghiţit limba.

– Înapoi! strigă agentul cu gât de taur, înaintând în peşteră.

Dau să fac câţiva paşi înapoi, dar îmi simt picioarele ca de gelatină. Mă uit spre Charlie, dar asta înrăutăţeşte lucrurile şi mai mult. Are faţa albă ca varul... gura larg deschisă. Ca şi mine, nu face altceva decât să se holbeze la pistolul îndreptat spre noi.

– Domnule ofiţer... îngaim eu.

– Domnule agent! mă corectează bărbatul cu gât de taur.

– Î-îmi cer scuze... voiam doar...

– Tu trebuie să fii Oliver.

– De un'e...

– Chiar credeai că poţi să ieşi de două ori din bancă fără să fii urmărit?

– Ce dracu' faci, Gallo? strigă Shep. Tocmai mă pregăteam să-i reţin. Nu aveam nevoie decât de...

– Lasă vrăjeala! latră Gallo, iar Shep e redus la tăcere. Înainte ca noi să schiţăm vreo mişcare, Gallo se interpune între mine şi Charlie, împingându-ne cu umerii. Nu prea mult. Doar atât cât să-şi poată îndrepta arma către Shep. Nu sunt idiot, spune Gallo. Ştiu eu ce-nvârţi!

„O, Doamne – crede că..."

– Nu-i ceea ce pare, izbucnesc eu, în timp ce Gallo se întoarce spre mine. Noi tocmai ne pregăteam să ne întoarcem! Jur, asta...

– De-ajuns, mă întrerupe Gallo. Are un accent bostonian pronunțat pe care nu încearcă deloc să-l ascundă. S-a terminat, Oliver. 'Nțelegi? Nici măcar nu așteaptă un răspuns. Singurul lucru care ți-ar mai ușura situația e să ne scuteşti de o bătaie de cap şi să ne spui unde ai ascuns banii.

E o cerință simplă. Spune tot, dă banii şi fă primul pas pentru a ne recupera viețile. Dar e ceva în felul în care Gallo pronunță cuvintele... furia din vocea lui... felul în care scrâşneşte din dinți... ai crede că are un interes personal în afacerea asta. Am văzut destule partaje de divorț ca să-mi dau seama că e ceva putred aici.

Îmi mut privirea către Charlie, care scutură încet din cap. Şi el vede acelaşi lucru.

– Oliver, nu e momentul s-o faci pe eroul, mă avertizează Gallo. Te întreb din nou: Unde ai ascuns banii?

– Nu-i spune! strigă Shep.

– Gura! intervine tăios Gallo.

– Odată ce-i spui, nu mai avem nimic! continuă Shep. E singura noastră garanție pentru o negociere!

– *Vreți să vă arăt eu garanție?!* explodează Gallo, cu fața roşie de furie.

Aflat între mine şi Charlie, ridică arma şi o ațintește spre Shep.

– A, glumeşti, nu? izbucneşte Shep.

– Ce faci? întreabă Charlie, făcând un pas înainte.

– Stai pe loc! țipă Gallo, îndreptându-şi arma către chipul lui Charlie. Fratele meu se dă înapoi, cu mâinile sus. *DeSanctis*... urlă Gallo către agentul deşirat cu părul blond, aflat lângă uşă.

– Mă ocup eu de el, spune DeSanctis, îndreptându-şi pistolul către spatele lui Charlie.

Incapabil să se întoarcă, Charlie îşi îndreaptă privirea către mine, pentru a-şi face o idee asupra situației în ansamblu.

„Nu mişca", îi transmit eu din priviri.

„Nu le spune", îmi răspunde el, pe aceeaşi cale. Încearcă să facă pe durul, dar eu văd bine că abia respiră. Parcă nu mai are aer.

– Ultima şansă, Oliver, avertizează Gallo. Spune-mi unde sunt banii sau începem cu Shep şi continuăm cu fratele tău.

Eu şi Charlie ne privim fix în ochi. Nici unul din noi nu rosteşte nici un cuvânt.

– Joacă la cacealma, spune Shep. N-ar face-o nici într-o mie de ani.

Gallo îşi ţine pistolul aţintit asupra lui Shep, dar e cu ochii pe mine.

– Eşti sigur că vrei să-ţi asumi riscul acesta, Oliver?

– Te rog, lasă pistolul jos... îl implor eu.

– Nu te lăsa păcălit, spune Shep. Sunt de la Serviciul Secret, nu-s ucigaşi plătiţi. N-or să omoare pe nimeni. Întorcându-se către agentul blond de lângă uşă, adaugă: Nu-i aşa, DeSanctis? Ştim cu toţii care e protocolul.

Gallo îşi îndreaptă şi el privirea către DeSanctis, care-i adresează una dintre acelea mişcări aprobatoare din cap, aproape imperceptibile, pe care eu le păstrez numai pentru fratele meu. Ştiu cum arată asta. Nori de furtună care se apropie cu repeziciune. Cumva, aici e vorba de ceva mai mult decât de o grămadă de bani.

Fără o vorbă, Gallo trage piedica armei sale.

– Hai, Jim, râde Shep. Gata cu gluma...

Dar, după cum ne dăm seama rapid, Gallo nu râde. Strânge pistolul mai tare, iar degetul îi alunecă pe trăgaci.

– Aştept, Oliver.

Îngheţat pe loc, simt o presiune enormă pe piept, ca şi cum cineva mi-ar fi pus o piatră de moară pe stern. Abia dacă pot respira. Dacă nu spun ceva, o să apese pe trăgaci. Dar, după cum zicea Shep... dacă-i spun unde sunt banii, pierd singura noastră garanţie. Mare scofală – e mai bine decât să pun în joc vieţile noastre.

– Spune-i! strigă Charlie.

– *Nu spune!* avertizează Shep. Întorcându-se către Gallo, adaugă: Putem să ne oprim acum? Adică, ne-aţi prins – ce altceva speraţi să...

Cei doi stau faţă în faţă, iar lui Gallo îi scapă un zâmbet batjocoritor aproape imperceptibil.

Expresia lui Shep se prăbuşeşte. E alb ca varul. Ca şi cum tocmai ar fi văzut o stafie. Sau un hoţ.

– Vrei banii pentru tine, nu? se bâlbâie el.

Gallo nu-i răspunde. Se limitează la a-şi studia ţinta.

– N-o face! implor eu. Îţi spun unde sunt!

– Deci suma aia uriaşă era a voastră? întreabă Shep. Cine v-a băgat în afacere? Lapidus? Quincy?

Nu se aude nici un răspuns. Gallo îşi linge buzele.

– La revedere, Shep.

– Jimmy, te rog... imploră Shep, cu glas tremurător. Nu... Nu poate articula cuvintele. În ciuda constituţiei masive, tremură din toate încheieturile. Ochii i se umplu de lacrimi. Nu în ca...

– *Nu...!* ţipă Charlie.

Gallo nici nu se clinteşte. Apasă pur şi simplu pe trăgaci.

13

– *Te rog, nu...!* urlu eu.

E prea târziu. Glonțul țâșnește șuierând, ca o săgeată dintr-o armă primitivă a indienilor. Și încă unul. Apoi încă unul. Toate trei explodează în pieptul lui Shep, proiectându-l pe spate, peste zidul de beton. Își duce mâinile la răni, dar sângele e deja peste tot. Îi acoperă palmele și începe să-i curgă și din gură. Încearcă să respire, dar nu-i iese decât un șuierat superficial. Și totuși, stă în picioare... holbându-se la Gallo... la noi toți... cu privirea cenușie a unui mort. Are ochii larg deschiși, plini de groază – ca un copil care știe că îl doare, dar nu s-a hotărât încă dacă să izbucnească în plâns sau nu. Se clatină, încercând să facă un pas înainte... făcând eforturi ca să... hai, Shep... poți s-o faci...

Gallo își ridică arma din nou, dar își dă imediat seama că nu mai e nevoie.

Incapabile să-i susțină corpul, picioarele lui Shep se îndoaie și, ca un stejar uriaș, bărbatul masiv cade înainte, direct pe scândurile scârțâitoare. Dar, exact în momentul în care atinge podeaua – iar bufnetul reverberează în spațiul tunelului – lemnul se zgâlțâie, dar, cumva, rezistă.

– *Shep!* țipă Charlie, țâșnind spre Shep, lângă care se oprește în genunchi, derapând. Ești bine? Te rog, amice... te rog eu, fii bine! Privindu-l printr-un val de lacrimi, Charlie îl înghiontește pe Shep în umăr, căutând să-i trezească o reacție. Nimic – nici măcar o tresărire. Hai, Shep... știu că ești acolo – te rog eu! Fără să ia în seamă

băltoaca de sânge care apare de sub trupul lui Shep, Charlie își bagă mâna sub umerii și talia acestuia și încearcă să-l întoarcă pe spate.

– Charlie, nu-l atinge! strig eu.

– *Voi doi – nimeni nu mișcă!* latră Gallo.

Charlie îi dă brusc drumul lui Shep, iar corpul acestuia se prăbușește pe scânduri, cu fața în jos. Balta de sânge începe deja să pătrundă prin crăpăturile dintre scânduri. Îmi feresc privirea și aproape că mă înec din cauza gustului de vomă care-mi invadează gâtul. Și acesta e momentul în care zăresc acul hipodermic aflat chiar lângă capul lui Shep. Charlie îl vede și el. Are ochii larg deschiși. Vede în asta un noroc nesperat; mie mi se pare o cale idioată de a se trezi omorât.

„N-o face", îl avertizez cu o privire scurtă.

Lui Charlie nu-i pasă. Pe loc, un val de adrenalină îi transformă suferința în sete de sânge. Se întinde să-l ia și...

– Am zis să *nu mișcați!* izbucnește Gallo, pornind grăbit spre el.

Se aude un păcănit scurt, iar Charlie aruncă o privire peste umăr. Gallo își ține pistolul ațintit către spatele fratelui meu.

DeSanctis, care blochează în continuare spațiul ușii, își ține pistolul îndreptat spre mine.

– Charlie, ascultă-l! implor eu, cu vocea tremurată.

– În sfârșit, cineva cu simțul realității, spune Gallo, îndreptându-și arma către mine. Se apropie și-mi înfige țeava în obraz. Acum, o să te-ntreb din nou, Oliver. Știi bine ce vrem. Spune-ne unde sunt.

Incapabil să mă mișc, mă uit peste umărul lui Gallo. În spatele lui, Charlie e în continuare în genunchi, gata să explodeze. Cercetând încăperea, caută o altă cale de ieșire. Dar, oriunde s-ar uita, îl vede mereu pe Shep. Ca și mine – și tocmai de aceea n-am de gând să las ca așa ceva să se repete.

– Nu fi prost, Oliver, avertizează Gallo. Vorbește și o să poți ieși viu de aici.

– Nu-i spune nimic! strigă Charlie. Dacă-i dai pe mână și zece cenți, o să ne împuște și-o să ne lase aici, cu Shep.

– Taci! răspunde iritat Gallo, îndreptându-și arma către Charlie.

De spaimă, îmi dau seama că sunt complet paralizat. Charlie mă trezeşte brusc, cu o privire. „Nu spune nimic, mă avertizează el. Nu-i da nimic."

Problema este că, indiferent cât de bine mă pricep eu să-mi golesc chipul de orice expresie, Gallo îmi cunoaşte deja călcâiul lui Ahile.

Cu un zâmbet de dihor şi arma aţintită în continuare către Charlie, Gallo trage siguranţa şi îmi studiază reacţia.

– Cât de mult valorează el pentru tine, Oliver?

– Te rog, nu...! cerşesc eu, abia capabil să articulez cuvintele.

Nelăsând nimic la voia întâmplării, DeSanctis vine în spatele meu, apăsându-şi arma de ceafa mea.

În spatele lui Charlie, Gallo îşi pune degetul pe trăgaci. Pistolul e îndreptat către partea din spate a capului lui Charlie, dar Gallo e cu ochii pe mine. Îngenuncheat în continuare lângă cadavrul lui Shep, Charlie îşi înalţă capul, luptându-se să-mi atragă atenţia. Ochii îmi devin sticloşi, iar un spasm fierbinte îmi scrijeleşte gâtul. Ştim amândoi care va fi rezultatul. Indiferent de ce-i spunem lui Gallo, el n-are să ne lase să plecăm vii de aici. Nu după tot ce am văzut. Totuşi, Charlie îmi cercetează chipul, căutând ceva... orice... o soluţie pentru a putea scăpa de aici. Nu apare.

Încăpăţânat până la ultima suflare, se întoarce şi îşi fixează privirea asupra corpului frânt al lui Shep. Dar abia când sângele lui Shep începe să se infiltreze printre scândurile de lemn încep efectiv să o văd – singura noastră cale de scăpare. Charlie e cu spatele la mine, dar îi observ ridicarea bruscă a umerilor. Şi el a-nţeles. Aplecat, ca şi cum presiunea ar fi prea mare, Charlie îngenunchează lângă cadavrul lui Shep... şi îşi introduce cu grijă degetele pe lângă marginile unei scânduri care se poate desprinde din podeaua de lemn.

– Ştii cum poţi să-l salvezi, avertizează Gallo, concentrându-se în continuare asupra mea. Spune-ne unde sunt banii.

De unde stă Gallo, în spatele lui Charlie, nu poate vedea nimic. De la un metru distanţă, eu pot vedea tot. Cât pot de repede, îmi mişc trupul, astfel încât DeSanctis să nu poată vedea nimic clar.

– Te rog, nu-i face nici un rău, implor eu. Îți dau toate informațiile – numai că trebuie să le iau de la bancă – nu le am la mine.

Asta e tot ce pot face. Încerc să trag de timp.

Prefăcându-se că se pregătește pentru focul de armă, Charlie se ghemuiește și mai tare – și își înconvoaie degetele în jurul marginilor scândurii.

Se mișcă încet într-o parte și în alta, dar nu suficient. Mai e un cui care o ține pe loc. Concentrat asupra spațiului îngust dintre scânduri, Charlie își introduce degetele cât mai adânc posibil. Dacă sapă mai mult de atât, o să-i sângereze încheieturile. Nu-i pasă. Are nevoie de pârghia aceasta. Împingând o ultimă dată, își zdrelește pielea. Tendoanele antebrațului i se zbat și îmi dau seama că degetele i se prind de partea inferioară a bucății de lemn. Aproape gata – tot înainte, frățioare. Trage cât poate de tare, în condițiile în care nu-l poate lăsa pe Gallo să vadă ce face. Scândura începe să iasă.

– Oliver, ești prea deștept să nu fi memorat informațiile, mă avertizează Gallo în timp ce-l ia în cătare pe fratele meu. Hai, fă un efort.

În spatele lui Gallo, Charlie se întoarce doar atât cât să-mi arunce o privire. „Nu-i spune", îmi transmite el. Lemnul mai are puțin și cedează.

– Trei secunde, spune Gallo. Apoi, tu să-i aduni creierii de pe podea. Unu...

„Încă o secundă, Ollie. Doar de-atât mai am nevoie."

– Doi...

„Încă o secundă..."

Degetul lui Gallo alunecă spre trăgaci.

– Tr...

– Te rog – nu trage! Dacă vrei să știi, sunt într-un cont în An...

„Ollie, mișcă de acolo!" îmi transmite Charlie, dintr-o privire. Se aude un scârțâit ascuțit, iar scândura se desprinde.

Urmărind sursa zgomotului, Gallo se întoarce dinspre mine și se rotește către fratele meu. Se uită în jos, dar Charlie e deja în picioare, balansând scândura de lemn, de parcă ar fi fost o bâtă de baseball.

Partea plată îl loveşte pe Gallo direct în obraz, trimiţând o gură de scuipat prin aer. Numai zgomotul făcut, şi tot meritã... un scârţâit dulce, greţos, care-l doboară pe el – şi pistolul lui – la podea.

Înainte să apuc să mă dezmeticesc, sunt înhăţat cu putere de cămaşă. DeSanctis mă aruncă în spate. E antrenat să urmărească mereu sursa pericolului. În timp ce eu cad moale pe pardoseala de beton, el se întoarce către Charlie şi ridică pistolul, pentru un foc mortal. Acum, fratele meu e prins în colimator. Instinctiv, ridică scândura de lemn ca pe un fel de scut. Dându-mi seama ce se întâmplă, mă ridic cu greu în picioare. N-am nici o şansă. Fără să ezite, DeSanctis apasă pe trăgaci. Glonţul explodează cu un bubuit asurzitor. Lemnul tună violent, iar ceva şuieră direct peste capul lui Charlie. Până îşi deschide el ochii, scândura îi zboară din mâini, despicată în două de glonţ. Bucăţile de lemn aterizează cu un bufnet pe pardoseală, iar palmele încep să-l usture, din cauza nenumăratelor aşchii apărute în urma impactului. Îşi ridică privirea către DeSanctis, care şi-a reluat deja poziţia de tragere. Direct spre el.

– *Nu!* urlu eu, aruncându-mă asupra lui DeSanctis, din spate.

Arma se mişcă, iar din ţeavă ţâşneşte un glonţ – care se înfige în peretele din dreapta mea şi dă naştere unui nor negru de fragmente de beton, care cad în colţ. Impactul îl dezechilibrează pe DeSanctis suficient cât să-mi permită să-i sar în spate şi să-i prind gâtul în strânsoare. Totuşi, în numai câteva secunde, anii de antrenament îşi spun cuvântul. DeSanctis îşi împinge rapid capul pe spate, izbindu-mă în nas. Durerea e atroce. Nu-i dau drumul.

– Te omor, nenorocitule! strigă DeSanctis, în timp ce eu îl ţin în continuare de gât.

Întinzând mâna în spate, mişcându-şi înnebunit degetele, DeSanctis încearcă în continuare să mă prindă. Asta-i lasă abdomenul descoperit. E exact diversiunea de care avea nevoie Charlie. Ridicând una din jumătăţile de scândură, îşi ia avânt... se opreşte brusc... şi loveşte cu toată puterea. Când scândura izbeşte stomacul lui DeSanctis, acesta se înconvoaie şi, pot să jur, picioarele i se ridică de pe pardoseală. Zbor de pe spatele taurului cabrat şi

cad pe beton – dar, în mod clar, DeSanctis a avut parte de ceva şi mai neplăcut.

– Eşti bine? întreabă Charlie, întinzându-mi o mână.

Dau din cap de mai multe ori, încă neputând să respir.

În spatele lui Charlie, se aude un zgomot ascuţit. Se întoarce rapid şi îl vede pe Gallo târându-se pe pardoseală, încercând să ajungă la pistolul lui.

Charlie se duce lângă el, ridică pistolul de pe jos şi îl bagă în partea din spate a beteliei pantalonilor săi.

– Charlie...! strig eu.

– Sunteţi morţi amândoi, spune Gallo în şoaptă, tuşind sânge.

– Eşti sigur? întreabă Charlie, pregătindu-se să mai lovească o dată. Nu l-am văzut niciodată aşa. Ridică scândura peste cap ca un tăietor de lemne şi...

– Nu! strig eu, luându-l de umăr. DeSanctis se ridică deja în picioare. În mod clar, suntem depăşiţi. Hai – să mergem!

Charlie dă drumul bucăţii de lemn şi o luăm amândoi la goană spre uşa metalică. Odată ce aud păcănitul pantofilor lui în spatele meu, nu mai arunc nici o privire înapoi. Tot ce vreau e să ies. Împingând rapid uşa, traversez pasarela. Chiar când e pe punctul de a mă urma, Charlie aruncă o ultimă privire către încăperea aceea. Gallo e în picioare deja, tuşind incontrolabil. DeSanctis nu e nici el prea departe.

– Avem probleme, strigă Charlie.

Cuprins de panică, las în urmă rulotele muncitorilor şi ies din vizuina asta de iepure, în zona cu restaurante. Ajunşi înapoi pe hol, auzim cum se izbeşte uşa de metal de perete.

Sunt mai rapizi decât crezusem noi.

– Verifică rulotele! mugeşte vocea lui Gallo. Ceea ce ne scapă de agentul DeSanctis.

Imediat, cotesc brusc spre stânga şi pornesc în fugă în direcţia de unde am venit.

– Nu-i bine! strigă Charlie.

– Eşti...?

– Ai încredere în mine, strigă el din nou, luând-o la dreapta.

Mă opresc, dar e o alegere simplă. Amândoi cunoaştem bine locurile unde ne petreceam pe vremuri serile de vineri.

Aruncând o privire în urmă, ca să se asigure că-l urmez, Charlie porneşte în goană pe hol, iar vechile instincte se retrezesc la viaţă. Ajuns în celălalt capăt al holului, sare pe scara rulantă din apropiere şi înaintează, urcând câte două trepte odată. În spatele lui, pantofii mei păcăne pe treptele metalice.

– Ne urmăresc? întreabă el.

– Lasă, scoate-ne de aici, spun eu, refuzând să privesc în urmă.

Ajuns în capătul scărilor care dau către un şir de magazine de reviste şi ziare, singura traiectorie clară e spre stânga, înapoi către Sala Mare. Charlie aleargă tot înainte – către uşa de serviciu din colţ.

– Pare încuiată, spun eu.

– Nu e, insistă el. Sau, cel puţin, înainte nu era niciodată încuiată.

Rugându-mă ca lucrurile să nu se fi schimbat, îl privesc cum plonjează prin uşă. Aceasta se deschide, introducându-ne într-un hol cu pereţii vopsiţi în bej. Charlie măreşte pasul. E din nou pe teritoriul lui. Iar eu sunt mai pierdut ca niciodată. Refuzând să rămân în urmă, strâng mai tare din pumni şi prind viteză. Unghiile mi se înfig adânc în carne.

– Eşti bine? întreabă Charlie, simţindu-mi instantaneu starea.

– Da, îi spun eu, privind în continuare drept înainte.

În faţa noastră se află două uşi turnante automate. Ne oprim pe zona cu senzori, iar uşile se deschid, ca şi cum ar clipi. Simt imediat vaporii de benzină. După ce trecem de uşi, lumina devine mai slabă, iar spaţiul se măreşte. Pereţi de cărămidă, fără ferestre, şi o gheretă veche de paznic, cu un ceas pentru pontat în partea exterioară. Charlie aruncă o privire în jur, cuprinzând cele vreo cincizeci de maşini care sunt parcate bară la bară în garajul subteran.

– Aveţi tichet? strigă la noi un bărbat cu accent portorican, aflat în gheretă.

– Nu, mersi, spune Charlie, trăgându-şi răsuflarea.

Aruncă o privire peste umăr, către uşile automate, căutându-i pe Gallo şi DeSanctis. Uşile tocmai se închid. Nu e nimeni acolo. Cel

puțin, nu încă. Dar, înainte de a ne putea relaxa, stomacul meu se contractă și nu mă pot abține să nu icnesc. Mă aplec și vărs resturile maronii-lăptoase ale cerealelor Raisin Bran de la micul dejun. Mirosul e suficient să-mi provoace din nou greață. Îmi încleștez fălcile, încercând să mă abțin.

– Ești sigur că ești bine?

Înconvoiat, cu mâinile pe genunchi, scuip ultimele bucăți, cu un fir de salivă atârnându-mi de bărbie.

– Nici să nu vă gândiți că o să curăț eu acolo, ne avertizează tipul portorican din gheretă.

Ignorându-l, Charlie îmi pune o mână pe umăr.

– Sunt departe, îmi promite el. Suntem în siguranță. Cuvintele sunt liniștitoare, dar ignoră ideea principală. Ce? întreabă Charlie, studiindu-mi tenul verzui. Ce e?

Stomacul mi-e gol, iar eu sunt pe punctul să leșin. Dar nu înainte de a-mi șterge cu dosul palmei saliva de pe buza inferioară și de a mă ridica, astfel încât fratele meu reușește să-mi vadă pentru prima dată clar ochii. Aceștia dansează nebunește în toate direcțiile, studiind fiecare colțișor al garajului.

Fără să schimbăm vreun cuvânt, Charlie își dă seama de ce nu am vrut să mă uit înapoi când alergam. Bineînțeles, eram speriat – dar nu numai de cei care ne urmăreau. Eram speriat de ceea ce lăsasem în urmă. Pe Shep. Mă uit lung la băltoaca de vomă de la picioarele mele. Lasă-ncolo frica – e vinovăție.

– Nu e vina ta, Ollie. Chiar dacă ai fi vrut să le dai numărul contului, Shep ți-a spus să nu zici nimic.

– Dar, dacă nu – Doamne, cum am putut să fiu atât de idiot? Sunt mai deștept de-atât! Dacă nu eram acolo... Dacă nu m-aș fi înfuriat prostește pe Lapidus...

– Dacă, dacă, dacă. N-ai înțeles până acum? întreabă el. Nu contează la ce te gândeai – sau de ce te-ai convins să o faci – Shep avea să fure banii ăștia indiferent dacă noi eram sau nu acolo. Punct. Sfârșit.

Ridic capul.

– C-crezi?

– Bineînțeles, îmi răspunde rapid, cu o doză de încredere marca Charlie.

Dar, exact în momentul în care cuvântul îi iese din gură, expresia i se prăbușește. Realitatea lovește dur. Și rapid. Acum el e cel care se înverzește instantaneu.

– Ești bine? întreb eu.

Nu scoate nici un cuvânt. În loc de asta, face semn către rampa abruptă care duce către strada tivită cu zăpadă: „Ești gata să mergem?"

Înainte de a apuca să dau afirmativ din cap, Charlie pornește la goană, direct către stradă. Pe urmele lui, închid din nou ochii și vizualizez trupul neînsuflețit al lui Shep, contorsionat ca o marionetă ruptă și aruncată pe jos. Incapabil să scap de imaginea aceasta – sau de hotărârea pripită care ne-a adus acolo – alerg în urma fratelui meu, îndreptându-mă cu toată viteza către suprafață. Din păcate pentru noi, sunt anumite lucruri de care nu poți scăpa cu fuga.

Alerg în continuare în urma lui Charlie pe rampa care ne scoate pe 44th Street. Suntem numaidecât înghițiți de mulțimea de oameni ieșiți în pauza de prânz, dar, undeva în depărtare, se aud deja sirenele. Mă uit la Charlie; el îmi cercetează chipul. Nu mai suntem niște simpli hoți. Până când vor termina cu noi Gallo și DeSanctis, ajungem și criminali.

– Crezi c-ar trebui s-o sunăm pe mama...?

– În nici un caz, mă împotrivesc eu, simțind încă gustul vomei pe buze. Acolo ne vor căuta prima dată.

Sirenele se apropie, iar noi intrăm în mulțimea de oameni care stau la rând în fața unei pizzerii. Deja, zgomotul e aproape asurzitor. La capătul străzii, două mașini de poliție frânează brusc și cotesc scrâșnind din roți spre intrarea dinspre Vanderbilt Avenue cu Grand Central Station. Ținem capetele în jos, dar, ca și ceilalți oameni de la coadă, urmărim cu atenție ce se întâmplă. După câteva secunde, portierele sunt trântite, iar patru polițiști în uniformă intră alergând în gară.

– Hai, spun eu, ieşind din mulţimea de oameni care stăteau la coadă.

„Eşti sigur că vrei să alergi aşa, pe stradă?“ mă întreabă Charlie din priviri.

Nu mă deranjez să răspund. După cum spusese el, aici nu mai e vorba de furie. Sau de o răzbunare pripită împotriva lui Lapidus. E vorba de supravieţuire. Şi, după aproape cincisprezece ani de jucat leapşa, Charlie ştie foarte bine valoarea unui avans.

– Ştii măcar unde ne ducem? întreabă el, urmându-mă.

Eu deja alerg către celălalt capăt al străzii.

– Nu chiar, spun eu. Dar am o idee.

14

Joey a fost a opta persoană căreia i s-a telefonat. După cum era şi normal, primul fusese agentul de la KRG Asigurări care completase poliţa. Lapidus l-a făcut praf în câteva nanosecunde, după care a cerut să i se facă legătura cu un analist de la Despăgubiri, care, când a auzit suma despre care era vorba, l-a sunat pe şeful Departamentului de despăgubiri, care, la rândul său, l-a sunat chiar pe director. În continuare, directorul a dat două telefoane: primul la o firmă de contabilitate judiciară şi al doilea către Chuck Sheafe, manager la Sheafe International, pentru a-i cere personal să îi fie trimis cel mai bun anchetator al lor. Sheafe n-a ezitat. I-a recomandat-o imediat pe Joey.

– Bine, spuse directorul. Când poate ajunge el aici?

– Adică *ea?*

– Ce tot vorbeşti acolo?

– Nu fi măgar, Warren. Jo Ann Lemont, îi explică Sheafe. Vrei cel mai bun anchetator sau vrei un cercetaş?

A fost suficient. Cel de-al optulea apel a fost către Joey.

– Deci, aveţi idee cine a furat banii? întrebă Joey, aşezată pe scaunul din faţa biroului lui Lapidus.

– Evident că nu ştiu cine i-a furat, lătră Lapidus în chip de răspuns. Ce dracu' de întrebare prostească mai e şi asta?

„Prostească, poate", îşi spuse Joey în gând – dar tot trebuia s-o pună. Chiar dacă numai pentru a-i vedea reacţia. Dacă minţea, s-ar

vedea, într-un fel sau altul. Ferirea privirii, un zâmbet neliniştit, o privire în gol pe care le-ar fi putut sesiza.

Dându-şi părul scurt, castaniu-roşcat, de pe frunte, Joey era perfect conştientă că acesta era talentul ei – concentrarea focalizată şi găsirea semnelor doveditoare – pe care şi-l însuşise jucând pocher cu tatăl ei şi-l desăvârşise în perioada când studiase Dreptul. Uneori, era vorba de limbajul corporal. Alteori era... altceva.

Când Joey intrase în biroul lui Lapidus, primul lucru pe care-l observase fusese mânerul victorian de bronz. Având un model complicat, era rece la atingere, greu de întors şi nu se potrivea cu nici un alt mâner de uşă din clădire. Dar, după cum ştia prea bine Joey – când era vorba de directori – asta era şi ideea. Orice, numai ca să facă impresie.

– Acum, mai e şi altceva, domnişoară Le...?

– Spuneţi-mi Joey, îl întrerupse ea, ridicându-şi ochii ciocolatii de pe agenda galbenă. Deşi avea un stilou în mână şi agenda în poală, nu scrisese nici un cuvânt – încă de când i se ceruse predarea către instanţă a primelor sale notiţe, învăţase că nu era deloc înţelept să lase ceva în scris. Totuşi, agenda îi făcea pe oameni să fie mai deschişi. Ca şi folosirea prenumelor. Vă rog... spuneţi-mi Joey.

– Ei bine, fără supărare, Joey, dar, dacă-mi amintesc eu bine, ai fost angajată să găseşti 313 milioane de dolari. Şi atunci, de ce nu te întorci tu la treabă?

– De fapt, chiar asta aveam de gând să vă rog... începu ea, scoţând un aparat foto digital din servietă. Vă deranjează dacă fac câteva fotografii? Pentru asigurare...

Lapidus aprobă cu o mişcare din cap, iar ea făcu repede câteva poze. Câte una în fiecare direcţie. Pentru Lapidus, era un deranj mărunt. Pentru Joey, era cel mai uşor mod de a se informa asupra locului infracţiunii. „Stochează toate imaginile, fusese ea de timpuriu învăţată. Sunt singurele care nu vor minţi."

Prin obiectivul aparatului, Joey studie lambriul din lemn de cireş şi covorul Aubusson care îmbrăţişau încăperea în nuanţele lor vişinii. Întreaga cameră era plină de obiecte de artă asiatică: în stânga, o bucată de pergament înrămată, pe care era caligrafiată o

poezie japoneză ce slăvea primăvara; în dreapta, un step-tansu de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, care era un cufăr simplu din lemn, cu sertare mici; iar drept înainte, în spatele biroului lui Lapidus, evident, mândria colecției lui: un coif de samurai datând din secolul al XIII-lea, din Perioada Kamakura. Confecționat din lemn sculptat și acoperit cu lac negru lucios, avea încastrată în frunte o semilună de argint. Din câte știa Joey de la un curs de istorie din colegiu, shogunul folosea însemne de argint pentru a-și identifica samuraii, ca să vadă cât de bine se descurcau în bătălii. „Doar un alt șef căruia nu-i place să se apropie prea tare de ceilalți", își spuse ea în gând.

– Cum vă înțelegeți cu angajații, domnule Lapidus? întrebă Joey, în timp ce-și băga aparatul foto înapoi în servietă.

– Cum mă... se opri și o studie cu atenție. Încercai să mă acuzi de ceva?

– Chiar deloc, intră ea rapid în defensivă. Dar, în mod clar, îi descoperise primul punct sensibil. Încerc numai să-mi dau seama dacă a avut cineva vreun motiv să...

De cealaltă parte a încăperii, ușa biroului lui Lapidus se deschise brusc. Quincy intră, dar nu rosti nici un cuvânt. Rămase pur și simplu acolo, strângând mânerul oval al ușii.

– Ce e? întrebă Lapidus. Ce s-a-ntâmplat?

Quincy aruncă o privire furioasă către Joey, după care îl fixă din nou pe Lapidus. Era mai bine ca unele lucruri să fie discutate între patru ochi.

– E acolo? se auzi dinspre hol mugetul unei voci răgușite.

Înainte ca Quincy să poată răspunde, agenții Gallo și DeSanctis intrară, împingându-l pe acesta din cadrul ușii. Văzându-i pe cei doi, Joey schiță un zâmbet larg. Costum larg... piept larg... pantofi ieftini scâlciați de la alergat. Cei doi indivizi nu erau bancheri. Ceea ce însemna că erau de la Serviciul de Securitate sau...

– Serviciul Secret, rosti repezit Gallo, arătându-i scurt insigna pe care o purta la brâu. Ne poți scuza câteva momente?

Joey nu se putu abține să nu privească fix tăietura umflată care brăzda obrazul lui Gallo. Nu o observase când intrase, căci își ținuse capul întors.

– De fapt, cred că ne priveşte pe toţi, spuse Joey, sperând să-i câştige simpatia. Chuck Sheafe m-a trimis aici.

Nu se folosea prea des de numele şefului ei, dar Joey era perfect conştientă de modul în care funcţiona mecanismul încrederii în anchete. În urmă cu cincisprezece ani, Chuck Sheafe era al treilea om ca importanţă în conducerea Serviciului Secret. Pentru foştii colegi, asta însemna că făcea parte din familie.

– Deci lucrezi pentru compania de asigurări? întrebă Gallo.

Nu era reacţia pe care sperase să o obţină, aşa că Joey se mulţumi să aprobe printr-o mişcare din cap.

– Asta înseamnă că eşti un civil, replică iute Gallo. Acum, după cum am spus: Te rog, scuză-ne.

– Dar...

– La revedere, doamnă, mi-a fă...

– Puteţi să-mi spuneţi Joey.

Gallo îşi înălţă capul, cu o privire fioroasă de animal de pradă, arătându-şi, încă o dată, rana de pe obraz. Nu-i plăcea să fie întrerupt.

– La revedere, Joey.

Prea deşteaptă pentru a insista, Joey îşi băgă agenda sub braţ şi se îndreptă către uşă. Toţi cei patru bărbaţi o urmăriră în timp ce traversa încăperea, lucru care nu se întâmpla des. Cu constituţia ei relativ atletică, era atrăgătoare, dar nu genul care să atragă priviri prea insistente. Totuşi, ea nu răspunse nici uneia dintre priviri. Îşi câştiga existenţa într-o lume a orgoliilor masculine. Va fi timp suficient pentru a se război mai încolo.

Când uşa se trânti în urma lui Joey, Lapidus îşi trecu palmele peste creştetul chel.

– Spuneţi-mi, vă rog, că aveţi veşti bune.

Quincy dădu să-i răspundă, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet. Îşi băgă mâinile în buzunar, ca să le oprească din tremurat.

– Eşti bine? întrebă Lapidus.

– Shep e mort, izbucni DeSanctis.

– *Ce?* exclamă Lapidus, făcând ochii mari. Sunteţi... cum a...?

– Împuşcat de trei ori în piept. Am năvălit înăuntru când am auzit zgomotul, dar era deja prea târziu.

Încă o dată, încăperea se cufundă în tăcere. Nimeni nu schiţa nici o mişcare. Nici Lapidus. Nici Quincy. Nimeni.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită, adăugă agentul Gallo.

Încrucişându-şi mâinile peste piept, Lapidus se lăsă să cadă în scaunul său.

– P-pentru bani?

– Asta încă încercăm să aflăm, îi explică Gallo. Nu suntem siguri cum au reuşit, dar se pare că ar fi fost ajutaţi de Shep.

Lapidus îşi ridică privirea.

– Cum adică *ei?*

– Asta e cealaltă chestiune... spuse DeSanctis, intervenind din nou. Îi aruncă o privire lui Gallo, aproape ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea. Când Gallo dădu aprobator din cap, DeSanctis traversă încăperea şi-şi lăsă trupul deşirat în unul din cele două scaune din faţa biroului lui Lapidus. Din câte ne putem da seama, Shep a fost ucis fie de Charlie, fie de Oliver.

– Oliver? se miră Lapidus. Oliver *al nostru?* Puştiul ăla n-ar putea...

– A *putut* – şi a *făcut-o,* insistă Gallo. Aşa că nu-mi spune mie că e un băieţel nevinovat. Din cauza lor, am un bărbat cu trei găuri în piept şi o anchetă financiară care tocmai s-a transformat într-una de omucidere. Dacă adaugi asta la cele 313 milioane lipsă, obţinem unul dintre cazurile acelea pentru care Congresul organizează audieri.

Prăbuşit în continuare în scaunul său, Lapidus nu schiţa nici o mişcare – simţind cum pe umeri încep să-i apese deja consecinţele acestor fapte. Pierdut în gânduri şi refuzând să privească în ochi pe cineva dintre cei prezenţi, se uita fix, plin de nelinişte, la cuţitul japonez de tăiat scrisori din bronz pe care-l avea pe birou. Apoi, ca din senin, se ridică.

– Vineri, rosti el precipitat, Oliver a folosit parola mea pentru a-i transfera nişte bani lui Tanner Drew.

– Vezi, asta e o informaţie pe care trebuie s-o ştim, spuse Gallo în timp ce se aşeză lângă DeSanctis. Dacă există un tipar comportamental de însuşire ilega...

Gallo simţi ceva pe perna scaunului pe care era aşezat şi se opri. Băgând mâna pe sub coapsă, scoase un stilou albastru cu galben, inscripţionat cu logoul Universităţii Michigan. „Michigan, îşi spuse el. Acelaşi loc în care şeful lui Joey, Chuck Sheafe, a făcut fa....“

– De unde ai ăsta? izbucni Gallo, împingând stiloul către Lapidus. E al tău?

– Nu cred, se bâlbâi Lapidus. Nu, sigur nu l-am mai văzut...

Gallo scoase capacul, deşurubă parte de jos şi scutură ambele părţi deasupra biroului. Ieşi la iveală o rezervă... un arc metalic... şi, din partea de jos: un tub transparent de plastic plin cu fire, o baterie în miniatură şi un transmiţător mititel. Într-o găurică aflată în partea de jos era încastrat un microfon.

– Ticăloasa! explodă Gallo. Izbi stiloul de perete, ratând la mustaţă pergamentul înrămat cu poezia caligrafiată.

–Ai grijă! strigă Lapidus în timp ce Gallo sări în picioare.

Dărâmând scaunul pe care stătuse, Gallo ţâşni furios către uşă, apucă mânerul oval şi trase cât putu de tare.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă secretara lui Lapidus, din locul ei obişnuit, în spatele biroului.

Gallo trecu valvârtej pe lângă ea şi aruncă o privire pe hol... pe lângă băi... pe lângă lift. Era prea târziu. Joey plecase de mult.

15

Bancheta din spate a taxiului negru, fără licenţă, e acoperită cu un prosop maro pătat, care miroase a picioare. În condiţii normale, aş deschide ferestrele fumurii ca să am parte de puţin aer curat, dar acum – după ce am auzit sirenele acelea – ne e mult mai bine în spatele geamului fumuriu. Lăsându-ne în jos, în aşa fel încât să nu ne vadă nimeni, eu şi Charlie n-am rostit nici un cuvânt de când am făcut semn taxiului. Evident, nici unul din noi nu va risca să vorbească de faţă cu şoferul – dar, uitându-mă lung la Charlie, care e ghemuit lângă portieră şi se uită absent pe fereastră, ştiu că nu se comportă aşa doar pentru că vrea să nu fie deranjat.

– Aici ia-o la dreapta, strig eu, aruncând o privire peste tetieră, astfel încât să văd mai bine Park Avenue. Şoferul ia un viraj strâns pe 50th Street şi parcurge aproape jumătate din stradă. Perfect. Chiar aici.

Maşina se opreşte cu o smucitură, îi arunc şoferului o bancnotă de zece dolari printre cotiere, deschid uşa cu o lovitură de picior şi mă asigur că taximetristul nu apucă să ne vadă bine. Suntem la numai câteva străzi de Grand Central, dar în nici un caz n-aş lua-o la goană.

– Hai să mergem, strig către Charlie, care deja a rămas cu câţiva paşi în urmă.

Mă îndrept direct către uşa din faţă a brutăriei italieneşti aflate chiar în dreptul locului unde am coborât din taxi. Dar, în momentul în care şoferul pleacă în trombă, mă întorc şi ies. Nu putem să ne

asumăm riscuri. Nu când e vorba de mine – şi, în mod clar, nu când e vorba de Charlie.

– Hai, spun eu pornind grăbit înapoi către Park Avenue.

Vântul aspru de decembrie încearcă să ne întoarcă din drum, dar nu reuşeşte decât să-i facă pe cei ieşiţi pe stradă după ora prânzului să se înfofolească şi să se încovoaie. Ceea ce, pentru noi, e bine. De îndată ce ajungem înapoi pe Park Avenue, încep să urc treptele de beton din faţa intrării. În spatele meu, Charlie priveşte în sus, admirând clădirea din cărămidă cu ornamente roz şi, în sfârşit, înţelege. Cuibărită între băncile de investiţii, firma de avocatură şi clădirea Waldorf, aceasta e singura insulă de pietate în ceea ce, în rest, e un ocean de ostentaţie. Şi, mai important, este cel mai apropiat loc care mi-a venit în minte şi de unde n-am fi daţi afară – indiferent cât de mult am rămâne aici.

– Bine aţi venit la Biserica St. Bart, ne şopteşte o voce blândă când intrăm în holul de piatră, cu tavan boltit.

În stânga mea, din spatele unei mese acoperite cu teancuri de Biblii şi alte cărţi religioase, o bunicuţă durdulie ne salută cu o înclinare a capului, după care-şi fereşte repede privirea.

Îndes două bancote de un dolar în cutia milei şi mă îndrept către uşile sanctuarului principal, unde – în secunda în care se deschid – sunt izbit de un miros de tămâie şi lemn vechi. Înăuntru, tavanul se înalţă sub forma unui dom auriu, iar pe podea se înşiruie patruzeci de rânduri de strane din arţar. Întreaga încăpere e întunecoasă, luminată numai de câteva candelabre suspendate şi de lumina naturală care răzbate prin ferestrele cu vitralii de pe pereţi.

Acum, că pauza de prânz s-a terminat, cele mai multe strane sunt goale – dar nu toate. Vreo doisprezece credincioşi sunt împrăştiaţi prin sală, şi chiar dacă se roagă, nu e nevoie decât de o privire rapidă din partea lor pentru a se transforma în Justiţiarul săptămânii. Sperând să găsesc o zonă mai puţin aglomerată, arunc o privire prin naos. Când o biserică e atât de mare, există de obicei şi... Iat-o. Cam la trei sferturi din distanţa care ne desparte de altar – de-a lungul peretelui stâng – se află o singură uşă, fără nici o inscripţie.

Încercând să nu ne mişcăm prea repede sau să ieşim în evidenţă, eu şi Charlie pornim în direcţia respectivă, aparent relaxaţi. Uşa se deschide cu un scârţâit puternic. Mă fac mic şi o împing tare, ca să pun capăt durerii mai repede. Înaintăm atât de repede, încât năvălim efectiv în camera cu pereţi de piatră, care e suficient de mare încât să conţină câteva bănci şi un candelabru de alamă, cu lumânări aprinse. În afară de acestea, în capela privată nu suntem decât noi.

Uşa se trânteşte în urma noastră, iar Charlie tot nu rosteşte nici un cuvânt.

– Te rog, nu-ţi face asta, îi spun eu. Ascultă-ţi propriul sfat: Ce s-a-ntâmplat cu Shep... nu e din vina mea şi nici a ta.

Prăbuşindu-se pe o banchetă de lemn din colţ, Charlie nu-mi răspunde. Parcă a intrat la apă; gâtul i se mişcă moale, ca lipsit de viaţă. E încă în stare de şoc. Cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă, am văzut cum este împuşcat un coleg de-al meu. Charlie a văzut cum este împuşcat un bărbat pe care-l considera prieten. Şi, chiar dacă abia se cunoşteau unul pe celălalt – chiar dacă nu au făcut altceva decât să discute despre câteva meciuri de fotbal între echipe de liceu – pentru Charlie, asta înseamnă o viaţă de om. Se apleacă înainte şi-şi sprijină coatele pe genunchi.

Această privelişte e suficientă să mă facă să simt gustul de vomă care-mi rămăsese în gât.

– Charlie, dacă vrei să discutăm...

– Ştiu, mă întrerupe el, cu glas tremurător. Face eforturi să-şi păstreze stăpânirea de sine, dar unele lucruri sunt prea şocante. Nu e vorba numai de Shep. În stânga noastră, lumânările ard, iar umbrele noastre joacă pe peretele de piatră. Ne vor omorî, Ollie – exact cum l-au omorât pe Shep.

Apropiindu-mă de el, îmi lipesc palma de ceafa lui şi mă aşez lângă el, pe bancă. Lui Charlie nu-i stă în fire să plângă. Nu a vărsat nici o lacrimă când şi-a fracturat clavicula încercând să coboare cu bicicleta pe scări. Sau când a trebuit să ne luăm adio de la mătuşa Maddie, la spital. Dar, astăzi, când îmi deschid braţele, se prăbuşeşte în îmbrăţişarea mea.

– Ce-o să facem? întreabă el, cu glasul redus în continuare la o simplă şoaptă.

– Am câteva idei, îi spun eu.

E o promisiune deşartă, dar Charlie nu se deranjează să mă mai contrazică. Se mulţumeşte să-şi ţină capul pe umărul meu, căutând un sprijin. Pe perete, siluetele noastre s-au unit într-o singură umbră mare. Şi în momentul acesta îmi sună telefonul.

Vaierul soneriei reverberează prin încăpere. Mă trag înapoi; Charlie nu se mişcă. Vârând mâna în buzunarul de la sacou, opresc repede soneria. Când vede că nu răspund, persoana care mă sună încearcă din nou. Oricine ar fi, n-are de gând să se dea bătut. Telefonul îmi vibrează la piept. Bag din nou mâna şi îl închid.

– Eşti sigur că n-ar trebui să răspunzi? întreabă Charlie, privind expresia întipărită pe chipul meu.

– Nu cred, răspund eu repede.

El dă din cap, ca şi cum asta ne-ar asigura siguranţa. Ştim amândoi că e o minciună. De-a lungul peretelui din spate, flăcările micuţe ale lumânărilor dansează pe loc. Şi, oricât de mult ne-am dori să închidem ochii, de aici încolo, lucrurile n-au cum să meargă decât spre mai rău.

16

– Ei bine? întrebă Gallo.

– Nu răspunde, spuse Lapidus, punând receptorul în furcă. Nu că m-ar suprinde – Oliver e prea deştept ca să răspundă. Întorcându-şi atenţia către scrisoarea xeroxată pe care i-o lăsase Gallo pe birou, Lapidus o parcurse rapid. Deci aşa au făcut-o? întrebă Lapidus. O scrisoare falsă, semnată de Duckworth?

– Dacă e să-i credem pe băieţii de la Departamentul tehnic, acesta e ultimul document scris de Oliver la computerul său, îi explică Gallo în timp ce şchiopăta de colo-colo pe covorul vechi. După ce se întâmplase cu Joey, n-avea dispoziţia necesară pentru a sta jos. Şi, după ce-am găsit ascuns în fundul sertarului lui Shep, se pare că acesta îi ajuta.

– Deci, s-au întâlnit toţi trei în dimineaţa asta şi, când lucrurile s-au precipitat, Oliver şi Charlie l-au eliminat, speculă Quincy, din locul său obişnuit, de lângă uşă.

– Asta e singura ipoteză logică, spuse DeSanctis, aruncându-i o ocheadă trufaşă lui Gallo.

– Şi cum rămâne cu ancheta? întrebă Lapidus. După cum ştiţi, avem un număr de clienţi importanţi care se bazează pe discreţia pe care ne-am angajat să le-o oferim. Există vreo şansă de a ţine afacerea asta... cum se spune... departe de prima pagină?

Acesta era lucrul pe care-l aştepta Gallo.

– Sunt total de acord, răspunse el, profitând de ocazie. Dacă aruncăm ştirea asta în ghearele reporterilor, fiecare mişcare pe care

o facem va ajunge la urechile lui Charlie şi ale lui Oliver. Când e vorba de ceva grav, e mult mai bine dacă păstrăm tăcerea.

– Exact – exact asta e şi poziţia noastră, spuse Lapidus, dând puternic din cap în direcţia lui Quincy. Nu-i aşa?

Quincy nu schiţă nici o mişcare. Îi ajunsese pe ziua aceea.

– Deci voi credeţi că o să puteţi să-i găsiţi? întrebă Lapidus, în timp ce Gallo luă receptorul telefonului aflat pe colţul biroului lui Lapidus.

Gallo îi aruncă o privire lui Quincy, după care-l privi din nou pe Lapidus.

– Ce-ar fi să laşi asta în seama noastră? Formând rapid un număr, Gallo duse receptorul la ureche. Hei, eu sunt, îi spuse el persoanei de la celălalt capăt al firului. Am un telefon mobil în oraş – eşti gata să-l localizezi?

17

Nu-mi deschid telefonul decât atunci când ajung la zece străzi mai încolo. Şi, chiar când se aprinde, parcurg un alt cvartal şi jumătate până-mi fac curaj să formez. Ca să mă îmbărbătez, mă gândesc la Charlie. Aşteptând să-mi răspundă cineva, încerc să-mi păstrez echilibrul în partea din spate a autobuzului în timp ce acesta se târăşte spre periferie şi se hurducăie prin gropile din asfalt. Desigur, metroul oferă mai multă discreţie, dar, din câte ştiu eu, telefonul mobil n-are semnal în subteran. Iar acum trebuie să mă mişc – orice, numai să mă depărtez de biserică.

– Bună ziua! Banca Privată Greene & Greene. Cu ce vă pot ajuta? rosteşte melodios o voce de femeie în difuzorul telefonului meu mobil.

Nu sunt sigur cine e, dar nu e nici una dintre operatoarele telefonice pe care le cunosc eu. Bine. Asta înseamnă că nici ea nu mă cunoaşte pe mine.

– Bună, Martin Duckworth mă numesc, spun eu. Aveam o nelămurire şi speram că m-aţi putea ajuta.

În timp ce operatoarea îmi verifică numărul contului şi cel de asigurări sociale, nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă sistemul informatic al băncii e funcţional. Dacă cei de la Serviciul Secret ar fi fost deştepţi, l-ar fi închis de...

– Am situaţia contului chiar în faţa ochilor. Cu ce vă pot ajuta astăzi, domnule Duckworth?

Rosteşte cuvintele atât de rapid... cu atâta înflăcărare... încât n-am cum să nu detectez că e vorba de o capcană. Din păcate pentru mine, am nevoie de bucata de caşcaval.

– De fapt, voiam să verific care au fost cele mai recente operaţiuni în contul meu, îi spun eu. A intrat o sumă importantă, şi vreau să ştiu pe ce dată.

În mod clar, e o întrebare stupidă, dar, dacă vrem să aflăm ce se întâmplă, trebuie să aflăm cum s-au transformat cele trei milioane ale lui Duckworth în 313.

– Îmi pare rău, domnule, dar... nu-mi apare nici o depunere în ultima săptămână.

– Poftim?

– Am situaţia în faţă. Conform datelor noastre, în momentul de faţă balanţa este zero, iar singura activitate o reprezintă o retragere de 313 milioane de dolari operată ieri după-amiază. În afară de asta, nu s-a înregistrat nici o depunere către...

– Dar cu o zi înainte? întreb eu, cu ochii pe călătorii din autobuz. Nimeni nu se întoarce spre mine. Care era balanţa cu o zi înainte?

La celălalt capăt al firului, se lasă o tăcere scurtă.

– Lăsând la o parte dobânda, e aceeaşi sumă, domnule – 313 milioane. Şi la fel cu o zi înainte. Nu-mi apare nici o depunere recentă.

Autobuzul se opreşte brusc, iar eu mă apuc de o bară metalică pentru a-mi menţine echilibrul.

– Sunteţi sigură că balanţa nu era de trei milioane de dolari?

– Îmi pare rău, domnule – eu nu fac altceva decât să vă comunic ce-mi apare pe ecran.

În timp ce ea rosteşte aceste cuvinte, mâna îmi alunecă de-a lungul stâlpului. „Nu se poate. Nu e posibil. Cum am...?"

– Domnule Duckworth...? îmi întrerupe gândurile femeia de la celălalt capăt al firului. Puteţi aştepta o secundă? Revin imediat.

– Bineînţeles, spun eu.

În receptor nu se mai aude nimic, iar, timp de treizeci de secunde, nu mi se pare nimic neobişnuit. După un minut, nu mă pot abţine să nu mă întreb unde a plecat operatoarea – e primul lucru pe care-l învaţă când lucrezi cu oameni bogaţi, nu trebuie niciodată

să-i pui să aştepte... ia stai un pic. Inima începe să-mi bubuie în piept. Aceasta este totuşi o linie telefonică a firmei. Şi, cu cât mă ţine mai mult pe fir, cu atât mai uşor le va fi celor de la Serviciul Secret să lo...

Închid telefonul cu o mişcare violentă, sperând că am reacţionat suficient de repede. N-au cum să o facă atât de repede. Nu când e vorba de...

Telefonul îmi vibrează în mână, transmiţându-mi un fior de gheaţă către ceafă. Verific numărul care apare pe ecran, dar nu-l recunosc. Data trecută, am ignorat apelul. De data aceasta... dacă încearcă să mă localizeze... trebuie să ştiu.

– Alo? răspund eu, păstrând un ton încrezător.

– Unde dracu' eşti? întreabă Charlie.

În capelă nu era nici un telefon. Dacă riscă să mă sune de pe stradă, înseamnă că avem probleme.

– Ce s-a-ntâmplat? Eşti...?

– Ai face bine să te întorci aici, îmi spune el, pe un ton imperativ.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Oliver, întoarce-te aici. *Acum!*

Apăs cu putere butonul de „Oprire la cerere" al autobuzului, cu baza pumnului. La revedere, cazan clocotind... Salutare, flăcări.

18

– L-am prins? întrebă Lapidus, aplecându-se peste umărul lui DeSanctis.

– Stai un pic... spuse DeSanctis, privind fix ecranul laptopului.

Pe ecran, grație Biroului de Transmisiuni din cadrul companiei de telefonie mobilă, se afla evidența apelurilor înregistrate de celularul lui Oliver Caruso.

– De ce durează atât de mult? întrebă, poruncitor, Gallo.

– Un moment...

– Deja ai zis că...

Ecranul laptopului clipi, iar tabelul cu informații apăru brusc. Gallo, DeSanctis și Lapidus se apropiară, studiind fiecare apel: „Oră. Dată. Durată. Apel inițiat în desfășurare..."

– Ăsta e numărul nostru! izbucni Lapidus, recunoscând numărul liniei de relații cu clienții. Vorbește la telefon cu cineva de aici!

– Cineva din clădirea asta? întrebă Gallo.

– D-da... de la par...

– Se deplasează, interveni DeSanctis. Pe ecran apăreau antenele de telefonie care transmiteau apelul:

Zonă inițială: 303C
Ultima zonă înregistrată: 304A

– Cum ți-ai...?

– Fiecare număr reprezintă o antenă diferită, îi explică DeSanctis. Când dai un telefon, aparatul tău preia semnalul furnizat de cea mai

apropiată antenă de telefonie – dar, în cazul acesta, apelul lui a început într-un loc şi continuă în altul... DeSanctis îşi fixă privirea pe harta zonelor de telefonie mobilă, aflată lângă computerul său:... 303C este la intersecţia dintre 79th şi Madison; 304A este între 83rd şi Madison.

– Deci merge pe Madison Avenue?

DeSanctis verifică din nou datele de pe ecran.

– Apelul n-are decât două minute. Ca să ajungi din 79th până la 83rd... se mişcă prea repede pentru un pieton.

– Poate că merge cu metroul, sugeră Lapidus.

– Nu şi acolo. Nu există nici o linie de metrou pe sub Madison, spuse Gallo. Totuşi, e într-o maşină – fie taxi, fie autobuz. Pornind grăbit spre uşă şi încercând să-şi reducă şchiopătatul la minimum, Gallo îşi întoarse privirea către Lapidus. Trebuie ca operatorul tău de relaţii cu clienţii să tragă cât mai mult de timp. Să discute despre nimicuri... să-l pună să aştepte... orice, numai să tragă de timp.

– Vrei să...?

– Nici să nu-ţi treacă prin cap să intervii tu pe fir – dacă-ţi aude vocea, l-am pierdut.

– E tot în 304A, strigă DeSanctis, băgându-şi frenetic cablurile de la computer sub braţ. Cu laptopul în echilibru pe-o palmă, ca o pizza livrată la domiciliu, ieşi grăbit pe uşă, pornind hotărât pe hol. Asta înseamnă o zonă de patru cvartale.

– Deci crezi că poţi să...

– E ca şi mort, spuse Gallo, în timp ce se îndreptau grăbiţi către liftul particular. Nici n-o să-şi dea seama ce l-a lovit.

19

Când autobuzul trece pe banda din dreapta, prin faţa unei clădiri cu o faţadă imaculată de ardezie aflată pe colţ la 81st Street, formez numărul cinematografului King Plaza din Brooklyn şi apăs pe Apelare. Când la celălalt capăt al firului se aude vocea înregistrată a robotului, iau un ziar de pe scaunul de lângă mine, îmi înfăşor celularul în el şi bag pachetul format sub scaunul pe care mă aflu. Dacă-l localizează, această manevră ar trebui să-mi dea un avans de cel puţin o oră – iar înşiruirea imensă a programului de la cinematograf ar trebui să le ofere un semnal mobil care să-i trimită aiurea tocmai în Harlem.

Înainte ca restul pasagerilor să-şi dea seama ce se întâmplă, autobuzul se opreşte brusc, cabrându-se aproape, uşile se deschid, iar eu dispar în mulţime. Excursia mea a luat sfârşit. Din fericire, telefoanele abandonate nu trebuie să plătească bilet.

Durează alte zece minute până ce casiera de la Citibank îmi numără cei 3 500 de dolari rămaşi în contul meu curent, iar aceasta e una dintre puţinele dăţi când mă bucur că nu-mi permit să ating suma minimă cerută de banca noastră. Putând comunica lejer cu Lapidus, Serviciile ar putea bloca un cont de la Greene cât ai clipi.

Întors la biserică, îmi ţin capul plecat şi traversez grăbit naosul, îndreptându-mă direct către capela privată. În faţa mea, strălucirea lumânărilor se scurge prin crăpătura de sub uşă. Apuc strâns mânerul uşii şi arunc o ocheadă peste umăr, apoi încă una, ca să fiu sigur. Nimeni nu ridică privirea spre mine.

Împing uşa ca să o deschid, apoi intru grăbit în camera luminată de flăcările lumânărilor şi cercetez grăbit băncile, căutându-l pe Charlie. Acesta se află în acelaşi loc în care l-am lăsat – în colţ – tot cocoşat. Dar acum... are ceva în mână. Carneţelul lui. Din nou, s-a pus pe scris... nu doar scrie. Mâzgăleşte. Furios. Bărbatul care nu poate fi oprit.

Dau din cap, pentru a-mi confirma gândurile. În sfârşit, îşi revine.

– Şi, care e urgenţa? întreb eu.

Abia acum se opreşte din scris.

– Nu reuşesc să dau de mama.

Cuvintele lovesc ca un pumn în rinichi. Nici nu mă mir că a ieşit din muţenia lui.

– Cum adică?

– Am sunat-o şi...

– Ţi-am zis să n-o suni!

– Ascultă numai, mă roagă Charlie. Am sunat-o de la un telefon public aflat la şapte străzi de aici... am sunat şi am sunat, iar ea n-a răspuns.

– Şi?

– Şi... azi e marţi, Oliver. Marţi după-amiaza, iar ea nu e acasă?

Oprindu-se, îmi lasă timp să asimilez informaţiile. Fiind croitoreasă, mama îşi petrece majoritatea timpului fie în casă, fie la magazinul de stofe – dar marţea şi miercurea sunt rezervate pentru probe. Scoate masa de cafea din sufragerie şi primeşte clienţii. Toată ziua.

– Poate că tocmai lua nişte măsuri, sugerez eu.

– Poate c-ar trebui să mergem să verificăm, răspunde el.

– Charlie, ştii bine că e primul loc unde ne-ar căuta. Iar dacă ne dau de urmă acolo, nu facem altceva decât să o punem pe mama în pericol.

Îşi fixează privirea pe paginile carneţelului. Nu contează ce-am spus. Oricine poate fi oprit.

– Eşti bine? întreb eu.

Charlie îmi confirmă dând din cap, ceea ce înseamnă că mă minte. Odată pornit, nu poate suporta să tacă.

– Nu te închide în tine din nou, îi spun. Mama n-o să pățească nimic. Cum plecăm de aici, găsim noi o cale să luăm legătura cu ea.

– Sunt sigur, spune el. Dar hai să-ți spun eu ceva – dacă se apropie de ea...

Ridic privirea, observând schimbarea din tonul lui Charlie. Când vine vorba de mama, nu glumește.

– N-o să pățească nimic, insist eu.

Charlie dă din cap, făcând un efort să se convingă. Cu spatele la mine, adaugă:

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat cu Duckworth. Ai aflat de unde a primit banii?

– Nu chiar, spun eu, relatându-i în detaliu conversația avută cu operatoarea de la bancă.

Ca de obicei, reacția lui Charlie e aproape instantanee.

– Nu înțeleg, spune el. Chiar dacă, atunci când am verificat noi, scria trei milioane, Duckworth a avut tot timpul 313 milioane în cont...?

– Numai dacă te încrezi în ce e în baza de date.

– Crezi că operatoarea te-a mințit?

– Charlie, ai idee câți dintre clienții noștri au peste 100 de milioane în bunuri? La ultima numărare, 17... și îți pot spune numele fiecăruia. Marty Duckworth nu e pe lista asta.

Charlie se uită lung la mine, fără să scoată nici un sunet.

– Cum e posibil așa ceva?

– Asta e problema acum, nu-i așa? întreb eu. Evident, cineva s-a descurcat de minune creând impresia că Duckworth nu avea decât trei milioane pe numele lui. Adevărata întrebare este însă cine a făcut-o și cum au reușit să nu afle nimeni altcineva din bancă?

– Chiar crezi că cineva poate să ascundă pur și simplu o astfel de sumă?

– De ce nu? Pentru asta percepe comisioane banca zi de zi, îi atrag eu atenția. Gândește-te – este singurul lucru pe care-l vor toți oamenii bogați: să-și ascundă banii. De Fisc... de fostele soții... de copiii răzgâiați...

– ... De-asta şi vin la noi, adaugă Charlie, prinzând din zbor înţelesul. Deci, cu o specialitate ca asta, trebuie să fie cineva care a învăţat cum să procedeze ca un cont să arate un lucru şi să conţină altceva. „Da, domnule Duckworth, balanţa dumneavoastră e de trei milioane de dolari" – după care-i face cu ochiul şi îi dă un cot.

– Iar noi, ca proştii, când Mary a transferat balanţa, ne-am ales cu tot tezaurul.

Cu privirile aţintite către lumânările aprinse, ne străduim amândoi să găsim calea logică prin care aşa ceva ar fi posibil.

– Nu e rău... recunoaşte Charlie. Dar ca aşa ceva să fie făcut de cineva din interior...

– Nu cred că era doar cineva din interior, Charlie – oricine ar fi, trebuie să fi avut ajutoare...

– Gallo şi amicul lui, de la Serviciul Secret?

– Ai auzit ce-a zis Shep – nu el i-a chemat. Au apărut în momentul în care au dispărut banii.

Dăm amândoi din cap. Nu e o teorie rea.

– Deci erau în cârdăşie de la început? întreabă Charlie.

– Păi, spune-mi tu: Care e probabilitatea ca nişte agenţi din Serviciul Secret să preia un caz la întâmplare, după care să-l omoare pe Shep numai ca să facă un ban uşor? Nu-mi pasă câţi bani sunt în joc aici, Gallo şi DeSanctis nu au fost repartizaţi aleatoriu. Au venit să-şi protejeze investiţia.

– Poate că erau corupţi, îşi vindeau serviciile...

– Poate că lucrau cu cei de la bancă de la început.

– Adică erau implicaţi în spălare de bani? întreabă Charlie.

Ridic din umeri, reflectând.

– Orice ar fi fost, băieţii ăştia s-au băgat în ceva urât, ceva mare... şi ceva care, dacă totul mergea bine, le-ar fi adus 313 milioane de George Washingtoni.

– Nu prea rău, admite Charlie. Şi cu cine crezi că lucrau?

– Greu de zis. Dar, din câte ştiu eu, nu există serviciu secret fără *secrete*.

– Da, păi, nici de *ticăloşi* nu poţi să vorbeşti fără să-i aminteşti pe Quincy şi Lapidus, spune Charlie, arătând un deget.

– Nu ştiu, spun eu, plin de îndoială. Le-ai văzut şi tu reacţia – erau chiar mai speriaţi decât noi.

– Da... pentru că eu, tu, şi toată lumea eram cu ochii pe ei. Nu există actori fără public. Şi apoi, dacă n-au fost Lapidus sau Quincy, cine ar putea fi?

– Mary, mă avânt eu.

Charlie se opreşte, mângâindu-şi un barbişon imaginar.

– Nu-i o ipoteză rea.

– Ascultă-mă pe mine, ar fi putut fi oricine. Deşi asta ne întoarce la prima noastră întrebare: De unde a făcut rost Duckworth de 313 milioane?

Lumânările îşi continuă dansul. Eu nu rostesc nici un cuvânt.

– De ce nu-l întrebi chiar pe omul în cauză? spune Charlie.

– Pe Duckworth? E mort.

– Eşti sigur? întreabă Charlie, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă totul e un castel de oglinzi, ce te face să crezi că acesta e singurul perete de piatră?

E un argument bun. De fapt, e un argument foarte bun.

– Mai ai...?

Charlie bagă mâna în buzunarul de la spate şi scoate o hârtiuţă împăturită.

– Asta-i partea bună când porţi aceiaşi pantaloni două zile la rând, spune el. O am chiar... aici. Despăturind bucata de hârtie, îmi arată adresa lui Duckworth, pe care o aflaserăm de la Banca Naţională Midland: Amsterdam Avenue 405. Cu fitilul aprins, porneşte spre uşă.

– Charlie... îl strig eu, în şoaptă. Poate că e mai bine să ne adresăm poliţiei.

– De ce – ca să ne dea pe mâna Serviciului Secret, care să ne împuşte în cap? Fără supărare, Ollie, dar faptul că avem banii... şi, după felul în care ne-au înscenat toată chestia cu Shep – nimeni n-o să ne creadă.

Închid ochii, încercând să construiesc o imagine diferită. Dar nu văd decât sângele lui Shep... pe mâinile noastre. Nu contează

ce spunem. Nici măcar eu nu aş crede ce avem noi de spus. Fac un pas înapoi şi mă aşez pe bancă.

– Suntem morţi, nu-i aşa?

– Nu spune asta, mă dojeneşte Charlie. Nu îmi dau seama dacă e în faza de negare sau doar încăpăţânarea unui frăţior dar, oricum, accept critica. Dacă-l găsim pe Duckworth... o să facem primul pas în găsirea unor răspunsuri, insistă el. Asta e şansa noastră de a scutura Bila Magică[1]. Iar eu nu renunţ la asta. Smucind de uşă ca să o deschidă, se face nevăzut, în sala principală.

Întorcându-mă către sfeşnic, privesc ceara topită scurgându-se pe lungimea lumânărilor. Nu durează mult să ardă de tot. Doar un pic. Atât avem şi noi.

[1] Magic Eight-Ball – o jucărie folosită pentru a proroci viitorul sau a cere sfaturi. (n.tr.)

20

Cotind pe strada lui Oliver, înfofolită într-un palton verde-măsliniu până la glezne, Joey arăta ca orice alt pieton din Red Hook – ţinea capul în jos, n-avea timp de discuţii, trebuia să ajungă altundeva. Şi totuşi, deşi ochii îi erau fixaţi asupra clădirii dărăpănate cu faţadă de ardezie în care locuia Oliver, degetele îi erau mult mai ocupate: frământau încet sacii menajeri negri îndesaţi în buzunarul stâng şi lesa de nailon roşu aflată în cel drept.

Convinsă că ajunsese suficient de aproape, îşi ridică uşor capul şi scoase lesa, lăsând-o să-i atârne către genunchi. Acum nu mai era un simplu anchetator, dând roată cartierului şi uitându-se pe la ferestre, în căutarea vreunui vecin băgăcios. Cu lesa în mână, era o membră a comunităţii, căutându-şi câinele pierdut. Sigur, era un pretext de doi bani, dar, în toţi anii în care îl folosise, nu dăduse niciodată greş. Lesele îţi dădeau acces peste tot: pe fâşiile de asfalt care făceau legătura între stradă şi case... prin curţi... chiar şi pe aleea îngustă care ducea pe lângă partea laterală a clădirii cu faţadă de ardezie, unde se aflau trei tomberoane pline cu gunoiul lui Oliver şi al vecinilor săi.

Strecurându-se pe alee, Joey numără unsprezece ferestre care dădeau spre zona tomberoanelor: patru pe clădirea lui Oliver, patru pe clădirea alăturată şi trei pe cea de peste drum. Fără îndoială, ar fi fost mai bine să facă asta noaptea, dar, până atunci, Serviciul Secret ar fi căutat deja prin el. Aşa stătea întotdeauna treaba cu Scufundatul în Tomberoane. Primul venit, primul servit.

Fără să irosească nici o secundă, își desfăcu fermoarul de la haină și o aruncă în lateral. Avea un microfon mic prins de nasturele de sus al bluzei, iar mai multe fire făceau legătura cu un telefon mobil, prins la brâu. Își bagă o cască în urechea dreaptă, apăsă pe Apelare și, în timp ce telefonul suna, deschise rapid capacele celor trei tomberoane.

– Noreen la telefon, răspunse o voce de femeie tânără.

– Eu sunt, spuse Joey, punându-și o pereche de mănuși chirurgicale de latex. Era o lecție pe care o învățase la prima ei Scufundare în Tomberon, când suspectul avea un bebeluș nou-născut – iar Joey se alesese cu o grămadă de scutece murdare.

– Cum e cartierul? întrebă Noreen.

– I-a cam trecut vremea de glorie, spuse Joey în timp ce studia pereții vechi de cărămidă și geamurile crăpate de la ferestrele subsolului. Am crezut că e vorba de o suburbie șic, plină de tineri bancheri. E un cartier muncitoresc, de genul celor în care-ți iei primul apartament, pentru că nu-ți permiți să stai în oraș.

– Poate că de-aia a luat banii – s-a săturat să meargă cu clasa a doua.

– Da... poate, spuse Joey, bucuroasă să vadă că Noreen se implica.

Proaspăt absolventă a programului seral al Facultății de Drept de la Universitatea Georgetown, Norren își petrecuse prima lună după absolvire primind refuzuri din partea celor mai mari firme de avocatură din Washington, D.C. Următoarele două luni aduseseră refuzuri și de la firmele mijlocii și mici. În a patra lună, fostul ei profesor de Drept Judiciar îi dăduse un telefon bunei sale prietene de la Sheafe International. „Cea mai bună studentă de la seral... timidă ca un șoricel la prima vedere, dar cât se poate de avidă..." exact cum fusese și Joey în ziua în care tatăl ei o lăsase să coboare din mașină în fața facultății. Acestea fuseseră cuvintele magice. După trimiterea CV-ului prin fax, Noreen avea o slujbă, iar Joey avea o nouă asistentă.

– Gata de dans? întrebă Joey.

– Dă-i înainte...

Joey își vârî mâna în primul tomberon, sfâșie sacul de gunoi din vârf, și fu izbită din plin de un miros de cafea râșnită. Înclină sacul, ca să vadă bine, căutând orice lucru care ar... Uite. O factură telefonică. Murdărită de zaț de cafea, dar chiar deasupra. Șterse urmele de cafea și citi numele de pe prima pagină. Frank Tusa. Aceeași adresă. Apartamentul 1.

Următorul.

Sacul de dedesubt, închis la culoare și strâns la gură, odată deschis, împăștie o duhoare de portocale stricate. Pe plicul unei felicitări Hallmark era scris numele Vivian Leone. Apartamentul 2.

Următorul.

Tomberonul din mijloc era gol. Ceea ce însemna că nu mai rămânea decât unul, ultimul din dreapta, în care era un sac ieftin alb, aproape transparent, cu un șnur subțire, roșu. Nu era nici Hefty... nici GLAD... aici era vorba de cineva care voia să economisească bani.

– Ai găsit ceva?

Joey nu răspunse. Sfâșie sacul, aruncă o privire atentă înăuntru, ținându-și respirația pentru a nu inhala mirosul unei banane vechi de două zile.

– Ah-ah.

– Ce e?

– Oliver are obiceiul să recicleze.

– Cum adică „Oliver"? întrebă Noreen. De unde știi că e gunoiul lui?

– Nu sunt decât trei apartamente – el îl are pe cel ieftin, de la subsol. Crede-mă, e al lui.

Cercetând încă o dată ferestrele, Joey scoase un sac menajer negru din buzunar, îl puse în tomberonul gol și aruncă rapid în el cojile înnegrite de banană din gunoiul lui Oliver. Ca avocat, știa că ceea ce făcea era perfect legal – odată ce ți-ai pus gunoiul pe trotuar, se poate juca oricine cu el – dar asta nu însemna că trebuia să atragă atenția asupra a ceea ce făcea ea.

Luând fiecare obiect pe rând, Joey scormoni prin gunoi; luând şi transferând în celălalt tomberon pumni de spaghete vechi, paste scurte şi resturi de macaroane cu brânză.

– O groază de paste – asta înseamnă puţini bani, îi şopti ea lui Noreen, a cărei sarcină era să inventarieze descoperirile. Ceapă şi usturoi... un ambalaj de ciuperci Portobello tăiate – un pas mic către înalta societate – în rest, nici o legumă scumpă – nici urmă de sparanghel sau salată exotică.

– Bine...

– Are o pereche ruptă de chiloţi vechi – boxeri, de fapt – ceea ce, într-un fel, pare impresionant, dar, de fapt, e scârbos...

– Se notează...

– Nişte ambalaje de brânză American... o pungă de plastic de la magazinul de delicatese Shop-Rite... Trase eticheta pungii mai aproape, ca să o poată citi... o jumătate de kilogram de carne de curcan, marca magazinului, de-aia ieftină... pungi goale de chipsuri şi covrigei... îşi duce gustarea de prânz de acasă în fiecare zi.

– Cum stă la capitolul mâncare de restaurant luată la pachet?

– N-are casolete de polistiren... n-are cutii de mâncare chinezească... nici măcar vreo coajă de pizza, spuse Joey, continuând să sape printre resturile ude. Nu cheltuieşte nici un dolar pe mâncare de la restaurant. Cu excepţia ciupercilor, economiseşte fiecare bănuţ.

– Ambalaje?

– Nimic. Nici de electronice... nici de baterii... doar o folie de plastic de la o casetă video. Toate indică o viaţă în limitele mijloacelor de care dispune. Cele mai mare răsfăţuri sunt nişte aparate de ras Gillette ultimul model şi nişte şerveţele igienice cu două straturi. Aaa – are şi un ambalaj de la nişte Tampax superabsorbant – se pare că băiatul nostru are o iubită.

– Câte ambalaje?

– Numai unul, răspunse Joey. Nu vine aici în fiecare seară – poate e o relaţie nouă... sau preferă ca el să rămână peste noapte la ea. În fundul sacului de gunoi, Joey găsi patru filtre vechi pline cu cafea şi-şi folosi degetele pentru a săpa printre dunele întărite de

zaţ. Asta e tot. O săptămână de viaţă, anunţă Joey. Bineînţeles, fără lucrurile reciclate, nu avem decât jumătate din imagine.

– Dacă zici tu...

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu ştiu... doar că... tu chiar crezi că umblându-le prin gunoi ne va ajuta să-i găsim? întrebă timid Noreen.

Joey scutură din cap, pentru sine. „Ah, să fii atât de tânără!"

– Noreen, singura modalitate de a afla unde merge o persoană e să ştii unde a fost.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere mai lungă.

– Crezi că putem să ne uităm şi printre materialele reciclate? întrebă Noreen.

– Asta să mi-o spui tu. În ce zi...?

– Abia mâine sunt ridicate, o întrerupse Noreen. Am pagina web deschisă.

Joey dădu din cap. Chiar şi un şoricel trebuie să ragă din când în când.

– Pun pariu că sunt încă în apartamentul lui, adăugă Noreen.

– Singura cale de a afla...

Mutând tomberoanele la loc, Joey îşi luă lesa roşie la plimbare, către partea din faţă a casei şi pe scările dărăpănate de cărămidă care duceau către apartamentul lui Oliver. Lângă uşa vopsită în roşu era o fereastră mică, cu patru ochiuri de geam pe care se afla un abţibild alb cu albastru: „Atenţie! Obiectiv protejat de Sistemul de Alarmă Ameritech".

– Pe naiba, mormăi Joey.

Puştiul acesta nu comanda nici pizza de la Domino's; în mod clar, n-ar fi dat bani pe un sistem de alarmă.

– Ce faci? întrebă Noreen.

– Nimic, spuse Joey, în timp ce-şi băga nasul printre barele care protejau fereastra.

Strâmbându-se, aruncă o privire prin apartamentul micuţ. Atunci o văzu – pe podea, într-un colţ al bucătăriei – punga de plastic albastru-regal cu cutii de aluminiu... şi coşul verde-aprins plin de hârtii.

– Te rog, spune-mi că nu pătrunzi prin efracție, murmură Noreen, intrând deja în panică.

– Nu intru prin efracție, răspunse Joey sec. Băgă mâna în poșetă și scoase o cutie de piele neagră, închisă cu un fermoar. De acolo, alese un instrument subțire, cu vârf de sârmă, și îl vârî direct în încuietoarea de sus a ușii lui Oliver.

– Știi bine ce a zis domnul Sheafe legat de asta! Dacă se-ntâmplă să mai fii prinsă...!

Cu o smucitură iute din încheietură, încuietoarea se deblocă, iar ușa se deschise. Scoțând ultimul sac de gunoi din buzunar, Joey aruncă o privire cuprinzătoare prin încăpere și zâmbi larg.

– Haideți la mama...

– De ce te agiți atât? întrebă Joey, îngenunchind în fața dulăpiorului cu două sertare care-i servea lui Oliver drept noptieră și începând să scotocească. Pentru a-l masca și a-și ține hârtiile în siguranță, Oliver drapase o bucată de material vișiniu peste întregul dulap. Joey se îndreptase direct spre el.

– Nu mă agit, spuse Noreen. Numai că mi se pare ciudat. Adică, se presupune că Oliver e eminența cenușie din spatele unui furt de 300 de milioane de dolari – dar, dacă mă bazez pe ce mi-ai citit tu acum, completează lunar cecuri pentru a achita facturile mamei sale de la spital și îi plătește aproape jumătate din ipotecă.

– Noreen, doar pentru că cineva îți zâmbește, nu înseamnă că n-o să-ți înfigă un cuțit în spate. Am mai văzut-o de cincizeci de ori – dar iată și motivul. Băiatul nostru, Oliver, petrece patru ani la bancă având impresia că o să ajungă mare mahăr, după care, într-o zi, se trezește că n-are decât un teanc de facturi și un strat de bronz de la lumina neoanelor din bancă. Apoi, ca lucrurile să se agraveze și mai tare, fratele lui se angajează în același loc și descoperă că și el e prins în aceeași capcană. Ei doi au o zi foarte proastă... apare o ocazie... și... *voilà*... câinele fuge cu osul în gură.

– Da... nu... cred, adăugă Noreen, dorind să se întoarcă la subiectul inițial. Dar prietena? Vezi vreo hârtie pe care să scrie numărul ei de telefon?

– Lasă cifrele – eşti gata pentru adresa completă? Scotocind prin coşul plin de hârtii pentru reciclat, Joey scoase toate revistele. *Business Week*... *Forbes*... *SmartMoney*... Uite, spuse ea, luând un exemplar din *People* şi cercetând direct eticheta cu adresa abonatului: Beth Manning, 201 East 87th Street, apartamentul 23H. Când prietenele vin să-şi petreacă noaptea la un bărbat, întotdeauna aduc câte ceva de citit.

– Minunat – eşti un geniu, comentă sarcastic Noreen. Acum ai putea, te rog eu, să ieşi de acolo înainte ca Serviciul Secret să năvălească peste tine?

– De fapt... că tot veni vorba... Aruncând revista înapoi în coş, Joey alergă către baie şi deschise dulăpiorul de medicamente cu o smucitură. Pastă de dinţi... aparat de ras... cremă de ras... deodorant... nimic deosebit. În coşul de gunoi din baie era o pungă de plastic pe care scria, cu litere negre, „Farmacia Barney". Noreen, caută Farmacia Barney – ne trebuie lista de reţete eliberate pentru Oliver şi prietena lui.

– Bine. Acum putem să ieşim de acolo?

Întorcându-se în camera de zi, Joey observă o fotografie într-o ramă neagră laminată, aflată pe masa din bucătărie. În imagine erau doi băieţei – îmbrăcaţi în pulovere pe gât identice, roşii, strâmte – aşezaţi pe o canapea imensă, cu picioarele atârnate peste margine. Oliver arăta de vreo şase ani; Charlie de vreo doi. Amândoi erau cufundaţi în lectura unor cărţi... dar, privind mai atent... Joey îşi dădu seama că a lui Charlie era cu susul în jos.

– Joey, situaţia nu mai e deloc amuzantă, se răsti Noreen prin cască. Dacă te prind că ai intrat prin...

Joey nu se putu abţine să nu dea din cap, simţindu-se provocată. Pornind direct către televizor, îşi duse mâna în spatele lui, găsi cablul şi îl urmări, de-a lungul peretelui, către priză. Dacă această casă era atât de veche pe cât credea ea...

– Ce faci? zise Noreen, cu un glas rugător.

– Ceva muncă de electrician, o tachină Joey.

La capătul cablului, văzu adaptorul portocaliu care, odată ataşat la ştecărul cu trei picioruşe al televizorului, îi permitea să fie

conectat la priza cu două găuri. „N-are cum să nu-ţi placă aceste clădiri vechi", îşi spuse ea în gând în timp ce se ghemui lângă priză. Târându-şi poşeta lângă ea, scoase din nou cutiuţa cu fermoar. În interior se afla un adaptor portocaliu cu două picioruşe, aproape identic cu cel al lui Oliver.

Spre deosebire de transmiţătorul cu baterie pe care-l lăsase în biroul lui Lapidus, acesta era făcut special pentru o folosinţă îndelungată. Arăta ca un ştecăr şi funcţiona ca ştecăr, dar avea o rază de transmisie de şase kilometri într-un cartier rezidenţial. Nimeni nu-l observă, nimeni nu-i pune prezenţa sub semnul întrebării – şi, partea cea mai bună – atâta timp cât e băgat în priză, are o rezervă inepuizabilă de combustibil.

– N-ai terminat încă? imploră Noreen.

– Terminat? întrebă Joey, trăgând ştecărul din priză. Abia am început.

– Poţi s-o faci sau nu? întrebă Gallo, aplecat peste biroul lui Andrew Nguyen.

– Încetişor, îi răspunse Nguyen. Un bărbat asiatic zvelt, dar musculos, cu tâmplele albite prematur, Andrew Nguyen lucra de cinci ani la Procuratura Statelor Unite. În acest timp, învăţase că, deşi era esenţial să fie dur cu infractorii, uneori era la fel de important să fie dur cu anchetatorii. Vrei să pierzi iar la recurs...?

– Scuteşte-mă de discursurile despre Constituţie. Ăştia doi sunt destul de periculoşi.

– Da, spuse Nguyen, izbucnind în râs. Am auzit că v-au trimis pe tine şi pe DeSanctis la vânătoare de autobuze toată după-amiaza...

Gallo ignoră gluma.

– Mă ajuţi sau nu?

Nguyen scutură din cap.

– Nu mă duce cu zăhărelul, Gallo. Ce-mi ceri tu mie nu e ceva mărunt.

– Ca şi furtul a 300 de milioane de dolari şi uciderea unui fost agent, replică Gallo.

– Da... îmi pare rău de asta, spuse Nguyen, pierzându-şi dispoziţia combativă. Îşi puse agenda deoparte, ştiind că nu era indicat să ia notiţe. Ultimul lucru de care-ar fi avut nevoie era decizia vreunui judecător de a-şi pune notiţele la dispoziţia avocatului apărării. Deci, întorcându-ne la cererea ta, adăugă el, ai epuizat deja restul mijloacelor?

– Să fim serioşi, Nguyen...

– Ştii bine că trebuie să pun întrebarea asta, Jimmy. Când vine vorba de ascultarea telefoanelor şi de supraveghere video, nu pot să apelez la artileria grea până ce nu ai epuizat toate celelalte mijloace de investigaţie – inclusiv extrasele cu cheltuielile de pe cărţile de credit şi desfăşurătoarele telefonice de care ţi-am făcut rost de dimineaţă, prin mandat.

Gallo se opri şi se forţă să afişeze cel mai reuşit zâmbet al său.

– Nu te-aş minţi eu pe tine, amice – lucrăm cât se poate de transparent la afacerea asta.

Nguyen dădu din cap. Exact de asta avea nevoie.

– Chiar te dai peste cap să le dai de urmă indivizilor ăstora, nu?

– Nici n-ai crede dacă ţi-aş spune, spuse Gallo. Nu m-ai crede.

– Omnibank, Departamentul Fraude – Elena Ratner la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

– Bună ziua, domnişoară Ratner, spuse Gallo în microfonul telefonului mobil în timp ce Fordul lui bleumarin îmbrăţişa banda din dreapta a podului Brooklyn. La telefon agentul Gallo de la Serviciul Secret al State...

– Bineînţeles, agent Gallo – îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să vă răspund. Tocmai am primit documentele trimise de dumneavoastră...

– Deci e totul rezolvat? o întrerupse el.

– Sigur, domnule. Am marcat şi am pus sub observaţie ambele conturi – un MasterCard Omnibank pe numele domnului Oliver J. Caruso şi un Visa Omnibank pentru domnul Charles Caruso, spuse ea, citind ambele numere de cont. Sunteţi sigur că nu vreţi să fie blocate?

– Domnişoară Ratner, o certă Gallo printre dinţii încleştaţi, dacă aceste conturi sunt blocate, cum aş mai vedea eu ce cumpără şi unde se duc?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. De aceea nu-i plăcea ei să lucreze cu anchetatorii.

– Îmi pare rău, domnule, spuse ea sec. De acum înainte, vă vom anunţa de îndată ce unul din ei va folosi vreunul din carduri.

– Şi cât de mult o să dureze până ce o să fiu anunţat?

– Până ce primesc codul de aprobare a tranzacţiei, computerul nostru va fi format deja numărul dumneavoastră, adăugă ea. Legătura se face aproape instantaneu.

– Bună, sunt Fudge, fâşâi banda robotului telefonic. Nu sunt acasă momentan, asta în cazul în care nu eşti vreun operator de marketing, caz în care sunt acasă şi nu vreau să-ţi răspund pentru că, sincer, prietenia ta nu înseamnă nimic pentru mine. N-am timp pentru vorbă-lungă ca tine. Lăsaţi un mesaj după semnal.

– Fudge, ştiu că eşti acolo, ţipă Joey în receptor. Răspunde, răspunde, răs...

– A, Lady Guinevere, glasu-ţi este dulce ca vraja unei zâne, recită Fudge, atent să nu-i folosească numele adevărat.

Joey îşi dădu ochii peste cap, refuzând să intre în joc. Când venea vorba de lucrul cu intermediarii, era mai bine să nu se implice. Şi când era vorba de Fudge, ei bine... îşi făcuse o regulă din a nu se apropia prea mult de bărbaţii care se recomandă folosind numele personajului lor favorit din cărţile lui Judy Blume[1].

– Şi cu ce te pot ajuta în seara aceasta? Afaceri sau plăcere?

– Mai ai cunoştinţa aia la Omnibank? întrebă Joey.

Fudge aşteptă un pic până să răspundă.

– Poate.

Joey dădu din cap, recunoscând codul lor. Asta însemna da. Oricum, răspunsul era mereu da. În fond, la asta se rezuma afacerea cu intermediatul: cunoaşterea cât mai multor persoane. Şi nu orice persoane. Persoane furioase. Persoane cu resentimente.

[1] Judy Blume – n. 1938, autoare americană de romane pentru copii şi adolescenţi (n.tr.)

Persoane cărora li s-a refuzat sau amânat promovarea. În fiecare birou, există cel puţin o persoană care nu e mulţumită de slujba sa. Acestea sunt persoanele nerăbdătoare să vândă informaţiile pe care le deţin. Iar specialitatea lui Fudge era să le găsească.

– Dacă aş putea să te ajut, ce ar trebui să cer? întrebă Fudge. Extrase de cont?

– Da... dar, de asemenea, mai am nevoie să fie monitorizate două conturi.

– Ăăă, vorbim de bani frumoşi aici...

– Dacă te depăşeşte... avertiză Joey.

– În nici un caz. Ştiu o secretară de la Fraude care e încă supărată din cauza unui comentariu obraznic la o petrecere de birou cu...

– Fudge! îl întrerupse Joey, ignorând detaliile privind sursa.

Desigur, acestea o făceau pe avocata din ea să se cutremure, dar pentru asta existau intermediarii. Cineva care să facă treburile murdare; ea primea numai produsul finit. Atâta timp cât nu ştia de unde provenea, elimina riscurile. În plus, chiar dacă nu e legal, CIA a apelat cu succes la astfel de metode ani la rând.

– O sută pentru extrase. O mie pentru monitorizare, spuse Fudge. Altceva?

– Compania de telefonie. Nişte numere care nu apar în carte şi poate câteva microfoane pe linii.

– În ce stat?

Joey dădu din cap, uimită.

– Unde-i găseşti pe oamenii ăştia?

– Iubito, intră pe orice cameră de chat şi scrie cuvintele: „Cine-şi urăşte serviciul?“ Când găseşti un răspuns cu adresă de e-mail cu AT&T.com în coadă, aceea e persoana căreia îi scrii mai departe, spuse Fudge. Gândeşte-te la asta data viitoare când te porţi urât cu băiatul de la copiator.

– Ce-i asta? întrebă DeSanctis, răsfoind un document de două pagini în timp ce stătea rezemat de portbagajul Chevroletului său.

– Este un ordin de supraveghere a corespondenței, spuse Gallo, ducându-și mâinile la gură și suflând în ele. Îl duci la oficiul poștal și...

– ... angajații de acolo vor lua orice obiect de corespondență adresat lui Oliver sau Charlie și vor fotocopia adresele expeditorilor, îl întrerupse DeSanctis. Știu cum funcționează.

– Bine – atunci trebuie să știi și cui din poștă trebuie să-l înmânezi. Când termini cu asta, du-te cu mandatul de percheziție la Oliver. Eu mai am de făcut o oprire.

– Ce e asta? întrebă femeia hispanică îmbrăcată în puloverul bleumarin cu emblema poștei.

– E un dar de mulțumire, spuse Joey, întinzând o bancnotă de o sută de dolari.

Stând între două rafturi șubrede de metal pline cu teancuri prinse cu elastic de plicuri, femeia se aplecă din nișa ei improvizată și trecu în revistă camera goală. Ca mai toate camerele de distribuție din oficiile poștale, era un furnicar uman de activitate. În toate părțile, erau goliți saci de poștă, corespondența era separată și sortată. Convinsă că nimeni nu se uita la ele, studie suta de dolari din mâna lui Joey.

– Ești copoi?

– Detectiv particular, spuse Joey, punându-și în ton suficient calm avocățesc încât să o liniștească pe femeie.

Nu-i plăcea deloc să facă ea însăși lucrurile acestea, dar, după cum afirmase Fudge, când venea vorba de poștă, raza era prea mare. Dacă voiai să construiești un profil real – și aveai nevoie de toate adresele expeditorilor – trebuia să te duci singur și să găsești poștașul zonal.

– Detectiv particular dispus să plătească, clarifică ea. Lasă-i să cadă pe podea, spuse femeia.

Joey ezită, cercetând colțurile încăperii, în caz că exista vreo cameră de supraveghere.

– Lasă-i să cadă și atât, repetă ea. Nu-i nimic rău în asta.

Lăsându-şi braţul în jos, Joey dădu drumul bancnotei, iar aceasta pluti prin aer, aterizând pe podea. În momentul acela, femeia făcu un pas mic înainte şi o acoperi cu piciorul.

– Acum, cu ce te pot ajuta?

Joey scoase o foaie de hârtie din poşetă.

– Doar puţină muncă de fotocopiere, care-i vizează pe nişte amici de-ai mei din Brooklyn.

– Cum adică a dispărut? mârâi Gallo în microfonul telefonului mobil în timp ce lovea cu putere butonul pentru etajul patru al liftului. Se auzi un scârţâit ascuţit şi ascensorul hodorogit se urni încet.

– Dispărut – adică *nu mai e aici,* îi răspunse DeSanctis. Cineva a umblat prin gunoi, iar containerele cu materiale reciclabile sunt pe trotuar, complet goale.

– Poate că au fost deja ridicate. În ce zi trece maşina pentru materiale reciclabile?

– Mâine, spuse DeSanctis pe un ton sec. Ascultă-mă pe mine, a fost aici. Iar dacă-şi dă seama cum am...

– Nu fi idiot. Doar pentru că i-a furat gunoiul lui Oliver nu înseamnă că ştie ce se petrece. Uşile ascensorului se deschiseră, iar Gallo porni, urmărind literele ordonate alfabetic până la apartamentul 4D. În plus, la o privire de ansamblu, noi suntem pe punctul de a pune mâna pe ceva mult mai important decât nişte plicuri cu pliante şi ziare vechi...

– La ce te referi?

Apăsând butonul soneriei, Gallo nu-i răspunse.

– Cine e? întrebă o voce blândă de femeie.

– Serviciul Secret al Statelor Unite, spuse Gallo, ridicând legitimaţia, astfel încât să poată fi zărită prin vizor.

Se lăsă o tăcere scurtă... după care urmă o serie de bufnete, în timp ce încuietorile care formau un adevărat stâlp totemic fură deblocate. Încet, uşa se deschise cu un scârţâit, dezvăluind silueta unei femei masive, într-un cardigan galben. Aceasta scoase două bolduri din gură şi le înfipse într-o perniţă de ace pe care o purta legată de încheietura stângă.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Maggie Caruso.

– De fapt, doamnă Caruso, am venit în legătură cu fiii dumneavostră...

Gura femeii se deschise involuntar, iar umerii i se lăsară brusc.

– Ce s-a întâmplat? Sunt bine?

– Bineînțeles că sunt bine, o liniști Gallo, întinzând mâna și punându-i-o pe umăr. Au intrat în niște necazuri la muncă și, să vedeți... speram că dumneavoastră ați putea veni la sediu, să ne răspundeți la câteva întrebări.

Instinctiv, ea ezită câteva secunde. În bucătărie, telefonul începu să sune, dar ea nu răspunse.

– Credeți-mă, nu e nimic rău, doamnă Caruso. Doar că ne-am gândit că dumneavoastră ați putea să ne ajutați să clarificăm lucrurile. Știți... pentru băieți.

– S-sigur... se bâlbâi ea. Un moment, să-mi iau poșeta.

Privind-o cum se întorcea grăbită în apartament, Gallo intră și trânti ușa. După cum i se spusese întotdeauna, dacă vrei să faci șobolanii să vină la tine, trebuie să le răvășești cuibul.

21

– Eşti sigur că aici e? întreabă Charlie.

– Asta e, confirm eu. Verific din nou adresa, după care privesc cifrele lipite pe uşa murdară de sticlă: Amsterdam 405. Apartamentul 2B. Ultima adresă cunoscută a lui Duckworth.

– Nu. N-are cum, insistă Charlie.

– De ce? De ce nu?

– Deschide ochii, Ollie. Tipul ăsta avea o puşculiţă cu 313 milioane de dolari. Aici ar trebui să fie ca în Upper East Side, o clădire cu fiţe şi portar arogant. În loc de asta, locuieşte într-un apartament dărăpănat de burlac, cocoţat deasupra unui restaurant indian prost şi a unei spălătorii chinezeşti? Lasă-le-ncolo de 300 de milioane... aici nu discutăm nici măcar de 300 000.

– Totuşi, aparenţele pot fi înşelătoare, îl contrazic eu.

– Da, ca atunci când trei milioane se transformă în 300?

Ignorându-i comentariul, îi arăt butonul corespunzător apartamentului 2B, lângă care nu e trecut nici un nume.

– Crezi că ar trebui să sun sau nu?

– Sigur că trebuie – ce altceva mai avem de pierdut?

Nu e o întrebare la care sunt pregătit să răspund. Cerul cenuşiu începe să se întunece. În câteva ore, mama va începe să se panicheze. Asta, bineînţeles, dacă cei de la Serviciul Secret nu au contactat-o. Apăs pe sonerie.

– Da? îmi răspunde răstit o voce de bărbat.

Charlie zăreşte o cutie goală de carton maro, aflată în faţa spălătoriei.

– Am un colet pentru 2B, spune el.

Preţ de câteva secunde, nu se aude nimic. Apoi, soneria răguşită explodează, iar Charlie trage de uşă. El o ţine deschisă; eu iau cutia maro. Duckworth, ţine-te bine că venim!

În timp ce urcăm scările, observăm că holul slab luminat este impregnat de mirosul puternic de curry indian şi de înălbitor, de la spălătorie. Vopseaua de pe pereţi e scorojită şi plină de igrasie. Din pardoseala veche, de gresie, lipsesc mai multe bucăţi, în toate direcţiile. Charlie îmi aruncă o altă privire sceptică. Clienţii băncii noastre nu locuiesc în clădiri ca asta. Se aşteaptă să mă facă să încetinesc, dar efectul e contrar.

– Aici e... spune Charlie.

În dreptul apartamentului 2B, mă opresc şi ridic cutia maro în dreptul vizorului.

– Aveţi un colet, anunţ eu, bătând cu putere în uşă.

Încuietoarea cârâie, iar uşa se deschide. Sunt pregătit să discut cu un bărbat de vreo cincizeci de ani, gata să izbucnească în lacrimi – dorind cu ardoare să ne spună toată povestea. În loc de asta, ne alegem cu un student de genul celor care fac parte din frăţii, cu o şapcă de baseball cu o curbură perfectă pe care scrie „Syracuse" şi un şort supradimensionat de lacrosse[1].

– Aveţi un colet, frate? întreabă el, cu un accent pronunţat.

Îi arunc o privire lui Charlie. Nici chiar în faza lui de rapper-din-Brooklyn, fratele meu n-a fost niciodată atât de aproape de stereotip.

– De fapt, este pe numele Marty Duckworth, spun eu. Locuieşte aici?

– Adică individul ăla mic şi ciudat? Care arăta ca Omul-Cârtiţă? izbucneşte el în râs.

Sunt prea agitat ca să-i răspund.

[1] Lacrosse – joc cu mingea, asemănător cu hocheiul pe iarbă (n.tr.)

– Chiar el, intervine Charlie, numai ca să-l facă să vorbească în continuare. Ai vreo idee unde a plecat?

– În Florida, iubire. S-a pensionat şi a plecat pe coastă.

„S-a pensionat", îmi zic eu, dând din cap. Charlie se gândeşte la acelaşi lucru. „Asta înseamnă că are banii. Singurul lucru care nu se potriveşte e dărăpănătura asta."

– N-ai noua lui adresă? întrebă Charlie. Nu ţi-a lăsat-o ca să...

– Dar în ce ţară credeţi că trăim? Ne tachinează studenţaşul-sportiv. Nimeni nu vrea să i se piardă corespondenţa... Traversând apartamentul, îşi ia agenda electronică de pe televizor. E la O, de la Omul-Cărţită, rosteşte el, destul de amuzat.

Charlie dă din cap, admirativ.

– Tare, frate.

Din buzunarul de la spate scot scrisoarea unde am notat cealaltă adresă a lui Duckworth.

– Uite-o, ne anunţă studenţaşul-sportiv, citind din agendă. Tenth Street 1004, Sun-Shining Miami Beach, 33139.

Charlie citeşte peste umărul meu, verificând dacă se potriveşte.

– Batman revine... la aceeaşi oră, pe acelaşi canal, îmi şopteşte el în ureche.

Luându-ne la revedere, părăsim apartamentul. Nici unul din noi nu scoate un cuvânt până ce ajungem la scări.

– Ce crezi? întreb eu.

– Despre faptul că Duckworth ar fi viu sau mort? N-am nici cea mai vagă idee – deşi catalogul Abercrombie ambulant de-acolo nu s-a purtat ca şi cum ar fi mort, spune Charlie.

– În individul ăla-ţi pui tu nădejdea?

– Tot ce vreau să zic e că avem deja două persoane care confirmă existenţa unei adrese în Miami.

– Şi nu orice adresă – o localitate de pensionari.

Adulmecând încă amestecul de înălbitor şi curry, Charlie ştie la ce mă refer. Oamenii nu locuiesc în apartamente ca astea să strângă bani pentru când vor ieşi la pensie – locuiesc aici pentru că nu au încotro.

– Ceea ce înseamnă că, dacă Duckworth s-a pensionat şi s-a mutat în Florida...

– ... e pentru că, dintr-odată, a pus mâna pe nişte bani frumoşi, confirmă Charlie.

– Singura problemă este că, potrivit informaţiilor din baza de date a băncii, a avut foarte mulţi bani de ani de zile. Şi atunci, de ce se îmbracă prinţul cu straie de cerşetor?

Ajuns la baza scărilor, Charlie deschide uşa de la stradă.

– Poate că încearcă să-şi ţină banii ascunşi...

– Sau poate că *altcineva* încearcă să-i ţină banii ascunşi, sugerez eu, rostind cuvintele mai precipitat. În orice caz, nu numai holul clădirii miroase suspect, spun eu, ieşind grăbit, cu un scop precis. Până nu vorbim cu Duckworth, nu vom şti nimic sigur.

Aruncând cutia de carton înapoi la locul ei, mă duc glonţ către telefonul public de la colţ, scot cartela telefonică şi formez numărul serviciului de informaţii din statul Florida.

– În Miami... caut numărul unui anume Marty sau Martin Duckworth, la Tenth Street 1004, îi spun vocii computerizate care-mi răspunde.

La celălalt capăt al firului se lasă o scurtă pauză, iar noi aşteptăm în tăcere. E abia ora cinci după-amiaza, dar cerul e aproape negru, iar un vânt de noapte biciuieşte Amsterdam Avenue. Simţind că încep să-mi clănţănească dinţii, mă retrag din cabină şi îl împing pe Charlie către telefon, în speranţa că-i va fi un pic mai cald acolo. Plus că nu va mai fi la vedere.

Arunc o privire peste umăr, să mă asigur că suntem în siguranţă.

Charlie îmi mulţumeşte printr-o mişcare din cap şi...

– *Duckworth* aţi spus? ne întrerupe vocea unei operatoare.

– Duckworth, repet eu. Prenumele e Marty sau Martin. Pe Tenth Street.

Încă o dată, ne întoarcem la aşteptat.

– Îmi pare rău, spune ea. Nu poate fi divulgat publicului.

– Sunteţi sigură?

– M. Duckworth, de pe Tenth Street. Numărul e la secret. Acum, vă mai pot ajuta cu ceva?

– Nu... asta e tot, spun eu, pierzându-mi orice entuziasm din glas. Mulţumesc pentru ajutor.

– Ei bine? întreabă Charlie, când închid.

– E la secret.

– Dar nu e desfiinţat, mă provoacă el, ieşind din cabină. Oriunde o fi Duckworth, are în continuare un număr funcţional.

Îmi ridic privirea, nu prea convins... şi descopăr, brusc, că stăm în plină stradă. Fac semn din bărbie spre alcovul retras care adăposteşte intrarea în clădirea studenţaşului-sportiv. Aruncăm o privire cuprinzătoare în jur şi ne îndreptăm către zona firidei. Intrând la adăpost, adaug:

– Gata cu raţionamentele gen Sherlock Holmes, Charlie. E posibil ca firma de telefonie să nu-şi fi adus la zi baza de date de când a murit Duckworth şi până acum.

– Poate, recunoaşte el, alăturându-mi-se în spaţiul adăpostit. Deşi, la fel de uşor, poate că el s-a ascuns în Florida şi aşteaptă să-l vizităm. Înainte ca eu să ripostez, dă un bobârnac în adresa lui Duckworth, de pe hârtia din mâna mea. După cum ai zis şi tu: Până nu vorbim cu el, nu vom şti nimic sigur.

– Nu ştiu... ce-ar fi să verificăm mai întâi dacă s-a emis vreun certificat de deces?

– Ollie, ieri datele băncii spuneau că avea numai trei milioane de dolari. Chiar mai ai încredere în ce spun registrele?

Sprijinindu-mă cu spatele de peretele de beton, cântăresc cu grijă toate variantele.

– Nu analiza prea mult, frăţioare. Urmează-ţi instinctul.

E o idee bună. Chiar dacă vine din partea lui Charlie.

– Chiar crezi că ar trebui să mergem la Miami?

– Greu de zis, răspunde el. Cât timp crezi că ne mai putem ascunde în biserică?

Privind îmbulzeala navetiştilor care se grăbeau către un autobuz oprit în apropiere, rămân tăcut.

– Hai, Ollie – chiar şi părinţii îşi dau seama când copiii lor au dreptate. Dacă nu reuşim să dovedim ce s-a întâmplat cu adevărat, Gallo şi DeSanctis controlează complet realitatea. Şi pe noi. *Noi*

am furat banii... *noi* l-am omorât pe Shep... iar *noi* o să fim cei care vor plăti pentru toate acestea.

Preț de câteva clipe rămân tăcut.

– Ești sigur că nu alergăm după cai verzi pe pereți? întreb, într-un sfârșit.

– Și ce e rău în asta?

– Charlie...

– Bine, atunci, chiar dacă e așa, oricum e mai bine decât să ne ascundem aici.

Auzind aceste cuvinte, dau aprobator din cap. Când am început să lucrez la bancă, Lapidus mi-a spus că niciodată nu trebuie să neg realitatea. Fără să mai zic nimic altceva, mă întorc către fratele meu.

– Știi bine că vor supraveghea aeroporturile...

– Nu-ți bate căpșorul cu asta, spune Charlie. Am găsit deja o soluție.

22

– Eşti gata pentru doi-din-doi? şopti Joey către microfonul prins de gulerul cămăşii ei, în timp ce se plimba liniştită pe Avenue U.

Înconjurată de navetişti care se întorceau de la serviciu, nu mai avea nevoie de lesa roşie. Deocamdată, făcea parte din mulţime.

– Nu te-nveţi minte niciodată, nu? întrebă Noreen.

– Atâta timp cât nu suntem prinse, nu, spuse Joey, luând colţul către Bedford Avenue şi iuţind pasul. În plus, dacă ne invită înăuntru, nu este intrare prin efracţie.

În faţă, zări clădirea cu şase niveluri pe care Charlie şi mama sa o numeau „acasă".

– Au portar? întrebă Noreen.

– Nu prea cred, după cum arată cartierul ăsta, spuse Joey, gândindu-se deja cum să intre. N-avea să fie prea greu. Atâta timp cât mama încă nu ştia nimic, orice poveste va merge.

„Bună ziua, sunt agent imobiliar... Bună ziua, sunt una dintre prietenele lui Charlie de la serviciu... Bună ziua, am venit să vă caut prin apartament şi, sper, să vă plantez unul dintre transmiţătorii aceia cu design creativ într-una dintre prize." Râzând de propria glumă, Joey continua să cerceteze strada. Doi copii mergeau cu skateboardul pe trotuar. Un sedan albastru-închis parcat ilegal de cealaltă parte a străzii. Şi, în faţă, un bărbat cu pieptul larg care ţinea uşa unei femei voinice. Joey îl recunoscu imediat pe Gallo.

– Nu-mi vine să cred...

– Ce e? întrebă Noreen.

– Ghici cine e aici? mârâi ea, lăsându-şi capul în jos, dar refuzând să se întoarcă.

Retrăgându-se încet către anticariatul de pe colţ, Joey se ascunse în cadrul uşii şi îşi întinse gâtul suficient cât să vadă ce se întâmpla.

– Cine e? imploră Noreen. Ce se întâmplă?

În susul străzii, Gallo deschise uşa pasagerului de la maşina sa şi o ajută pe doamna Caruso să urce. Aceasta îşi ţinea poşeta strâns la piept, în stare de şoc. Fără pic de consideraţie, Gallo îi trânti portiera în nas.

– Un adevărat gentleman, mormăi Joey. Dar, în timp ce Gallo mergea către partea şoferului, aruncă o privire de-a lungul străzii, aproape ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Cineva care nu era acolo. Dar avea să fie în curând.

– O, rahat! adăugă Joey, văzând expresia trufaşă de pe chipul lui Gallo.

– Poţi să-mi spui, te rog, ce se întâmplă? ceru Noreen.

Turându-şi motorul, Gallo porni în viteză. Joey porni şi ea imediat, îndreptându-se grăbită înapoi, spre clădirea în cauză.

– Are un echipaj pe drum, avertiză Joey.

– Chiar acum?

– Aşa zic eu... vor ajunge în câteva minute...

– Deja îi pun microfoane? Cum au făcut rost de mandat atât de repede?

– N-am idee, spuse Joey în timp ce deschise cu o smucitură uşa de la intrare. Prinzând momentul în care o bătrânică ieşea din hol, Joey grăbi pasul şi reuşi să se strecoare pe uşa din interior, apoi ţâşni către ascensor.

La celălalt capăt al legăturii telefonice se lăsă tăcerea.

– Te rog, spune-mi că nu alergi spre clădire...

– Nu alerg spre clădire, spuse Joey, atacând butonul de chemare a liftului de parcă ar fi fost un operator de cod Morse.

– La naiba, Joey, e o prostie ce faci.

– Nu, o prostie ar fi să încerc să fac asta după ce agenţii de la Serviciul Secret şi-au montat ochii şi urechile pe-acolo.

– Atunci poate că n-ar trebui s-o faci deloc.

– Noreen, îţi aduci aminte ce ţi-am spus despre chemarea căminului? Nu-mi pasă cât de înrăiţi sunt puştii ăştia, fiind urmăriţi, o vor simţi într-un final. Şi, în cazul acesta... când unul din ei plăteşte facturile mamei, iar celălalt încă mai locuieşte cu ea... Când legăturile sunt atât de puternice, e ca un magnet pe care-l poartă în inimă. Poate că vor suna, pentru nu mai mult de două secunde, însă, când se va întâmpla, am de gând să ascult ce zic. Şi să localizez apelul.

Noreen tăcu din nou. Vreo jumătate de secundă.

– Spune-mi ce trebuie să fa...

Joey intră în cabina liftului, iar legătura se întrerupse. Aşa stăteau lucrurile cu telefoanele mobile în clădirile vechi. Cercetă holul de la intrare pentru o ultimă oară, dar nu era nimic de văzut. Uşile se închiseră, iar Joey rămase pe cont propriu.

23

– Eşti sigur că e o idee bună? întreb eu, stând de pază în timp ce Charlie formează numărul la telefonul public din interiorul hotelului Excelsior.

Poate că nu e cel mai bun hotel din oraş, dar e cel mai apropiat dintre cele cu o colecţie cuprinzătoare de cărţi de telefon.

– Oliver, cum altfel o să putem să ne îmbarcăm în avion? contraatacă el în timp ce-şi pune receptorul la ureche. Am fi nebuni de-a dreptul dacă ne-am folosi actele adevărate; dacă ne folosim cărţile de credit, ne dau de urmă.

– Atunci poate că ar trebui să ne interesăm de un alt mijloc de transport.

– Ca de exemplu? Să închiriem o maşină? Tot ai nevoie de carte de credit şi să prezinţi un act de identitate...

– Dar cu trenul?

– Of, fii serios – chiar vrei să petreci două zile pe Amtrak[1]? Fiecare secundă pe care o irosim le permite celor de la Serviciul Secret să ne încolţească şi mai tare. Crede-mă, dacă vrem să ieşim din oraş, asta e cea mai bună cale.

Fără să fiu convins, mă aplec şi-l oblig să mă lase să ascult şi eu conversaţia. În urechea mea, telefonul sună pentru a treia oară.

---

[1] Numele comercial al National Railroald Passenger Corporation – Corporaţia Naţională de Călători pe Calea Ferată (n.tr.)

– Haaai... mormăie Charlie, privind fix Paginile Aurii pentru New Jersey. Unde dracu' eş...

– Biroul de avocatură, răspunde Bendini, fără să se precipite deloc. De ce aveţi nevoie?

24

Primele cincisprezece minute aveau menirea să o calmeze. N-avea la cine ţipa... n-avea cu cine vorbi – era doar ea – singură într-o încăpere, cu nimic altceva de care să-şi agaţe privirea decât un birou de lemn şi patru scaune de birou desperecheate. În jurul ei, pereţii erau de un alb imaculat – nici un tablou, nimic care să-i distragă atenţia – cu excepţia oglinzii imense aflate pe zidul din dreapta. Evident, oglinda fusese primul lucru pe care-l observase Maggie Caruso. Aşa şi trebuia. După cum ştiau prea bine cei de la Serviciul Secret, cu tehnologia video miniaturală de azi, nu mai exista nici un motiv practic pentru folosirea oglinzilor duble. Dar asta nu însemna că, deşi nu era nimeni în spatele lor, acestea nu aveau rolul lor. Într-adevăr, numai privind-o, Maggie începu să-şi schimbe poziţia pe scaun, stânjenită. Pentru asta existau următoarele cincisprezece minute.

Încercând să se izoleze, Maggie îşi folosea mâna dreaptă pentru a-şi apăra ochii. Îşi reaminti în gând că totul era în ordine. Fiii ei erau bine. Aşa îi spusese Gallo. Îi spusese direct. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce căuta ea în centru, la sediul Serviciului Secret din New York? Răspunsul sosi însoţit de un zăngănit ascuţit şi o răsucire a mânerului uşii. Se întoarse către dreapta, iar uşa se deschise larg.

– Maggie Caruso? întrebă DeSanctis, intrând.

Cu un dosar sub braţ, acesta purta un costum bleumarin, dar fără sacou. Şi mânecile suflecate până la coate. Sobru, dar deloc

amenințător. În urma lui își făcu apariția Gallo, care o salută printr-o mișcare scurtă din cap. Croitoreasă fiind, Maggie nu se putu abține să nu observe costumul prea mare pentru el – un semn clar fie de prost-gust, fie de grabă mare sau un ego supradimensionat (bărbații întotdeauna aveau impresia că sunt mai voinici decât în realitate). În ciuda celor patruzeci și cinci de minute în care parcurseseră împreună distanța dintre Brooklyn și sediu, încă nu știa care dintre variante era cea corectă. Dar știa exact ce voia. Glasul îi tremura în timp ce articula cuvintele:

– *Vă rog*... când îmi pot vedea băieții?

– De fapt, acesta este aspectul la care voiam să ne ajutați, spuse DeSanctis.

Se așeză pe scaunul din stânga ei; Gallo pe cel din dreapta. Ea observă că nici unul din ei nu ocupase locul din fața ei. Amândoi stăteau alături de ea.

– Nu înțeleg... începu ea.

Gallo îi aruncă o privire lui DeSanctis, care puse încet dosarul pe masă.

– Doamnă Caruso, în decursul serii trecute, cineva a furat o... ei bine... o sumă importantă de bani de la Banca Privată Green. În dimineața aceasta, când am avut o confruntare cu hoții, a avut loc un schimb de focuri și...

– Focuri? îl întrerupse ea, cu glasul tremurând. A fost cineva...

– Oliver și Charlie sunt teferi, o liniști el, așezându-și mâinile peste ale ei. Dar, în acest schimb de focuri, un bărbat pe nume Shep Graves a fost împușcat mortal de cei doi suspecți, care au reușit să fugă.

Maggie se întoarse către Gallo, care-și mușca o tăietură sângerie de pe buză.

– Ce legătură are asta cu fiii mei? întrebă ea, pe un ton ezitant.

Ținându-i în continuare mâinile într-ale lui, DeSanctis se aplecă spre ea.

– Doamnă Caruso, ați primit vreo veste de la Charlie și Oliver în ultimele câteva ore?

– Poftim?

– Dacă s-ar ascunde undeva, aveți idee care ar fi acel loc?

Maggie își smulse mâinile din ale lui și se ridică brusc de pe scaun.

– Despre ce tot vorbiți acolo?

Numaidecât, Gallo se ridică și el.

– Doamnă, puteți, vă rog, să stați jos?

– Nu până nu-mi spuneți ce se întâmplă! Îi acuzați de ceva?!

– Doamnă, *luați loc!*

– O, Doamne – vorbiți serios, nu-i așa?

– *Doamnă...!*

DeSanctis îl apucă pe Gallo de încheietură și îl trase înapoi pe scaun. Întorcându-se cu fața la Maggie, adăugă:

– Vă rog, doamnă Caruso, nu e nevoie să...

– N-ar face niciodată așa ceva! *Niciodată!* insistă ea.

– Nu spun că ar face-o, spuse DeSanctis, păstrându-și tonul tărăgănat și liniștit. Eu încerc numai să-i protejez...

– Ciudat – pentru că, ascultându-vă, ai zice că încercați să-i acuzați.

– Puteți să ziceți ce vreți, interveni Gallo. Dar, cu cât durează mai mult până intră în custodia noastră, cu atât pericolul crește.

Exact în momentul acela, Maggie se opri.

– Poftim?

Trăgând aer adânc în piept, Gallo își frecă ceafa, la limita părului. Maggie îl studie cu atenție, nesigură dacă era vorba de frustrare... sau îngrijorare adevărată.

– Noi încercăm numai să vă ajutăm, doamnă Caruso. Numai că, știți cum se întâmplă cu lucrurile acestea... că doar vă uitați la știri. Când a fost ultima oară când un fugar a reușit să scape cu bine de lege? Sau a trăit fericit până la adânci bătrânețe? întrebă Gallo. Nu se întâmplă niciodată, Maggie. Și, cu cât păstrez tăcerea mai mult, cu atât crește probabilitatea ca vreun agent șmecher să tragă un glonț în capul vreunuia din fiii dumitale.

Incapabilă să se miște, Maggie rămase acolo, reflectând la logica ciudată a celor afirmate de agent.

– Știu că vrei să-i protejezi – și înțeleg că eziți, adăugă Gallo. Dar gândește-te la asta: Chiar vrei să-ți îngropi copiii? Căci, de aici înainte, alegerea îți aparține.

Încă înghețată pe loc, Maggie Caruso privea cum lumea se încețoșa din cauza lacrimilor.

Lângă clădirea unde locuia Maggie, dubița Verizon opri într-un loc liber, chiar în spatele unei mașini negre, purtând urmele unei coliziuni ușoare. Nu se auzi nici un scârțâit de pneuri, nici un bufnet. În loc de toate acestea, ușa laterală glisă, iar din spatele ei coborâră trei oameni, îmbrăcați în uniforme Verizon. Toți trei aveau legitimații de la compania de telefonie în buzunarul drept și insigne ale Serviciului Secret în cel stâng. Își descărcară cutiile cu scule într-un ritm calm și constant. Chestie de antrenament. Lucrătorii de la telefoane nu se grăbeau niciodată.

Fiind specialiști de la Departamentul de Securitate Tehnică, nu aveau nevoie decât de douăzeci de minute pentru a transforma orice casă într-un studio audio perfect. Gallo le spusese că aveau la dispoziție cel puțin două ore. Dar aveau să termine tot în douăzeci de minute. Îndreptându-se către clădire, cel mai înalt dintre cei trei băgă un șperaclu în încuietoare. În patru secunde, ușa fu deschisă.

– Cutia de telefoane de la subsol, strigă cel cu părul cărunt.

– Mă ocup eu, spuse al treilea, îndreptându-se către casa scărilor, aflată în colțul holului de la intrare.

Numai novicii puneau microfoane în aparatele telefonice. Mulțumită Hollywoodului, acela era primul loc unde căutau toți.

În ascensor, ceilalți doi observară ușa de metal ruginit și panoul cu butoane. De obicei, clădirile vechi necesitau o etapă sau două în plus. Pereții erau mai groși; trebuiau date găuri mai adânci. Într-un final, ascensorul se opri cu un sughiț la etajul trei. Ușa se deschise ușor în fața lui Joey, care aștepta. Aceasta aruncă o privire către uniformele marcate Verizon și își lăsă capul în jos.

– O seară plăcută, spuse cel mai înalt din cei doi în timp ce ieșea din lift.

– Și ție la fel, îi răspunse Joey, ocolindu-l pentru a putea intra.

Când trecură unul pe lângă celălalt, pieptul lui Joey se frecă uşor de braţul lui. Bărbatul zâmbi. Ea îi răspunse în acelaşi fel. Şi, gata, plecă.

– Vă jur, n-am primit nici măcar un telefon de la ei, se bâlbâi Maggie, ştergându-şi ochii cu mâneca. Am fost acasă toată ziua... toţi clienţii mei pot să... dar n-au...

– Te credem, spuse Gallo. Dar, cu cât Charlie şi Oliver rămân mai mult acolo, cu atât creşte probabilitatea ca ei să ia legătura cu tine. Şi, în momentul în care o vor face, vreau să-mi promiţi că îi vei ţine la telefon cât mai mult posibil. Mă asculţi, Maggie? Asta-i tot ce trebuie să faci. De restul de ocupăm noi.

Încercând să-şi recapete ritmul normal al respiraţiei, Maggie încercă să-şi închipuie momentul. Totuşi, mare parte din toate acestea n-aveau nici o logică.

– Nu ştiu...

– Îmi dau seama că este greu, adăugă DeSanctis. Crede-mă, am şi eu două fete – nici un părinte n-ar trebui să fie pus într-o astfel de situaţie. Dar, dacă vrei să-i salvezi, aceasta e cea mai bună soluţie... pentru toată lumea.

– Şi... ce zici? întrebă Gallo. Putem să ne bazăm pe dumneata?

25

Ne ia aproape o oră să ajungem de la apartamentul lui Duckworth la Hoboken, New Jersey, iar, în timp ce metroul opreşte în staţie, dau discret din cap către celălalt capăt al vagonului, unde Charlie se ascunde în mulţimea de navetişti eleganţi, aflaţi în drum spre casă. N-avem nici un motiv să ne asumăm riscuri prosteşti. Într-un efort gigantic, întregul val uman de navetişti iese din metrou şi inundă scările, împingându-se către stradă. Ca întotdeauna, Charlie este în faţă, strecurându-se cu abilitate prin mulţime. Mişcările sale au o uşurinţă firească. Ajungând pe stradă, continuă să iuţească pasul. Eu rămân la douăzeci-şi-ceva de paşi în urmă, fără să-l scap din ochi.

Urmând instrucţiunile date de Bendini, Charlie trece pe lângă barurile şi restaurantele care încearcă să le imite pe cele din New York înşirate de-o parte şi de alta a Washington Avenue şi coteşte pe Fourth. Chiar atunci, peisajul se schimbă instantaneu. Cafenelele se transformă în case... brutăriile devin blocuri... iar magazinele de haine *uber-trendy* lasă locul clădirilor cu cinci niveluri. Charlie aruncă o privire în jur şi se opreşte.

– N-are cum să fie bine, strigă el.

Apropiindu-mă, sunt nevoit să mă declar de acord. Noi căutăm o firmă; aici avem de-a face cu o zonă rezidenţială. Totuşi, când vine vorba de Bendini, nimic nu ne poate surprinde.

– Caută adresa, îi spun eu în şoaptă, în timp ce un italian bătrân se holbează pe fereastră la noi, plin de curiozitate. Televizorul licăreşte undeva în spatele lui. Mai repede, insist eu.

Bineînţeles, trei străzi mai încolo, într-un şir de case, se zăreşte o clădire pătrăţoasă fără etaj, cu faţadă de cărămidă, cu o firmă executată manual deasupra intrării, pe care scrie „Mumford Travel". Literele sunt subţiri şi cenuşii – şi, la fel ca placa de alamă de lângă intrarea în banca noastră – este, în mod clar, făcută pentru a fi trecută cu vederea. Înăuntru, lumina e aprinsă, dar singura persoană de acolo este o femeie de vreo şaizeci de ani, care stă în spatele unui birou vechi de metal şi frunzăreşte un exemplar uzat din *Soap Opera Digest*.

Charlie apasă direct pe sonerie. „Vă rugăm să sunaţi."

– E deschis, strigă femeia, fără să-şi ridice privirea din paginile revistei.

Împingem uşa – gata, suntem înăuntru.

– Bună ziua, mă adresez eu femeii care nici acum nu se uită la noi. Am venit să vorbesc cu...

– Mă ocup eu...! se aude o voce ascuţită, cu un accent pronunţat de Jersey. Din camera din spate, un bărbat slab cu un tricou alb de golf dă la o parte o draperie roşie şi vine să ne întâmpine. Are ochii uşor bulbucaţi şi o chelie incipientă, vizibilă din cauza părului pieptănat pe spate. Aveţi o urgenţă? întreabă el.

– De fapt, am fost trimişi aici de...

– Ştiu cine v-a trimis, mă întrerupe el, privind fix peste umerii noştri, cercetând strada pe fereastră.

În profesia lui, e vorba de instinct. Siguranţa primează. Convingându-se că suntem singuri, ne face semn să-l urmăm în spate.

Urmându-l, observ afişele vechi în care se face reclamă diferitelor destinaţii turistice, înşirate de-a lungul pereţilor.

Bahamas... Hawaii... Florida – fiecare imagine este plină de femei cu părul tapat şi bărbaţi cu mustaţă. După toate aparenţele sunt de la sfârşitul anilor 1980, şi sunt sigur că nimic n-a mai fost schimbat pe-aici de ani buni. Agenţie de turism, pe naiba.

– Haideți să începem, strigă bărbatul, ținând draperia și permițându-ne accesul în camera din spate.

– Nu-l luați în seamă pe bărbatul din spatele cortinei, spune Charlie, încercând să se bage pe sub pielea gazdei.

– Chiar așa, consimte bărbatul. Dar, dacă eu sunt Oz, tu cine ești – Leul cel Fricos?

– Nu, *el* e Leul cel Fricos, spune Charlie, arătând către mine. Eu? Mă văd mai degrabă ca Toto... sau poate o maimuță zburătoare – cea principală, bineînțeles – nu una dintre primatele alea prostănace care stau în fundal.

Oz se străduiește din răsputeri să nu zâmbească, dar zărim sclipirea jucăușă din ochii lui.

– Și... am auzit că aveți nevoie să ajungeți la Miami, spuse el, apropiindu-se de biroul din centrul camerei murdare din spate.

Aceasta are cam aceeași dimensiune ca aceea din față, dar aici se află un copiator, un aparat de tocat hârtia și un computer conectat la o imprimantă de ultimă generație. În jurul nostru, pe lângă pereți, sunt teancuri de cutii maro de carton, câteva zeci. Nici nu vreau să știu ce e în ele.

– Hmm... putem începe? întreb eu.

– Asta depinde numai de voi, spuse Oz, frecându-și palma de degetele arătător și mijlociu de la cealaltă mână.

Charlie îmi aruncă o privire, iar eu bag mâna după teancul de bani din portofel.

– Trei mii, da?

– Așa se spune, răspunde Oz, redevenind serios.

– Mulțumim de ajutor, adaugă Charlie, sperând să mențină o atmosferă lejeră.

– Nu e un ajutor, puștiule. Pur și simplu așa-mi câștig eu existența.

Aplecându-se, deschide ultimul sertar de jos al biroului, scoate două obiecte și le aruncă spre noi. Eu prind unul; Charlie pe celălalt.

– Clairol Nice'n Easy Hair Color, citește cu voce tare Charlie. Pe fața cutiei este imaginea unei femei cu părul blond și mătăsos. Pe cutia din mâna mea, părul femeii este negru ca pana corbului.

Oz ne arată imediat baia din colţ.

– Dacă vreţi neapărat să vă pierdeţi, ne explică el, atunci trebuie să începeţi de sus în jos.

Douăzeci de minute mai târziu, mă uit într-o oglindă murdară, uimit de rezultatele vopselei ieftine.

– Cum arăt? întreb eu, aranjându-mi părul negru.

– Ca Buddy Holly, spune Charlie, aruncând o privire peste umărul meu. Numai că mai tocilar.

– Mulţumesc, Carol Channing.

– Bullethead[1].

– Aquaman[2].

– Hei, măcar eu nu arăt ca vreuna dintre prietenele mamei, contraatacă Charlie.

Mă uit la propria imagine, reflectată în oglindă.

– Pe cine...?

– Sunteţi gata? ne întrerupe Oz. Haideţi!

Întorşi brusc la realitate, ieşim din baie. Eu îmi tot trec degetele prin păr. Charlie nu s-a atins de al lui. Deja s-a obişnuit cu noua sa înfăţişare. În fond, nu e prima dată când îşi schimbă culoarea părului. Blond în clasa a zecea, mov-închis în a douăsprezecea. Pe atunci, mama ştia că trebuia să-l lase să o facă, pentru a se potoli. Mă întreb ce-ar zice dacă ne-ar vedea acum.

– Staţi acolo şi trageţi storul, spune Oz, indicând către fereastra aflată în partea din spate a camerei.

Pe covorul care acoperă podeaua este marcat un mic X. Charlie sare, aterizând pe el şi trage puternic de firul storului.

– Albastru? întreabă el, observând culoarea albastru-deschis a părţii dinspre interior a storului.

Pe ecranul computerului lui Oz înfloreşte, din ce în ce mai clară, imaginea digitală a unui permis de conducere de New Jersey,

[1] Poreclă a personajului Stanley Kuznocki, din serialul de televiziune *The Steve Harvey Show*, difuzat în intervalul 1996–2002 (n.tr.)

[2] Aquaman – personaj de benzi desenate, cu părul blond-auriu (n.tr.)

necompletat. Fundalul fotografiei este albastru-pal. Exact culoarea storului. Zâmbind satisfăcut de efectul pe care-l are aranjamentul său asupra noastră, Oz se postează în faţa lui Charlie, cu aparatul foto digital în mână.

– Când ajung la trei, zici „Departamentul de Vehicule Motorizate"...

Charlie rosteşte cuvintele, iar eu tresar din cauza luminii albe, orbitoare a bliţului.

26

Înălțându-și capul spre cer, Joey se uita lung la clădirea de treizeci de etaje din Upper East Side, Manhattan.

– Ești sigură că e acasă? întrebă Joey, aproape amețită de înălțimea clădirii.

– Tocmai am vorbit cu ea acum zece minute, m-am prefăcut că sunt agent de vânzări prin telefon, spuse Noreen. Ora cinei a trecut deja. Nu pleacă nicăieri.

Dând aprobator din cap pentru sine, Joey intră sub marchiza de deasupra intrării și aruncă o privire prin ușile de sticlă care făceau legătura cu holul. Înăuntru, un portar stătea aplecat deasupra biroului său, răsfoind un ziar. N-avea uniformă, n-avea cravată; nici o problemă. Avea să meargă din nou faza cu fata răzgâiată și primul ei apartament.

Afișând un zâmbet larg, Joey își luă telefonul mobil de la brâu, îl puse la ureche și deschise ușa.

– Of, nu-mi place deloc când fac asta! se văicări ea în receptor. Dresurile îmi amintesc de gospodinele din anii 1950.

– Ce tot zici acolo? întrebă Noreen.

– M-ai auzit! strigă Joey.

Trecu valvârtej pe lângă portar fără să-i facă nici măcar un semn din mână și se îndreptă grăbită către lift. Portarul dădu din cap, neputincios. Așa-s unele femei.

Douăzeci și trei de etaje mai sus, Joey apăsă pe soneria din dreptul apartamentului 23H.

– Cine e? întrebă o voce de femeie.

– Teri Gerlach – de la Asociația Națională pentru Securitatea Tranzacțiilor Bursiere, îi explică Joey. Oliver Caruso a depus recent o cerere pentru autorizația Serie 7[1] și, din moment ce v-a trecut numele în rubrica de referințe, ne întrebam dacă v-ar deranja să ne răspundeți la câteva întrebări. Rostind aceste cuvinte, Joey știa prea bine că, la depunerea dosarului pentru Seria 7, nu se verificau referințele, dar asta n-o împiedicase niciodată să obțină ce voia.

De dincolo de ușă să auzi un clanc, iar Joey simți că era cercetată prin vizor. După lăsarea întunericului, femeile newyorkeze au o mulțime de motive de a nu permite accesul străinilor în apartamentele lor.

– Pe cine altcineva a mai trecut? se auzi vocea ei, ca o provocare.

Pentru impresie, Joey scoase un carnețel din poșetă.

– Hai să vedem... mama, pe nume Margaret... fratele, Charles... Henry Lapidus, de la Banca Greene... și prietena, Beth Manning.

Se auzi un zăngănit de lanțuri și un bufnet de încuietori deblocate. Deschizând ușa, Beth scoase capul prin crăpătură.

– Dar Oliver n-a luat deja Seria 7?

– E vorba de reînnoire, domnișoară Manning, spuse Joey, păstrând un ton sec, profesional. Dar noi vrem totuși să-i verificăm referințele. Făcu semn către carnețel și afișă un zâmbet cât se poate de plăcut. Credeți-mă, e vorba numai de câteva întrebări simple – absolut inofensive.

Ridicând din umeri, Beth se retrase din cadrul ușii.

– Va trebui să scuzați dezordinea...

– Nu vă faceți probleme, izbucni în râs Joey în timp ce intra și atinse ușor antebrațul lui Beth cu palma. La mine e de cincizeci de ori mai rău.

Lui Francis Quincy nu-i stătea în caracter să se plimbe încoace și-ncolo prin încăpere. Și nici să-și facă griji. De fapt, când lucrurile se încingeau, în timp ce toți ceilalți se plimbau neliniștiți de

[1] Series 7 license – autorizație obținută în urma unui examen, pentru a deveni reprezentant autorizat al unui broker în Statele Unite. (n.tr.)

colo-colo, făcând cărare pe covor, Quincy era singurul care stătea pe scaun, calculând liniştit probabilităţile. Chiar şi când cea de-a patra fiică a sa se născuse cu trei luni înainte de termen, Quincy se închisese în sine şi se liniştise repetându-şi în gând că 80% dintre bebeluşii născuţi în condiţii similare erau perfect sănătoşi. Pe atunci, statistica era în favoarea lui. Astăzi, nu avea cum să controleze probabilităţile. Şi totuşi, nu se plimba încoace şi încolo.

– A mai zis şi altceva? întrebă el, pe un ton sec.

– Nimic... mai puţin de-atât chiar, spuse Lapidus, bătând darabana pe birou cu articulaţia degetului mijlociu. Doar să ne ţinem gurile închise.

Quincy dădu aprobator din cap, stând drept, de unul singur, lângă fereastra din colţ. Privind fix orizontul plin de luminiţe, întinse mâna şi se prinse de partea de sus a paravanului shoji, pictat cu fluturi, ca să-şi păstreze echilibrul.

– Poate că ar trebui să aşteptăm o zi înainte de a le spune asociaţilor.

– Eşti nebun? Dacă află că le ascundem informaţii... Quincy, ne-ar bea sângele la micul dejun!

– Păi, nu-mi place să fiu eu cel care ţi-o spune, Henry, dar oricum o să vrea sânge – şi, până nu-l găsim pe Oliver şi recuperăm banii, n-avem ce face.

Articulaţia degetului mijlociu al lui Lapidus bătea şi mai tare în birou.

– Am sunat deja de două ori. Gallo nu m-a sunat înapoi.

– Dacă te ajută cu ceva, Henry, sunt mai mult decât dispus să încerc şi eu.

– Nu înţeleg...

– Poate că Gallo are nevoie să o audă în ambele urechi, sugeră Quincy. Numai ca să înclin balanţa un pic.

Lapidus se opri, studiindu-şi partenerul.

– Da... nu... ar fi minunat. Aproape imediat, Quincy porni către uşă. Dar nu uita de partea cui sunt Gallo şi DeSanctis, strigă Lapidus în urma lui. La urma urmelor, anchetatorii sunt doar ca un client oarecare – îşi văd numai interesul lor.

– Nu trebuie să-mi amintești mie asta, spuse Quincy, părăsind încăperea. O știu mult prea bine.

– Cum stăm? întrebă DeSanctis, ținând receptorul în echilibru cu bărbia.

– Greu de zis. Evident, am dat de niște obstacole, dar cred că lucrurile se vor nivela binișor, îi explică asociatul său. Dar acolo? Cum se descurcă Gallo cu mama?

Aruncând o privire prin oglinda dublă, DeSanctis îl urmări pe Gallo ajutând-o pe doamna să-și bage brațele pe mânecile hainei.

– Ne descurcăm, spuse DeSanctis, pe un ton sec.

– Nu pari prea încrezător...

– O să fiu încrezător când o să-i avem în gheare, insistă el.

Poate că Charlie și Oliver le scăpaseră o dată, dar asta n-avea să se mai repete. Nu când miza era atât de mare.

– Te-ai gândit să chemi și alți agenți?

– Nu – în nici un caz, replică DeSanctis. Crede-mă, chiar n-avem nevoie de o astfel de bătaie de cap.

– Deci chiar crezi că tu și Gallo vă puteți descurca singuri?

– Sincer să fiu, nu prea văd altă variantă – pentru nici unul dintre noi.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, spuse glacial DeSanctis. Dincolo de oglindă, Gallo o conduse pe doamna Gallo spre ieșirea din camera de interogatorii. Tu fă-ți treaba acolo, iar noi o să ne-o facem pe-a noastră. Atâta timp cât avem grijă de asta, n-au nici o șansă.

27

– Poftim, spune Oz, aruncând un plic albastru cu alb pe care scria Continental Airlines către pieptul lui Charlie.

Eu aproape că-l rup pe-al meu deschizându-l; Charlie face la fel. Zborul 201 – 9.50 diseară, către Miami, fără nici o escală.

– Nu ne-ai luat locuri alăturate, nu? întreb eu.

Oz mă săgetează cu aceeaşi privire de „par-eu-un-fraier?" pe care mi-o aruncă de obicei Charlie. Şi totuşi, nu suntem în situaţia de a ne asuma riscuri.

– 25C, îi spun fratelui meu.

Acesta îşi studiază biletul.

– 7B. Întorcându-se către Oz, Charlie adaugă: M-ai pus într-un loc de mijloc, nu-i aşa?

Oz îşi dă ochii peste cap. Ăsta a fost mereu trucul magic al lui Charlie. Să-i facă să vorbească. Aplecându-se către aparatul de laminat aşezat pe un teanc de cutii, Oz ia folia rezistentă la căldură şi trage de cele două bucăţi, desfăcându-le:

– Mai ţineţi minte permisul ăla fals de doi bani care v-a ajutat să cumpăraţi bere pe când eraţi în liceu? se laudă el. Ei bine, salutaţi o adevărată operă de artă... Ca un poliţist care-şi arată insigna, Oz ne înfige cartonaşul laminat sub ochi. Fără îndoială, e un permis de conducere de New Jersey perfect, cu fotografia mea, plus noul meu păr negru.

– Dichisit, adaugă Charlie.

Oz ne-a spus să ne alegem nişte nume uşor de amintit. Pe al lui Charlie scrie Sonny Rollins, maestru şi adevărată legendă a muzicii de jazz. Pe al meu apare Walter Harvey, cele două prenume ale tatei. După aspectul fizic şi nume, nu mai suntem fraţi.

Charlie îşi sărută fotografia de pe noul permis.

– Mmm, mmm – drăguţul ăsta e aur curat...

– Dar nu e infailibil, ne avertizează Oz, cu un accent puternic de Hoboken. După cum le spun tuturor, nu vă bazaţi în totalitate pe acest permis. Poate să vă permită accesul în avion... şi poate într-un motel... dar mai departe de atât nu...

– La ce te referi? îl întrerup eu.

– Aşa e viaţa, îmi explică Oz. Indiferent cât de rapid crezi că eşti, sunt trei lucruri care te vor băga mereu în bucluc: orgoliul, lăcomia şi sexul. Ştiind că ne-a captivat atenţia, glasul său ascuţit devine mai precipitat: Orgoliul – vorbeşti urât cu chelnerul, te porţi ca un măgar cu şeful de sală – aşa-şi aduce aminte de tine tipul de la restaurant şi le povesteşte şi poliţiştilor, când vor veni. Lăcomia – cumperi un ceas scump; te îndopi cu homar la cină cinci zile la rând – şi sigur barmanul te va recunoaşte dintr-o fotografie. Şi sexul – iubire, de-aia sunt adevărate toate clişeele. Nu-i nimic mai rău ca o femeie dispreţuită.

– Vezi tu părul ăsta spălăcit şi neuniform? întreabă Charlie, arătând spre propriul cap. Şi cuibul ăsta de ciori? adaugă, arătând spre mine. De-acum încolo, femeile sunt ultima dintre grijile noastre.

– Deci, dacă pui la socoteală şi faptul că o să călătorim şi tot restul, îl întrerup eu, cât timp crezi că avem până ce-şi dau seama oamenii că am plecat?

Oz se întoarce către calculator şi studiază permisul fals al lui Charlie, care ne priveşte în continuare de pe ecran.

– Greu de zis, răspunde Oz, cu un glas care începe să-i tremure. Depinde cine sunt cei de care fugiţi.

28

– Cum adică *Pâine-Minune?* întrebă Noreen, din difuzorul telefonului mobil.

– Pâine-Minune, repetă Joey în timp ce conducea înapoi, prin Brooklyn. Adică *îți vine să caști...* adică *plicticoasă...* adică *mai albă decât albul*. Îți spun eu, nu știu ce-o fi văzând Oliver la ea – fata asta e la fel de interesantă ca un limitator de viteză. Mi-am dat seama din momentul în care am intrat: canapea cu tapiserie cu flori și perne asortate, covor asortat, suporturi de pahare asortate, plus un afiș cu un tablou de Monet, și ăla asortat...

– Hei, nu-l vorbi de rău pe Monet...

– Era *Nuferi,* o întrerupse Joey.

La celălalt capăt al legăturii se așternu tăcerea.

– Păi atunci ar fi trebuit să o omori pe loc.

– Nu asta era ideea, insistă Joey. Nu e ca și cum ar fi ceva în neregulă cu ea – e drăguță, zâmbește și e frumușică... dar asta-i tot. Din când în când, clipește. Nimic altceva.

– Poate că e o persoană introvertită.

– Am rugat-o să-mi spună o întâmplare amuzantă cu Oliver, iar ea nu a putut zice altceva decât că „e drăguț" și „e dulce"! Asta e limita ei maximă de încântare.

– Bine, deci probabil că nu e în cârdășie cu frații. Ți-a spus ceva nou despre Oliver?

– Vezi, aici e problema, spuse Joey, în timp ce maşina ei se zgâlţâia din cauza gropilor de pe Avenue U. Poate că Oliver e un tip de treabă, dar, dacă e încurcat cu Beth, nu cred că e vreun aventurier.

– Şi?

– Şi... gândeşte-te cum se potriveşte asta cu celelalte piese ale puzzle-ului: Avem un puşti de douăzeci şi şase de ani care trăieşte modest şi face economii, cu visul etern de a scăpa din Brooklyn. Îi obţine o slujbă şi fratelui său mai mic, plăteşte ratele de la ipoteca mamei şi efectiv joacă permanent rolul tatălui. La muncă, îşi petrece patru ani în rolul lui Vineri pentru Lapidus, sperând că e pe drumul spre realizare. În mod clar, are aspiraţii mai mari – dar se desprinde şi îşi pune bazele propriei companii? Nici o şansă. În loc de asta, îşi depune dosarul la mai multe şcoli de afaceri şi se hotărăşte să o ia pe drumul sigur către bogăţie...

– Poate că Lapidus era cel care voia ca el să meargă la şcoala de afaceri.

– Nu e vorba numai de şcoala de afaceri, Noreen. Fii atentă la detalii. În coşul de hârtii pentru reciclat al lui Oliver era un abonament la *SpeedRead*. Ştii ce-i asta? Văzând că Noreen nu răspunde, Joey îi explică: Publică o reuniune lunară a principalelor cărţi de economie apărute, ca să ai ceva interesant de spus la cocktailuri. În lumea lui Oliver, el chiar crede că asta contează. Crede că sistemul dă rezultate. De-aia aşteaptă şi el la coadă – şi de-aia o are ca prietenă pe Beth.

– Nu sunt sigură că înţeleg...

– Iar eu nu sunt sigură că e ceva de înţeles în toate acestea, recunoaşte Joey. Nu pot descrie ce simt... doar că... oamenii care au relaţii cu femeile ca Beth... sunt ultimii care să pună la cale un jaf de 300 de milioane de dolari.

– Ia stai un pic, izbucni Noreen, deci acum crezi că sunt...

– Nu sunt nevinovaţi, insistă Joey. Dacă ar fi, n-ar fi fugit. Dar, ca Oliver să-şi părăsească zona lui de confort, în care totul avea sens... în mod clar, mai e ceva aici, ceva ce nu ştim. Oamenii nu-şi schimbă comportamentul dacă n-au un motiv foarte întemeiat.

– Dacă te face să te simți mai bine, să știi că Fudge mi-a zis că o să termine mare parte din munca de cercetare până mâine.

– Perfect, spuse Joey, în timp ce lua curba spre Bedford Avenue.

Spre deosebire de data trecută când fusese aici, cerul gri-deschis se făcuse negru ca smoala, transformând atmosfera tihnită într-una mai degrabă lugubră. Și totuși, chiar și în întuneric, un lucru ieșea în evidență: dubița cu însemnele companiei de telefonie, parcată în fața clădirii lui Maggie Caruso. Joey se apropie și rulă pe lângă dubiță studiind-o în oglinda retrovizoare. Pe locurile din față stăteau doi agenți.

– E totul în regulă? întrebă Noreen, de la celălalt capăt al firului.

– O să-ți spun într-o secundă.

Străbătând jumătate din stradă, Joey parcă mașina pe o alee privată, în diagonală față de clădirea care o interesa și opri motorul. Suficient de aproape ca să vadă, dar suficient de departe pentru a nu fi remarcată. Strâmbându-se în direcția dubiței, Joey era perfect conștientă că lucrurile nu se legau. De obicei, în cazul unei misiuni de interceptare, cei în cauză plecau imediat. Dacă erau încă aici, însemna că era vorba de ceva neobișnuit. „Poate au găsit ceva, își spuse Joey în gând. Sau poate că așteaptă ca..."

Înainte să-și poată duce gândul la bun sfârșit, se auzi un scârțâit de cauciucuri, iar o mașină coti spre Bedford Avenue.

– Ce se întâmplă? întrebă Noreen.

– Șșșș, spuse Joey în șoaptă, chiar dacă vocea lui Noreen nu se auzea decât în casca ei.

Mașina se deplasa cu viteză – dar nu era vorba de un vehicul oarecare. Trecând razant pe lângă dubiță, mașina se opri, aproape cabrându-se, în fața unui hidrant. Joey dădu amuzată din cap. Ar fi trebuit să-și dea seama.

Portierele se deschiseră larg, iar Gallo și DeSanctis ieșiră în aerul rece al nopții. Fără să scoată un cuvânt, DeSanctis deschise portiera din spate și îi întinse o mână lui Maggie Caruso. Când aceasta coborî din mașină, avea umerii lăsați, bărbia îi tremura, iar paltonul îi era descheiat la nasturi. DeSanctis o conduse către clădire, dar, chiar și ca o simplă siluetă, era evident că era într-o

stare deplorabilă. N-avea cum să ajungă în apartament fără ajutor. „Probabil că i-au sfâşiat inima", îşi spuse Joey.

– Urc şi eu într-un minut, strigă agentul Gallo în timp ce ocolea maşina, îndreptându-se către portbagaj. Dar, în secunda în care Maggie şi DeSanctis dispărură, porni înapoi pe stradă, direct către dubiţă.

Şoferul coborî geamul, iar Gallo îi întinse mâna. La început, nu păru a fi vorba de nimic mai mult decât un „mulţumesc" între prieteni – mişcări scurte din cap; capul dat pe spate, din cauza râsului – apoi, dintr-odată, Gallo se opri. Poziţia corpului îi deveni rigidă, iar şoferul îi dădu ceva:

– De când? întrebă Gallo, într-un muget înăbuşit. Şoferul îşi scoase mâna pe fereastră şi arătă ceva, în susul străzii. Direct către Joey.

– Oh, rahat, şopti ea.

Gallo se întoarse rapid şi privirile li se întâlniră. Joey simţi că i se pune un nod în gât. Privirea întunecată şi furioasă a lui Gallo părea că îi străpunge carnea.

– Ce dracu' crezi că faci aici? tună Gallo, pornind valvârtej spre ea.

– Joey, eşti în regulă? întrebă Noreen.

N-avea timp să răspundă. Îi trecu prin minte să pornească motorul, dar era prea târziu. El ajunsese deja. Articulaţiile groase ale degetelor îi bătură în geam.

– Deschide, îi ordonă Gallo.

Cunoscând procedura, Joey îşi coborî geamul.

– Nu încalc nici o lege, insistă ea. Am acreditare...

– Mă doare-n cot de acreditarea ta – ce dracu' ai căutat în apartament?

Privindu-l fix pe Gallo, Joey îşi trecu limba pe partea din spate a dinţilor.

– Îmi pare rău, dar nu ştiu la ce te referi.

– Nu face pe proasta! o avertiză Gallo. Ştii bine că nu intră în prerogativele tale!

– Pur şi simplu îmi fac meseria, replică Joey. Scoase o husă de piele din buzunar şi îi arătă legitimaţia de detectiv. Şi, din câte ştiu eu, nu există nici o lege împotriva...

Ca prin ceaţă, Gallo îşi împinse palma înainte, îi lovi legitimaţia, care zbură, lovindu-se de cealaltă fereastră.

– *Tu asculţi ce zic eu aici?* explodă el, apropiindu-se de urechea lui Joey. *Nu-mi pasă de permisul tău de începător – dacă te mai amesteci în ancheta mea, chiar eu o să-ţi târăsc fundul înapoi peste Podul Brooklyn!*

Uluită de izbucnirea lui, Joey nu scoase nici un cuvânt. Toţi anchetatorii erau extrem de sensibili când venea vorba de jurisdicţia lor... dar cei din Serviciul Secret... nu-şi pierdeau calmul chiar atât de repede. Nu fără un motiv întemeiat.

– Altceva? întrebă Joey.

Gallo o fixă şi mai sever, îşi băgă pumnul închis în maşină şi lăsă să cadă o pungă cu componente electronice în poala lui Joey. Toate microfoanele şi transmiţătoarele ei, stricate în aşa fel încât să fie imposibil de reparat.

– Ascultă-mă bine, domnişoară Lemont – ăsta nu e un joc în care să vrei să intri.

29

Mi se zbate ochiul când sunt agitat. Doar un pic – o tresărire rapidă, suficient de intensă pentru a mă anunța că întregul meu corp se revoltă. De cele mai multe ori, pot opri acest reflex fredonând melodia de la genericul emisiunii *Market Wrap*[1] sau spunând alfabetul invers – dar, în timp ce aștept la coadă în Aeroportul Internațional Newark, sunt prea concentrat asupra a tot ce se întâmplă în jurul meu: femeia cu părul castaniu din fața mea, care pare să nu poată sta locului, cele cincisprezece persoane din fața ei și, cel mai important, detectoarele de metal din față și cei șase agenți de securitate cu care o să dau ochii în circa treizeci de secunde.

Dacă Serviciul Secret ne-a dat în urmărire, aceasta va fi cea mai scurtă călătorie pe care am făcut-o vreodată, dar, pe măsură ce coada înaintează, nimic nu pare neo...

La naiba!

Nici nu l-am observat de la început. În spate, dincolo de banda rulantă. Tipul cu umeri lați, purtând uniforma serviciului de securitate al aeroportului. Are un detector de metale în mână, dar e ceva în felul în care-l ține, ca și cum ar fi o bâtă, care-mi dă de înțeles că nu e obișnuit cu un astfel de obiect. Doar uitându-mă la poziția corpului lui... numai Serviciul Secret îi formează atât de masivi.

Când se uită în direcția mea, îmi las capul în jos, refuzând să-i întâlnesc privirea. Zece persoane mai în față, Charlie își întoarce capul în toate direcțiile, dornic să interacționeze.

---

[1] *Market Wrap* – o emisiune de știri economice, difuzată la CNBC (n.tr.)

– Zi lungă, nu? o întreabă el pe femeia de la aparatul cu raze X.

– Parcă nu se mai termină, răspunde femeia, cu un zâmbet recunoscător.

Într-o zi obişnuită, aş spune că sunt fleceăreli tipice pentru Charlie. Dar azi... vorbeşte el cu ea, dar văd în ce direcţie priveşte. Direct către bărbatul acela cu umeri largi. Iar după felul în care se leagănă pe călcâie îmi dau seama că e la fel de agitat ca mine. Amândoi ştim ce se va întâmpla dacă suntem prinşi.

– N-aveţi bagaje? întreabă femeia, când Charlie se apropie de aparat.

– Le-am predat deja, se laudă el, ridicând biletul şi indicând către punctul de predare a bagajelor pentru cală.

O scurtă oprire la magazinul de echipament militar din Hoboken ne-a asigurat o geantă albastră de voiaj plină cu lenjerie de corp, cămăşi şi câteva obiecte de toaletă. De asemenea, o cutie mică de plumb care – băgată la fundul genţii de voiaj – a devenit ascunzătoarea perfectă pentru pistolul lui Gallo.

Fără nici o îndoială, e o idee proastă – ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi să fim prinşi cu arma crimei asupra noastră – dar, după cum a subliniat Charlie, tipii ăştia ne sar direct la jugulară. Dacă nu vrem să sfârşim ca Shep, trebuie să ne apărăm.

– Nu vă opriţi, strigă un gardian de culoare, făcându-i semn lui Charlie să treacă printre detectoare.

Îmi ţin respiraţia şi îmi las încă o dată capul în jos. „N-am de ce să-mi fac griji... n-am de ce să-mi fac griji..." Două secunde mai târziu, un bipăit ascuţit sfâşie aerul. O, nu. Îmi ridic privirea exact la timp pentru a-l vedea pe Charlie râzând forţat:

– O fi setul ăla de jucărie, pentru construit, pe care l-am mâncat de dimineaţă...

„Te rog, Doamne, nu-l lăsa să ne distrugă..."

– Doamne, *nu suportam* seturile alea, izbucneşte în râs gardianul, trecând un detector de mână peste pieptul şi umerii lui Charlie. Nu puteam să construiesc nimic cu ele. În fundal, gardianul cu umeri pătraţi se întoarce încet spre noi.

– Tocmai de-aia trebuie să alegi întotdeauna Lego, adaugă Charlie, neputând să se oprească.

Ridicându-şi braţele de-o parte şi de alta a corpului, îi face cu mâna gardianului cu umeri masivi. Acesta îl salută stângaci, printr-o mişcare din cap şi începe să se uite în altă direcţie. Caută doi fraţi cu părul castaniu – nu un puşti blond şi slăbănog, care călătoreşte singur. Negăsind nimic, gardianul de culoare îşi retrage detectorul.

– Călătorie frumoasă, îi spune el lui Charlie.

– Şi ţie la fel, adaugă Charlie.

Joacă teatru magistral, dar nu i-a mai rămas nici un pic de culoare în obraji. Înaintând cu paşi nesiguri, pare că nu poate pleca de-acolo suficient de repede.

Unul câte unul, restul pasagerilor aflaţi la coadă este controlat. Când trec prin detectorul de metale, Charlie se întoarce şi aruncă o privire înapoi. Doar ca să se asigure că sunt bine. Trecând de cei doi gardieni, îmi ţin gura închisă şi pornesc mai departe. Şi gata, am intrat. N-avem cum să mergem altundeva decât spre sud. Fără escală până la Miami.

30

Aruncând o privire furioasă către ceafa lui Gallo, Joey îl urmări traversând strada, înapoi către clădirea supravegheată. Ajuns la jumătatea drumului, flutură din mână către amicii săi din dubiță, care-i făcură semn din faruri, drept răspuns. Cu o apăsare de pedală, dubița își părăsi locul și trecu torcând pe lângă mașina lui Joey.

– Mi-a făcut plăcere să te văd! îi strigă șoferul acesteia.

Joey făcu un efort și zâmbi, prefăcându-se că nu contează. „Tipic pentru rataţii ăștia de la tehnic", își spuse în gând în timp ce dubița dispărea la orizont. În câteva secunde, tipii cei mari și răi plecaseră. Și, când Gallo intră în clădire, la fel făcu și cel mai mare obstacol din calea ei.

– Ce-a fost toată tevatura asta? întrebă Noreen în urechea ei.

– Nimic, răspunse Joey. Deschise portiera și ocoli mașina, pentru a ajunge la portbagaj.

– Poate că ar trebui să-l suni pe șefu'. Are niște prieteni în Serviciu.

– Nu acum, Noreen, spuse Joey, aplecându-se spre portbagaj.

Scoase o servietă strălucitoare de metal și o puse în echilibru pe marginea acestuia. Încuietorile i se deblocară cu un clanc și se deschiseră. Interiorul semăna cu cel al unei truse de interceptare de ultimă generație, cu sertărașe pliante pline cu fire, microfoane și mici dispozitive de metal care semănau cu niște celulare în miniatură. Iar în fundul cutiei se aflau un receptor radio masiv și niște căști rabatabile.

– Ce faci? întrebă neliniştită Noreen. Unde eşti?

Joey nu-i răspunse. Îşi îndesă obiectele de care avea nevoie în buzunare şi traversă strada.

– Nu te întorci în apartament, nu-i aşa?

– Nu, spuse Joey, prinzând viteză.

– Te-am auzit umblând prin cutia cu bunătăţuri – spune-mi unde te duci.

Joey se opri în faţa maşinii lui Gallo şi a lui DeSanctis.

– Mi-au luat toate microfoanele, Noreen – şi tu ştii ce înseamnă să intru din nou cât timp ei sunt pe fir...

– Ia stai un pic... nu... Bufnetul unei portiere o întrerupse pe Noreen. Joey, te rog, spune-mi că nu eşti în maşina celor de la Serviciul Secret.

– Bine, nu sunt în maşina lor. Joey aruncă o privire la ceasul de la mână.

Nu avea prea mult timp. Poate că, la prima vedere, ei o ajutau pe Maggie sus acolo, dar probabil că nu era decât un truc de-al lui Gallo de a mai arunca un ochi prin apartament. Joey mai privi o dată peste umăr către clădire. Cel mult două minute.

– Joey, pot să te împuşte pentru asta...

Chiar lângă trapa din plafon, Joey întinse mâna către instalaţia care asigura iluminatul întregului habitaclu, îi scoase carcasa de plastic şi desfăcu rapid cele două şuruburi cu care era fixat beculeţul.

– Ei au început, Noreen.

– *Ei au început?* Pui microfoane într-o maşină a Serviciului Secret al Statelor Unite! Maşina aia e proprietate federală.

– Dar e şi ultimul loc unde ticăloşii ăştia încrezuţi s-ar gândi să caute microfoane, sublinie Joey. La naiba, sunt atât de siguri pe ei că au lăsat şi portierele neîncuiate.

Conectă un microfon micuţ de firul roşu care atârna către bec. Era o şmecherie pe care o învăţase cu ceva ani în urmă. Lumina din plafon era unul dintre puţinele locuri care avea mereu curent electric – chiar şi când maşina era oprită. Conectând un microfon acolo, puteai spiona pe cineva luni de-a rândul. Nu trebuia decât să-ţi asumi un mic risc.

– Te rog, Joey – o să se întoarcă din moment în moment...

– Aproape gata...

Fixând carcasa de plastic înapoi la loc, se adăposti în spatele maşinii şi bägă mâna sub scaunul şoferului. Acesta era un alt loc uşor accesibil care avea mereu electricitate. Şi, graţie unei îmbunătăţiri pe care o aveau maşinile anchetatorilor, maşina lui Gallo avea control electric la toate scaunele.

Căutând pe pipăite firele care străbăteau podeaua maşinii, conectă un fir roşu, legând rapid celălalt capăt de cutia neagră care semăna cu un celular vechi, dar fără tastatură.

– Joey, n-o să ezite să te arunce în închisoare...

Ea îşi înălţă capul pentru a arunca o privire pe geamul lateral, iar atenţia îi fu atrasă de o lumină puternică. Din interiorul clădirii. Uşile ascensorului se deschideau. Veneau. În mai puţin de treizeci de secunde. Făcând un efort pentru a-şi opri mâinile din tremurat, scoase un ultim obiect din buzunar. Era un indicator extensibil, strălucitor, cu un cârlig la capăt. Deschizându-l la lungimea maximă, de nouăzeci de centimetri, Joey îl ataşă de sârma-antenă care ieşea din cutia neagră şi îl bägă sub baza scaunul tapiţat.

– Joey, pleacă de acolo...

Cu o mişcare iute, înfipse indicatorul – şi antena – de-a lungul părţii din spate a scaunului. Complet invizibil, dar într-un unghi perfect pentru a transmite un semnal prin trapa din acoperiş. Un sistem de poziţionare globală improvizat, de tipul vă servim imediat!

– Joey...!

– Sună-l, spuse ea în şoaptă.

– Poftim? întrebă Noreen.

– *Sună-l!*

Băgând cu mişcări precipitate cutia neagră sub scaun, Joey o fixă cu un bufnet magnetic. Gata. Era timpul să dispară de acolo.

Prin geamul din spate, îi putea vedea pe Gallo şi DeSanctis mergând pe stradă. La mai puţin de zece metri. Era prea târziu...

O sonerie ţipă ascuţit în noapte, iar Gallo se opri. Ca şi DeSanctis.

– Gallo la telefon, răspunse el, deschizând clapa telefonului. Cei doi agenţi se întoarseră către clădire. Exact de asta avea nevoie

Joey. Dintr-o singură mişcare continuă, ieşi pe portiera din spate şi se furişă pe stradă.

– Îmi pare rău, greşeală, spuse Noreen, în urechea lui Joey.

Gallo îşi închise telefonul şi se îndreptă înapoi către maşină, aruncând o privire piezişă de-a lungul străzii întunecate. Joey stătea pe capota maşinii ei.

– Aţi aflat ceva pe-acolo? strigă ea.

Gallo o ignoră, lăsându-se să cadă pe locul şoferului şi trântind uşa. Într-o clipită, lumina din plafon se stinse. Joey se lăsă pe spate şi zâmbi larg.

31

După ce cobor din avion pe Aeroportul Internațional Miami, încerc să rămân în mulțime și să mă pierd în masa de pasageri abia sosiți, sufocați de îmbrățișările celor dragi. Nu e greu să vezi diferența dintre localnici și nou-veniți – noi purtăm haine cu mânecă lungă și jachete; ei, pantaloni scurți și tricouri. Pe măsură ce grupul se împrăștie către banda rulantă de unde se ridică bagajele, cercetez terminalul, căutându-l pe Charlie. Acesta nu se vede nicăieri.

În jurul nostru, magazinele și standurile de ziare sunt închise. Bare metalice acoperă fiecare vitrină; luminile sunt stinse. E trecut de miezul nopții, iar întregul aeroport este un fel de oraș-fantomă pentru călători. Zărind indicatorul către toaleta bărbaților – și știind că Charlie are o vezică mică – cotesc brusc spre dreapta și mă strecor către pisoare. Aici nu e nimeni în afară de un bărbat supraponderal cu un tricou pe care scrie „Florida Marlins". Nu mă opresc și verific cabinele. Toate goale.

Întorcându-mă în grabă către terminal, trec de bradul de Crăciun și de menora cu șapte lumânări, îmi dublez viteza și cobor aproape zburând pe scara rulantă. „Charlie știe că trebuia să mă aștepte când coborâm din avion. Dacă n-a făcut-o..." Mă opresc. N-am nici un motiv să mă gândesc la ce e mai rău.

Sărind de pe scări, ajung la punctul de ridicare a bagajelor, studiind fiecare colț al sălii. Trec de biroul pentru închiriat mașini... pe lângă benzile rulante... Charlie, nicăieri. În dreapta mea se află un șir de cabine telefonice, unde o femeie hispanică râde într-un

receptor. Dincolo de telefoane, e un stand de unde se pot trimite faxuri şi e-mailuri, iar acolo un bărbat cu ochelari de soare cu lentile negre...

Ochelari cu lentile negre?

Încetinesc, tentat să mă întorc. Dacă lucrează pentru Serviciu, n-am de gând să mă ofer aşa, pe tavă. Dar, tocmai în momentul în care mă pregătesc să-mi schimb direcţia de mers... exact când mă apropii... el se întoarce, de parcă eu nici n-aş fi acolo. Trec chiar pe lângă el. Nici măcar nu-şi ridică privirea. Şi atunci îmi dau seama – sunt în Miami – ochelarii de soare sunt ceva obişnuit. Atâta timp cât nimeni nu ştie cine suntem, nu există nici un motiv să...

– Mă scuzaţi... domnule? mă interpelează o voce răguşită. Îşi pune o mână puternică pe umărul meu. Întorcându-mă, văd un bărbat de culoare într-o uniformă de hamal. Mă priveşte fix în ochi şi îmi întinde încet o foaie de hârtie împăturită. Are glasul sec şi rece. E pentru dumneavoastră... spune el.

Iau hârtia şi o despăturesc cu mişcări frenetice. Pe hârtie e scris doar atât, cu cerneală neagră: „Aşteaptă-mă". Nu apare nici o semnătură.

– Cine ţi-a dat asta? îl întreb eu pe hamal.

– Nu pot spune, îmi răspunde el. Au zis că ar strica surpriza.

– *Au* zis? întreb eu, neliniştit. Cine sunt „ei"?

Hamalul se întoarce şi pleacă.

– Crăciun fericit...

O sonerie puternică străbate ca un fulger aerul. *O alarmă*. O secundă mai târziu, banda rulantă începe să huruie. Bagajul nostru a ajuns în sfârşit.

Făcând eforturi să respir într-un ritm constant, mă uit lung după hamal, care îşi împinge căruciorul direct către bandă. În jurul lui, alţi pasageri se aşază la rând, aşteptând. Un student cu un tricou pe care e scris „Capitalismul e tare". Un avocat cu o pată de cerneală pe buzunarul de la piept al sacoului de la costum. O mamă furioasă, cu un bronz artificial, de New York. Pot să jur, toată lumea îşi ridică privirea şi mă studiază.

Îmi cobor privirea către hârtie, care-mi tremură în mână. Ce dracu' se întâmplă? Aveam un plan – ne băgăm şi ieşim din asta împreună. N-are cum să plece singur... asta dacă nu cumva l-a obligat cineva...

Simt o durere în piept. Pornesc în goană către cea mai apropiată uşă, croindu-mi drum prin mulţime – dar, în momentul în care ajung afară, sunt izbit de un val de căldură de Florida care îmi ajunge direct în plămâni. În timp ce transpir abundent, îmi dau seama, pentru prima dată, că încă mai am haina pe mine. Smucindu-mi braţele în spate, mă lupt furios să scap de ea. Tot ce vreau să fac e să-l găsesc pe Charlie.

Din spate, altcineva mă apucă de umăr. Îmi strâng pumnul, gata să lovesc. Apoi îi aud vocea.

– Eşti în regulă, Ahab? întreabă Charlie.

Mă întorc, să văd cu ochii mei. Iată-l – cu gropiţe în obraji şi cu zâmbetul lui prostesc. Nu ştiu dacă să-l omor sau să-l strâng în braţe, aşa că mă hotărăsc să-i dau un ghiont în umăr.

– Ce dra... O femeie aflată lângă staţia de taxi aruncă o privire în direcţia noastră, iar eu îmi reduc tonul la o simplă şoaptă. Ce dracu' e cu tine? Unde ai fost?

– N-ai primit biletul meu? îmi răspunde el, tot în şoaptă.

– Deci ai... îl trag într-o parte, afară din raza auditivă a celor care aşteaptă la coadă un taxi. Ai ascultat măcar ce zicea Oz? Nu trebuie să intrăm în contact cu nimeni! Asta include şi hamalii! şuier eu.

– Ei bine, nu te supăra, dar era o urgenţă.

– Ce fel de urgenţă?

Îşi ridică privirea către mine, dar nu vrea să răspundă.

– Ce? întreb eu. Ce-ai făcut?

Din nou, nici un răspuns.

– O, Doamne, Charlie, doar n-ai...

– Nu vreau să ne certăm, Oliver.

– Ai sunat-o, nu-i aşa?

Glasul lui e atât de pierit, încât aproape nu disting cuvintele.

– Nu-ţi face griji – totul e sub control.

– *N-am zis că n-o să o sunăm?* insist eu.

– E mama noastră, Ollie – şi, cel mai important, unul din noi încă mai locuieşte cu ea. Dacă n-aş fi luat legătura cu ea, ar fi putut face un atac de cord.

– Da, şi ce crezi că ar supăra-o mai mult – să ne ducă dorul timp de câteva nopţi sau să ne înmormânteze, după ce agenţii Serviciului ne vor vâna şi ne vor omorî? Mai mult ca sigur localizează fiecare apel.

– Zău? Nici nu mi-a trecut prin cap – chiar dacă aşa se întâmplă în, hmm, cam *fiecare* film cu urmăriri care a fost făcut vreodată. Lăsând la o parte sarcasmul, adăugă: Poţi, te rog, să ai puţină încredere în mine? Crede-mă, am procedat inteligent. Oricine ar asculta... n-a auzit nici un cuvânt.

32

– Cum stăm? întrebă Gallo.

– O secundă, spuse DeSanctis de pe locul pasagerului.

Degetele i se loveau ritmic de tastatura a ceea ce părea un laptop obişnuit, pe care-l ţinea în poală. Totuşi, la o privire mai atentă, ieşea la iveală că singurele taste funcţionale erau cifrele din partea de sus, pe care DeSanctis le folosea pentru a regla receptorul care era perfect ascuns în interiorul aparatului. Era exact ca atunci când vrei să prinzi un post de radio. Dacă găseşti frecvenţa potrivită, vei auzi melodia preferată. Vânând şi păcănind rândul de taste, apăsă numerele pe care i le dăduseră cei de la Departamentul Tehnic: 3,8 gigahertzi... 4,3 gigahertzi... Cu cât se apropiau mai mult de frecvenţa microundelor, cu atât mai greu le-ar fi fost unor intruşi să intercepteze transmisia. Adaugă şi un sistem de cifrare cu un semnal cu frecvenţă variabilă şi transformi interceptarea într-o imposibilitate. Cu semnalul mişcându-se mereu pe raza spectrului – aveau acum o staţie radio construită exclusiv pentru două puncte.

Izbind tastele, DeSanctis introduse ultimele cifre. Pe ecran se ivi o fereastră, în colţul din stânga jos. Când căpătă un contur clar, iar culorile se definiră, obţinură imaginea lui Maggie Caruso aplecată peste măsuţa de cafea din living, părând că mai avea un pic şi vomita. Pumnii ei strânşi se frecau de suprafaţa mesei. Picioarele i se înmuiară, iar ea se prăbuşi încet în genunchi.

– Ce se întâmplă? întrebă Gallo. E bolnavă?

– Doar un minut... DeSanctis tastă un ultim număr, iar vocea doamnei Caruso reverberă din difuzoarele încorporate.

– ... şi tu... mulţumesc, Doamne! strigă ea, în timp ce chipul îi era năpădit de lacrimi. Dădu negativ din cap şi lăsă să-i scape un zâmbet chinuit, dar imposibil de confundat. Adăugă: Ai grijă de ei... te rog, ai grijă de ei...

– Ce dracu' se întâmplă? lătră Gallo.

Gura lui DeSanctis se deschise involuntar.

– Au sunat-o! izbucni Gallo. Ticăloşii ăia tocmai au sunat-o!

Tastând frenetic, DeSanctis deschise o altă fereastră pe ecranul laptopului.

„Caruso, Margaret – Mediu: Telefonie"

– Imposibil, spuse DeSanctis, citind caracterele de pe ecran. Am totul aici – e gol – nici un apel primit; nici un apel iniţiat.

– Vreun fax? E-mail?

– Nu-şi au locul în casa unei croitorese. Nici măcar nu are computer.

– Poate că fraţii le-au trimis vreunui vecin.

DeSanctis arătă către imaginea video de pe ecran. Pe fundal, în spatele doamnei Caruso, se vedea clar uşa de la intrare.

– Băieţii de la Tehnic au stat cu ochii pe apartament de când am venit aici. Chiar şi în timpul celor două minute de care am avut nevoie ca să reglez asta, am fi văzut dacă ar fi intrat sau ar fi ieşit cineva...

– Şi-atunci cum au luat legătura cu ea?

– N-am nici cea mai vagă idee – poate...

– Nu mă lua cu „poate"! Nu e momentul să ne dăm cu presupusul! urlă Gallo. În mod clar, are ceva acolo care-i permite să vorbească cu băieţii ei – zău, nu-mi pasă dacă e vorba de un vecin care-i bate în ţeava de la calorifer în codul Morse ori altceva, dar vreau să ştiu exact ce e!

„În mod clar, are ceva acolo care-i permite să vorbească cu băieţii ei – zău, nu-mi pasă dacă e vorba de un vecin care-i bate în

ţeava de la calorifer în codul Morse ori altceva, dar vreau să ştiu exact ce e!"

Privind de-a lungul străzii spre maşina lui Gallo şi DeSanctis, Joey se rezemă de spătarul scaunului şi dădu mai încet volumul receptorului ei radio. Pentru un microfon mititel, singur, în plafonieră, îşi făcea treaba cum nu se poate mai bine.

Ridică ecranul laptopului din poală şi deschise fotografiile făcute în birouri, pe care le descărcase din memoria aparatului foto digital. Al lui Oliver, al lui Charlie, al lui Shep, al lui Lapidus şi al lui Mary. Şase în total, plus zonele comune. Pe rând, studie fiecare încăpere, cercetând atent detaliile. Veioza de bancher de pe biroul lui Oliver, o imitaţie ieftină... afişul cu broscoiul Kermit din nişa lui Charlie... fotografiile de pe pereţii biroului lui Shep... chiar şi lipsa obiectelor personale de pe biroul lui Lapidus.

– Se pare că ai avut dreptate, o întrerupse Noreen prin cască. Deja iau legătura cu mama.

– Da... cred că da.

Noreen cunoştea prea bine tonul acesta al şefei ei.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, spuse Joey, frunzărind virtual fotografiile. Numai că... dacă agenţii Gallo şi DeSanctis tratează afacerea asta ca pe o vânătoare de oameni, de ce se ocupă numai ei doi de munca de supraveghere?

– Adică?

– E vorba de protocol, Noreen. Poate că FBI-ul mai merge pe bâjbâite, dar, când vine vorba de muncă de supraveghere, Serviciul Secret e cel mai tare. Când iau o casă în vizor, trimit cel puţin patru oameni. De ce, dintr-odată, avem de-a face cu doi tipi într-o maşină?

– Cine ştie? Poate că n-au personal... poate că şi-au depăşit bugetul şi nu pot plăti multe ore suplimentare... poate că restul vin mâine...

– Sau poate că nu vor să-şi bage nasul şi altcineva, lansă Joey o teorie.

– Hai, fii serioasă – chiar crezi asta?

Joey se opri să se gândească bine la acest aspect. Prin receptor, îi putea auzi pe Gallo şi DeSanctis certându-se.

– Când a fost ucis Shep, au pierdut un fost agent, sublinie Noreen. Fac pariu pe zece dolari că de-aia menţin lucrurile la nivel personal.

– Sper că ai dreptate, spuse Joey, trăgând receptorul mai aproape. Dar, dacă aş fi în locul lui Charlie şi al lui Oliver, m-aş ruga să-i găsim noi mai întâi.

33

Întins pe burtă, ascunzându-mă de soarele dimineții, îmi țin perna în brațe de parcă mi-ar fi cea mai bună prietenă și refuz să-mi deschid ochii. Canapeaua extensibilă este aproape la fel de confortabilă ca un sac plin cu piese de șah, dar tot nu e la fel de rea ca mașina de gunoi de afară, ale cărei manevre îmi zgârie timpanele.

– Liber! strigă un gunoier în timp ce camionul se deplasează cu zgomot pe stradă.

Mă întorc pe spate. Brațul stâng mi-a amorțit. Și, când mijesc ochii în fața unei noi zile... jur... că pentru o fracțiune de secundă... n-am nici cea mai vagă idee unde mă aflu. Și-atunci deschid ochii larg.

Covor bej, murdar. Miros stătut de spray împotriva insectelor. Linoleum scorojit de vreme în chicineta murdară. La naiba. Priveliștea asta e de ajuns pentru a declanșa fluxul amintirilor. Shep... banii... Duckworth. Speram că nu fusese decât un coșmar. Nu e. E viața noastră.

Lângă mine, Charlie încă mai doarme, îmbrățișându-și perna fericit, în oaza lui de siguranță. Îi trag pătura uzată până la bărbie și mă îndrept către duș.

Zece minute mai târziu, e timpul ca Charlie să facă același lucru.

– Charlie! Scularea! strig eu din baie.

Nici un răspuns.

– Hai, Charlie! Scularea!

Tresare şi, într-un final, se întoarce cu faţa la mine. Frecându-se la ochi, nici el nu-şi aduce aminte unde se află. Apoi aruncă o privire în jur şi-şi dă seama că suntem în acelaşi vis urât.

– Rahat, mormăie el.

– N-avem apă caldă, îi spun eu, ştergându-mi părul negru ca al lui Johnny Cash cu un pumn de şerveţele găsite prin baie.

– O să fac o reclamaţie în condica de sugestii a proprietarului.

În New York, aşa ceva s-ar numi garsonieră. Aici, o soluţie eficientă de locuit. Pentru mine, e o vizuină de şobolan fără dormitor. Dar, seara trecută, când căutam prin cartier la două dimineaţa, era exact ceea ce ne trebuia: pe o stradă lăturalnică, cu o pancartă pe care scria „De închiriat" şi lumina aprinsă în apartamentul pe a cărui uşă scria „Administrator". În orice altă parte, ne-ar fi privit bănuitori şi ar fi chemat poliţia. Dar, la periferia oraşului Miami, dincolo de fiţele din South Beach, suntem nişte clienţi ca oricare alţii. Cu toţi traficanţii de droguri şi imigranţii ilegal, erau obişnuiţi cu chiriaşii care vin să se cazeze la ora două noaptea.

– Hai, ar trebui să plecăm, spun eu, trăgând o pereche de chiloţi curaţi din geantă. Vreau să ajung devreme.

Charlie se ridică în fund şi îşi dă ochii peste cap.

– Şi ce altceva mai e nou pe lume?

Întorcându-mă în camera principală, termin cu îmbrăcatul. Afară, soarele străluceşte, dar abia dacă putem zări ceva printre ziarele care acoperă ferestrele. Noaptea trecută, pe întuneric, Charlie crezuse că e vorba de nişte jaluzele verticale stricate. La lumina zilei, vedem realitatea. Pagini rupte dintr-un calendar gratuit Budweiser, cu fete în costume de baie, fixate cu bandă adezivă de fiecare geam. Oricine a fost ultimul locatar, în mod clar nu voia să fie văzut. Nici noi nu vrem. Paginile de calendar rămân unde sunt.

– Hai, Charlie – te-ai trezit, mişcă-te, spun eu în timp ce intru din nou în baie. Dau drumul la duş. Aşa făcea mama dimineaţa pentru a ne pune în mişcare.

– Şmecheriile alea nu mai ţin acum, mă avertizează el.

Zece minute mai târziu, se şterge şi el cu şervetele de hârtie şi îşi pune o altă pereche de boxeri.

– Gata? întreb eu.

– Aproape... Bagă mâna în geanta de voiaj şi începe să scotocească.

– Ce cauţi? întreb eu, chiar dacă ştiu prea bine răspunsul. Cutia metalică în care am pus pistolul lui Gallo.

– Nimic, îmi spune Charlie, căutând mai adânc. Negăsind-o, începe să scoată hainele din geantă. În câteva secunde, aceasta e goală. Ollie – cutia... nu e aici...

– Calmează-te, spun eu. Charlie mă priveşte peste umăr, iar eu îmi ridic cămaşa. Pistolul e vârât în betelia pantalonilor mei.

– De când...?

– Putem să plecăm acum? îl întrerup eu.

Charlie îşi înalţă capul, sesizând tonul meu.

– Ia stai să ghicesc, spune el. Avem un şerif nou.

Nu mă obosesc să-i răspund. Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre ieşire. Charlie e cu câţiva paşi în urma mea. Cu sau fără voia ta, Duckworth – noi venim.

– Ce faci? strigă Charlie, urmărindu-mă în timp ce cotesc brusc pe Sixth Street şi grăbesc pasul.

Chiar în faţă, turişti matinali şi localnici care au întârziat la slujbă merg de-a lungul lui Washington Avenue. Aici, pe străzile laterale, suntem în siguranţă. O jumătate de cvartal mai încolo, suntem descoperiţi. Nici măcar Charlie nu şi-ar asuma acest risc, motiv pentru care mă apucă de partea din spate a cămăşii, forţându-mă să mă opresc brusc.

– Ai băut loţiune de plajă? întreabă el. Credeam că mergem la Duckwor...

– N-o spune, îl întrerup eu, cercetând împrejurimile. Crede-mă, e vorba de ceva la fel de important.

Scuturându-mi braţul pentru a mă elibera, pornesc grăbit către colţ, unde se află un rând de automate pentru ziare. *Miami Herald*, *El Herald*, *USA Today*... şi cel către care mă reped – *The New York Times*. Îndes patru monede în fanta aparatului, trag de uşiţă şi întind mâna după un ziar din mijlocul teancului.

– De ce nu-l iei pe cel de deasupra? mă întreabă Charlie. Ignorând provocarea tipică pentru un frate mai mic, iau ziarul de la mijlocul teancului. Nu, ai perfectă dreptate, continuă el. Cel de deasupra are păduchi. În timp ce uşiţa aparatului se închide cu un zgomot sec, el dă sceptic din cap.

– Hai să mergem, strig eu, întorcându-mă grăbit pe Sixth Street.

În timp ce ne continuăm drumul, deschid ziarul şi încep să frunzăresc primele pagini.

– Suntem şi noi pe-acolo? întreabă Charlie.

Dau foile, căutând frenetic orice menţionare a evenimentelor de ieri. Nimic despre bani; nimic despre delapidare; nimic despre crimă. Sincer să fiu, nu mă miră. Lapidus ţine afacerea aceasta departe de urechile ziariştilor. Şi totuşi, scurgerile de informaţii sunt destul de frecvente. Mă opresc pe trotuar şi mă uit pe ultima pagină. Direct la Necrologuri.

– Lasă-mă să văd şi eu, spune Charlie, venind lângă mine.

Oprindu-ne la umbra unui palmier uscat, ţin partea stângă a paginii; Charlie pe cea dreaptă. Căutăm, în ordine alfabetică. În majoritatea zilelor, eu citesc cuvânt cu cuvânt, el pe sărite. Astăzi e invers.

„Graves – Shepard... 37... din Brooklyn... vicepreşedinte în probleme de Securitate... Greene & Greene... soţia sa, Sherry... mama, Bonnie... sora, Claire... serviciul funerar..."

– Nu ştiam că era însurat, spune Charlie, pierdut deja în povestea vieţii lui Shep. Dar, cu cât citeşte mai mult... Ticăloşii ăştia revizionişti, izbucneşte el. Nici măcar nu scrie că a fost în Serviciul Secret.

– Charlie...

– Nu mă lua cu *Charlie!* Tu nu l-ai cunoscut, Ollie – asta era viaţa lui!

– Nu spun că nu era – îţi cer numai să fii atent, măcar acum! Aici nu e vorba de povestea vieţii lui... e vorba de elementele care lipsesc din această imagine. Dându-mi seama ce zic, îmi reduc tonul la o şoaptă. *Se fură 300 de milioane, iar ştirea n-ajunge nici măcar la rubrica de bârfe? Un fost agent al Serviciului Secret e împuşcat în piept şi nimeni nu spune nimic?!* Nu înţelegi ce fac? Pentru tipii ăştia, un necrolog fals e partea uşoară. Orice zic, lumea

îi crede. Şi orice s-a întâmplat cu adevărat... este şters. Asta ne vor face şi nouă, Charlie. Scutură tabloul cu nisip şi întreaga imagine dispare. Apoi apare ce vor ei. „Suspecţi descoperiţi, cu milioane de dolari asupra lor – investigatorii iau în calcul crima." Asta e noua realitate, Charlie. Şi, până termină ei de scris, n-o să existe nici o metodă prin care noi să o schimbăm.

Îl privesc pe Charlie fix în ochi până îşi coboară privirea şi las ca vorbele mele să se întipărească în mintea lui. Exact în acelaşi moment, pornim amândoi spre Tenth Street. Adresa lui Duckworth e la numai câteva cvartale distanţă.

Cu 300 de milioane în cont şi gânduri de pensionare, Marty Duckworth ar fi putut alege orice. Eu am prezis o casă în stil art deco; Charlie a zis că mai degrabă un bungalow cu aer mediteranean. Nu ne-am fi putut înşela mai mult nici dacă ne-am fi luat la întrecere.

– Nu-mi vine să cred, spune Charlie, holbându-se la o casă dărăpănată fără etaj de prin anii 1960, aflată de cealaltă parte a străzii.

Mâncată de vreme şi acoperită de un strat scorojit de vopsea roz-pal, clădirea trecuse, în mod clar, de perioada ei de glorie.

– Oricum, asta e adresa, confirm eu, verificând pentru a treia sau a patra oară. Charlie dă afirmativ din cap, dar nu mai zice nimic. După câte am făcut să ajungem aici – privind-o pur şi simplu, ne dăm seama că... ăsta e finalul.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem mai târziu, sugerează el.

– Să ne întoarcem mai târziu? Charlie, ăsta e tipul care are toate răspunsurile. Hai, acum, tot ce trebuie să facem e să apăsăm butonul soneriei... Cobor de pe trotuar şi traversez strada. Când observ că Charlie nu mă urmează, mă opresc brusc şi arunc o privire peste umăr. Eşti bine?

– Bineînţeles, spune el. Dar refuză în continuare să traverseze.

– Eşti sigur?

De data aceasta, îi ia oarecum mai mult ca să răspundă. Lui Charlie nu-i place să mă vadă că mi-e frică – şi nu suportă când o simte el însuşi.

– Sunt bine, insistă el. Du-te şi apasă pe butonul soneriei.

Ocolind niște tufișuri neîngrijite și un Volkswagen broscuță vechi, de culoare albastră, parcat în fața casei, parcurg grăbit aleea, deschid ușa de plasă ruginită și îmi înfig un deget tremurător în butonul soneriei.

Nu-mi deschide nimeni.

Sun din nou, sprijinindu-mă de ușa de plasă și încercând să abordez un aer relaxat.

Tot nu răspunde nimeni.

Ridicându-mă pe vârfuri, îmi înalț capul, încercând să arunc o privire prin geamul în formă de romb al ușii.

– Ce e înăuntru? întreabă Charlie.

Îmi lipesc nasul de suprafața prăfuită a geamului, încercând să văd mai bine... iar apoi, din interior... se aud mai multe încuietori deblocându-se. Mânerul ușii se răsucește. Fac un salt înapoi. E deja prea târziu.

– Pot să *vă ajut* cu ceva? întreabă o tânără, deschizând ușa.

Are părul brunet, inelat, buze subțiri și un nas micuț, ascuțit. Ochii mei coboară imediat la jeanșii ei uzați și maioul alb, cu bretele-șnur.

– Î-îmi cer scuze, încep eu. Încercam să... căutăm un prieten...

– Încercăm să-l găsim pe Marty Duckworth, intervine Charlie.

Îi mulțumesc în gând că m-a salvat, urmărind reacția femeii – fruntea i se descrețește; umerii i se lasă.

– Sunteți prieteni de-ai lui?

– Da, spun eu, prudent. De ce?

Ea tace un moment, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Marty Duckworth a murit în urmă în șase luni.

Cuvintele ei plutesc prin aer, iar eu mă holbez la ea, ca hipnotizat. E aproape ca și cum aș aștepta ca Duckworth însuși să-și facă apariția și să strige: „Păcăleală de întâi aprilie – sunt chiar aici!" Evident, așa ceva nu se întâmplă. Arunc o privire în jur, dar văd lucrurile ca prin ceață. „Nu se poate. Nu după toate astea..." îmi spun.

– Deci chiar a murit? întreabă Charlie, începând deja să intre în panică.

– Îmi pare rău, spune ea, văzându-i expresia. Nu am vrut să...

– E-n regulă, spune el. N-ai fi avut cum să...

– L-ai cunoscut? intervin eu.

– Poftim?

– Pe Duckworth – l-ai cunoscut?

– Nu, se bâlbâie ea. Dar...

– Şi atunci de unde ştii că a murit?

– Î-îmi aduc aminte de numele lui de pe actul de proprietate, adaugă ea. Când am cumpărat casa.

– Ţi s-a lăsat o adresă la care să-i trimiţi corespondenţa? Există vreo cale prin care să luăm legătura cu el?

Neştiind ce să zică, femeia scutură din cap, în mod clar copleşită. Nu-mi pasă – n-am venit tocmai până aici ca să nu primim nici un răspuns.

– Îmi pare rău, repetă ea. N-am nici o adresă... a murit.

Cuvintele par a nu avea nici un înţeles.

– E imposibil, îi spun eu, simţind cum glasul îmi devine nesigur. Dar atunci...

– E supărat, atâta tot, spuse Charlie. Se apleacă şi mă ciupeşte de spate. Ar trebui să plecăm, adaugă el, printre dinţii încleştaţi. Aruncându-i un zâmbet fals femeii, îi face cu mâna. Mulţumim din nou pentru ajutor...

– Chiar îmi pare rău, strigă ea în timp ce ne îndepărtăm. Condoleanţe.

– Da, spune în şoaptă Charlie, în timp ce mă împinge discret înainte. Înseamnă că suntem deja trei cărora ne pare rău.

– Ce e cu tine? mă întreabă Charlie în timp ce traversăm curtea clădirii unde ne-am cazat. Trece peste furtunul întins pe iarbă şi se fereşte de stropitoarea rotativă care udă tot ce prinde. Aruncând o privire în jur, pentru a se asigura că nu e nimeni prin preajmă, porneşte grăbit direct către noul nostru apartament. De ce te-ai repezit aşa la ea?

– Poate că ştia ceva.

– Chiar într-atât eşti de nebun? întreabă Charlie, intrând în fugă. Mă priveşte, neliniştit, cum mă fâţâi de colo-colo, între living şi chicinetă. Nu i-ai văzut reacţia, Ollie – era la pământ. Ştire de ultimă oră: Duckworth a murit. Sfârşit.

– Nu se poate, insist eu. În timp ce rostesc aceste cuvinte, îmi aud propriul glas bâlbâindu-se.

Charlie aude şi el.

– Ollie, ştiu bine că mereu tu ai avut mai mult de pierdut, dar...

– Dar dacă ne scapă ceva?

– Ce ne-ar putea scăpa? În New York ne-au spus că a murit... am venit aici să vedem cu ochii noştri... iar ea ne spune acelaşi lucru. Duckworth e mort, frăţioare. Spectacolul s-a terminat – e timpul să găsim alt baterist.

Plimbându-mă în continuare încoace şi încolo, îmi ţin ochii aţintiţi asupra covorului.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem şi să mai vorbim cu ea o dată...

– Ollie...

– Poate că Duckworth se ascunde în altă parte...

– Dar tu asculţi ce-ţi zic eu? E mort!

– Nu spune asta! explodez eu.

– Atunci nu te mai purta ca un maniac! contraatacă el. Nu totul se reduce la Marty Duckworth!

– Ai impresia că numai de asta e vorba aici? Marty Duckworth?! Mă doare-n cot de Duckworth – pur şi simplu îmi vreau viaţa înapoi! Îmi vreau înapoi apartamentul, slujba, hainele şi părul meu... Mă trag de un smoc din partea din spate a capului. Îmi vreau viaţa înapoi, Charlie! Şi, dacă nu aflăm ce se întâmplă, Gallo şi DeSanctis ne vor...

Ceva se izbeşte puternic de fereastra noastră. Amândoi ne lăsăm la podea, ferindu-ne. Zgomotul rămâne la fel de puternic – păcănind pe suprafaţa de sticlă – ca şi cum cineva ar încerca să intre. Îmi ridic privirea să văd despre cine e vorba, dar nu zăresc decât o constelaţie de picături de apă. Jetul loveşte geamul acoperit cu foi de calendar şi se scurge rapid către pervaz. Aspersoarele... sunt doar aspersoarele.

– Probabil că s-a împiedicat cineva de furtun... spune Charlie.

Nu sunt dispus să-mi asum riscuri.

– Aruncă o privire afară, insist eu.

Alerg către ferestruica din chicinetă; el se îndreaptă către cea de lângă uşă. Stropitoarea bate în continuare darabana pe geamul

nostru. Dau la o parte un colţ de foaie de calendar şi îmi arunc un ochi afară... exact în momentul în care o siluetă nedesluşită ţâşneşte de sub pervaz. Fac un salt înapoi, aproape căzând.

– Ce? Ce e? întreabă Charlie.

– E cineva acolo!

– Eşti sigur?

– *Tocmai ce l-am văzut!*

Retrăgându-se împleticit, cu spatele, Charlie face tot posibilul să facă faţă valului de teamă care l-a cuprins, dar nici măcar el nu e în stare.

– Ai pi...?

– Chiar aici, răspund eu, întinzând mâna şi scoţând pistolul de la brâu. Îi trag siguranţa şi pun un deget pe trăgaci.

În bucătărie, Charlie scotoceşte grăbit prin sertare, căutând vreun obiect care să-i servească drept armă. Cuţite, foarfeci, orice. De sus până jos, deschide larg fiecare sertar. Gol. Gol. Gol. Ultimul se deschide şi el, iar el face ochii mari. Înăuntru se află o macetă ruginită, ruptă în două, astfel încât să încapă perfect în sertar.

– Binecuvântaţi fie traficanţii de droguri, spuse el, scoţând-o.

Văzându-l că porneşte, îl urmez prin camera principală şi în baie. Exact aşa cum am făcut planul aseară. Poate că soluţiile locative eficiente sunt prea mici pentru a avea o uşă în spate... dar au totuşi ferestre în spate. Urcându-se pe vasul de toaletă, deschide fereastra ieftină şi îndepărtează cu un pumn paravanul de plasă. Urc şi eu lângă el.

– Tu primul, spune Charlie, împreunându-şi mâinile să mă ridice.

– Nu, tu.

Dar e de neclintit.

– *Charlie...*

Tonul şi privirea mustrătoare sunt aidoma cu cele ale mamei. Ştie că dorinţa asta mi-a fost inoculată încă de la naştere – de a-mi proteja fratele mai mic.

Dându-şi seama că e un conflict pe care n-are cum să-l câştige, aruncă maceta pe geam şi pune piciorul în palmele mele împreunate. Sus şi afară – dispare într-o secundă. Încă o aterizare perfectă. Îl urmez, deşi aproape că mă sinucid la aterizare.

– Gata de fugă? întreabă el, verificând din nou aleea îngustă de beton demarcată de spațiul dintre clădirea noastră și cea alăturată.

În stânga se află o poartă de metal care dă direct în stradă; în dreapta, o cărare în spațiu deschis, care șerpuiește prin curtea principală – exact unde se ascund ei. Înțelegându-ne din ochi, pornim către poartă... și zărim lanțul de metal și lacătul care o blochează.

– La naiba, spune Charlie în șoaptă, lovind lacătul.

Îi fac semn cu pistolul. „Aș putea să trag și se va deschide."

El scutură din cap. „Ești nebun? O să ne audă imediat!" Fără să se gândească, pornește către celălalt capăt al aleii, iar eu îl apuc de braț.

– O să dai nas în nas cu ei, îi șoptesc eu.

– Nu și dacă au intrat deja... și apoi, ai tu o soluție mai bună?

Arunc o privire în jur, dar înțeleg că n-are rost să ripostez.

„Hai!" îmi face semn Charlie. Pornește în viteză pe alee, călcând pe zonele cu iarbă uscată, ca să nu facă zgomot. Ajungând la marginea clădirii, se oprește și se întoarce spre mine. „Ești pregătit?"

Dau din cap, iar el aruncă o privire pe după primul colț. „Liber", îmi face el semn cu mâna. Ca niște hoți în propria noastră curte, ne strecurăm prin spatele clădirii, cocoșați, astfel încât să nu depășim înălțimea pervazurilor și să fim reperați. După următorul colț e locul unde l-am văzut. Aud curgerea apei din aspersor care se izbește în continuare de geam. Sunetul ne acoperă pașii... dar și pe ai celor care ne așteaptă acolo.

– Lasă-mă pe mine primul, spun eu în șoaptă.

Charlie scutură din cap și mă împinge ușor înapoi. Nu îmi mai permite să joc rolul protectorului. Nu-mi pasă. Înghesuindu-mă lângă el, cercetez solul, încercând să depistez vreo umbră neobișnuită și îmi ițesc încet capul pe lângă zid. După colț, zace o coardă uitată pe peluză, exact lângă o minge de plajă dezumflată. Studiez curtea, de la un copac la altul, dar abia dacă-mi înțeleg propriile gânduri. Stropitoarea bate în continuare în geam. Charlie gâfâie lângă mine. Nu se vede nimeni, dar nu pot scăpa de senzația că ceva nu e în regulă. Și totuși, n-avem de ales. E singura noastră cale de scăpare. Charlie își șterge cu limba transpirația care s-a adunat în gropița de deasupra buzei de sus și își întinde pumnul. Numărând pe degete, dă din cap către mine. „Unu... doi..."

O zbughim de acolo cu viteză maximă, ferindu-ne de jetul aspersorului. Inima îmi bubuie în piept... nu văd decât strada... aproape am ajuns... se vede poarta de metal...

– Unde te grăbeşti, Cenuşăreaso – ai întârziat la bal? întreabă o voce, din direcţia treptelor de la intrarea din faţa clădirii.

Ne întoarem rapid. Ridic pistolul; Charlie ridică maceta.

– Uşurel, cowboy, spune ea, cu mâinile sus.

Nici vorbă de Serviciul Secret. E femeia din casa lui Duckworth.

– Ce cauţi aici? o provoacă fratele meu.

Ea nu scoate nici un cuvânt. Are ochii aţintiţi asupra pistolului meu.

– Nu-mi spuneţi şi mie cine sunteţi cu adevărat? întreabă ea.

– Nu te priveşte, o avertizez eu.

– De ce întrebaţi de el?

– Deci *îl ştii* pe Duckworth? izbucnesc eu.

– V-am întrebat ceva...

– Şi eu pe tine, contraatac eu.

Mişc pistolul, ca să-i atrag atenţia. Nu ne cunoaşte suficient de bine ca să-şi dea seama că jucăm la cacealma.

– Cum l-ai cunoscut? o întreabă Charlie, pe un ton imperativ.

Ea îşi lasă mâinile în jos, dar mă fixează în continuare.

– Chiar nu ştiţi? întreabă ea. Marty Duckworth era tatăl meu.

34

Maggie Caruso nu dormise niciodată bine. Chiar şi când n-avea probleme – în timpul lunii ei de miere, la Poconos – Maggie de-abia dacă putea să doarmă neîntrerupt cinci ore. Pe măsură ce îmbătrânise – când companiile de cărţi de credit începuseră să o sune în fiecare lună – se considera norocoasă dacă putea dormi trei ore la rând. Iar noaptea trecută, ştiindu-şi fiii departe, stătuse în pat în capul oaselor, strângând cearşafurile în pumni şi abia dacă închisese ochii două ore – exact aşa cum şi spera Gallo, care o aduse la sediu a doua zi dimineaţă.

– M-am gândit că ţi-ar face bine o ceaşcă de cafea, spuse Gallo, intrând în camera de interogatorii, cu pereţii ei albi. Spre deosebire de ieri, DeSanctis nu era cu el. Astăzi nu era decât Gallo acolo, îmbrăcat, ca de obicei, cu un costum cenuşiu prea mare pentru el şi cu un zâmbet surprinzător de afabil. Îi întinse cafeaua cu ambele mâini. Ai grijă, e fierbinte, spuse el, pe un ton realmente grijuliu.

– Mulţumesc, îi răspunse Maggie, privindu-l cu atenţie şi studiindu-i noua atitudine.

– Cum te mai simţi? întrebă Gallo, trăgându-şi un scaun. Ca şi data trecută, se aşeză chiar lângă ea.

– Sunt bine, spuse Maggie, sperând să nu lungească vorba. Vă pot ajuta cu ceva?

– De fapt, chiar ar fi ceva...

Lăsă cuvintele să plutească în aer. Era o tactică pe care o învăţase exact când începuse să lucreze pentru Serviciu. Când trebuia

să-i faci pe oameni să vorbească, nu exista nici o armă mai bună decât tăcerea.

– Agent Gallo, dacă-i căutați pe Charlie și Oliver, ar trebui să știți că nici unul din ei nu a venit acasă aseară.

– Da? întrebă Gallo. Deci tot nu știi unde sunt?

Maggie confirmă printr-o mișcare din cap.

– Și tot nu știi dacă sunt bine?

– Nu, spuse ea rapid.

Încrucișându-și brațele, Gallo lăsă tăcerea să-și facă treaba.

– Ce e? întrebă Maggie. Nu mă credeți?

– Maggie, Oliver și Charlie au luat cumva legătura cu tine aseară?

Preț de o fracțiune de secundă, Maggie ezită.

– Nu știu despre ce...

– Nu mă minți, avertiză Gallo. Ochii i se îngustară, iar atitudinea amabilă de adineauri dispăru. Dacă mă minți, cei care vor avea de suferit sunt tot ei.

Încleștându-și maxilarul, femeia nu luă în seamă amenințarea.

– Nu știu nimic, jur.

Pentru a treia oară, Gallo lăsă tăcerea să se instaleze confortabil între ei. Fix 30 de secunde de pauză.

– Maggie, ai idee cu ce te confrunți aici? întrebă el, într-un final.

– V-am spus deja...

– Stai să-ți povestesc cum a fost într-un caz la care am lucrat anul trecut, o întrerupse el. Aveam un subiect care folosea o mașină de scris să ia legătura cu alt suspect. E o metodă destul de ingenioasă – distrugi panglica, o trimiți prin fax dintr-un loc imposibil de localizat – nimic din ce am putea afla noi, nu? Din păcate pentru subiectul nostru, toate mașinile de scris electrice emit anumite unde electromagnetice. Poate că nu se descifrează la fel de ușor ca la un computer, dar băieții noștri de la Tehnic au interceptat totul fără probleme. Iar, odată ce le-am comunicat marca și modelul mașinii de scris, le-a luat mai puțin de trei ore pentru a reconstrui mesajul după sunetul produs de fiecare tastă. Subiectul apăsa pe A, pe ecranul nostru apărea tot A. I-am închis pe amândoi în mai puțin de-o săptămână.

Maggie își îndreptă umerii, străduindu-se să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Nu au cum să scape de noi, adăugă agentul Gallo. E doar o chestiune de timp. Dacă ne ajuți să-i găsim, putem ajunge la o înțelegere, Maggie – dar dacă mă obligi să fac totul singur... nu-ți vei mai vedea băieții decât la vorbitor, prin geamul acela de cinci centimetri grosime. Asta dacă rezistă până acolo.

Cu o mișcare fluidă, Gallo începu să-și scarpine ceafa, iar partea din față a sacoului i se deschise. În momentul acela, Maggie zări o parte a pistolului său, în tocul de piele în care-l ținea. Privind-o fix, Gallo nu mai trebui să adauge nici un cuvânt.

Bărbia îi tremura. Încercă să se ridice, dar își simțea picioarele neputincioase.

– Gata cu prostiile, Maggie – spune-ne unde sunt.

Ea se întoarse cu spatele la el și strânse din buze. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

– E singura cale prin care-i poți ajuta, insistă Gallo. Altfel, sângele lor va fi pe mâinile tale.

Ștergându-și ochii cu palma, Maggie căuta disperată ceva – orice – asupra căruia să se concentreze. Dar albeața netulburată a pereților o conducea înapoi la Gallo.

– E în regulă, adăugă el, aplecându-se spre ea. Rostește pur și simplu cuvintele, iar noi o să ne asigurăm că sunt în siguranță. Îi puse o mână pe umăr și cu cealaltă îi ridică încet bărbia. Fii o mamă bună pentru ei, Maggie. E singura cale de a-i ajuta. Hai, spune-mi, unde sunt Charlie și Oliver?

Privind fix către tavan, Maggie simțea cum lumea se topea în jurul ei. Nu mai rămăseseră decât fiii ei. Ei erau tot ce avea. Îndreptându-și spatele, Maggie Caruso își smulse umărul de sub atingerea lui Gallo și, în sfârșit, deschise gura.

– Nu știu despre ce vorbiți, spuse ea, pe un ton măsurat și lucid. N-am primit nici o veste de la ei.

*

– Lasă-mă cu dădăceala, se răsti Joey în microfonul telefonului. Stătea relaxată în maşina ei şi supraveghea clădirea lui Maggie. Spune-mi pur şi simplu ce apare la dosar.

– Ştii bine că nu pot face aşa ceva, zise Randall Adenauer, cu accentul său virginian. Totuşi, mai roagă-mă o dată.

– Of, fii serios, gemu Joey, dându-şi ochii peste cap. Totuşi, dacă voia acces la dosarele lui Charlie şi al lui Oliver la acelaşi nivel cu anchetatorii, jocul nu putea fi jucat decât într-un singur fel. Sunt genul de oameni pe care să vreau să-i angajez? întrebă Joey.

La celălalt capăt al legăturii telefonice se lăsă o tăcere scurtă. Ca agent special, conducător al Unităţii pentru Infracţiuni Violente din cadrul FBI, Adenauer avea acces integral la dosarele şi baza de date ale FBI-ului. Ca vechi prieten al tatălui lui Joey, mai avea şi nişte favoruri de întors, al căror termen trecuse de mult.

– Bineînţeles, spuse el. I-aş angaja pe amândoi chiar azi.

– Zău? întrebă Joey, surprinsă, dar deloc şocată. Deci totul e curat?

– Cât se poate de curat, răspunse el. Cel mai tânăr a avut nişte mici belele pentru vagabondaj, dar nimic după asta. Din dosarele noastre reiese că sunt nişte îngeri. De ce, la ce te aşteptai?

De data aceasta, Joey fu cea care tăcu.

– Nu... nimic, răspunse ea. Înainte de a putea rosti un alt cuvânt, auzi un ţiuit de pe cealaltă linie. Ecranul telefonului arăta că era vorba de Noreen. Ascultă, trebuie să închid, adăugă Joey. Vorbim mai târziu. Mulţumesc, Potaie.

Printr-o apăsare de buton, intră în legătură cu asistenta ei.

– Nu s-au întors încă Gallo şi mama? întrebă Noreen.

Joey aruncă o privire către scaunul pasagerului, unde, pe un ecran digital, se vedea un triunghi albastru pâlpâitor, care se mişca pe o scară electronică, spre podul Brooklyn.

– Sunt pe drum chiar acum, îi transmise ea. Dar la tine? Ceva interesant?

– Doar nişte foi matricole din colegiu, de la biroul de personal al băncii. Academic vorbind, notele lui Oliver erau bune, dar nu grozave...

– Un peşte mic, într-un iaz mare... alte standarde ale competitivităţii...

– ... Dar, potrivit CV-ului său, pe vremea aceea avea două slujbe, dintre care una o reprezenta administrarea propriei afaceri. Un semestru a vândut tricouri, în altul a lucrat ca intermediar pentru închirieri de limuzine, ba chiar şi-a organizat propria afacere de mutări la sfârşitul fiecărui an. Ştii genul...

– Eternul tânăr întreprinzător. Şi Charlie?

– Doi ani la şcoala de artă, după care a renunţat şi a terminat la City College. Totuşi, la amândouă şcolile, cel mai dificil tip de student mediocru – 10 pe linie la materiile care-i plăceau, 6 şi 5 la restul.

– Şi de ce a renunţat? Frica de succes sau frica de eşec?

– N-am idee – dar, în mod clar, el e cel sălbatic.

– De fapt, cel cu adevărat sălbatic e Oliver, sublinie Joey.

– Crezi?

– Gândeşte-te încă o dată la detalii. Poate că Charlie ar fi un partener mai interesant pentru o întâlnire, dar, când vine vorba de asumat riscuri, Oliver e cel care a pătruns mai adânc într-o lume care nu-i aparţinea. Joey aşteptă, dar Noreen nu o contrazise. Ce altceva ai mai aflat din evidenţele acelea?

– Asta a fost tot, spuse Noreen. Gata, stop, de ajuns. În afară de apartamentul mamei, Charlie şi Oliver n-au decât nişte facturi neplătite pentru cărţile de credit şi, mai nou, un cont bancar gol.

– Şi ai verificat peste tot?

– Crezi că nu te-am ascultat când mi-ai spus? Permis de conducere, asigurare socială, dosarul de asigurări, dosarul la bancă, proprietăţi şi toate celelalte bucăţi ale vieţii particulare pe care le vinde guvernul agenţiilor de recuperare a creditelor de ani buni, numai că acum – după cum se discută pe internet – se mai scrie şi în ziare despre asta. În rest, nimic suspect. Cum a mers la FBI?

– Acelaşi dans – zero condamnări, zero mandate emise, nici o arestare în ultimul timp.

– Şi asta e tot? întrebă Noreen.

– Glumeşti? Ăsta e abia primul kilometru. Când zicea Fudge că ne dă informaţiile despre tranzacţiile făcute pe cărţile de credit şi desfăşurătorul de la telefoane?

– Dintr-un minut în altul, răspunse Noreen, cu glasul precipitat. A, şi e ceva ce ţi s-ar putea părea interesant. Îţi aduci aminte de farmacia aia unde trebuia să verific eu reţetele? Ei bine, am sunat la ei, spunând că sunt de la compania de asigurări cu care are contract Oliver şi am întrebat dacă au onorat nişte reţete pentru un client pe nume Caruso.

– Şi?

– Pentru Oliver, nimic...

– La naiba...

– Deşi aveau o reţetă pe numele Charles Caruso.

Joey o întrerupse:

– Te rog, spune-mi că ai...

– Ăăă, scuze – *Oliver* am zis? Voiam să zic *Charles*. Exact – Charlie Caruso.

– Minunat, minunat, murmură Joey. Şi... ce-ai aflat?

– Ei bine, avea o reţetă pentru o substanţă numită mexiletină.

– Mexiletină?

– Exact – apoi am sunat la biroul medicului care a prescris-o, care a fost mai mult decât dispus să ne ajute într-o anchetă de asigurări în desfăşurare...

– Devii din ce în ce mai bună la asta, nu-i aşa? întrebă Joey. Şi, ce-ai aflat?

– Charlie suferă de tahicardie ventriculară.

– Ce?

– O aritmie cardiacă. De când avea paisprezece ani, îi explică Noreen. De-acolo provin toate facturile de la spital. Tot timpul acesta, am crezut că mama a fost bolnavă. Dar nu. Sunt pentru Charlie. Singurul motiv pentru care sunt pe numele mamei e pentru că, la vremea respectivă, el era minor. Spre ghinionul lor, când a avut prima criză, a avut nevoie de o operaţie de 110 000 de dolari să-l rezolve. Se pare că are nişte vase deteriorate la inimă care nu permit pomparea corectă a sângelui.

– Deci e grav?

– Numai dacă nu-şi ia medicamentele.

– Rahat, spuse Joey, scuturând din cap. Crezi că le are la el?

– Au plecat direct după incidentul de la Grand Central – nu cred că are la el nici măcar o pereche de şosete de schimb, cu atât mai puţin doza lui zilnică de mexiletină.

– Şi cât rezistă fără să o ia?

– Greu de zis – doctorul a zis trei sau patru zile, în condiţii perfecte – mai puţin dacă face mult efort sau e stresat.

– Adică fuga de lege şi lupta pentru supravieţuire?

– Exact, spuse Noreen. De acum încolo, pentru Charlie a început numărătoarea inversă. Iar dacă nu-l găsim în curând – lasă banii şi crima – acestea vor păli în comparaţie cu adevăratele lui probleme.

35

– E tatăl tău? izbucneşte Charlie.

– Şi e în viaţă? adaug eu.

Femeia ne priveşte pe amândoi, dar îşi concentrează atenţia asupra mea.

– E mort de şase luni, spune ea, cu un calm exagerat în voce. Ce treabă aveţi voi cu el?

Are glasul ascuţit, dar puternic – nu e deloc intimidată. Fac un pas înainte; ea nu se retrage.

– De ce ai minţit privind legătura ta cu el? întreb eu.

Spre surpriza noastră, ea afişează un zâmbet amuzat şi îşi trece piciorul peste vârfurile firelor de iarbă. Şi acum observ, pentru prima oară, că e desculţă.

– Ciudat, şi eu mă pregăteam să vă întreb acelaşi lucru.

– Ai fi putut să ne spui că eşti fiica lui, o acuză Charlie.

– Iar voi aţi fi putut spune de la început de ce îl căutaţi.

Muşcându-mi buza de jos, îmi dau seama că am ajuns într-un impas. Dacă vrem să obţinem ceva informaţii, trebuie să oferim şi noi câte ceva.

– Walter Harvey, mă recomand eu, oferindu-i mâna şi numele meu fals.

– Gillian Duckworth, spune ea, strângând mâna întinsă.

Pe celălalt trotuar, în susul străzii, poştaşul îşi face traseul matinal. Charlie îşi ascunde maceta la spate şi îmi face semn.

– Ăăă... poate că ar trebui să stăm de vorbă înăuntru...

– Da... nu e o idee rea, spun eu, îndesând arma în partea din spate a beteliei pantalonilor. Ce-ar fi să intri la o cafea?

– Cu voi doi? După ce m-aţi ameninţat cu un pistol şi cu un cuţit de pirat? Am eu faţă de om care vrea să-i apară fotografia la „Persoane dispărute"?

Se întoarce, dând să plece, iar Charlie îmi aruncă o privire furioasă. „Ea e singura noastră şansă."

– Te rog, stai un pic, spun eu, întinzând mâna să o prind de braţ.

Ea se retrage, dar nu ridică tonul.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, Walter. Sper să ai o viaţă frumoasă.

– Gillian...

– Îţi putem explica, strigă Charlie.

Ea nici măcar nu încetineşte. Poştaşul dispare în apartamentul de lângă noi. Ultima şansă. Ştiind că avem nevoie de informaţii, Charlie improvizează.

– Credem că e posibil ca tatăl tău să fi fost ucis.

Gillian se opreşte brusc şi se întoarce, cu capul ridicat. Îşi dă la o parte câţiva cârlionţi de pe faţă.

– Acordă-ne măcar cinci minute, implor eu. Şi dup-aia poţi să ne spui adio.

Inspirându-mă din strategiile de negociere dură ale lui Lapidus, pornesc grăbit către uşă, fără să-i mai dau ocazia de a refuza. Gillian mă urmează.

Intrând în locuinţă, mă aştept ca ea să facă vreo glumă sau să ne ia peste picior. Pereţii goi... ferestrele acoperite cu foi de calendar... n-are cum să nu zică totuşi ceva. Dar nu o face. Ca o pisică în misiune de recunoaştere, face un tur rapid al camerei principale. Braţele subţiri i se balansează pe lângă corp; degetele apucă marginea destrămată a buzunarelor de la jeanşii ei decoloraţi. În bucătărie îi ofer scaunul pliant de lângă mine. Charlie îi oferă un loc pe canapeaua extensibilă. Ea porneşte către mine. Dar, în loc să se aşeze pe scaun, se cocoaţă pe blatul alb al dulapului scund. Picioarele goale i se balansează în aer. Privirea mea poposeşte asupra lor cu

o secundă prea mult, iar, dintr-odată, Charlie îşi drege vocea. „Hai, fii serios, spune el printr-o privire. Ca şi cum n-ai fi intrat în viaţa ta în vestiarul fetelor."

Scutur uşor capul şi îmi îndrept privirea către chipul lui Gillian.

– Ne spuneai despre tatăl tău... încep eu.

– De fapt, nu vă spuneam nimic, răspunde ea. Vreau doar să ştiu de ce credeţi voi că a fost ucis.

Îmi îndrept privirea asupra lui Charlie. „Fii atent", mă avertizează el printr-o mişcare a capului. Dar chiar şi el îşi dă seama că trebuie să începem de undeva.

– Până ieri, noi doi locuiam în New York şi lucram la o bancă, încep eu, ezitând. Apoi, vinerea trecută, pe când verificam nişte conturi vechi...

– Am găsit unul pe numele lui Martin Duckworth, mă întrerupe Charlie, luat deja de val. Sunt pe punctul de a-l întrerupe, dar, în ultimul moment, mă răzgândesc. Ştim amândoi că, dintre noi, el se pricepe mai bine la turnat minciuni. Aşa că îl las să continue: Oricum, din câte ne putem da seama, contul tatălui tău trecuse de termenul legal – era un cont vechi, abandonat. Dar, de îndată ce l-am găsit şi am trimis un raport despre el către şeful securităţii, ei bine... ieri eram urmăriţi toţi trei. Astăzi nu mai suntem decât noi doi.

Abia reuşind să termine, Charlie îşi mută privirea de la noi şi nu mai zice nimic. Imaginile de ieri încă îl bântuie. Iar, repovestind totul, e clar că îl aude pe Shep... căzând pe scândurile de lemn. Se vede în ochii lui. „Doamne, de ce am făcut o prostie atât de mare?"

Charlie îşi ridică privirea spre Gillian, care-l priveşte fix. Nu observasem asta până acum – rar se întâmplă ca ea să-şi ferească privirea; e mereu în gardă. Privirile li se întâlnesc şi, exact în momentul acela, ea se retrage. Picioarele nu i se mai leagănă. Se sprijină în palme, stând perfect nemişcată.

Emoţia transmisă de ochii fratelui meu îi e prea bine cunoscută.

– Eşti bine? o întreb eu.

Gillian încuviinţează din cap, incapabilă să articuleze.

– Ştiam... ştiam...

– Ce ştiai?

La început ezită, refuzând să răspundă. Suntem totuşi străini. Dar, cu cât stăm acolo mai mult... cu atât îşi dă seama că suntem la fel de disperaţi ca şi ea.

– Ce ştiai? insist eu.

– Că era ceva în neregulă. Ştiam din momentul în care am primit extrasul. Văzând confuzia de pe chipurile noastre, ne explică: În urmă cu şase luni, o dimineaţă ca oricare alta. Îmi puneam nişte cereale Cheerios şi, dintr-odată, sună telefonul. O voce îmi spune că tata a murit într-un accident de bicicletă – că mergea pe Rickenbacker Causeway[1] când o maşină a ieşit de pe banda ei... Îşi schimbă uşor poziţia în timp ce retrăieşte momentul. Reprimându-şi valul de emoţie, adaugă: Aţi fost vreodată pe Rickenbacker?

Scuturăm amândoi din cap.

– E un pod la fel de abrupt ca un deal. Când aveam şaisprezece ani, am fost pe acolo şi a fost de-a dreptul criminal. Tata avea şaizeci şi doi de ani. Îi era greu să pedaleze şi pe drumul pavat de-a lungul plajei. În nici un caz nu s-ar fi aventurat cu bicicleta pe Rickenbacker.

Tăcem cu toţii. Charlie e primul care rupe tăcerea.

– Poliţiştii i-au...?

– A doua zi după accident, m-am dus la el acasă ca să iau costumul în care avea să fie înmormântat. Când am deschis uşa, totul arăta de parcă pe acolo trecuse un uragan. Dulapurile deschise... sertarele răsturnate... dar, din câte mi-am putut da seama, nu fusese furat nimic, cu excepţia computerului. Partea cea mai bună este că, în loc să vină poliţia, spargerea a fost investigată de...

– Serviciul Secret, spun eu.

Gillian se întoarce, aruncându-mi o privire piezişă.

– De unde ştii?

– Dar tu cine crezi că e pe urmele noastre?

E suficient să zic asta. Aşa cum a făcut mai devreme cu Charlie, Gillian îşi fixează privirea asupra mea. Nu-mi pot da seama dacă

[1] Rickenbacker Causeway – Digul rutier Rickenbacker

vrea să descopere adevărul în expresia mea sau doar o legătură. În orice caz, reuşeşte. Ochii ei, de un albastru blând, îmi privesc direct în suflet.

Charlie începe să tuşească tare, fals.

– Ce crezi că-i interesa? întreabă el.

– Pe cine? Pe cei de la Serviciul Secret? întreb eu.

– Bineînţeles că pe ei.

– N-am aflat, explică Gillian, pe acelaşi ton blând şi pierdut. Când am sunat la sediul lor din Miami, mi-au spus că nu exista nici un dosar deschis pe numele nostru. Le-am spus că vorbisem chiar eu cu agenţii, dar, neştiindu-le numele, n-au putut să mă ajute cu nimic.

– Şi asta a fost tot? Ai renunţat pur şi simplu? întreabă Charlie. Nu ţi s-a părut un picuţ ciudat?

– Charlie...!

– Nu, are dreptate, spune Gillian. Dar trebuie să înţelegeţi, când venea vorba de afacerile tatei, secretele erau ceva normal. Aşa... aşa stăteau lucrurile.

Charlie o studiază cu atenţie, dar eu o liniştesc printr-un gest din cap. În ce-l priveşte pe ticălosul nostru de tată, am putut să-l iert. Charlie însă nu l-a iertat niciodată.

– E-n regulă, spun eu. Ştiu cum e.

Când întind mâna să-i ating braţul, breteaua sutienului lui Gillian alunecă de sub marginea bluzei ei fără mâneci şi îi coboară pe umăr. Ea o ridică la loc, cu o graţie perfectă.

– Bine, stai puţin, intervine Charlie. Tot nu înţeleg cum s-au desfăşurat lucrurile în timp. Tatăl tău a murit acum şase luni, nu? Deci asta a fost imediat după ce s-a mutat de la New York?

– New York? întreabă Gillian, neînţelegând. N-a locuit niciodată în New York.

Charlie îmi aruncă o privire şi o studiază pe Gillian.

– Eşti sigură? N-a avut niciodată un apartament în Manhattan?

– Din câte ştiu eu, nu, spuse ea, nefiind dispusă să insiste. Făcea câte o călătorie de afaceri acolo, din când în când. Ştiu că vara trecută

strângea bani pentru una dintre călătoriile astea – dar, în rest, a locuit în Florida toată viața.

„Toată viața." Cuvintele ricoșează prin creierul meu ca bilele de biliard lovite cu putere. Nu se leagă. Tot timpul acesta, am crezut că eram în căutarea unui newyorkez care a făcut niște bani și s-a mutat în Florida. Acum aflăm că trăia în Florida și abia dacă-și permisese cele câteva călătorii la New York. Marty Duckworth, ce dracu' învârteai tu?

– Poate să-mi explice careva ce se întâmplă? întreabă Gillian în timp ce ochii i se plimbă agitați de la unul la altul.

Îi fac semn afirmativ din cap lui Charlie; el îmi răspunde cu o mișcare similară. E timpul să-i mai dăm o bucățică din puzzle. Charlie are nevoie de zece minute pentru a-i povesti tot ce știm despre apartamentul dărăpănat din New York care figura ca fiind adresa tatălui ei.

– Nu înțeleg, spuse ea, sprijinindu-și din nou greutatea pe palme. Are un apartament în New York?

– De fapt, dacă stau să mă gândesc, eu aș zice că îl închiriase, lămuresc eu lucrurile.

– Cât timp zici că a lipsit vara trecută? intervine Charlie.

– N-nu știu, se bâlbâie Gillian. Două săptămâni și jumătate... poate chiar trei. N-am fost niciodată prea... abia dacă ne vedeam, chiar și când era aici...

Vocea i se împuținează, iar pe fața ei se întipărește o expresie ciudată, de parcă ar fi fost înjunghiată în abdomen. Pielea ei deschisă la culoare devine albă, ca de albinos.

– Câți bani ați zis că ați găsit în contul acela? întreabă ea.

– Gillian, nu trebuie să te implici în...

– Spune-mi cât!

Charlie trage aer adânc în piept.

– Trei milioane de dolari.

Gura ei se deschide involuntar.

– *Poftim?* În contul tatei? N-are cum. Cum ar putea avea el...? Se oprește brusc, iar rotițele din mintea ei încep să se învârtă cu repeziciune... răsucind posibilitățile. În tot acest timp, chiar dacă

Charlie fusese cel care-i dăduse vestea, şi-a ţinut ochii aţintiţi asupra mea. Credeţi că de-asta l-au ucis, nu? întreabă ea, într-un sfârşit. Din cauză că s-a-ntâmplat ceva cu banii...

– Asta încercăm să aflăm şi noi, îi explic, sperând să o fac să vorbească în continuare.

– Tatăl tău cunoştea pe cineva din Serviciul Secret? adaugă Charlie.

– N-nu ştiu, răspunde ea, în continuare şocată. Nu eram chiar atât de apropiaţi, dar... dar tot credeam că îl cunoşteam mai bine de-atât.

– Mai ai lucruri de-ale lui la tine acasă? întreabă el.

– Câteva... da.

– Şi te-ai uitat vreodată prin ele?

– Doar un pic, spune ea, pe un ton ce începea să aibă accente acute. Dar cei de la Serviciul Secret n-ar fi...

– Poate că n-au găsit nimic, îi spune el. Poate că le-a scăpat.

– Ce-ar fi să aruncăm o privire împreună? adaug eu. Este o ofertă perfectă. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât suntem mai în siguranţă.

„Drăguţ", îmi transmite Charlie printr-un zâmbet larg.

Îmi feresc privirea, refuzând oarecum complimentul, simţindu-mă deja cuprins de vinovăţie. Indiferent de cât de mult ne ajută, e totuşi casa răposatului ei tată. Am văzut-o în ochii ei mai devreme. O astfel de durere nu dispare. Văzând aprobarea ezitantă din mişcarea din cap a lui Gillian, Charlie sare de pe canapea, iar eu îl urmez, în drumul către uşă. În spatele nostru, Gillian stă în continuare pe blatul dulapului de bucătărie.

– Eşti bine? întreb eu.

– Spuneţi-mi un lucru, mă întrerupe ea. Chiar credeţi că l-au ucis pe tata?

– Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred, spun eu. Dar, în urmă cu douăzeci şi patru de ore, i-am văzut pe tipii ăştia omorând cu sânge rece pe unul dintre prietenii noştri. I-am văzut apăsând pe trăgaci şi i-am văzut îndreptându-şi armele spre noi – totul pentru că am găsit un cont cu numele tatălui tău trecut la titular.

– Asta nu înseamnă...

– Ai dreptate – asta nu înseamnă că ei l-au omorât, consimte Charlie. Dar, dacă n-au făcut-o, de ce nu sunt aici, de ce nu încearcă să-l găsească?

Uneori uit cât de ironic poate fi Charlie. Gillian n-are cum să-i răspundă.

Aruncă o ultimă privire prin locuinţa închiriată şi studiază fiecare detaliu. Lipsa pieselor de mobilier, ferestrele acoperite cu hârtie, chiar şi maceta. Dacă noi am fi fost duşmanul, ar fi fost deja moartă.

Gillian se lasă să alunece de pe dulap fără nici o tragere de inimă, aterizează zgomotos pe linoleum cu tălpile ei goale şi se opreşte o secundă, tocmai când se pregătea să deschidă uşa. Încearcă să nu pară supărată, dar, strângând mânerul uşii în palmă, are totuşi nevoie de un răgaz pentru a asimila toate informaţiile. Fără să se întoarcă spre noi, rosteşte zece cuvinte:

– Ar fi bine să nu fie vorba de un şiretlic.

Charlie şi cu mine înaintăm grăbiţi. Gillian iese din încăpere. Soarele nu străluceşte, dar nici nu mai are mult.

– Gillian, n-o să regreţi, spune Charlie.

36

Strângând marginile ecranului de la computer în mâinile sale pline de bătături, Gallo privea furios laptopul care stătea într-un echilibru precar, între burta lui şi baza volanului. Timp de două ore, o urmărise pe Maggie Caruso pregătindu-şi prânzul, spălându-şi vasele, refăcând tivul de la două perechi de pantaloni şi atârnând trei cămăşi pe frânghia de rufe de la fereastra ei. În acest timp, primise două telefoane: unul de la un client, iar al doilea de la cineva care greşise numărul. „Poate fi gata până joi?" şi „Îmi pare rău, nu e nimeni cu numele acesta aici." Atât. Nimic mai mult.

Gallo dădu volumul mai tare şi deschise ferestre cu imaginile captate de toate camerele montate. Graţie ultimului interogatoriu, ca şi contactului recent cu fiii ei, putuseră extinde mandatul şi adăugaseră o cameră în dormitor, una în camera lui Charlie şi o alta în bucătărie. Pe ecran, Gallo putea vedea fiecare încăpere importantă din apartament. Dar singura persoană aflată acolo era Maggie – cocoşată deasupra maşinii de cusut, la masa din sufragerie. În colţ, la un televizor vechi, se derulau emisiunile de la mijlocul zilei. De-aproape, maşina de cusut bubuia ca un pickhammer. Timp de două ore. Şi nimic altceva.

– Gata să iei o pauză? întrebă DeSanctis, deschizând portiera de pe partea pasagerului.

– Ce dracu' ai făcut atât? întrebă Gallo, nedezlipindu-şi ochii de pe ecranul laptopului.

– Răbdare – ţi-e cunoscut termenul?

– Hai, spune-mi ce-ai primit. Ceva util?

– Bineînțeles că sunt utile...

Rămânând în continuare afară, DeSanctis așează două servietediplomat argintii pe locul din dreapta, punându-le una peste cealaltă. Strecurându-se lângă ele, o trase pe cea de sus în poală.

– Au făcut nazuri? întrebă Gallo.

DeSanctis răspunse cu un zâmbet sarcastic și desfăcu încuietoarea servietei.

– Știi cum e cu Delta Dash – spune-le ce-ți trebuie, spune-le că e urgent și, bing-bang-bing, gadgeturile lui James Bond sosesc cu următorul transport. Tot ce trebuie să faci e să le ridici de la serviciul de mesagerie.

În interiorul servietei argintii, încastrat într-un strat de polistiren negru, DeSanctis găsi ceva ce arăta ca o cameră digitală, aproape rotundă, cu o lentilă supradimensionată. Pe un abțibild aflat în partea de jos scria „Proprietate a DEA[1]". „Tipic", își zise în gând DeSanctis, dând din cap. Când venea vorba despre aparate performante de supraveghere, cei de la Trafic de narcotice și poliția de frontieră aveau întotdeauna cele mai bune jucării.

– Ce e? întrebă Gallo.

– Lentilă din germaniu... detector cu indiu și antimoniu...

– Adică!

– Cameră portabilă cu infraroșii, plus imagine completă pe bază de senzori termici, îi explică DeSanctis în timp ce privea prin obiectiv. Dacă se strecoară afară noaptea târziu, îi va detecta căldura corporală și o va localiza chiar și pe cea mai întunecată alee.

Gallo își ridică privirea către cerul senin de iarnă.

– Ce altceva ai mai primit?

– Nu te uita așa la mine, îl avertiză DeSanctis.

Punându-și camera cu infraroșii în poală, aruncă prima servietă pe bancheta din spate și o deschise pe a doua. Înăuntru se afla un radar performant cu o țeavă lungă, care semăna cu o lanternă de poliție.

[1] Drug Enforcement Administration – Agenția de Investigații privind Traficul de Narcotice

– Acesta e numai un prototip, explică DeSanctis. Măsoară deplasarea – de la curgerea apei la circulația sângelui prin vene.

– Ceea ce înseamnă că...?

– Ceea ce înseamnă că-ți permite să vezi prin obiectele care nu se mișcă. Cum ar fi pereții.

Sceptic, Gallo își încrucișă brațele.

– Nu zău...

– Chiar merge. Am văzut cu ochii mei, insistă DeSanctis. Computerul îți spune dacă e vorba despre un ventilator de tavan sau despre un copil care se învârte prin cameră. Așa că, dacă se întâlnește cu cineva pe hol sau iese din raza de acțiune a camerei...

– O prindem, spuse Gallo, luând radarul și îndreptându-l către apartamentul lui Maggie. Tot ce trebuie să facem e să așteptăm.

37

– Şi... de unde vreţi să începem? întreabă Gillian când intrăm în casa cu vopseaua roz scorojită a tatălui său.

– De unde vrei tu, spune Charlie în timp ce eu mă uit atent pe unde să trec, prin livingul supraaglomerat.

Ca un târg de vechituri în interior, camera este plină cu... ei bine... câte un pic din toate. Rafturi încărcate, în care sunt îndesate cărţi de inginerie şi ştiinţifico-fantastice, acoperă doi dintre cei patru pereţi tencuiţi, teancuri de ziare camuflează un scaun vechi de trestie şi cel puţin şapte perne diferite – inclusiv una în formă de flamingo roz şi una care imita un laptop – sunt aruncate la întâmplare pe canapeaua pătată de piele.

În mijlocul încăperii, o masă modernă de cafea, datând de prin epoca Woodstockului, se pierde sub diferitele telecomenzi, fotografii îngălbenite, o şurubelniţă electrică, mai multe monede, figurine din plastic înfăţişându-i pe Voiosul şi Sfiosul din *Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici,* un teanc de suporturi de pahare cu sistemul solar şi cel puţin şase lăbuţe de iepure[1] vopsite în culori neverosimil de aprinse.

– Sunt de-a dreptul impresionat, izbucneşte Charlie. Camera asta e mai dezastru chiar şi decât a mea.

– Stai să vezi restul, spune Gillian. În mod clar, tata prefera funcţionalul esteticului.

– Deci toate chestiile astea sunt ale lui?

[1] Element legat de superstiţia că purtarea unei lăbuţe de iepure aduce noroc. (n.tr.)

– Cam aşa, răspunde Gillian. Am tot vrut să le sortez, dar... nu e atât de uşor să arunci la gunoi viaţa cuiva.

Îl loveşte drept în moalele capului cu replica aceasta. Mama a avut nevoie de aproape un an pentru a arunca periuţa de dinţi a tatei. Şi abia atunci a început să-l urască.

– Haideţi să începem de aici, din spate, sugerează ea, conducându-ne către dormitorul de oaspeţi pe care tatăl ei îl folosea pe post de birou.

Înăuntru, găsim un blat negru în formă de L, proptit de perete şi întinzându-se în partea dreaptă a camerei. Jumătate din el e acoperit cu hârtii; cealaltă jumătate cu unelte şi componente electronice – fire, tranzistori, un ciocan de lipit în miniatură, cleşti subţiri, un set de şurubelniţe de bijutier şi chiar şi nişte instrumente stomatologice, pentru conductorii subţiri. Deasupra biroului se află o imagine înrămată a lui Geppetto, din filmul *Pinocchio* al lui Disney.

– Ce e cu pasiunea asta pentru Disney?

– A lucrat la ei – a fost cincisprezece ani inginer de imagine în Orlando.

– Zău? Şi a proiectat vreodată ceva marfă? întreabă Charlie.

– Sinceră să fiu, nici măcar nu ştiu – abia dacă-l vedeam în copilărie. Îmi trimitea o Minnie de pluş în fiecare an, de ziua mea, dar cam asta era tot. De-asta l-a părăsit mama – noi nu eram decât pe planul al doilea.

– Când s-a mutat înapoi în Miami?

– Cred că acum cinci ani – le-a zis adio celor de la Disney şi şi-a găsit o slujbă la o companie locală, producătoare de jocuri pe computer. Salariul era abia jumătate din cât avusese până atunci, dar, din fericire, avea nişte acţiuni la Disney. Aşa a reuşit să cumpere casa asta.

– Şi poate aşa a reuşit să-şi deschidă un cont la Greene, spune Charlie cu subînţelesuri. Dar ştiam amândoi că nici măcar un pachet de acţiuni la Disney nu face 300 de milioane.

Dau din cap, aprobator.

– Nu avea un post important la Disney, nu-i aşa?

– Tata? întreabă ea, izbucnind într-un râs dezarmant. Nu, chiar şi cu diploma lui de inginer, era pur şi simplu o albină lucrătoare.

Nu s-a apropiat de chestiile importante decât setând sistemul informatic astfel încât stația meteorologică principală de la Disney să știe când o să plouă, iar magazinele de suvenire să scoată imediat la vânzare umbrele și pelerine cu Mickey Mouse. Rafturile erau umplute înainte să cadă prima picătură.

– Tot e ceva destul de mișto.

– Da... poate – deși, cunoscându-l pe tata, poate că rolul lui era... un pic exagerat.

– Stai liniștită, nu ești singura în situația asta, spun eu, dând din cap. Tatăl nostru...

– Tatăl *nostru?* intervine ea. Voi doi sunteți frați?

Charlie mă fulgeră cu o privire furioasă, iar mie îmi vine să-mi muște limba.

– Ce e? întreabă Gillian. Ce importanță are?

– Nici una, îi spun eu. Numai că... după ziua de ieri... încercăm pur și simplu să fim discreți.

În timp ce rostesc aceste cuvinte, o privesc cum ne cântărește pe fiecare. Dar, ca și Charlie în zilele lui bune, Gillian lasă de la ea.

– E-n regulă, spune. N-o să spun la nimeni.

– Știu că n-o să faci, îi răspund eu, zâmbind.

– Putem să ne apucăm de treabă acum? intervine Charlie. Avem o casă întreagă de scotocit.

Douăzeci de minute mai târziu, suntem îngropați până în gât în hârtii. Charlie se ocupă de teancurile de pe birou, eu de sertare, iar Gillian caută prin dulapul din colț. Din câte ne putem da seama, cele mai multe lucruri sunt absolut inutile.

– Ascultați aici, spune Charlie, frunzărind un teanc de buletine informative de știință. *Revista de cercetări electrooptice și raze laser a Societății Inginerilor Electronici și Electroniști.*

– Ești gata să fii făcut de rușine? întreb eu. „Dragă Martin, dacă Abby ar fi locuit dincolo de mare, ce înotător bun ai fi. La mulți ani de Ziua Îndrăgostiților. Prietena ta, Stacey B."

– Crezi că aia e mai tare decât Societatea Inginerilor Electronici și Electroniști?

– E o felicitare de Sfântul Valentin din anii 1950! strig eu, agitând cartonul mucegăit deasupra capului. În fața mea, ultimul sertar al dulapului e plin-ochi cu alte câteva mii. A păstrat fiecare carte poștală, bilet de mulțumire și felicitare pe care le-a primit. De când s-a născut!

– Aici am numai reviste și ziare vechi, spune Gillian, închizând cu putere sertarul pe care-l cerceta. Totul de la *Revista de inginerie* până la buletinul informativ al angajaților de la Disney – dar nimic efectiv util.

– Nu înțeleg, spune Charlie. Păstrează tot ce a atins vreodată, dar nu are nici un extras de cont sau vreo factură de telefon?

– Presupun că le ținea aici... spun eu, deschizând sertarul aflat deasupra celui cu felicitările. Înăuntru, douăsprezece dosare goale se mișcă dezolant în intervalele de metal.

– Probabil că le-au luat când au luat și computerul, spune Gillian.

– Atunci asta este – suntem morți, concluzionă Charlie.

– Nu spune asta, îi zic eu.

– Dar dacă cei de la Serviciul Secret au căutat deja prin toate astea...

– Și ce dacă? Ar trebui să renunțăm și să plecăm? Ar trebui să pornim de la presupunerea că au luat tot?

– Dar chiar *au luat* tot! țipă Charlie.

– Ba nu! izbucnesc eu. Uită-te în jur – Duckworth a împrăștiat hârțoage peste tot – cincisprezece lăbuțe de iepure, fiecare de altă culoare. Și, din moment ce n-avem idee ce-au lăsat în urmă agenții, eu nu plec de aici până nu caut sub fiecare suport de pahar, în fiecare sertar și nu le rup capetele lui Voiosul și Sfiosul ca să văd ce au înăuntru. Acum, dacă ai vreo idee mai bună, sunt mai mult decât dispus să o ascult, dar, cum ai spus mai înainte, avem o casă întreagă de scotocit!

Charlie face un pas înapoi, surprins de izbucnirea mea – dar, la fel de rapid, ridică din umeri și trece peste.

– Tu te uiți în bucătărie; caut eu în baie

38

– Ştie, spuse Gallo.

– Dar cum să-şi fi dat seama? întrebă DeSanctis.

– Uită-te la ea, spuse el, îndreptând rapid un deget gros către ecranul computerului aflat pe scaunul dintre ei. I-au dispărut băieţii... încă o noapte în care e de una singură... dar vorbeşte cu cineva? Plânge în receptor, spunând totul unei prietene, printre suspine? Nu – stă pur şi simplu acolo, cosând şi urmărind Canalul Culinar.

– Oricum, e mai bine decât să se uite la seriale, spuse DeSanctis, ridicând camera termică spre stradă.

– Nu asta era ideea, tâmpitule. Dacă ştie că o urmărim, e mai puţin probabil să...

Zăngănitul unei sonerii urlă prin boxele laptopului. Gallo şi DeSanctis tresar puternic.

– Are un musafir, spuse DeSanctis.

– A sunat la interfon?

DeSanctis îndreptă camera cu vizualizare termică spre ferestrele holului de la intrare. În obiectivul camerei, o imagine ceţoasă, de un verde mâlos, se clarifică. Verdele era pentru rece; albul indica un obiect fierbinte. Dar, cercetând zona dintre panoul interfonului şi holul de la intrare, nu văzu decât două dreptunghiuri albe, lângă tavan. Nu era nici un om – doar cele două neoane.

– Nu e nimeni jos.

– Vin acum...! strigă Maggie, înspre uşă.

– Cum au trecut de noi? Clădirea are o intrare şi prin spate? strigă agentul Gallo.

– Ar putea fi o vecină, fu de părere DeSanctis.

– Cine e? întrebă Maggie.

Răspunsul fu un mormăit neinteligibil. Microfoanele nu erau prea eficiente când era vorba de sunete de dincolo de o uşă.

– Un moment... spuse Maggie, închizând televizorul. Deblocând încuietorile cu o mână, îşi aranjă părul şi cămaşa cu cealaltă.

– Vrea să facă impresie, spuse în şoaptă DeSanctis. Pun pariu că e o clientă.

– La ora as...?

– Sophie! Ce mă bucur să te văd! spuse încântată Maggie, deschizând uşa. Peste umărul lui Maggie, văzură o femeie căruntă îmbrăcată cu un cardigan maro, tricotat, dar nu şi cu haină.

– O vecină, spuse DeSanctis.

– *Sophie*... repetă Gallo. A zis *Sophie*.

DeSanctis deschise torpedoul şi scoase un teanc de hârtii. *„4190 Bedford Avenue – Locatari – Proprietari imobil."*

– Sophie... Sofia... Sonja... sugeră Gallo, în timp ce DeSanctis îşi trecea frenetic degetul peste lista de nume tipărite.

– Am găsit o Sonia Coady, la 3A şi o Sofia Rostonov, la 2F, spuse DeSanctis.

– Ce-ai mai făcut? întrebă Sophie, cu un puternic accent rusesc.

– E clar, Rostonov.

– Bine... chiar bine, răspunse Maggie, invitând-o să intre.

– Urmăreşte-i mâinile! ordonă Gallo în timp ce Maggie întinse mâna şi-i atinse umărul lui Sophie.

– Crezi că-i dă ceva pe ascuns? întrebă DeSanctis.

– N-are de ales. N-are fax, nici e-mail, n-are telefon mobil – nici măcar o agendă electronică – singura ei speranţă e să primească ceva din exterior. Presupun că un pager sau ceva mic, pe care să poată primi mesaje-text.

DeSanctis aprobă printr-o mişcare din cap.

– Tu ocupă-te de mamă; mă uit eu la Sofia.

Cocoşându-se către laptop, cei doi agenţi nu mai scoaseră nici un cuvânt. În întuneric, chipurile le străluceau în lumina palidă răspândită de ecranul laptopului.

– Am scurtat toate mânecile cu aproape doi centimetri şi jumătate – stai un pic, să le iau de pe sârmă... spuse Maggie în timp ce se îndrepta către fereastra de la bucătărie.

Prin obiectivul camerei montate în detectorul de fum, Gallo nu-i vedea decât spatele, dar studia tot ce atingea. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp. Deschise fereastra de la bucătărie. Trase de sârmă. Desfăcu cleştii cu care erau prinse două bluze de damă şi le puse pe fiecare pe umeraş.

– Le laşi afară pe vremea asta? întrebă Sophie.

– Frigul le face bine – le face mai proaspete decât erau în ziua în care le-ai cumpărat. Maggie atârnă ambele umeraşe pe unul dintre stativele aflate de-a lungul peretelui din living.

– Fii atent când ia banii... avertiză Gallo.

– Of, ce-o fi în capul meu? începu Sophie, căutând o poşetă pe care nu o avea cu ea. Mi-am lăsat...

– Nu-i nici o problemă, spuse Maggie. Chiar şi în imaginea cam neclară, Gallo îi putu vedea zâmbetul chinuit. Adu-i când vrei. Eu oricum nu plec nicăieri.

– La naiba! izbucni Gallo, cu voce tare.

– Eşti tare drăguţă, insistă Sophie. Eşti drăguţă, şi o să ai parte de lucruri bune.

– Da, spuse Maggie, aruncând o privire către detectorul de fum. Ce n-aş da eu să am norocul ăsta.

Închizând uşa în urma lui Sophie, Maggie trase adânc aer în piept şi se întoarse la fereastra din bucătărie. De-a lungul peretelui, radiatorul vechi scoase un sunet ascuţit, dar Maggie abia dacă-l luă în seamă. Era prea concentrată asupra unui alt lucru – fiii ei... şi Gallo... şi chiar programul ei. Mai ales programul ei.

Vârându-şi palmele sub partea de sus a cadrului ferestrei, o împinse puternic de două ori şi, într-un final, o deschise. Un curent puternic de aer rece năvăli înăuntru, dar, din nou, Maggie nu-i dădu nici o importanţă. Din moment ce îi dăduse bluzele lui Sophie, rămăsese loc liber pe sârmă. Loc liber pe care de-abia aştepta să-l umple.

Luă cearşaful alb şi umed care era aşezat peste masa de călcat de lângă fereastră, se aplecă peste pervaz, apoi luă un cleşte de rufe din buzunarul de la şorţ şi fixă unul dintre colţuri. Centimetru cu centimetru, derulă sârma deasupra aleii de jos, prinzând încet marginea cearşafului cu cleştii de rufe. Ajungând la capăt, trase de pânză până o întinse bine. O rafală de vânt încercă din răsputeri să-l ia în zbor, dar Maggie îl ţinu cu o mână fermă. Doar o altă seară normală. Nu mai rămăsese decât partea grea a programului.

Lăsând vântul să se mai domolească, băgă ambele mâini înapoi în buzunarul din faţă al şorţului. Mâna stângă îi bâjbâi după un cleşte de rufe; cea dreaptă căuta mai mult de atât. În câteva secunde, degetele ei dădură de biletul pe care-l scrisese mai devreme. Având grijă să stea mereu cu spatele către bucătărie, îşi potrivi în palma cuprinsă de tremur foaia împăturită de hârtie. Cu colţul ochiului, văzu lumina slabă din maşina lui Gallo şi a lui DeSanctis. Dar asta n-o făcu să-şi încetinească ritmul.

Luptându-se să nu izbucnească în plâns, strânse din fălci şi-şi poziţionă picioarele în aşa fel încât să aibă cât mai multă stabilitate. Apoi, într-o singură mişcare lină, se aplecă peste pervaz, băgă mâna dreaptă sub cearşaf şi fixă biletul cu un cleşte. La celălalt capăt al frânghiei, fereastra de vizavi era întunecată – dar Maggie putea deslusi totuşi conturul negru al siluetei Saundrei Finkelstein. Ascunzându-se în spatele ferestrei, Fink dădu încet din cap. Şi, pentru a treia oară de ieri încoace – sub privirea necruţătoare a patru camere digitale, a şase microfoane cu senzori, a două transmiţătoare cu codor, a celui mai bun echipament de supraveghere al anchetatorilor, la nivel militar, în valoare de peste 50 000 de dolari, Maggie Caruso trase de sârma de rufe care nu costase mai mult de doi dolari şi, pe sub un cearşaf ieftin, ud şi uzat, îi transmise un bileţel scris de mână vecinei sale de vizavi.

39

Poţi afla o mulţime de lucruri despre un om dacă-i cauţi prin baie. O periuţă de dinţi cu perii tociţi... pastă de dinţi cu bicarbonat... nici un beţişor de urechi pe nicăieri. Poţi afla chiar mai multe decât ai vrea să ştii. Stând în genunchi, aplecat sub chiuvetă, îmi strecor braţul pe după ţevile ruginite şi scotocesc printre obiectele de toaletă expirate de mult.

– În dulapul cu medicamente te-ai uitat? întreabă Charlie, strecurându-se pe lângă mine şi sărind pe marginea căzii.

– Da.

Aud un clic magnetic, semn că uşa dulapului de medicamente este deschisă. Îmi ridic capul. Charlie scotoceşte de zor.

– Ţi-am zic – m-am uitat eu.

– Ştiu – voiam să mai verific o dată, să fim siguri, spune el, cercetând rapid provizia de flacoane cu medicamente eliberate pe reţetă. Lopressor pentru hipertensiune, Glyburide pentru diabet, Lipitor pentru colesterol, Allopurinol pentru gută...

– Charlie, ce faci?

– Da' tu ce crezi, Ochi-de-Vultur? Vreau să ştiu ce medicamente lua.

– Pentru ce?

– Ca să ştiu – vreau să aflu ce fel de om era tipul ăsta – să intru în mintea lui – să îmi dau seama cum trăia...

Divagaţiile lui Charlie depăşesc cam cu o secundă limita la care le-aş considera fireşti. Mă uit din nou la el. Iar Charlie începe să pună rapid flacoanele maronii la loc.

– Îmi spui şi mie acum ce cauţi cu adevărat? întreb eu.

– Vezi, aşa se întâmplă când mănânci prea multe dulciuri, spuse el, izbucnind într-un râs forţat. Ţi-am zis, mă uitam numai ca să...

– Ţi-ai uitat medicamentele, nu-i aşa?

– Ce tot...?

– Mexiletinul – nu ai mai luat.

Dă ochii peste cap, ca un adolescent îmbufnat.

– Ai putea, te rog, să nu mai exagerezi – nu suntem la Spitalul General...

– La naiba, ştiam eu că e ceva – aud un zgomot pe hol şi mă opresc.

– Salvat de clopoţel, şopteşte Charlie.

– Ce se-ntâmplă? întreabă Gillian, oprindu-se în cadrul uşii.

– Nimic, răspunde Charlie. Căutam prin dulapul de medicamente al tatălui tău. Ştiai că are nişte tampoane pe aici?

– Sunt ale mele, Einstein.

– Asta şi ziceam... adică, ale tale.

Strecurându-se în paşi de dans pe lângă mine, se îndreaptă spre uşă – dar, acum, ochii mi se fixează pe silueta lui Gillian care străbate holul, întorcându-se la treaba ei.

– Fii atent, ai nişte salivă pe buză, îmi spune Charlie în şoaptă în timp ce trece pe lângă mine. Adică, nu pot să te condamn – cu farmecul ăsta hippie-întunecat pe care-l are, şi pe mine mă trec toate năduşelile.

– Vorbim noi mai târziu, mârâi eu.

– Sunt convins, spuse el. Dar, dac-aş fi în locul tău, m-aş gândi mai puţin la ce flori să-i cumpăr şi m-aş concentra mai mult asupra problemelor noastre.

Până la şapte, căutaserăm peste tot, mai puţin în bucătărie, garaj şi cele două debarale de pe hol.

– Eu mă ocup de bucătărie, spune Gillian.

Asta înseamnă că mai rămân două locuri. Charlie rânjeşte la mine. Mă strâmb şi eu la el. Numai un prost ar alege garajul.

– Numărăm până la trei... mă provoacă el. Câştigă cine bate două din trei.

Zâmbesc şi eu – şi-mi duc mâna la spate.

– Unu, doi, trei, *arată*... Piatra lui e mai puternică decât foarfeca.

– *Arată*... Foarfeca mea câştigă, putând tăia hârtia.

– *Arată*... Piatra e mai tare decât foarfeca... din nou.

– La naiba! exclam eu, enervat.

– Ascultă-mă, îţi place prea mult foarfeca aia...

Îmi transform „foarfeca" într-un semn obscen şi ies pe hol, îndreptându-mă spre garaj.

Cu gura până la urechi, se întoarce şi porneşte pe hol, spre debarale.

Tocmai când să ajung la colţ, mă întorc rapid, gata să arunc o provocare de „dublu sau nimic". Charlie ar trebui să fie în dreptul debaralelor de pe hol. În loc de asta, e în dreptul uşii închise din capătul holului. Dormitorul lui Duckworth. Singurul loc în care n-am intrat. De fapt, n-ar trebui să conteze – Gillian ne-a zis că a căutat deja acolo –, dar îmi cunosc fratele prea bine. Văd cum merge tiptil ca să nu fie auzit. Se uită fix la uşă, de parcă ar avea vedere cu raze X. După nouă ore de scotocit prin viaţa defunctului, vrea să ştie ce e acolo.

– Unde te duci? întreb eu.

Charlie aruncă o privire peste umăr şi nu-mi oferă nimic altceva decât o ridicare răutăcioasă din sprânceană. Răsucind mânerul uşii, dispare în dormitorul lui Duckworth. Rămân pe loc, total conştient de jocul lui. Poate că-i mergea când aveam zece ani, dar n-am de gând să-l las să mă atragă şi pe mine în asta. Întorcându-mă pentru a-mi relua drumul, aud uşa dormitorului închizându-se în spatele meu. Fac trei paşi apoi mă opresc din nou. „Pe cine păcălesc eu aici?" Întorcându-mă din nou spre cameră, pornesc grăbit spre uşa închisă.

– Charlie? spun eu în şoaptă, ştiind că n-o să-mi răspundă.

Desigur, nu se aude nimic. Privind peste umăr, verific holul, să fiu sigur. Liber. Încercând să nu fac nici un zgomot, răsucesc mânerul şi intru. În timp ce uşa se închide în spatele meu observ că lumina e stinsă, dar, graţie jaluzelelor verticale ieftine, camera e totuşi scăldată în lumina difuză a amurgului.

– Destul de înfricoşător, nu? întreabă Charlie. Bine ai venit în altar...

Ochii mei au nevoie de vreo patru secunde pentru a se adapta, dar când o fac, mi-e limpede de ce Gillian a verificat chiar ea această cameră. Ca şi livingul şi biroul, dormitorul lui Duckworth e mobilat în acelaşi stil frust, ingineresc: un pat simplu lipit de peretele alb-murdar, o noptieră de lemn nevopsit pe care se află un ceas vechi şi hodorogit şi, parcă pentru a se asigura că fiecare piesă de mobilier pare aleasă la întâmplare, un dulap din PVC de culoarea migdalei care arată de parcă ar fi fost luat de la Armata Salvării. Dar, cu cât privesc mai atent, cu atât creşte senzaţia că mai e şi altceva: patul e acoperit de o cuvertură crem care-i dă un aer mai primitor, o vază cu eucalipt vişiniu înfrumuseţează noptiera, iar în colţ, un tablou în stilul lui Mondrian stă rezemat de perete, aşteptând să fie agăţat. Poate că, la început, camera aceasta a fost a lui Duckworth – dar acum este a lui Gillian. Deci aici locuieşte. Simt un junghi de vinovăţie. Totuşi, acesta este e un loc intim pentru ea.

– Hai să mergem, Charlie...

– Da... nu... ai absolută dreptate, spune el. Nu facem decât să ne punem vieţile în mâinile ei. De ce oare am vrea să aflăm mai multe despre ea?

Întind mâna să-l prind de braţ, dar, ca întotdeauna, e prea rapid.

– Vorbesc serios, Charlie.

– Şi eu la fel, spune el, făcând un pas lateral şi ocolindu-mă.

Înaintând, cercetează podeaua, patul şi restul mobilei, căutând indicii care să-i contureze un context. După zece paşi se opreşte, brusc dezorientat.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întreb eu.

– Asta să mi-o spui tu. Unde e viaţa ei?

– Ce tot spui acolo?

– Viaţa ei, Ollie – haine, fotografii, cărţi, reviste – toate lucrurile mărunte care ar umple cadrul. Uită-te în jur. În afară de flori şi de tablou, nu mai e nimic la suprafaţă.

– Poate că-i place ordinea.

– Poate, consimte el. Sau poate că...

Se aude un bufnet puternic, făcut de o uşă, care se trânteşte undeva în spatele nostru. Mă întorc şi-mi dau seama că s-a auzit de pe hol. Poate am rămas aici mai mult decât ar fi trebuit. Arunc o

privire la ceasul de pe noptieră şi nu-mi vine să cred. Nu e un ceas. Este un...

– Casetofon cu opt piste! exclamă Charlie, încântat.

Dar, în timp ce aruncă o privire piezişă prin întunericul din cameră, observă că fanta unde se pune caseta pare un pic mai largă decât normal. Plasticul argintiu este ciobit pe margini. Ca şi cum cineva l-ar fi tăiat ca să-l deschidă sau l-ar fi mărit. Curios, se apropie, lăsându-se pe vine în faţa noptierei.

– Să fiu al naibii, spune el în şoaptă.

– Ce mai e acum?

Apropiindu-mă de el prin spate şi încercând să profit cât mai mult de lumina din ce în ce mai puţină, mă aplec peste umărul lui. Charlie îmi arată cu degetul casetofonul.

– Nu-nţeleg, îi spun.

– Nu casetofonul, Ollie. Uite... Îmi arată din nou. Dar îmi dau seama că nu-mi arată aparatul, ci noptiera de dedesubt. Uite ce praf, îmi explică el.

Îmi înclin capul suficient pentru a vedea stratul gros de praf care acoperă partea superioară a noptierei.

– E atât de uniform încât abia dacă-l observi, spune Charlie. Ca şi cum nimeni n-a pus nimic aici, nici măcar n-a atins suprafaţa... de luni de zile, chiar dacă e chiar lângă patul ei.

Se întoarce din nou către mine şi mă fixează cu o privire serioasă.

– Ce e?

– Spune-mi tu, Ollie. Cum e posibil să nu fi...?

– Ce-i aici, aţi dat buzna în vestiarul fetelor? întreabă o voce feminină din spatele nostru.

Charlie se întoarce cu repeziciune pentru a da ochii cu Gillian.

Aceasta aprinde lumina, făcându-ne să ne strâmbăm.

– Ce căutaţi în camera mea?

40

– A, e camera ta? întreabă Charlie. Noi... ne uitam la casetofonul ăsta grozav.

Arată cu degetul peste umăr, pentru a i-l indica, dar Gillian nu se deranjează să se uite înspre aparat. Ochii ei întunecaţi se fixează asupra lui şi nu-l slăbesc. Stă pur şi simplu acolo, cu braţele încrucişate peste piept. Nici nu o condamn. N-ar fi trebuit să ne băgăm nasul prin lucrurile ei.

– Uite ce e, îmi pare foarte rău, încep eu. N-am atins nimic, jur. Aţintindu-şi ochii asupra mea, mă supune exact aceleiaşi încercări. Dar, spre deosebire de Charlie, eu nu mint, nu mă fâstâcesc şi nici nu-i vorbesc de sus. Îi ofer adevărul gol-goluţ şi sper că e suficient: Voiam... voiam să aflu mai multe despre tine, adaug eu.

„Perfect", îmi transmite Charlie printr-o privire şi un zâmbet dispreţuitor.

Crede că joc teatru, dar, în multe privinţe, e cel mai sincer lucru pe care l-am rostit toată ziua. Cu toată lumea pe urmele noastre, Gillian e singura care s-a oferit să ne ajute. În timp ce mă priveşte atât de intens încât mă forţează să-mi plec ochii, îşi ţine în continuare braţele încrucişate peste piept. Fata neconvenţională a dispărut. Şi apoi... într-o clipită... s-a întors.

– *E* tare, nu? întreabă ea, mişcând din umeri.

Îi mulţumesc printr-un zâmbet. Privind cu suspiciune reacţia ei blândă, Charlie aruncă o privire în jur, ca şi cum ea ar vorbi cu altcineva.

– Casetofonul cu opt piste, îi explică ea, pornind încântată către noptieră.

Îl împinge pe fratele meu mai încolo şi se aşază pe pat, chiar lângă mine. Se lasă pe spate, apoi vine mai în faţă, apoi din nou un pic în spate.

– Staţi să vedeţi ce i-a făcut, spune ea, plină de entuziasm.

Apasă pe butonul de Pauză.

Are acelaşi râs muzical de mai devreme. De lângă ea, Charlie îmi face semn să mă uit jos, unde degetele ei de la picioare sunt strânse, ca în pumn, şi lipite de covor.

„Vezi?" se uită urât Charlie, cu o expresie gen ţi-am-spus-eu pe care, de obicei, i-o adresează lui Beth. Dar ştim amândoi că Gillian nu seamănă nici pe departe cu Beth.

Gillian activează comutatorul de pornire şi se lasă pe spate, sprijinindu-şi greutatea în mâini.

– Apasă pe Pauză, adaugă ea.

Supunându-mă instrucţiunii, mă aplec şi apăs butonul respectiv. Aparatul vechi zumzăie cu un şuierat mecanic. E un sunet atât de cunoscut... şi, exact în momentul în care-mi dau seama de unde-l ştiu, un suport de CD-uri din plastic – în care se află un compact disc strălucitor – iese din orificiul lărgit, pe unde, în mod normal, ai introduce o casetă.

– Destul de marfă, nu? întreabă Gillian.

– De unde ziceai că eşti? intervine Charlie.

– Poftim?

– De unde eşti? Unde ai crescut?

– Chiar aici, răspunde Gillian. Exact lângă Miami.

– Hm, ciudat, spune Charlie. Pentru că, atunci când ai zis „destul de marfă", pot să jur că am simţit o urmă de accent newyorkez.

Evident amuzată, Gillian dă din cap, dar nu-şi dezlipeşte ochii de chipul fratelui meu.

– Doar un accent de Florida, ciripeşte ea, fără să se sinchisească.

E cea mai bună cale de a-l provoca – să nu-l provoci deloc. Gillian se întoarce către mine şi casetofonul/CD-player.

– Ia uită-te la disc, îmi propune ea.

Întind mâna şi îl iau, băgându-mi un deget în orificiul din mijloc. *Discursurile lui Adlai E. Stevenson.*

– Să-nţeleg că tatăl tău a făcut asta?

– Zău, după ce a plecat de la Disney, avea prea mult timp – mereu...

– Şi când ziceai că te-ai mutat aici? o întrerupe Charlie.

– Poftim? întreabă ea. Dacă e iritată, o ascunde foarte bine.

– Tatăl tău a murit acum o jumătate de an – tu când te-ai mutat aici?

Zâmbind jucăuş, ea sare de pe pat şi merge la capătul patului.

„Vezi? îmi aruncă o privire furioasă Charlie. E aceeaşi şmecherie pe care o folosesc eu cu tine. Pun distanţă între noi, ca să evit confruntarea."

– Nu ştiu, începe ea. Cred că acum o lună, o lună şi ceva... e greu de zis. A durat o vreme până am făcut actele... apoi să-mi aduc lucrurile aici...

Se întoarce spre fereastră, dar nu dă nici un semn că ar fi agitată. Îi ascult cuvintele cu atenţie, căutând o urmă de accent newyorkez, dar în glasul ei nu sesizez decât o tendinţă de a rosti o-urile lung – Flooorida.

– Tot nu mi-e uşor să dorm în patul lui, şi de-aia în cele mai multe nopţi dorm pe canapea, adaugă ea, cu ochii la Charlie. Bineînţeles, ipoteca e plătită, aşa că nu am nici un motiv să mă plâng.

– Dar serviciul? întreabă Charlie. Mai lucrezi?

– Da' ce ţi se pare ţie, că sunt vreo fată de bani gata? îl tachinează ea. Joi, vineri şi sâmbătă seara la Waterbed.

– Waterbed?

– E un club, pe Washington. Frânghii din catifea, tipi care caută supermodele care n-o să vină niciodată... toată povestea asta tristă.

– Ia hai să ghicesc: eşti barmaniţă şi lucrezi îmbrăcată într-un tricou negru, mulat.

– Charlie... îl cert eu.

Ea îi respinge remarca printr-o ridicare din umeri.

– Chiar ţi se pare că sunt un clişeu? Sunt administrator, iubire. Încearcă să facă pe drăguţa, dar Charlie nu se lasă păcălit. Partea

cea mai bună e că-mi lasă trei zile libere pentru pictat, care e, pentru mine, cea mai bună formă de relaxare, adaugă ea.

Pictat? Cercetez pânza din colţ, căutând o semnătură. „G.D." Gillian Duckworth.

– Deci *tu* l-ai făcut pe acesta, spun eu. Mă întrebam dacă...

– Tu ai pictat asta? întreabă Charlie, pe un ton sceptic.

– De ce eşti atât de suprins? întreabă ea.

– Nu e surprins, intervin eu, încercând să păstrez o atmosferă lejeră. Pur şi simplu nu-i place competiţia. Arătând către Charlie, adaug: Ghici cine a fost la şcoala de artă – şi e şi acum un muzician aspirant?

– Zău? întreabă Gillian. Deci suntem amândoi artişti.

– Da. Suntem amândoi artişti, repetă el, sec. Îi cercetează rapid degetele – dacă ar fi să ghicesc, aş zice că vrea să verifice dacă are vopsea sub unghii. „A doua neconcordanţă", mă avertizează el din priviri, de parcă ar avea vreo importanţă. Ai vândut vreodată ceva? continuă el.

– Numai unor prieteni, spune ea, blând. Deşi încerc să le expun într-o galerie...

– Dar *tu* ai vândut vreodată un cântec? intervin eu.

Nu-l las să plaseze lovituri sub centură. În plus, la orice concluzie l-ar fi condus imaginaţia sa bogată, Gillian ne permite să scotocim prin toată casa. Dar, bineînţeles, Charlie nu-şi poate lua ochii de la stratul de praf de pe noptieră.

– Am spus ceva nepotrivit? întreabă Gillian.

– Nu, ai fost minunată, spune Charlie, pornind către uşă.

– Unde te duci? strig eu în urma lui.

– Înapoi la treabă, îmi răspunde el. Debaraua mă aşteaptă să-i descopăr secretele.

41

La miezul nopții, Maggie stătea la masa din sufragerie cu ziarul în față și cu o cană de ceai fierbinte alături. Timp de cincisprezece minute, nu se atinse de nici unul din ele. „Ai răbdare", își spuse în timp ce privea tabloul lui Charlie, înfățișând Podul Brooklyn. Era mai bine să aștepte două ore în cap. Așa au făcut la nouă și la unsprezece. Nerăbdătoare să se ridice, dar nedorind să se trădeze, își înclină ușor încheietura și privi cum treceau secundele pe cadranul ceasului de plastic cu Vrăjitoarea cea Rea din *Vrăjitorul din Oz* pe care Charlie i-l dăduse de Ziua Mamei. Nu era nevoie decât de puțină răbdare.

– Nu-mi place deloc când stă așa, spuse DeSanctis, privind furios către laptop. La fel ca aseară – se uită lung la rebus, dar niciodată nu completează nici un cuvânt.

– Nu e vorba de rebus, începu Gallo. Am mai văzut asta – când oamenii știu că se află în bătaia puștii, îngheață. Le e atât de frică să nu facă o mișcare greșită, încât sunt complet paralizați.

– Și atunci, du-te la culcare, strigă DeSanctis imaginii de pe ecran. Ușurează-ți situația!

– Cu toții avem tabieturile noastre, spuse Gallo. În mod clar, ăsta e al ei.

Cincizeci de minute mai târziu, ochii lui Maggie continuau să penduleze între ceas și ziar. În orice altă noapte, simplul fapt de a aștepta de una singură ar fi făcut-o s-o ia cu somn. În seara asta,

bătea din picior ca să adoarmă. „Încă două minute", își spuse ea în gând.

Iritat și incredibil de neliniștit, DeSanctis aprinse camera termică și o îndreptă în susul străzii. Prin obiectiv, lumea avea o nuanță verde-închis. Felinarele și luminile din case licăreau albstrălucitor. Ca și capota mașinii lui Joey, care acum era imposibil de trecut cu vederea, chiar dacă era ascunsă pe o alee. Dacă voia să aibă parte de căldură, trebuia ca măcar o parte a motorului să funcționeze.

– Ia zi, cine crezi că nu ne pierde nici acum din ochi? întrebă DeSanctis.

– Nici nu vreau să aud, mormăi Gallo. Arătând către laptop, adăugă: Între timp, uite cine e gata să meargă la culcare...

Luptându-se cu extenuarea, Maggie își târșâi pașii până la bucătărie și se prefăcu a lua o ultimă înghițitură de ceai. Dar, dându-și un pic capul pe spate, băgă mâna în buzunarul șorțului, căutând pe pipăite cel mai nou bilet. Gata. Era timpul să înceapă. Cu o mișcare din încheietură, vărsă în chiuvetă restul de ceai. Dar, în loc să se îndrepte către dormitor, se întoarse către fereastra de la bucătărie.

– Ce mai face acum? întrebă Gallo.

– Exact ce-a făcut toată ziua – se zgârcește la cheltuielile de curățătorie.

Aplecându-se peste frânghia de rufe, Maggie trase de ea cu ambele mâini, pentru a aduce mai aproape ultima tranșă a zilei. Ajunsă cam la jumătate, se opri să-și întindă puțin degetele, care începură brusc să o doară. Lăsând la o parte artrita și orele petrecute stând cocoșată peste mașina de cusut – stresul își spunea, în cele din urmă, cuvântul.

– E gata să clacheze, spuse Gallo, studiind ecranul mic și descifrându-i limbajul corporal, privind-o din spate. Nu mai rezistă încă o noapte ca asta.

– Ia uită-te – poți să-i vezi mâinile, se bucură DeSanctis, privind în continuare prin obiectivul camerei cu imagine termică. Deschise ecranul LCD aflat în lateralul camerei, astfel încât Gallo să vadă și el. Destul de clar, din conturul verzui al clădirii ieșeau două brațe alb-lăptoase care străluceau ca niște șerpi incandescenți care se agitau în noapte.

– Ce-s alea de acolo? întrebă Gallo, arătând către niște pete mici, albe, de pe frânghia de rufe.

– Sunt reziduuri termice de la atingere, îi explică DeSanctis. Frânghia e rece, așa că, ori de câte ori o apucă, păstrează o parte din căldura ei și apare o pată pe ecranul nostru.

Ochii lui Gallo se îngustară, studiind petele albe de pe banda rulantă care lucea pe ecranul din fața lui. Pe măsură ce se îndepărta de Maggie, fiecare pată se estompa și dispărea.

Maggie inspectă pe rând fiecare haină de pe frânghie. Cele uscate erau aduse înăuntru; cele ude rămâneau afară. La final, singurul care rămăsese umed era cearșaful alb. Ținându-și capul în jos, Maggie aruncă o privire către fereastra întunecată aflată de cealaltă parte a aleii. În umbră, ca și mai înainte, Saundra Finkelstein o salută cu o mișcare din cap.

Pe ecranul LCD, Gallo și DeSanctis o urmăreau pe Maggie cum desfăcea cleștii de rufe, băga mâna sub cearșaf și îl răsucea la 180 de grade. Grație temperaturii scăzute a materialului ud, brațele ei își mai pierdură din strălucirea albă cât rămaseră sub el. Prinzând cleștii la loc, trase încă o dată de frânghie și îndepărtă cearșaful de peretele apartamentului ei. Din nou, petele albe de căldură de pe frânghie se estompară într-o vagă linie orizontală – dar, de data aceasta, mai rămase ceva: Chiar sub frânghie – unde cleștele prindea cearșaful – o cometă albă, de mărimea unei mingi de golf, înainta pe lățimea aleii. Și apoi dispăru.

– Ce dracu' a fost aia? întrebă Gallo.

– La ce te referi?

– Pe cearșaf! Dă imaginea înapoi!

– O secundă...

– *Acum!* mugi Gallo.

Apăsând frenetic pe butoanele camerei, DeSanctis opri înregistrarea şi porni derularea. Pe ecran, imaginile se desfăşurau în ordine inversă, iar cearşaful lui Maggie se întoarse către fereastra ei.

– Acolo! ţipă Gallo. Dă-i drumul!

Banda zumzăi, reluându-şi viteza normală. Cu camera pe bord, Gallo şi DeSanctis se aplecară, să vadă bine. Pentru a doua oară, o urmăriră pe Maggie rearanjând cearşaful. Mâna ei stângă prinse cleştele de rufe. Cea dreaptă era dedesubt, ţinându-l bine. Cu o mişcare iute, Maggie îşi scoase mâna şi trimise cearşaful pe deasupra aleii – şi, exact ca înainte, apăru un punct neclar, alb, chiar sub locul unde era fixat cleştele.

– Uite! spuse Gallo, oprind derularea imaginii. Arătă înspre pata albă. Ce e aia?

– N-n-am idee, spuse DeSanctis. Poate a atins cu braţul pătura...

– Bineînţeles că a atins-o – l-a ţinut dedesubt un minut întreg, idiotule – dar de ce a rămas numai punctul ăla alb?

DeSanctis se aplecă şi mai mult.

– Crezi că a pus ceva acolo?

– Asta să-mi spui tu – tu eşti expertul – ce ar putea păstra semnătura termică atâta timp?

Privind atent către ecran, DeSanctis scutură din cap.

– Ceva ascuns în palmă... dacă avea palmele transpirate... poate fi orice – plastic... o bucată de material textil... chiar şi o hârtie împăturită ar...

DeSanctis se opri.

Gallo îşi ridică ochii spre cer. Patru etaje mai sus, cearşaful alb al lui Maggie Caruso se mişca în aerul nopţii. De cealaltă parte a aleii, fereastra lui Maggie era întunecată. Fără un cuvânt, DeSanctis opri banda şi ridică aparatul cu senzori termici. Şi, pe măsură ce imaginea verde-închis prinse contur, în cadrul ferestrei mai apăru ceva – o siluetă neclară, de un gri-lăptos, a unei femei mai în vârstă care privea frânghia de rufe. Urmărea. Şi aştepta, răbdătoare.

– Ticăloasa! urlă Gallo, lovind cu pumnul în plafonul maşinii. Resimţind lovitura, lumina din tavan se stinse şi se aprinse. Cum dracu' de ne-a scăpat asta?

– Ar trebui să...?

– Găseşte-o pe vecină! strigă el în continuare. Vreau să ştiu cine e, de când îi cunoaşte şi, cel mai important, vreau o listă cu toate apelurile primite şi iniţiate din apartamentul ăla în ultimele patruzeci şi opt de ore!

„Ceva ascuns în palmă... dacă avea palmele transpirate... poate fi orice – plastic... o bucată de material textil... chiar şi o hârtie împăturită ar..."

Se lăsă o tăcere lungă, din cauză că vocea lui DeSanctis se auzea din ce în ce mai încet.

„Ticăloasa!" tună Gallo, în timp ce receptorul lui Joey scoase un sunet ascuţit. Femeia tresări şi dădu volumul mai mic. Când derulă, nu auzi decât paraziţi.

– Of, haaai, murmură ea, lovind cu palma o parte a receptorului. Nimic, doar hârâit de fundal. Apăsă butonul de Pornit/Oprit şi apoi îl aprinse din nou. Hârâit şi iar hârâit. Nu, nu, nu... imploră ea, întorcând nebuneşte butoanele, pentru a fixa din nou frecvenţa. Te rog... nu acum...

Ajungând la capătul cadranului, îşi ridică privirea către stradă. Gallo tăbărâse cu pumnii pe volan, ţipând ceva către DeSanctis. Văzu stopurile aprinzându-se, iar Gallo porni brusc motorul.

– Cre' că glumeşti, nu? mormăi Joey.

Cauciucurile gemură dureros, învârtindu-se furioase peste un petic de zăpadă murdară.

Prinzând aderenţă, maşina ieşi rapid pe stradă, aproape izbindu-se de un Plymouth maro, parcat de-a lungul străzii. Iar, în timp ce privea cum stopurile roşii luau colţul şi dispăreau în noapte, Joey îşi dădu seama pe loc că acesta nu era decât începutul unei nopţi şi mai lungi decât precedenta.

42

– Bine ați venit în Târgul Fraierilor – număr de locuitori: doi, spune sec Charlie, îngropat până la genunchi în marea de cutii de carton, pline cu dosare.

– Poți, te rog, să termini cu văicăreala și să te uiți la aia de acolo?

– M-am uitat deja.

– Ești si...?

– Da, Oliver, sunt sigur, spune el, pronunțând cu grijă fiecare silabă. Pentru a nouăzeci și cincea oară, sunt absolut sigur.

Au trecut trei ore de când Charlie mi s-a alăturat în Depozitul de Gunoaie Inutile, cunoscut și sub numele de garajul lui Duckworth. În prima oră, eram plini de speranță. După a doua oră, am devenit nerăbdători. Acum suntem doar iritați.

– Dar alea de acolo?

Charlie aruncă o privire spre un teanc de cutii maro, aflate între o grămadă de scaune ruginite de terasă și un grătar stricat, năpădit de mucegai.

– Le-am. Verificat, mârâie el.

– Și ce era înăuntru? îl provoc eu.

Urechile i se înroșesc puternic.

– Ia stai să mă gândesc... O, da, acum îmi aduc aminte – era *încă o altă* cutie de carton plină cu romane science-fiction și texte scoase la imprimantă, de pe vremea dinozaurilor...

Îndepărtează nervos capacul cutiei din vârf şi scoate două cărţi: un exemplar broşat, cu coperta pătată, din *Fahrenheit 451*, şi un manual jerpelit, intitulat *Commodore 64*[1] *– Bine aţi venit în viitor.*

Îl privesc fix, refuzând să-mi abat privirea şi arăt către celelalte cărţi din teanc.

– Dar cele de dedesubt?

– Gata... am plecat, anunţă Charlie, pornind grăbit către uşă.

Se împiedică, nimerind peste una dintre pânzele supradimensionate ale lui Gillian, dar, contrar aşteptărilor, nu cade. Lovindu-se de altă grămadă de cutii, îşi recapătă echilibrul, dar numai după ce o dărâmă cu totul. Zeci de cărţi se împrăştie pe podea.

– Charlie, stai un pic!

Urmărindu-l în camera de zi, o zăresc imediat pe Gillian, aplecată peste unul dintre mânerele fotoliului de răchită care-i aparţinuse tatălui ei. Are capul în jos şi coatele sprijinite pe genunchi. Când îşi ridică privirea, observ că are ochii roşii – ca şi cum ar fi plâns.

Charlie trece ca o furtună pe lângă ea şi dispare în bucătărie. Eu nu pot să nu mă opresc.

– Ce s-a întâmplat? întreb. Eşti bine?

Ea aprobă printr-o mişcare tăcută din cap, dar asta e tot ce poate face. În mâini are o fotografie într-o ramă albastră din lemn, cu un Mickey Mouse mititel pictat în colţul de jos din dreapta. Fotografia înrămată este veche şi înfăţişează un bărbat supraponderal, stând în picioare într-o piscină – mândru de fetiţa lui care pare a avea în jur de un an. Are un zâmbet strâmb, dar strălucitor; ea poartă o pălărioară de soare şi un costum de baie roz-aprins. Chiar şi Omul-Cârtiţă a avut parte de zile însorite. Strânge fetiţa la piept, cu ambele braţe petrecute în jurul trupuşorului ei. Ca şi cum nu i-ar mai da drumul niciodată.

---

[1] Commodore 64 – un model de computer personal, de 8 biţi, scos pe piaţă în 1982 de Commodore International (n.tr.)

Nu o cunosc prea bine pe Gillian Duckworth – dar știu cum e să pierzi un părinte.

Îngenunchind lângă ea, încerc să-i atrag atenția.

– Îmi pare rău că-i scotocim prin viață așa...

– Nu-i vina voastră.

– De fapt, cam este. Dacă nu te-am fi încurajat, n-am fi...

– Ascultă, dacă nu căutam prin lucrurile lui acum, aș fi făcut-o oricum peste șase luni. Și-apoi, adaugă ea, privind fotografia, nu mi-ați promis nimic. Vrea să mai spună ceva, dar cuvintele refuză să i se formeze pe buze. Continuă să privească fotografia, dând ușor din cap. Știu că sună jalnic, dar toate astea nu fac decât să-mi arate cât de puțin îl cunoșteam. Își ține capul plecat, iar părul ei negru, cârlionțat, coboară ca o cascadă pe lângă o parte a gâtului.

– Gillian, dacă te face să te simți mai bine, să știi că și noi avem o fotografie aproape identică acasă – nu l-am mai văzut pe tata de opt ani.

Își ridică privirea și, în sfârșit, ochii ni se întâlnesc. Își șterge lacrimile cu dosul palmei. Buzele îi sunt întredeschise. Întind mâna și o ating pe umăr, dar ea s-a întors deja. Își îngroapă fața în palme, iar lacrimile încep să curgă nestăvilite. Chiar și cu mine, îngenuncheat lângă ea, Gillian face tot posibilul să nu-și exteriorizeze durerea. Dar, în cele din urmă... după cum învăț și eu... toți trebuie să ne deschidem sufletul. Lăsându-se moale într-o parte, își pune capul pe umărul meu și mă ia de gât și dă frâu liber sentimentelor. Cu fiecare suspin întretăiat, abia dacă scoate vreun sunet, dar îi simt lacrimile udându-mi cămașa.

– E-n regulă, îi spun eu, simțind că respirația începe să-i revină la normal. E-n regulă să-ți fie dor de el.

Peste umărul ei, îl zăresc pe Charlie, care ne privește din bucătărie. Caută licărirea aceea din ochii ei... tremurul din modulația vocii... orice care să demonstreze că joacă teatru. Dar nu observă nimic de genul acesta. Și, privind-o cum se prăbușește, nici măcar el nu-și poate feri privirea.

Când îşi dă seama că-l văd, Charlie se întoarce şi se preface preocupat de dulapul din bucătărie. Pe măsură ce suspinele lui Gillian se mai liniştesc, se întoarce înapoi spre cameră.

– Cine vrea să ne uităm la televizor? spune Charlie. Am putea... Se opreşte şi, dintr-odată, se preface surprins. Îmi cer scuze – n-am vrut să...

– Nu, e-n regulă, zice Gillian, îndreptându-şi poziţia şi recăpătându-şi controlul.

„Ce faci?" îl întreb dintr-o privire. Nu sunt sigur dacă e gelos sau încearcă să o calmeze, dar, chiar şi eu trebuie să recunosc, fetei îi face bine schimbarea subiectului.

– Haaaaideţi, adaugă Charlie, abordând tonul lui de băiat bun şi făcându-ne semn către televizor. Gata cu durerile de cap – e timpul să ne relaxăm cu nişte programe simpluţe de divertisment.

Ea îmi aruncă o privire, să-mi vadă reacţia.

– De fapt, probabil că nu-i o idee rea, mă declar eu de acord. Doar aşa, ca să ne mai aerisim mintea...

– Aşa mai merge, spune Charlie, trecând pe lângă noi. Face un salt şi aterizează pe canapea, încrucişându-şi apoi picioarele pe măsuţa de cafea. Gillian mă urmează în camera de zi, ţinându-mi încă mâna între degetele sale. Aici e loc pentru toţi – o familie mare şi fericită, ne tachinează Charlie, luând telecomanda. Apasă pe buton în direcţia televizorului, dar nu se întâmplă nimic. Din nou, apasă. Din nou, nimic.

– Ai apăsat pe Pornire? întreb eu.

– Nu, am apăsat pe Sonor 0 – problema e că eu tot te mai aud.

Întorcând telecomanda, Charlie îşi apasă degetul mare de plasticul de pe spate şi deschide compartimentul pentru baterii.

Ridicând dintr-o sprânceană, îi aruncă o privire lui Gillian. Petrecerea s-a terminat.

– E gol.

– A, da, spune ea. Aveam de gând să pun unele noi.

– Nu-ţi face griji, spun eu. Charlie, nu ziceai tu că sunt nişte baterii în debara?

– Ba da, confirmă el, pe un ton glacial, ţinându-şi în continuare ochii aţintiţi asupra lui Gillian. E o cutie de unelte plină cu baterii. Toate dimensiunile posibile.

Dau o fugă până la debara şi mă întorc cu un pumn de baterii noi AA. Gillian a dat deja drumul la televizor, apăsând pe butonul aparatului, dar Charlie se concentrează asupra telecomenzii. Strecoară bateriile înăuntru şi mai încearcă o dată. Nu se întâmplă nimic.

– Poate că e stricată.

– În casa asta? întreabă Gillian. Tata repara tot.

– Dă-mi-o mie, îi spun lui Charlie, aşezându-mă pe marginea măsuţei de cafea.

E timpul să folosesc trucul pe care-l foloseam cu vechiul meu casetofon cu căşti. Scoţând bateriile din orificiul lor, apropii telecomanda la buze şi suflu un jet rapid de aer în compartimentul de baterii rămas gol. Spre surprinderea mea, aud un fel de fluturare rapidă – ca atunci când sufli asupra unui fir de iarbă... sau pe marginea unei foi de hârtie.

Capul lui Charlie se înclină uşor. Ştiu la ce se gândeşte.

– Poate că *e* stricată, recunoaşte Gillian.

– În nici un caz, insistă Charlie. Are ochii larg deschişi, având întipărită pe chip expresia lui avidă, obişnuită lui. În orice altă casă, o telecomandă stricată e ceea ce este. Dar aici... după cum zicea Gillian, Duckworth repara tot. Dă-mi-o mie, îmi ordonă Charlie.

Sunt deja cu un pas înaintea lui. Băgându-mi două degete în compartimentul de baterii, încep să caut pe pipăite obiectul – ce-o fi el – care scosese sunetul acela. Nimic.

Charlie s-a ridicat de pe canapea, aplecându-se peste mine, plin de nelinişte.

– Sparge-o.

Gillian scutură din cap.

– Chiar crezi că a...

– Sparge-o! repetă el.

Ţinându-mi în continuare degetele înăuntru, trag tare de partea din spate a telecomenzii. Nu cedează. Mişcarea nu e dirijată suficient de bine.

– Poftim, spune Charlie, aruncându-mi un creion.

Îl înfig în compartimentul pentru baterii şi trag tare, folosindu-l ca pârghie. Se aude un scârţâit puternic... plasticul cedează... iar toată partea din spate a telecomenzii se sparge, zburând direct în poala lui Gillian.

– Să fiu al naibii, spune Charlie.

Nu sunt prea sigur la ce se referă. Apoi mă uit în jos. În interiorul telecomenzii, prinsă cu două cleme, se află o foaie de hârtie împăturită atât de strâns, încât a ajuns de lungimea şi lăţimea unei ţigarete aplatizate. Poate că cei de la Serviciul Secret au căutat prin fiecare colţişor, dar, în mod clar, nu veniseră să se uite la televizor. Gura lui Gillian se deschide involuntar.

– Ce e? întreabă Charlie.

Desprind clemele cu vârful creionului. Ca şi cum ar fi căscat, hârtia împăturită se desface. Sunt atât de agitat încât abia dacă mai pot...

– Deschide-o! strigă Charlie.

O despăturesc şi, din interiorul primei foi de hârtie, pe podea cade o altă hârtie, mult mai mică. Charlie se aruncă după ea.

La prima privire, seamănă cu un semn de carte. Charlie pare nedumerit.

– Ce e pe ea? întreb eu.

– N-am nici cea mai vagă idee. Charlie întoarce semnul de carte şi dă la iveală patru fotografii – doar. Un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonant, un individ, tipul bancherului, de vreo patruzeci şi ceva de ani, lângă care se află o femeie cu pistrui şi păr roşcat, sârmos, iar ultimul e un bărbat de culoare cu o expresie obosită şi o gropiţă în bărbie. E ca benzile acelea de fotografii de la cabinele fotografice, dar, din moment ce pozele sunt înşirate orizontal, seamănă mai degrabă cu o aliniere a suspecţilor.

– Pe a ta ce e? întreabă Charlie.

Aproape că uitasem. Apucând înscrisul cu înfăţişare de document, îl trec în revistă cât pot de repede: „Confidenţialitate... Limite în dezvăluirea informaţiilor... Nu se va limita la formule, desene, proiecte..."

– Poate că n-am fost eu la Drept, dar, după ce am lucrat patru ani cu bogătaşi paranoici, recunosc un AC când îl am în faţa ochilor.

– Un ce? întreabă Charlie.

– AC – acord de confidenţialitate. Le semnezi pe durata unui proiect de afaceri, astfel încât ambele părţi să-şi ţină gura închisă. Aşa ţii secretă o idee nouă.

– Şi ăsta...?

Ridic documentul şi arăt semnătura din josul lui. E o mâzgăleală nebunească, cu o cerneală neagră, mâloasă. Dar n-ai cum să nu recunoşti numele. Martin Duckworth.

43

– Nu înțeleg, spune Gillian. Crezi că tata a inventat ceva?

– O, da, în mod clar a inventat ceva, spun eu, simțind deja cum mi se precipită vocea. Și, după cum se pare, era băgat în ceva mare.

– La ce te referi? întreabă Charlie.

Agit din nou foaia mototolită prin aer.

– Uită-te la cealaltă semnătură din contract.

Charlie îmi apucă încheietura, ținând-o nemișcată. „Sunt de acord și semnez – Brandt T. Katkin – Strateg-șef, Five Points Capital."

– Cine e Brandt Katkin? întreabă Charlie.

– Lasă-l încolo pe Katkin – mă refer la Five Points Capital. Cu un nume ca ăsta și un astfel de înscris, pun pariu că e o I.C.

– I.C.?

– Investiție de capital, îi explic eu. Împrumută bani companiilor nou-înființate... îi susțin pe întreprinzători investind în ideile lor. Oricum, când un astfel de fond de investiții semnează un acord de confidențialitate – credeți-mă – sunt o mulțime de bani la mijloc.

– De unde știi?

– Așa merg lucrurile în branșă – aceste I.C.-uri văd sute de idei noi în fiecare zi – un tip inventează Șmecheria A; un alt tip inventează Șmecheria B. Amândoi vor să încheie acorduri de confidențialitate înainte de a intra în negocieri și a-și pune poalele în cap. Dar I.C.-urilor le displace ideea de confidențialitate. Vor să vadă pe sub toate fustele din raza lor vizuală. Și mai important, dacă o I.C. semnează un acord de confidențialitate, se expune unui pericol. Anul trecut, când am însoțit un client la Deardorff Capital în New York,

unul dintre asociaţi a zis că n-o să semneze un A.C. decât dacă Bill Gates însuşi ar intra în cameră şi ar spune: „Am o idee minunată – semnează asta şi-ţi povestesc tot".

– Deci faptul că Duckworth i-a făcut să semneze...

– ... înseamnă că avea o idee demnă de Bill Gates, confirm eu. Întorcându-mă către Gillian, o întreb: Ai idee la ce lucra?

– Nu, eu... eu nici nu ştiam că făcuse ceva. Toate celelalte invenţii ale lui sunt mărunte – cum ar fi casetofonul.

– Nu şi acum, spun eu. Dacă actul ăsta e adevărat, i-a venit o idee care face casetofonul să pară... ei bine, ca un casetofon.

– Trebuie să fie ceva legat de computere, adaugă Charlie.

– Zău? Crezi? întreabă sarcastic Gillian.

– Nu. Îmi dădeam şi eu cu presupusul, replică el.

– Potoliţi-vă – amândoi, îi avertizez eu. Gillian, eşti sigură că nu-ţi vine în minte nimic? O idee pe care să fi încercat să o vândă?

– Ce te face să crezi că o vindea?

– Nu apelezi la o I.C. decât dacă ai nevoie de nişte bani. Fie i-a convins să investească, fie efectiv le-a vândut invenţia.

– Deci de-acolo a făcut rost de bani? întreabă Charlie. Crezi că era o idee atât de bună?

– Dacă i-au dat trei milioane de dolari, adaugă Gillian, înseamnă că e extraordinar de bună.

Charlie îmi aruncă o privire: „Dacă i-au dat 300 de milioane, înseamnă că e mega-superbună".

– Dar fotografiile? zice Gillian, dintr-odată.

Pare extrem de surescitată, dar, după cum remarcă imediat Charlie, tălpile ei goale sunt din nou încordate, ca nişte pumni înfipţi în ţesătura covorului. La ce s-o fi aşteptând? Toţi suntem neliniştiţi.

– Deci nu sunt rude sau ceva de genul? o întreabă Charlie.

– Nu i-am mai văzut în viaţa mea.

– Nici prieteni? întreb eu.

– Pun pariu că unul dintre ei e Brandt Katkin, spune Charlie, arătând cu bărbia spre acordul de confidenţialitate.

– Ar putea fi oricine, spun eu, gândind frenetic. Plin de speranţă, studiez cele patru portrete. Aş putea paria că erau persoanele lui de contact la I.C.

– Poate că sunt oamenii cu care lucra, adaugă Charlie. Poate că erau oamenii lui de încredere.

– Sau poate că sunt cei care l-au ucis, spune Gillan. Ar putea fi toţi agenţi ai Serviciului Secret.

Nici unul dintre noi nu mai scoate nici un sunet. În momentul acesta, totul e posibil.

– Şi ce facem acum? adaugă ea.

– Ar trebui să-l sunăm pe tipul ăsta, Brandt Katkin şi să-l întrebăm de Five Points Capital, sugerează Charlie.

– La două dimineaţa? întreabă Gillian.

– Cu cât mai târziu, cu atât mai bine, spune el, aruncându-i o privire furioasă, refuzând să cedeze. Ar trebui să ne ducem acolo şi să intrăm în sediu spărgând o fereastră. În liceu, Joel Westman m-a învăţat cum să dezactivez un sistem de alarmă cu un magnet de bucătărie. Putem să scotocim prin dosare, în stil Watergate.

– Da, e o idee grozavă, îi cânt eu în strună. Apoi puteţi să mă coborâţi, legat de o funie, prin gura de aerisire, iar eu o să încerc să opresc căderea unui strop de transpiraţie pe podeaua ridicol de ultraprotejată şi, în acelaşi timp, să iau lista N.O.C.

Ochii lui Charlie se îngustează.

– Acum eşti sarcastic?

– Concentrează-te, îi spun eu. De ce să riscăm totul strecurându-ne prin spate când putem vorbi chiar faţă în faţă?

– Şi ce să spunem?

– Lucrează cu ceea ce ai, spun eu, arătând către Gillian. Dacă au investit atât în viitorul lui Duckworth, nu crezi că vor dori să aibă o întrevedere cu moştenitoarea lui...?

– Deci chiar vrei să mergem acolo? întreabă Charlie.

– Mâine-dimineaţă, la prima oră, spun eu, simţind în continuare euforia descoperirii. Eu, tu, Gillian... şi toţi noii noştri prieteni de la Five Points Capital.

44

– N-o să-ţi placă, avertiză DeSanctis, intrând în biroul lui Gallo din Biroul de Operaţiuni al Serviciului Secret din centrul New Yorkului.

Era aproape două dimineaţa, holurile erau goale, dar DeSanctis închise totuşi uşa.

– Spune-mi pur şi simplu, ceru Gallo.

– O cheamă Saundra Finkelstein, 57 de ani... începu DeSanctis, citind de pe prima pagină din teancul pe care-l avea în braţe. Fişa fiscală arată că stă cu chirie acolo de aproape douăzeci şi patru de ani – suficient timp pentru a deveni cele mai bune prietene.

– Şi desfăşurătorul apelurilor telefonice?

– Am căutat informaţiile din ultimele şase luni. În medie, petrece cel puţin cincisprezece minute pe zi la telefon cu Maggie. Totuşi, de aseară, nici un telefon.

– Cum stă cu apelurile interurbane?

– Vezi tu, aici încep să se complice lucrurile. La ora unu noaptea trecută, a acceptat primul ei apel cu taxă inversă – de la un număr pe care l-am identificat a fi – eşti pregătit? – un telefon public din incinta Aeroportului Internaţional din Miami.

Muşcându-şi articulaţia degetului mare, Gallo se opri.

– *Poftim?*

– Nu te uita la mine...

– Dar la cine altcineva aş putea să mă uit?! întrebă el, lovind biroul cu pumnul. Dacă au ajuns la Duckworth...

– Crede-mă, sunt cât se poate de conştient de consecinţe.

– Te-ai interesat de zboruri?

– Două bilete. Ne sunt rezervate chiar acum.

Împingându-şi scaunul pe spate în timp ce se ridică, Gallo îl lăsă să se izbească de dulapul din spate. Impactul scuturã bine cele şase plăcuţe onorifice emise de Serviciul Secret şi fotografiile care-i împodobeau peretele.

– Nu-i nimic de găsit acolo, insistă el.

– Nimeni n-a zis că ar fi.

– Totuşi, ar trebui să sunăm la...

– Am făcut-o deja, spuse DeSanctis.

Dând din cap, Gallo porni grăbit către uşă.

– Când ai zis că plecăm?

– Cu următorul zbor – la şase dimineaţa, către Miami, adăugă DeSanctis, pe urmele lui. O să fim cu bocancii pe gâturile lor până la ora micului dejun.

– Fudge, ştiu că eşti acolo! ţipă Joey în receptorul robotului telefonic. Nu te preface că dormi – ştiu că mă poţi auzi! Răspunde, răspunde, răspunde... Aşteptă, dar nimeni nu-i răspunse. Eşti acolo? Doamne, Joey sunt! Tot nimic. Bine, gata – acum trebuie să asculţi cântecul nepoatei mele despre alfabet: A de la acrobat, B de la balon, C de la căluţ, D de la...

– D de la deces, draga mea, răspunse Fudge, cu glasul răguşit, abia trezit din somn. De asemenea, vine de la *distrugere, dezmembrare, durere*...

– Deci ştii şi tu cântecelul? întrebă Joey, străduindu-se din răsputeri să păstreze conversaţia într-un registru lejer.

– Mămico dragă, în momentul ăsta e 2.14 dimineaţa. Tu, draga mea, eşti chiar diavolul în persoană.

– Ascultă, mă voi revanşa mâine – fără glumă –, dar am nevoie să accelerezi lucrurile cu localizarea apelurilor către şi de la Maggie Caruso.

– Iar acum e 2.15 dimineaţa...

– Vorbesc serios, Fudge! Mă confrunt cu o criză!

– Şi ce vrei să fac eu?

– Nu poţi să-i rogi pe oamenii tăi de la compania de telefonie?

– Acum? întrebă el, în continuare ameţit. Oamenii mei nu lucrează la ore de-astea – orele astea sunt pentru perverşi, vedete rock şi... perverşi.

– Te rog, Fudge...

– Sună-mă mâine, dulceaţă – o să-mi capăt mirosul ca de bebeluş după ora nouă.

Cu un declic, dispăru.

Trăgându-şi casca din ureche, Joey aruncă o privire către harta ei digitală a sistemului de poziţionare globală. În urmă cu cincisprezece minute, un triunghi albastru, luminând intermitent, îşi croise drum către centru. Oricare-ar fi fost descoperirea lui Gallo şi DeSanctis, o duseseră cu ei la sediu. Totuşi, când intraseră în garajul de la Serviciul Secret, triunghiul albastru dispăruse, iar maşina lui Joey fu invadată de un bipăit ascuţit ca un ţipăt. Mesajul „Eroare de sistem" apăruse brusc pe ecran. „Transfer întrerupt." Joey nici măcar nu clipise. Când era vorba despre blocarea transmisiilor către exterior, nu era de glumă cu Serviciul Secret.

45

Când era în liceu, lui Charlie îi plăcea să se plimbe pe străzile pustii, la două dimineaţa. Vidul tăcerii. Ameninţarea întunericului pândind după fiecare colţ. Puterea nobilă de a fi ultimul om rămas în picioare. Îi alimenta resursele interne. Acum urăşte astfel de incursiuni.

Mergând grăbit înapoi către apartamentul nostru, Charlie rămâne pe trotuar, se pierde sub şirurile de palmieri şi, la fiecare câţiva paşi, se uită neliniştit peste umăr.

– După cine te uiţi? întreb eu.

– Ce-ar fi să vorbeşti mai încet? şuieră el. Fără supărare, dar vreau să văd dacă ne urmăreşte.

– Cine, Gillian? Ştie deja unde stăm.

– Bine, atunci presupun că nu avem nici un motiv de îngrijorare...

– Uite, acum eşti de-a dreptul paranoic.

– Ascultă la mine, Ollie, doar pentru că tu mergi mai săltăreţ acum nu înseamnă că-ţi poţi deconecta creierul.

– Asta făceam? Îmi deconectam creierul? Traversez strada, pentru că m-am săturat de dispute. Şi de gelozie.

– Vino înapoi aici, mă ceartă el, făcându-mi semn să mă întorc pe trotuar.

– De ce-o faci pe şeful? întreb eu. El se strâmbă; mie îmi place situaţia. Deasupra noastră, luna e aproape rotundă, dar el nu se

oboseşte să-şi ridice privirile. Şi, în definitiv, de ce te porţi aşa urât cu Gillian?

– Tu de ce crezi? întreabă Charlie, uitându-se încă o dată peste umăr. N-ai văzut stratul ăla de praf din dormitorul ei?

– Şi asta ţi-a băgat furnici în chiloţei? Că nu-şi atinge noptiera?

– Nu e vorba numai de noptieră – mă refer şi la baie, la debara, la sertare şi la toate celelalte locuri pe unde am căutat... Tu, dacă te-ai muta în casa răposatului tău tată, ai continua să-i păstrezi toate lucrurile?

– N-ai auzit ce-a zis, că doarme pe canapea? Şi-apoi, mama a avut nevoie de un an ca să...

– Nu-mi spune de mama. Gillian locuieşte acolo de o lună, iar casa arată de parcă s-ar fi mutat săptămâna trecută.

– A, deci acum lucrează împotriva noastră? întreb eu.

– Tot ce spun e că are nişte haine adunate la întâmplare şi vreo zece tablouri moderne, nişte jafuri neoplastice. Unde e restul vieţii ei? Mobila, colecţia de CD-uri – după atâta timp, tu vrei să-mi spui că nu are propriul televizor?

– Nu zic că nu are ciudăţeniile ei – dar aşa e când ai de-a face cu o artistă...

Şi, exact în momentul acesta, e gata să-şi piardă controlul.

– Ştii ceva? Fă-mi un serviciu – nu spune că e artistă. Faptul că a copiat pe hârtie de calc un Mondrian vechi n-o face artistă. Şi-apoi, te-ai uitat măcar la unghiile ei? Fata aia n-a pictat nici o zi în viaţa ei.

– A, şi dintr-odată, tu eşti autoritatea supremă în materie de artă? Se numeşte spălat pe mâini, Charlie – e un concept uimitor. Iar tu eşti furios doar pentru că te întrece la propriul joc.

– Ce tot zici acolo?

– Ai văzut cum trăieşte... faptul că se mulţumeşte cu strictul necesar... că nu simte nevoia să fie în competiţie... Începe să-ţi sune cunoscut? Rimează cu Bob Marley... Chiar şi când a venit după noi – nu se enervează – şi, cumva, pare că-ţi vede în suflet – ca şi cum nu-i e frică de nimic.

– Să ştii că nici criminalilor în serie nu le e frică de nimic.

– Poţi să iei o pauză cu subiectul ăsta? îl rog eu, în timp ce ajungem pe strada noastră. Tu eşti cel care îmi spune mereu că nu am simţul aventurii. Ai prefera să am o relaţie cu cineva ca Beth?

– *O relaţie?* Nu ai *o relaţie* cu Gillian... nici măcar nu-i faci curte. Sunteţi pur şi simplu doi oameni într-o situaţie extremă care, întâmplător, staţi unul lângă altul. E ca şi cum te-ai îndrăgosti într-o excursie pentru adolescenţi – dar fără cântecele lui James Taylor.

– Poţi să glumeşti cât vrei, dar ştim amândoi că nu-ţi place deloc când cineva îţi ameninţă rolul de Domnul Nonconformism. E acelaşi motiv pentru care nu vrei să intri într-o trupă – te simţi ameninţat ori de câte ori miroşi c-ai avea competitori.

– Aha, acum pricep – despre asta crezi tu că e vorba aici? Despre competiţie? Poţi s-o păstrezi, Ollie. E numai a ta. Dar, aşa ca să ştii, nu mai e vorba de competiţie – ci de altceva: dezbină şi cucereşte. Asta o să facă.

– Cum poţi să spui aşa ceva?

Cercetând strada pentru o ultimă oară, traversează grăbit, deschide poarta ieftină de metal şi o ia la fugă de-a curmezişul curţii care duce la apartamentul nostru. Nu rostim nici un cuvânt până ce nu descui şi intrăm. Mirosul de spray de insecte ne loveşte primul.

– Tot e mai bine decât să stăm la Gillian, spune Charlie, inhalând şi el aerul viciat.

– Nici măcar n-o cunoşti, îl provoc eu.

– Asta nu înseamnă că nu miros ce fel de persoană e, răspunde Charlie, descălţându-se fără să se mai aplece şi dezbrăcându-se de culcare.

– O, scuză-mă, nu ştiam că tocmai stabileşti o legătură directă cu un fel de Buddha interior de-al tău – că eşti un fel de baghetă din-aia pentru găsit izvoare, numai că tu ghiceşti oamenii.

– Vrei să spui că nu sunt?

– Tot ce vreau să spun e că nu eu sunt cel care *şi-a împrumutat* amplificatorul preferat unui străin, după care să văd cum îi este negociat preţul într-o casă de amanet amărâtă din Staten Island.

– În primul rând, era vechi şi oricum aveam nevoie de unul nou. În al doilea rând, eu am un substantiv propriu cât Marele Canion, special pentru tine: Ernie. Della. Costa.

– Ernie Dellacosta? întreb eu. Fostul prieten al mamei?

– Pentru o perioadă interminabilă de şapte luni şi jumătate, adaugă Charlie. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat prima oară când l-a adus mama, să ne cunoască? Era respectuos, drăguţ şi chiar mi-a cumpărat dragostea aducându-ne mâncare de la Chicken Delight pentru cină. Dar, în secunda în care i-am luat pachetul cu pui din mână, nu l-am putut suporta. Nu-i suportam firele de păr pieptănate peste chelie... nu-i suportam pantofii care-i imitau pe cei de firmă... şi, pe tot parcursul relaţiei lor, l-am urât de parcă ar fi fost făcut din otravă. Şi ştii ceva? Am avut dreptate!

Împingându-l ca să-mi fac loc lângă el la chiuvetă, iau apă în palme şi-mi dau pe faţă. Ne înghiontim un pic pentru a avea cât mai mult loc, dar Charlie trece pe lângă mine şi o zbugheşte către canapeaua extensibilă.

– Păi, spun şi mă duc după el, dacă tot vrei să-mi amintesc şi restul realităţii – cât tu ciupeai coardele chitarei...

– Chitară bas.

– Nu contează – cât tu ciupeai coardele chitarei bas şi trăiai în Ţara Viselor, Ernie Dellacosta a fost, de asemenea, tipul care mi-a făcut rost de slujba aia la Moe Gunsburg în primul an de facultate. Dacă n-ar fi fost el, n-aş fi avut destui bani pentru a rămâne la NYU.

– Ştii, uitasem de slujba aia în vânzări. Ai dreptate – chiar a fost o sursă de inspiraţie pentru noi toţi, spune el, turnând o doză suplimentară de sarcasm peste cuvinte.

– Şi ce vrea să însemne asta? întreb eu.

– Nimic. Las-o baltă.

– O, nu – nu te las să-ţi faci joculeţele pasiv-agresive cu mine. Spune ce vrei să spui.

Charlie nu spune nimic, ceea ce înseamnă că ascunde ceva.

– Hai s-o lăsăm baltă, spune el, în cele din urmă.

– S-o lăsăm? Dar eşti atât de aproape de a-ţi demonstra ideea ta extrem de importantă. Hai, Charlie, ne-ai pus pe ace – evident, n-ai adus vorba degeaba de Ernie Dellacosta – şi-atunci... care e problema? Că m-am gudurat pe lângă el ca să mă ajute să obţin o slujbă? Că râdeam în hohote la glumele lui idioate? Că m-am purtat ca oricine face parte din clasa muncitoare a Americii şi am lucrat pe brânci astfel încât, într-o zi, să nu-mi mai fac griji că mă voi trezi la uşă cu o echipă de recuperatori care să mă hărţuiască în legătură cu ultimii patruzeci de dolari din contul meu? Spune-mi, ce te scoate din pepeni?

– *Tu!* Tu şi văicărelile tale egocentrice, vai-de-mine-ce-greu-am-dus-o! izbucneşte Charlie. Aici nu e vorba de tine, Oliver – iar dacă te-ai opri şi ţi-ai da seama de asta, ai putea chiar să observi lucrurile care se întâmplă chiar în casa ta!

– Despre ce vorbeşti acolo?

– Individul acela era un ticălos, Ollie. Un ticălos josnic. Şi nu te întrebi de ce a rămas mama cu el atâta timp?

– Ce vrei să spui?

– Ştiai că era îngrozită că o să-ţi pierzi slujba? Sau că începuse să nu-l mai suporte după două luni, dar că-şi făcea griji că, fără salariu, n-aveai să reuşeşti să termini semestrul? Poţi să-ţi îngropi trecutul sub câte CV-uri vrei tu, dar, acasă, ea era cea care-i suporta abuzurile.

Mă opresc, complet dezorientat.

– Cum... cum adică „abuzurile"? întreb eu.

– Aaah, cineva n-a uitat accentul de Brooklyn...

– Ce abuzuri, Charlie? O lovea?

– N-a zis nimic niciodată, dar le-am auzit certurile – ştii bine cât de subţiri sunt pereţii de acasă.

– Nu asta te-am întrebat, insist eu. L-ai văzut vreodată lovind-o?

Dintr-odată, Charlie renunţă să mă mai ţină în şah.

– Am intrat odată, ei erau în bucătărie, începe el. Ea plângea, el îi vorbea pe un ton mult prea ridicat faţă de cum ai vrea să i se vorbească mamei tale. S-a întors să verifice dacă aveam să dau înapoi. I-am zis că, dacă nu pleca imediat, aveam să-i transform laringele

într-un lasou. Mama a început să plângă şi mai tare, dar nu i-a spus să rămână. Nu l-am mai văzut niciodată. Iată cine era amicul tău, domnul Dellacosta.

Clătinându-mă pe picioare, am senzaţia că mi se rupe inima. Îmi tremură bărbia şi mă uit la Charlie de parcă nu l-aş mai fi văzut niciodată până acum. Tot timpul acesta, crezusem că pe mine căzuse tot greul. Tot timpul acesta, văzusem lucrurile într-o lumină greşită.

– Charlie, n-am ştiut...

– Taci, mă avertizează el, neputând să mă asculte.

Sare în pat, se întoarce cu spatele şi îşi trage peste cap pătura zdrenţăroasă pe care o găsisem în dulap. Mirosul de fum de ţigară impregnat în material trebuia să fie mai neplăcut decât cel de spray de insecte, însă, pentru Charlie, este evident mult mai bine decât să discute cu mine. Nu uita ce ţi-am zis despre Gillian, strigă el şi dispare sub pătură. Dezbină şi cucereşte – cea mai bună tactică.

46

Nu pot să dorm. Nu mă pricep deloc la asta. Chiar şi când eram mici – când eu şi Charlie ne spuneam unul altuia poveşti de groază despre Bătrânul Kelly şi indivizii înfricoşători care trăiau în blocul nostru – Charlie sforăia întotdeauna primul. Iar seara aceasta nu e cu nimic diferită.

Privind fix fisura în zigzag de pe tavanul nostru văruit, aud ecoul hohotelor de plâns ale mamei. Şi paşii lui Dellacosta plecând. De ce dracu' nu mi-a zis nimeni? Vrând să aflu răspunsul, ascult respiraţia chinuită a lui Charlie. Când era bolnav, era mult mai rău – un şuierat umed care mă făcea să-l păzesc, ca un monitor cardiac în carne şi oase. E un sunet care mă va bântui mereu – ca acela al suspinelor mamei – dar, întorcându-mă cu faţa la Charlie – pe măsură ce minutele trec şi respiraţia lui îşi reia ritmul constant, încerc să mă alin cu gândul că, în sfârşit, avem o rază de speranţă. Cu fotografiile acelea, acordul de confidenţialitate şi pistele cu Five Points Capital, încep să cred că se zăreşte o luminiţă la capătul tunelului. Şi-apoi, dintr-odată, o bătaie uşoară în geamul din faţă o stinge.

Mă ridic brusc în capul oaselor.

Zgomotul încetează. Nu fac nici o mişcare. După care începe din nou. Păcănitul insistent al unor degete pe suprafaţa de sticlă.

– Charlie, trezeşte-te, spun eu în şoaptă.

Nu se clinteşte.

– Oliver, se aude o voce de afară.

Sar din pat, străduindu-mă să nu fac nici un zgomot. Dacă strig, vor şti că ne-am trezit. Întind mâna în spate, să trag pătura de pe fratele meu...

– Oliver, eşti acolo? întreabă vocea.

Întorcându-mă, las pătura să-mi cadă din mână. Nu e o voce oarecare, e...

– Oliver, eu sunt.

... O voce cunoscută. Mă duc numaidecât la uşă şi mă uit pe vizor.

– Deschide...

Întorc cheia în broască şi deblochez încuietoarea. Crap uşa şi arunc o privire afară.

– Îmi cer scuze – te-am trezit? întreabă Gillian, cu un zâmbet blând. Ca de obicei, nu poate sta nemişcată. Îşi bagă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor, după care începe să-şi lase greutatea de pe un picior pe altul. Se leagănă ca o cântăreaţă de folk.

– Ce cauţi aici? întreb eu în şoaptă.

– Nu ştiu... Mă tot gândesc la telecomandă... şi la fotografii... n-aveam cum să adorm, aşa că m-am gândit... Se opreşte şi aruncă o privire fugară la boxerii mei. Simt că roşesc; ea izbucneşte în râs. Ştii, sunt conştientă că aveţi şi voi motivele voastre, dar vă sunt recunoscătoare pentru ceea ce faceţi în legătură cu tata. Dacă ar fi putut, v-ar... v-ar fi mulţumit.

Roşesc şi mai tare.

– Vorbesc serios, spune ea.

– Ştiu.

Savurând momentul, adaugă:

– Când e ziua ta?

– Poftim?

– Ce eşti, Berbec sau Leu? Melville şi Hitchcock erau lei, dar... Se opreşte, studiindu-mi reacţia. Eşti Berbec, nu-i aşa?

– Cum poţi să-ţi...? Cum ai ştiut?

– Hai, Scorţosule, ţi-e scris pe frunte – căutarea atitudinii perfecte, tonul mustrător de tată când vorbeşti cu fratele tău, chiar şi boxerii alb imaculat...

– Boxerii sunt nou-nouți.

– Da, în mod clar, spune ea, privindu-i fix.

Încă o dată, eu roșesc, iar ea izbucnește în râs.

– Hai, mă îndeamnă ea. Pune-ți niște haine – te las să-mi cumperi o cafea ieftină.

Peste umărul ei, arunc o privire către strada goală, să mă asigur că suntem în siguranță. Chiar și la ora asta, nu e o mișcare prea inteligentă să plecăm la plimbare într-un spațiu public.

– Ce-ai zice s-o lăsăm pe altă dată?

Se retrage cu o expresie de cățeluș bătut.

– Totuși, asta nu înseamnă că trebuie să pleci... propun eu.

Se oprește și se întoarce rapid.

– Deci vrei să rămân?

Mă tachinează, și o știm amândoi. Charlie mi-ar spune să închid ușa. Dar asta ar însemna să rămân din nou singur, treaz, privind întunericul.

– Tot ce vreau să zic e că trebuie să fiu atent.

– A, din cauza... nici măcar nu mi-a trecut prin minte... se fâstâcește ea, în cel mai dulce mod posibil. E unul dintre momentele acelea pe care n-ai cum să le pui în scenă. Bineînțeles că vreau să fii atent. De fapt... Chipul îi este luminat de un zâmbet jucăuș.

– Ce e?

– Ia-ți niște tenișI, spune ea, radiind deja. Am o idee.

– Vrei să ieșim undeva? Nu cred că e...

– Crede-mă, frumosule, o să-mi mulțumești pentru asta. Nimeni n-o să știe niciodată că am fost acolo.

Mai zice încă ceva, dar mie încă îmi răsună în urechi „frumosule".

– Ești sigură că nu e nici un pericol?

– Nu te-aș invita dacă n-aș fi, spune ea, brusc serioasă. Mai ales că suntem amândoi implicați.

Acestea sunt cuvintele care mă conving. Dacă voia să ne facă rău, Gallo și DeSanctis ar fi fost aici de ore bune. În loc de asta, am avut o zi întreagă de pace. De acum încolo, cu cât stă mai mult cu noi, cu atât se expune riscurilor. Nu-i pasă. Vrea să afle adevărul

în legătură cu tatăl ei. Ca şi noi. Îi las un bilețel fratelui meu, după care îi arunc o privire, să mă asigur că doarme.

– Nu-ți face griji, spune Gillian. Nici n-o să știe că ai lipsit.

Alergând de-a lungul docului, trebuie s-o felicit. Într-un oraş care se mândreşte cu expunerea sa, a găsit singurul loc tare unde nimeni nu te vede.

– Suficient de abandonat pentru tine? întreabă ea, în timp ce picioarele noastre duduie pe scândurile de lemn ale portului Miami Beach.

În jurul nostru, docurile sunt cufundate într-o tăcere mormântală. Pe mal se vede un paznic care-şi face turul de noapte, dar un salut prietenos din partea lui Gillian îl ține departe de noi.

– Vii des aici? întreb eu.

– Tu n-ai veni? răspunde Gillian, încetinind.

Nu sunt sigur ce vrea să spună – asta până când arată către mica barcă de pescuit, cu vopseaua scorojită de intemperii, care se agită lângă marginea docului. Abia dacă e suficient de mare pentru şase persoane, are banchetele acoperite cu perne uzate, pe care scrie Miami Dolphins, şi un parbriz cu o crăpătură strâmbă în centru. Cu o mişcare din picior, Gillian îşi aruncă sandalele în barcă.

– E a ta? întreb.

– Ultimul dar de la tata, spune ea cu mândrie. Chiar şi inginerii atei apreciază frumusețea pescuitului la apus.

În timp ce ea desface nodul frânghiei care ține barca lângă doc, eu nu-mi pot dezlipi ochii de brațele ei subțiri dansând şi lucind pline de grație în lumina lunii. Sar în barcă fără să ezit. Ea porneşte motorul şi apucă volanul într-o strânsoare blândă, dar sigură. Poate că nu e decât ora patru dimineața, dar tot sunt suficiente privelişti uimitoare pe mare.

Cotind brusc spre stânga, în timp ce ieşim din port ignorând indicatoarele „Nu deranjați", Gillian împinge maneta înainte, turează motorul şi ne proiectează într-un zbor nebun pe apă. Mişcarea

bruscă e de ajuns pentru a ne proiecta pe locurile noastre, dar ne prindem amândoi de bord şi ne luptăm să rămânem în picioare.

– Dacă nu te ridici peste nivelul parbrizului, nu poţi simţi gustul oceanului! strigă ea pentru a acoperi mugetul motorului.

Dau aprobator din cap şi simt cu vârful limbii aerul sărat de pe buzele mele. Când am început să lucrez la Greene, Lapidus m-a dus cu avionul particular la St. Bart's şi am ieşit în larg cu iahtul unuia dintre clienţii noştri. Am avut parte de degustare de vinuri, de masaj thailandez şi de serviciile permanente ale unor majordomi. A fost apă de ploaie pe lângă excursia de acum.

Graţie unui proiector de ceaţă aflat în partea din faţă a bărcii, putem vedea pe o rază de câţiva metri în întuneric, dar, cu luna ascunsă după nişte nori, e ca şi cum ai conduce pe un câmp pustiu. În depărtare, oceanul se pierde şi lumea întreagă se confundă în beznă. Nu se văd decât luminile paralele de poziţie, aflate în părţile bărcii – o balustradă naturală care ne conduce către ocean.

– Eşti pregătit să urci în autobuzul magic? strigă ea, când ajungem în larg.

Mă aştept să tureze motorul la maximum. În loc de asta, ea încetineşte. La capătul debarcaderului, face un ocol strâns la stânga şi opreşte motorul.

– Ce faci?

– O să vezi, mă tachinează, pornind cu mişcări repezi către partea din faţă a bărcii.

Suntem la vreo cincizeci de metri de mal, dar tot aud bufnetul slab al valurilor care se sparg de ţărm.

– Putem fi văzuţi? întreb eu, aruncând o privire piezişă către un turn de salvamar abia vizibil.

– Acum nu, spuse ea, închizând proiectorul de ceaţă. Întunericul ne învăluie rapid, înghiţindu-ne complet.

Căutând ceva sigur, ochii mei se aţintesc imediat către rozul electric, albastrul-deschis şi verdele crud al luminilor de la firmele hotelurilor în stil art deco înşirate de-a lungul arterei Ocean Drive. De la distanţa aceasta, par nişte lumini fluorescente de aterizare. Tot restul a dispărut.

– Eşti sigură că e înţelept ce facem?

Se aude un bufnet puternic în apă, iar partea din faţă a bărcii se smuceşte uşor. A coborât ancora.

– Gillian...

Trecând în spatele bărcii, ia pernele cu Miami Dolphins de pe banchetă, ridică panoul de lemn, lăsând la vedere un dulap. De acolo, scoate două costume de scafandru, măşti, labe...

– Ajută-mă un pic, strigă ea, luptându-se cu ceva mai greu.

Vin repede lângă ea şi o ajut să ridice un cilindru de metal din dulap. Apoi un altul. Rezervoare de oxigen.

– Încerci să-mi spui ceva? o întreb eu, încercând să-mi controlez tonul, nu cumva să creadă că mă simt intimidat.

Ea scoate o lanternă şi-i îndreaptă fasciculul către ochii mei.

– Credeam că eşti dispus să ai o mică aventură...

– Sunt, spun eu, protejându-mi ochii cu mâna. De-aia am şi venit cu barca aici.

– Nu, am venit cu barca pentru a ne scufunda. De-aici încolo începe aventura. Cu chipul îmbujorat de adrenalină, sprijină lanterna de banchetă şi se năpusteşte asupra echipamentului. Citeşte cu atenţie indicaţiile de pe cadrane, răsuceşte robineţi, descurcă nişte furtunuri... Să vezi ce frumos e, spune ea, cu vocea surescitată.

– Gillian...

– O să-ţi ascută simţurile – văz, atingere, auz – buum! – toate exagerate, ca şi cum ai sta în faţa unei boxe imense.

– Poate că ar trebui...

– Şi cea mai tare parte e că numai localnicii cunosc asta. Uită de hoarda de turişti care se holbează prin South Beach – asta e numai pentru băştinaşi. Uite, pune-ţi ăsta. Îmi aruncă un costum de scafandru, care mă nimereşte în piept.

Chiar dacă o să pierd puncte la capitolul impresie, e timpul să mă retrag.

– Gillian, nu am mai făcut scufundări.

– Nu-ţi face griji – o să fie bine.

– Dar nu e pericu...

Își desface fermoarul de la jeanși, lăsându-i să-i alunece până la glezne. Îi abandonează pe fundul bărcii, își desface nasturii de la bluză și o aruncă într-o parte.

– Relaxează-te, spune ea, purtând numai o pereche de chiloți albi de bumbac și un sutien transparent. O să te-nvăț eu.

Chiar deasupra elasticului de la chiloți, are un tatuaj micuț, în formă de fluture, mov-roșiatic. Nu-mi pot lua ochii de la el.

– Ai grijă, să nu orbești, mă tachinează ea, punându-și costumul de scafandru.

– Ți-am spus vreodată cât de mult îmi plac scufundările? întreb eu, holbându-mă în continuare la fluturaș.

Zâmbind larg, arată către pantalonii mei. Rămân în boxeri și îmi trag costumul de scufundări pe mine, care e mai strâmt decât mă așteptam. Mai ales în zona inghinală.

– Nu-ți face griji, îmi spune Gillian, văzându-mi expresia. O să se mai lase în apă.

– Eu sau costumul?

– Amândoi, sper eu.

Băgându-mi brațele în mânecile costumului, trebuie efectiv să alerg ca să o prind din urmă. În partea din spate a băncii, ridică ambele butelii de oxigen și le deschide pe fiecare.

– Acesta e regulatorul tău de presiune, spune ea, arătând către partea de sus a rezervorului, unde atașează un dispozitiv negru, de mici dimensiuni, din care pornesc patru furtunuri, care se încolăcesc în toate direcțiile. Și ăsta e mușchiul, adaugă ea, întinzându-mi furtunul mai scurt, din dreapta.

Urmându-i indicațiile, îl bag în gură și trag aer încet și prelung. Se aude un șuierat lent, ca al lui Darth Vader, în timp ce un jet rece de aer îmi năvălește pe gât și-mi pătrunde în plămâni.

– Exact... chiar așa, spune ea în timp ce eu expir și repet mișcarea. Relaxat, încet – ai un talent înnăscut.

E un compliment transparent, dar, cu aerul șuierând ascuțit pe furtun, îmi simt nivelul de testosteron scăzând.

– Celelalte furtunuri pentru ce sunt? întreb, oarecum agitat.

– Nu te concentra prea mult la detalii, spune ea în timp ce-mi închide fermoarul costumului şi mă bate uşor pe piept. Când eşti sub apă, există o singură lege fundamentală: să respiri mereu.

– Dar ce e cu regulatorul şi tuburile astea...

– Tot echipamentul funcţionează automat. Atâta timp cât respiri, menţine aerul în mişcare şi reglează presiunea. Apoi, e ca şofatul – nu trebuie să ştii cum funcţionează motorul, sistemul de aprindere şi toate celelalte – trebuie să ştii numai să conduci.

– Dar n-am mai condus până acum...

Fără să ia în seamă comentariul, îmi face semn să-mi ridic mâinile, îmi pune o centură groasă, de culoare galbenă, în jurul taliei şi o închide cu un dispozitiv ce pare a fi versiunea din plastic a sistemului de blocare a unei centuri de siguranţă dintr-un avion.

– Câte kilograme ai? întrebă ea, în timp ce umple buzunarele cu arici ale centurii cu greutăţi cubice din plumb.

– Vreo şaptezeci şi trei. De ce?

– Perfect, spune ea, închizând ultimul buzunar. O să te scufunzi ca un informator prins de mafie.

Refuzând să încetinească, trece prin spatele meu. Mă întorc, pentru a o urma, dar greutatea suplimentară din jurul taliei mele şi tangajul bărcii mă dezechilibrează uşor.

– Nu am nevoie de un permis pentru asta? întreb eu.

– Îţi plac foarte mult regulile, nu-i aşa? îmi răspunde ea, punându-şi centura cu greutăţi. Singurul lucru pe care-l înveţi la cursurile acelea e cum să nu intri în panică.

Spunând asta, îmi potriveşte braţele în găurile unei veste gonflabile de culoare roşie. De partea din spate a vestei este prinsă butelia de oxigen şi furtunurile sale tentaculare. Mă las în jos, ca să-i uşurez munca, iar ea îmi pune vesta pe umeri, care, din cauza celor cincisprezece kilograme, aproape că mă dărâmă pe spate. Dar Gillian e lângă mine, gata să mă prindă.

– Ascultă-mă pe mine, îmi promite ea, asigurându-se că vesta e bine fixată de corpul meu. Nu te-aş lua cu mine sub apă dacă n-ai fi în siguranţă.

– Şi cum e cu răul de adâncime? Nu vreau să ajung într-o cameră SF de decompresie.

– Nu ne scufundăm decât vreo şase metri. Riscul apare doar când treci de douăzeci de metri.

– Iar noi nu coborâm decât şase?

– Numai şase, repetă ea. Cel mult nouă. Lăsându-se pe vine, îşi pune propria vestă cu rezervorul de oxigen pe umeri. Nu mult mai mult decât lungimea bărcii. Când termină de fixat vesta, apucă unul dintre furtunuri şi apasă pe un buton din capăt. Se aude un şuierat ascuţit. Vesta se umple cu aer şi mi se strânge în jurul coastelor. Dacă toate celelalte cedează, ai chiar şi o vestă de salvare, subliniază ea, de parcă mi-ar fi teamă să nu cumva să mă înec în piscina pentru copii.

Umflându-şi propria vestă, ia o mască şi o lanternă, îşi pune labele de scafandru şi urcă pe platforma din spatele bărcii.

– Gillian, stai un pic...

Nici măcar nu se întoarce. Se aude un pleosc, iar barca se leagănă. Gillian dispare în întunericul apei, după care se iveşte din nou la suprafaţă.

– Aaaah, trebuie să simţi şi tu ce bine e! strigă ea.

– E caldă apa?

– E rece ca gheaţa! Parcă aş avea un iceberg în pantaloni! izbucneşte în hohote, ca şi cum ar fi cea mai distractivă petrecere a anului. Şi, cu cât o privesc mai mult, cu atât îmi dau seama că are dreptate. Hai odată! strigă ea. Trebuie măcar să intri. Dacă nu-ţi place, poţi să pluteşti la suprafaţă.

Nu e chiar corect, dar încerc să mi-o închipui pe Beth în aceeaşi postură. Ea nu suportă frigul. La ora asta? Nici măcar nu s-ar urca în barcă.

– Bravo! strigă Gillian când mă vede întinzând mâna după mască şi labele de înot. Să nu te deochi – urcă-te pe platformă şi sari!

Îmi pun masca pe faţă şi prind toate furtunurile în pumn, strângându-le neliniştit.

– Eşti sigură că ăsta e cel mai bun mod de a intra?

– Nici măcar Jacques Cousteau nu s-ar putea descurca mai bine – un pas mic pentru tine, un pas uriaş pentru...

Închizând ochii, sar şi mă prăbuşesc rapid. Greutatea suplimentară mă trimite direct în adânc, dar, graţie vestei, revin la suprafaţă. Temperatura mă izbeşte prima. Fără acţiunea soarelui asupra apei... chiar şi cu costumul pe mine... icebergul din pantaloni e chiar o imagine fidelă.

– Destul de rece pentru tine? întreabă Gillian.

– Nu, e numai bună – îmi place când nu pot – *deloc-deloc* – să-mi simt penisul.

E o glumă simpluţă, dar ea ştie că nu tremur numai din cauza frigului. Apa e neagră şi pustie, masca îmi stă lipită strâns de faţă şi-n urechi îmi răsună coloana sonoră a filmului *Fălci*.

– Eşti gata să coborâm? întreabă ea.

– Chiar acum?

Privindu-mă cu atenţie prin vizorul măştii, înaintează şi mă prinde de umeri.

– O să te descurci de minune – sunt sigură.

– Eşti...?

– Sunt sigură, îmi promite ea.

În timp ce ea se întoarce la locul ei, întind mâna peste umărul drept şi apuc furtunul cu muştiuc.

– Tot ce trebuie să fac e să respir prin ăsta?

– La asta se rezumă tot manualul de folosire. Respiră, respiră şi iar respiră. De fapt, ce-ar fi să faci o tură prin vecinătate...

Ca şi înainte, îmi strecor muştiucul între dinţi, iar Darth Vader se întoarce. După trei sau patru guri de aer, Gillian îmi face semn în jos, către apă. Muşcând puternic picioruşele de plastic care ţin muştiucul fix, mă aplec şi îmi scufund faţa.

Mă opresc puţin înainte să respir din nou, dar creierul meu se întoarce la scurta lecţie a lui Gillian. „Respiră, respiră, respiră." Relaxându-mi plămânii, trag o gură de aer... şi-l dau repede afară. Un şuvoi de bule mititele ţâşneşte din regulator. În continuare, fiecare respiraţie e scurtă şi precaută, dar merge.

Gillian mă bate cu putere pe umăr. Ridicându-mi capul, îmi scot muştiucul din gură.

– Eşti gata să iei notiţe? mă provoacă ea.

Dau afirmativ din cap, sperând că asta o va face să încetinească un pic. Dar are un efect contrar.

– Bine, atunci uite care ar fi trucurile. În primul rând, dacă îţi pierzi simţul orientării, urmezi bulele – ele te vor duce mereu la suprafaţă.

– Mă iau după bule. Bine.

– În al doilea rând, pe măsură ce coborâm, nu uita să-ţi mai pocneşti urechile – nu vrei să te alegi cu un timpan spart.

Mă ţin de nas şi încerc să văd dacă pot.

– Şi, în al treilea – care e şi cel mai important – pe măsură ce urci înapoi la suprafaţă, nu uita să respiri. O să fii tentat să-ţi ţii respiraţia, dar trebuie să te împotriveşti instinctului.

– Cum adică?

– E un instinct specific oamenilor. Eşti sub apă... începi să intri în panică. Primul lucru pe care-l vei face – garantat – e să-ţi ţii respiraţia. Dar, dacă urci la suprafaţă echipat aşa – şi nu respiri constant – plămânii îţi vor exploda ca un balon. Rearanjându-şi masca, mă cercetează rapid. Pregătit?

Din nou, dau afirmativ din cap – dar mintea mea e concentrată asupra unei singure imagini. Plămânii mei explodând ca un balon. Sub valuri, încep să dau din picioare ca să mă depărtez.

– Ce e? mă întreabă ea. Te-ai speriat?

– Vrei să spui că n-am de ce?

– Eu nu vreau să-ţi spun nimic. Dacă vrei să te retragi, e alegerea ta.

– Nu e vorba de retragere aici...

– Zău? mă întrerupe ea, iritată. Atunci de ce te porţi dintr-odată ca primul şobolan care vrea să sară de pe corabie?

Întrebarea mi se înfige ca un burghiu în piept. Nu i-am mai auzit niciodată acest ton.

– Uite ce e, îi spun eu. Mă străduiesc cât pot de mult. Oricine altcineva te-ar fi lăsat să te scufunzi singură.

– Da, sunt convinsă...

– Crezi că glumesc? Dă-mi numele unei alte persoane care şi-ar pune costum de scafandru, ar sări în apa rece ca gheaţa şi şi-ar risca viaţa pentru ceva fiori la patru dimineaţa?

– Fratele tău, contraatacă ea, privindu-mă fix în ochi, ca să-şi atingă ţinta.

Înainte de a putea reacţiona, îşi pune muştiucul în gură şi apucă furtunul aflat pe umărul ei drept. Ridicându-l deasupra capului, apasă pe butonul de la capăt. Şuieratul aerului sfâşie tăcerea. Pe măsură ce vesta i se desumflă, ea începe să se scufunde încet.

Îmi bag şi eu muştiucul în gură, ridic furtunul şi apăs cu degetul pe buton. Vesta îmi eliberează coastele din strânsoare. Apa îmi ajunge deja până la bărbie.

– N-o să-ţi pară rău, Oliver, strigă ea, scoţându-şi muştiucul pentru o ultimă gură de aer proaspăt. Şi, tocmai când se pregătea să se scufunde, adaugă: O să-mi mulţumeşti mai târziu.

Dau neîncrezător din cap, prefăcându-mă a nu lua în seamă entuziasmul ei subit. Dar, în timp ce mă scufund – pe când apa întunecată îmi linge obrajii şi-mi năvăleşte în urechi – mă izbeşte deodată ideea că nu i-am spus niciodată că numele meu adevărat este Oliver.

47

La ora trei dimineaţa, cu maşina blocând accesul la hidrantul din faţa clădirii unde locuia Maggie Caruso, Joey îşi promise că nu avea să adoarmă. La trei şi jumătate, îşi deschise geamul, astfel încât frigul să o ţină trează. Pe la patru, capul i se lăsă pe umăr. Pe la patru şi jumătate, ajunsese să se sprijine de tetieră. Apoi, exact la cinci şi zece, un sunet ascuţit şi puternic o făcu să se trezească tresărind.

Clipi ca să se dezmeticească, apoi localiză sunetul ca venind dinspre ecranul luminat al monitorului. Triunghiul albastru-intens se deplasa din nou pe harta digitală, de-a lungul autostrăzii West Side. Luă laptopul în poală, urmări cum maşina lui Gallo îşi croia drum către marginea oraşului. Era ca un joc video primitiv, pe care nu-l putea controla. La început, crezuse că se întorceau în Brooklyn, dar, când trecură pe lângă intrarea către pod şi o luară pe FDR Drive, simţi o căldură dogoritoare în ceafă. Nu erau decât prea puţine locuri deschise atât de târziu. Sau atât de devreme. „Aah, nu-mi spune că..."

Triunghiul mititel coti pe 59th Street Bridge, iar, când Joey îl văzu îndreptându-se către Grand Central Parkway, răsuci cheia în contact şi porni. În partea de sus a hărţii digitale, triunghiul albastru coti chiar spre el. Cea mai populară destinaţie din Queens, la ora cinci dimineaţa: aeroportul La Guardia.

48

Scufundându-mă sub valuri, plutesc ca un astronaut şi mă având în întuneric. Bulele de aer se ridică în jurul meu, lovindu-se de partea din faţă a măştii mele. Îmi înalţ capul către singura sursă de lumină, dar, cu cât mă prăbuşesc mai mult, cu atât lumina scade mai rapid. Verdele apei devine indigo, după care devine un nor negru ca smoala. „Respiră, pur şi simplu respiră", îmi spun în timp ce mă chinui să trag o gură de aer prin muştiuc. Trag din nou aer în piept, iar sunetul seamănă cu cel al unui aparat de respiraţie artificială. Fără valuri, fără vânt, fără nici un zgomot de fundal. Numai ecoul gâlgâitor al propriei respiraţii. Şi glasul lui Gillian rostindu-mi numele.

„Nici să nu te gândeşti la asta – nu acum." Dar unele lucruri nu pot fi ignorate. Probabil că l-a auzit pe Charlie strigându-mă aşa. Mi-a zis numele de cel puţin şase ori în garaj. Luptându-mă să-mi păstrez calmul, mă uit în jur ca să mă liniştesc, dar totul – în toate direcţiile – este întunecat. Mă apuc de nas ca să-mi pocnesc urechile şi un val de peşti mititei, fluorescenţi, trec rapid prin faţa ochilor mei. Mă dau spre stânga, iar ei se fac nevăzuţi. Din nou, negru. E ca şi cum aş înota prin cerneală. Şi apoi – o sabie cu laser de culoare albă străpunge întunericul. Lanterna lui Gillian. O îndreaptă către mine, apoi către ea. A fost lângă mine în tot acest timp.

„Hai", îmi face semn să o urmez. Ezit, dar îmi dau seama rapid că ea are singura sursă de lumină. Şi-apoi, după ce-a zis despre Charlie – în nici un caz n-o să-i dau satisfacţie.

Dă din picioare, iar labele de înotător biciuiesc apa. Felul în care se mişcă – modul graţios în care-şi întinde braţele – e asemănător cu zborul. În urma ei, mă străduiesc să ţin pasul, agitându-mi braţele într-un bras violent. E mai greu decât am crezut. Pentru fiecare zece-cincisprezece centimetri de înaintare, curentul subacvatic pare să mă împingă înapoi. Gillian aruncă o privire peste umăr să verifice dacă o urmez, după care prinde viteză rapid. Indiferent ce-o fi lucrul pe care vrea să mi-l arate, îmi dau seama că ne apropiem.

Înotând înainte, întinde mâna cu lanterna, al cărei fascicul se fixează de un perete bej. Apoi observ felul în care bulele de aer îi alunecă de-a lungul spatelui. Nu e un zid. E nisipul. Am ajuns la fund.

Instinctiv, mă întorc într-o poziţie verticală. Respiraţia mi se precipită; nu sunt sigur de ce. Privesc spre dreapta, dar masca îmi blochează vederea periferică. Îmi întorc capul în ambele părţi. Nu e nimic de văzut. Nu e nimeni aici. Asta până ce simt ceva încolăcindu-se pe partea stângă a gâtului meu.

Smucindu-mă brusc, mă rotesc şi îl prind de gât. În faţa mea, Gillian se întoarce şi îndreaptă lanterna spre mine. Uite-l. Atacatorul meu: furtunul neînsufleţit al vestei care pluteşte în mod normal pe lângă mine în timp ce eu înot. Atacat de propriul tentacul.

„Eşti în regulă?" mă întreabă prin semne Gillian, punându-şi batjocoritor mâna în şold.

Plutind neajutorat, mă mulţumesc să dau afirmativ din cap.

Încă o dată, ea se scufundă spre marea de întuneric. Încă o dată, pornesc pe urmele ei.

Ţine fasciculul de lumină al lanternei îndreptat către fund, măturând cu el suprafaţa, dar nu vedem decât nişte plante verzi unduitoare, cochilii goale şi ceva care seamănă cu o capcană ruginită de homari, abandonată. Întorcându-se cu partea dreaptă în sus, Gillian mişcă din picioare, iar o sferă de particule de nisip se învârteşte în jurul ei.

„Nu mai e mult", îmi face semn, apropiindu-şi arătătorul la câţiva centimetri de degetul mare. Expiră o cantitate uriaşă de aer,

iar bulele se ridică printre noi. Văzând panta pe care o are fundul oceanului, se scufundă şi mai mult. În timp ce eu înot în urma ei, Gillian înaintează din ce în ce mai mult. De unde privesc eu – ţinând lanterna la piept – conturul corpului ei străluceşte, având o aură licăritoare. E ca şi cum aş alerga după un licurici într-o pădure subacvatică.

Un zid negru convex se înalţă din nisip şi ajunge chiar deasupra capetelor noastre. În stânga, continuă dincolo de raza de acţiune a lanternei. Lăsându-şi mâna să alunece pe suprafaţa ciobită de metal, Gillian înoată înspre dreapta şi ia repede colţul. Deasupra cârmei rupte şi a locului unde ar fi trebuit să fie elicea, descifrez cuvintele *Mon Dieu II – Les Cayes, Haiti,* scrise perpendicular pe direcţia fundului oceanului. Chiar dacă e întoarsă pe o parte, n-ai cum să nu-ţi dai seama că e o navă scufundată.

În momentul în care o văd, repiraţia începe din nou să mi se precipite. E ca şi cum aş sta în faţa unei case abandonate. Oricât de tentant ar fi, nu există nici un motiv de a intra. Evident, Gillian vede lucrurile altfel. Fără să irosească vreo secundă, înoată până la puntea din spate, lăsându-mă într-un nor de bule. Până când o ajung din urmă, ea face deja cercetări – plimbând razele împrăştiate de lanternă de-a lungul punţii uşor putrezite. Se vede nişte muşchi verzui, dar nu mult – nu e aici de multă vreme.

Chiar deasupra noastră, o strălucire argintie îmi atrage atenţia. La început, presupun că e balustrada metalică din jurul punţii, dar, când Gillian ridică lanterna, îmi dau seama că aceasta e doar o parte. Fixat pe punte şi perpendicular faţă de sol, un automat de Coca-Cola, alb cu roşu, stă cu uşa deschisă deasupra capetelor noastre. Toate cutiile din interior au dispărut. E clar – nava ruginită s-a lovit de o stâncă şi a fost curăţată de tot ce era de valoare. Haitienii fură băuturi răcoritoare de la noi; noi le furăm înapoi. Numai în Miami e posibil aşa ceva.

Mă întorc să-i împărtăşesc gluma lui Gillian, dar, spre surprinderea mea, nu zăresc decât lanterna – pe fundul oceanului, îndreptată către automatul de Coca-Cola. Dezorientat, mă uit după navă.

Nu e nimeni. Deasupra capului meu, uşa aparatului continuă să se legene în bătaia curentului.

– 'Illian...? rostesc eu în şoaptă, prin muştiuc, deşi sunt conştient că nu mă poate auzi.

Întorcându-mă, îmi mişc capul în toate direcţiile. Un val rece de apă mă loveşte în piept. Nu înţeleg. Gillian a dispărut.

Aplecându-mă, iau lanterna şi o învârt, pe plan orizontal. În faţa mea, un şuvoi de bule duc direct către cabina cu două niveluri a vasului. Uşa a fost smulsă din ţâţâni, iar geamurile au fost luate din hublouri, dar pot vedea chiar şi de aici ce întuneric e acolo. Scutur din cap. În nici un caz nu intru acolo.

Un minut mai târziu, dâra de bule a dispărut de mult. Şi Gillian tot n-a apărut. Îndrept lanterna către intrarea cabinei. Nici o mişcare. Nici o bulă de aer. Încet, mă apropii înot, rememorând fiecare scenă de groază din filmele pe care le-am văzut vreodată. Ajuns la uşă, lovesc lanterna de carena de metal. Se izbeşte cu putere, dând naştere unei vibraţii joase. N-are cum să nu o simtă. Asta dacă nu cumva se blocase undeva... sau are nevoie de ajutor.

Îmi mişc labele de scafandru şi alunec prin cadrul uşii. Lumina sare de colo-colo, dar mi-e totuşi greu să mă orientez. E o cambuză mică – suficient de mare pentru patru persoane – iar chiuveta, plita şi chiar blaturile sunt toate într-o parte. În colţ, o scară care, în mod normal, ar duce la cel de-al doilea nivel, stă acum pe orizontală. Aceeaşi situaţie cu scările care fac legătura cu compartimentul de marfă de jos. Tavanul e în dreapta; podeaua în stânga. Când ridic privirea, văd două dulăpioare de lemn ale căror uşi se balansează ca cea a automatului de Coca-Cola. Între ele e un hublou deschis. Lipsa de gravitaţie îşi face efectul brusc, iar încăperea începe să se învârtă în jurul meu.

Încerc din răsputeri să urmăresc direcţia în care dispar bulele, dar spaţiul închis mă paralizează. Pereţii se unduiesc, de parcă ar fi făcuţi din mercur. E ca şi cum aş privi printr-un strat de sticlă topită. Stomacul mi se întoarce, iar gustul vomei mă înşfacă de gât. „O, Doamne – dacă vomit în furtunul cu aer..." Cu mişcări nebuneşti, mă întorc spre stânga, căutând uşa. În loc de asta, mă trezesc

față în față cu linoleumul de pe podea. N-are nici o logică. Mă răsucesc, dar nimic nu-mi pare cunoscut. Întreaga lume se descompune în fragmente mici, în timp ce vertijul se instalează nestingherit. Îmi petrec brațele în jurul pieptului, gâfâind ca un câine turbat. Pot să jur, camera se face din ce în ce mai mică. Și mai întunecată. Totul – în toate direcțiile – devine gri.

O împunsătură puternică mă înghiontește în spate și două brațe se fixează în jurul pieptului meu. Ne răsturnăm lateral, și nu mai sunt sigur în ce direcție e suprafața apei. Forța impactului îmi proiectează lanterna din mână, iar aceasta se rostogolește cu încetinitorul către fund. În cădere, luminează întreaga încăpere, de parcă aceasta s-ar fi transformat într-o discotecă. Luptându-mă să mă eliberez, mă întorc și dau nas în nas cu Gillian. Abia dacă o pot zări prin norul de bule. Brațele i se agită frenetic, apucându-se și trăgând de partea inferioară a vestei mele. E singurul lucru care-mi asigură aer. De ce încearcă să-l deconecteze? Intrând în panică, o apuc de încheieturi. Ea își înfige unghiile în carnea mea. Refuzând să se dea bătută, se năpustește din nou asupra mea, zgâriindu-mă furioasă. Dar, de data aceasta, apuc să o privesc în ochi.

„Te rog... ai încredere în mine", mă imploră ea din priviri.

Cu o mișcare disperată, își înfige mâna spre mine. Un cârlig de plastic se desface, iar centura mea cu greutăți îmi cade de la brâu. Ca prin ceață, Gilliam mă apucă de reverele vestei și mă împinge în spate. Urmându-i privirea, arunc o privire în sus – și, chiar când zăresc hubloul deschis – îmi dă drumul. Fără centură, mă ridic ca un dop de plută cu înfățișare omenească. Mă mai trage o dată, ca să se asigure că nu mă lovesc de perete la ieșire, dar, după asta, am cale liberă către suprafață.

Înotând cu mișcări frenetice pentru a mă prinde din urmă, Gillian îmi face semn către gură, amintindu-mi să respir. Expir o cantitate uriașă de aer și privesc în sus, prin apă. Negrul devine indigo, care se transformă în verde marin. Gillian mă apucă de mână, pentru a se asigura că nu mă ridic prea repede. „N-o da în bară chiar acum, Oliver. Respiră, respiră, respiră."

Ieşim la suprafaţă, iar aerul rece al nopţii mă loveşte violent peste faţă. Lângă mine, Gillian îşi umflă deja vesta.

– Eşti bine? Poţi să respiri? întreabă ea, înnebunită în timp ce înoată spre mine. Ţinându-mă la suprafaţă, apasă butonul de la tubul vestei mele, iar aceasta începe să şuiere. Îmi îmbrăţişează coastele şi îmi apasă pe stomac. În momentul acesta, încep să icnesc în gol, dar nu vomit. E mai bine aşa? Eşti în regulă? întreabă ea din nou.

Plutind în apă, abia dacă aud întrebarea. Încet, culorile pe care le văd încep să prindă contur.

– D-de ce m-ai lăsat singur? o întreb.

– Unde?

– Pe vas – m-am întors şi tu dispăruseşi.

– Am crezut că m-ai văzut – ţi-am făcut cu mâna...

– Bine, atunci de ce nu m-ai luat cu tine?

– Exact din acelaşi motiv pentru care a trebuit să te scot de acolo – una e să te scufunzi – şi cu totul alta să te strecori *printr-o* epavă... dezorientarea... nu trebuie încercat la prima coborâre în adânc.

– Şi chiar ăsta e motivul?

– Ce alt motiv ar putea...? Ochii i se măresc, de parcă i-aş fi înfipt un pumnal între coaste. Crezi că... Nu te-aş părăsi niciodată... Nu aş părăsi pe nimeni aşa.

Rostind cuvintele, vocea pare că i se frânge. E ca şi cum nu poate înţelege. Dându-mi drumul, pluteşte încet mai încolo.

– Gillian...

– Niciodată nu ţi-aş face rău...

– Nu zic că ai face-o, numai că... atunci, când mi-ai rostit numele adevărat...

– În casă – fratele tău te-a strigat aşa.

– Mi-am închipuit... dar, când m-am întors – când am văzut că dispăruseşi – m-am speriat, pur şi simplu.

– Dar să crezi că aş... Doamne! Aici... aici veneam înainte de a picta... în copilărie – chiar şi acum – aici mă simt ca acasă. Dacă ştiam că nu ai încredere în mine, nu... nu te-aş fi invitat niciodată aici.

Întinzându-mă prin apă, o prind de umărul vestei.

– Gillian, dacă n-aş fi avut încredere în tine, n-aş fi venit.

Ea mă fixează cu o privire pătrunzătoare, cântărind fiecare cuvinţel.

– Vorbesc serios, adaug eu repede. N-aş fi aici dacă...

Mâna ei porneşte ca o săgeată, mă prinde de ceafă şi mă trage aproape, cuprinzându-mă într-un sărut uşor şi catifelat. Gustul sărat al limbii ei mă înţeapă în cel mai plăcut mod cu putinţă. Sub apă, degetele ei desfac fermoarul de pe pieptul meu.

Lăsându-ne purtaţi de apă, vântul e rece, e complet întuneric şi o să fie al naibii de greu să ajungem înot până la barcă. Dar, acum, cu luminile de pe mal în spate, nu fac altceva decât să savurez sărutul.

49

– Te rog, spune-mi că nu vorbeşti serios, imploră Joey în microfonul telefonului mobil în timp ce maşina ei lua curba către parcarea USAir.

– În câte moduri vrei să ţi-o spun? întrebă Debbie. Ca operatoare la serviciul de vânzare bilete, Debbie era obişnuită să aibă de-a face cu clienţi irascibili. Dar, fiind cea mai veche prietenă a lui Joey, de pe vremea liceului, ştia că acest client nu putea fi ignorat şi trimis la coadă. S-au blocat calculatoarele – tot sistemul e la pământ. Nu mă mai bate la cap. O să fie repus în funcţiune în zece minute.

– Dar nu am zece minute la dispoziţie, spuse Joey, în timp ce oprea cu scrâşnet de cauciucuri într-un loc liber. Am nevoie acum.

– Da, păi, şi eu am nevoie de un sutien push-up care să facă minuni şi un soţ care să-şi aducă aminte să mă facă să mă topesc de plăcere în pat, dar uneori trebuie să te mulţumeşti cu ce ai.

– Dar prin sistemul de loialitate? Nu poţi să-i urmăreşti de acolo?

– Joey, computerele nu răspund la comenzi – totul e în acelaşi sistem. Şi-apoi, de unde ştii că au plecat cu USAir?

– Tu din ce alt motiv ţi-ai lăsa maşina în parcarea de la USAir? întrebă Joey, oprind motorul.

Aruncând o ultimă privire la triunghiul albastru de pe ecranul electronic, coborî, îşi miji ochii spre soarele care abia răsărea şi cercetă febril parcarea aglomerată. Potrivit sistemului de poziţionare, maşina ar trebui să fie chiar...

Acolo.

În colţ... aproape de terminal – Fordul bleumarin de la guvern pe care-l conducea Gallo – parcat ilegal într-un loc pentru persoane cu handicap.

– Rahat, spuse Joey în şoaptă, în timp ce-şi scotea bagajele din portbagaj.

Trusa de echipament sub un braţ; geanta de voiaj sub celălalt. Cu casca atârnându-i în continuare din ureche, începu să alerge, abia ţinându-şi echilibrul, către terminal. Traversând aleea dintre maşinile parcate, tăie calea a două taxiuri care o claxonară violent.

– Dar dacă încerci să cauţi bilete eliberate pentru guvern? Sau pe lista de pasageri? îi spuse lui Debbie. Nu aşa ai aflat lângă cine stătea în avion idiotul acela de soţ al Marthei?

– În câte moduri diferite să ţi-o spun? Toate sunt pe acelaşi...

– Dar lista LEO[1]? întrebă Joey, referindu-se la lista companiei aeriene privind agenţii guvernamentali. Nu trebuie să completeze nişte formulare speciale dacă vor să-şi ia armele cu ei în avion?

Preţ de câteva secunde, de cealaltă parte a legăturii telefonice se lăsă tăcerea.

– Ştii ceva... începu Debbie. Aşteaptă o secundă. Să dau un telefon la poartă...

Intrând în forţă prin uşile automate şi ignorând caruselul de la biroul de predare a bagajelor, Joey coti brusc la dreapta şi porni pe scările rulante, urcând câte două trepte deodată. Ajungând sus, aruncă o privire către mulţimea de pasageri aflaţi în faţa ghişeelor de bilete. Un om de afaceri cu costumul şifonat, un licean într-un tricou prea mare pentru el, o bătrânică îmbrăcată cu o helancă galben-pal – dar nimeni care să semene cu Gallo sau DeSanctis.

– Ai face bine să-i mulţumeşti Domnului pentru sistemul birocratic, ciripi o voce familiară în urechea ei.

– l-ai găsit? o întrebă Joey.

– Crede-mă, uneori am impresia că unele din chestiile astea au fost inventate de CIA ca să ne poată localiza...

– Şi... ce-ai...?

[1] Law Enforcement Officers

– Potrivit documentelor noastre, agentul James Gallo şi agentul Paul DeSanctis tocmai s-au înscris pe lista noastră LEO, pentru zborul de la 6.27 a.m. către Miami.

Joey îşi privi cadranul ceasului de la mână. Şase şi treizeci şi unu de minute.

– Au...?

– Plecat.

– Când e următorul...?

– Într-o oră şi jumătate. Le-am spus deja să-ţi rezerve un loc de îndată ce sistemul va fi operaţional.

Joey aruncă o privire pe tabela cu zborurile. „Miami – Zborul 412 – Decolat."

– Cum dracu' am putut să-i pierd?

– Nu începe să plângi acum, spuse Debbie. Au doar un avans, atâta tot.

50

– La ce etaj? întreabă Charlie, joi dimineaţa, când intrăm în cabina ascensorului.

– Şase, răspund eu, iar el apasă pe buton.

Îmi îndrept cravata; Charlie îşi linge palma şi-şi aranjează părul blond. Dacă e să ne reluăm rolul de bancheri, trebuie să şi arătăm corespunzător. Lângă noi, Gillian face acelaşi lucru, netezindu-şi fusta lungă, înflorată. Când termină cu asta, îmi aruncă o privire. Lăsându-mi ochii să zăbovească asupra picioarelor ei, mă simt incapabil să nu o fixez – asta până ce observ că Charlie mă supraveghează. Îmi schimb direcţia privirii, studiind podeaua; el dă neîncrezător din cap. N-ai cum să-ţi păcăleşti fratele mai mic.

Ascensorul se opreşte cu o smucitură, iar uşile se deschid fără zgomot. Pe peretele holului se vede o inscripţie discretă (pentru Miami) şi elegantă, argintiu cu auriu: în formă de stea, dar cu un cerc în fiecare colţ. Literele argintii de dedesubt ne anunţă că am ajuns la destinaţie: Five Points Capital – firma cu care Duckworth şi-a încheiat contractul.

Gillian îşi desprinde mâna de balustrada de alamă a ascensorului şi iese din cabină. Înainte de a putea să o urmez, Charlie mă apucă de braţ.

– I-ai gustat din bunătăţi, nu-i aşa? mă întreabă el în şoaptă.

– Ce tot zici acolo? întreb eu iritat, ieşind din lift.

– Asta e tot ce poţi? Te enervezi, dar nu negi?

De data aceasta, nu-i răspund.

– Când? Azi-noapte? Azi-dimineaţă, când aţi fost să cumpăraţi haine?

Retrăgându-mă din strânsoarea lui, o iau la stânga şi mă îndrept către uşile de sticlă ale zonei de primire. Charlie e chiar în urma mea. Nu e nevoie să spună nimic. De acum încolo, n-o să mă scape din ochi.

– Eşti sigur că eşti pregătit? întreabă Gillian, interpretând expresia de pe faţa mea drept frică.

– Sunt bine, spun eu, ţinându-mi ochii aţintiţi asupra lui Charlie.

Dar, când trag aer în piept, realitatea mă izbeşte. Iar el observă numaidecât acest lucru. Una e să dai un telefon şi să programezi o întâlnire, şi cu totul alta să şi reuşeşti ce ţi-ai propus.

În dreapta uşilor, o inscripţie cu litere mărunte ne sfătuieşte: „Sunaţi pentru a fi primit". Dar ceea ce ne atrage atenţia este obiectul de deasupra inscripţiei – un panou gri cu taste, asemănător cu cel de la bancă. Totuşi, lângă taste, e un spaţiu suficient de mare pentru a-ţi pune amprenta degetului mare. Evident, e vorba de un sistem de identificare biometrică.

Apăs pe butonul soneriei, iar Charlie ridică dintr-o sprânceană.

– Sistem de recunoaştere a amprentei? întreabă el. Cineva se ia prea în serios aici.

O recepţionistă cu păr şaten tapat îşi ridică privirea către noi şi ne permite accesul apăsând pe un buton. Charlie e primul, adevărat ambasador al zâmbetelor. Fiecare mahăr are nevoie de un asistent.

– Bună ziua, am sunat azi-dimineaţă... spune el, copiindu-mi tonul de relaţii cu clienţii şi arătând înspre mine. De la Banca Greene – domnul Henry Lapidus are programată o întrevedere cu domnul Katkin.

– Bineînţeles, spune ea, salutându-mă printr-o mişcare din cap. O să-l anunţ că aţi sosit, domnule Lapidus.

Auzind-o pronunţând numele Lapidus, Charlie scrâşneşte din dinţi. „Eşti sigur că e bine aşa?" mă întreabă el, din priviri.

„Ai încredere în mine", insist eu. În ultimii patru ani, am însoţit o groază de clienţi în turneul de circ al investiţiei de capital.

Şi, chiar şi în Florida, e nevoie de un nume important ca să ţi se deschidă uşa unui om important.

Jucându-se cu cravata pe care o împrumutase din dulapul lui Duckworth, Charlie stă rezemat de spătarul canapelei crem. În momentul în care Gillian se aşază lângă el, se ridică şi începe să se plimbe de colo-colo. Mă uit urât la el, dar lui nu-i pasă. Fără să mă ia în seamă, se preface a privi panorama oferită de ferestrele enorme asupra Brickell Avenue.

– Domnule Lapidus, puteţi să vă treceţi numele în registru? mă roagă recepţionista.

Îmi arată către un pupitru de lângă biroul ei, pe care se află un sistem computerizat. Pe ecran, văd un spaţiu gol unde trebuie să-mi completez numele. Scriu, folosind tastatura, „Henry Lapidus", după care apăs pe Introducere. În spatele recepţionistei, o imprimantă sofisticată începe să zumzăie şi scuipă un ecuson. „Henry Lapidus – Vizitator". Dar, spre deosebire de ecusoanele normale eliberate vizitatorilor, partea din faţă are o suprafaţă plastifiată, aproape translucidă. Înclinându-l spre dreapta, văd că apare scris „Expirat", cu caractere de un roşu abia sesizabil.

– Din ce e făcut? întreb eu, trecându-mi degetul mare pe suprafaţa alunecoasă a permisului de acces.

– Nu-i aşa că-s grozave? ciripeşte recepţionista. După opt ore, cerneala de pe faţă se dizolvă, iar literele care formează „Expirat" devin roşu-intens.

Dau din cap, impresionat.

– Văd că luaţi securitatea în serios, nu-i aşa? adaugă Charlie.

– N-avem de ales, răspunde femeia cu un hohot de râs. Adică... având în vedere cine sunt asociaţii noştri...

– Exact, spune Charlie, râzând şi el forţat.

– Absolut, mă declar eu de acord.

O privim fix pe femeie. Ea ne întoarce privirea. N-avem nici cea mai vagă idee.

– Şi... cum e să lucraţi cu ei? întreabă Charlie, căutând să afle detalii.

– Sincer? Nu e chiar aşa greu. Credeam că vor veni în costume închise la culoare şi cu ochelari la ochi – dar sunt oameni ca oricare, îşi pun cămaşa la fel ca noi, numai că poartă armă şi toc de umăr.

Charlie îmi aruncă o privire; eu o fixez pe Gillian.

– Singura diferenţă e că acum avem şi noi cămăşi guvernamentale, adaugă ea râzând.

Îngheţ instantaneu.

– Faceţi parte din forţele guvernamentale?

– Nu direct, dar... Întrerupându-şi propoziţia, adaugă: O, îmi pare rău – credeam că ştiţi. E menţionat în toate apariţiile noastre în presă... Îmi întinde un dosar de presă, cu coperte verzi.

Îl deschid, iar Charlie şi Gillian încep să citească peste umărul meu. E chiar acolo, pe prima pagină: „Bine aţi venit la Five Points Capital, fondul de investiţii al Serviciului Secret al Statelor Unite".

În spatele nostru, se deschide o uşă.

– Domnul Lapidus? întreabă o voce de bariton. Ne întoarcem şi dăm cu ochii de un bărbat înalt, cu umeri largi de militar şi antebraţe groase, care-mi întinde mâna. Ceasul de la încheietura lui e din aur, potrivit pentru un preşedinte. Brandt Katkin, se prezintă el. Vă rog... intraţi.

51

– Serviciul Secret. Marta la telefon.

– Bună, Marta, spuse calm Quincy în microfonul telefonului setat pe difuzor. Aş vrea să vorbesc cu agentul Jim Gallo...

– O secundă, vă fac legătura cu un superi...

– Nu vreau să-mi faci legătura cu altcineva – deja mi s-a făcut legătura de două ori până să vorbesc cu tine.

Aşezat la birou, cu mâinile împreunate strâns pe suprafaţa acestuia, Quincy era hotărât să-şi păstreze calmul. După întâlnirea de aseară cu asociaţii... se ţipase suficient. Se lansaseră chiar şi ameninţări. Totuşi, acum – acum era momentul să fie calm.

– Superiorul cu care am vorbit m-a transferat din nou către căsuţa vocală a agentului Gallo. Asta nu mă ajută cu nimic, îi explică el femeii. Ai putea, te rog, să-l găseşti ca să vorbesc cu el? E vorba de o urgenţă.

– E cineva în pericol fizic imediat, domnule?

– Nu, dar...

– Atunci agentul Gallo vă va contacta de îndată ce se va întoarce.

Fixând mai furios telefonul, Quincy începu să bată darabana pe suprafaţa bolului cu caramele aflat pe colţul biroului. Dulciurile erau numai pentru clienţi. Îi făcea pe bărbaţii în toată firea să se simtă ca nişte băieţei. Dincolo de bolul de cristal – prin geamul de la uşă – Quincy aruncă o privire către mulţimea de oameni care roiau de colo-colo pe culoarele etajului şase. În celălalt capăt al holului, uşa de la biroul lui Lapidus se deschise brusc, iar partenerul său ieşi în grabă.

Dacă Lapidus mergea atât de repede însemna că nu putea avea decât o singură destinație.

– Drăguță, nu înțelegi, insistă Quincy. Trebuie să iau legătura cu agentul Gallo. *Acum.*

– Îmi pare rău, domnule – superiorul meu v-a transferat înapoi aici, iar agentul Gallo nu se află în biroul său.

– Evident că nu e în birou. Tocmai de aceea vreau să aflu unde e.

– Chiar și așa, domnule, nu vă putem divulga această informație.

– Dar ar trebui să...

– Îmi pare rău, domnule, nu vă pot ajuta.

– Dar...

– Îmi pare rău, domnule. O zi bună.

Se auzi un declic pe fir și un ciocănit la ușă. În timp ce Lapidus intra, Quincy își ținu în continuare receptorul la ureche.

– Da... nu... nu-ți face griji – totul e în regulă, spuse Quincy în receptor. Bine... Mulțumesc, Jim... Vorbim mai târziu.

– Ai dat de Gallo? întrebă Lapidus, când Quincy puse receptorul în furcă.

– Cere și ți se va da.

– Și... ce-a spus? întrebă Lapidus.

– Mai nimic, de fapt – n-a vrut să intre în detalii.

– Știe unde sunt?

– Greu de zis, spuse Quincy, întinzând mâna către bolul de cristal, după o caramea. Dar, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, aș spune că nu mai e mult – e doar o chestiune de timp.

52

– Brandt Katkin – îmi pare bine de cunoştinţă, spune el în timp ce ne strânge mâna tuturor.

– Jeff Liszt, spun eu, folosind un alt nume de la bancă. Katkin se uită în jos la ecusonul meu, pe care scrie *Lapidus*.

– Scuze... intervine Charlie, exact aşa cum repetasem. Domnul Lapidus era în întârziere, aşa că l-a rugat pe domnul Liszt să ne însoţească în locul lui...

– Da, bineînţeles, spune Katkin, prea uns cu toate alifiile ca să lase să se vadă chiar şi cel mai mic semn de iritare.

În lumea I.C. a menţionării referinţelor pompoase şi a impresionării, e cât se poate de obişnuit cu tehnica aceasta de momire. Conducându-ne în biroul său, porneşte pe o traiectorie şerpuită, pe holurile de un gri corporatist. Eu sunt primul, urmat de Gillian. Charlie e în spate.

Cu cât ne depărtăm mai mult de recepţie, cu atât se face mai linişte. Aruncând o privire în jur, încerc să trec în revistă birourile individuale, dar toate uşile sunt închise.

– Spuneţi-mi, aţi fost dintotdeauna un departament al Serviciului Secret? întreabă Charlie.

Apelează la tonul lui jucăuş obişnuit, dar n-ai cum să nu-i remarci neliniştea din voce.

– N-aş spune că suntem un departament propriu-zis, ne lămureşte Katkin în timp ce cotim la stânga, către biroul său.

Poartă pantaloni de doc, mocasini şi un tricou polo cu inscripţia Doral[1]. O ţinută obişnuită pentru Miami. Dar accentul nazal de Minnesota pare oarecum să nu se potrivească în acest mediu.

– E vorba mai degrabă de o relaţie de parteneriat.

Eu şi Gillian ocupăm cele două scaune din faţa biroului enorm, cu blat de sticlă, al lui Katkin. Charlie ia loc pe canapeaua modernă din piele neagră. Interior modern, dar în limitele bugetului alocat de guvern. În colţ, un dulap-vitrină negru este acoperit cu zeci de jucării de protocol – flecuştetele de mulţumire pe care o companie le dă cadou când încheie un contract important: o maşină de pompieri în miniatură, o seringă de jucărie, un suport pentru capetele de raft cu înfăţişare de microcip. Tipic pentru lumea afacerilor. Chiar deasupra, pe perete, este agăţat un certificat înrămat anunţând numirea lui Katkin ca agent special în Serviciul Secret. Charlie îşi fixează privirea direct asupra lui.

„Parteneriat, pe dracu'", transmite expresia lui.

Dau din cap, semn că am ajuns la aceeaşi concluzie. Serviciul Secret e Serviciul Secret. Şi totuşi, Katkin nu pare să ne cunoască – ceea ce înseamnă că, oriunde s-ar afla, Gallo şi DeSanctis încearcă în continuare să ţină lucrurile sub tăcere.

– Spuneţi-mi, cum funcţionează fondul dumneavoastră de investiţii? mă bâlbâi eu, încercând să nu intru în panică.

– Nu vă lăsaţi păcăliţi de partea cu Serviciul Secret, spune Katkin. E vorba efectiv de următorul pas în cercetare şi dezvoltare. Cu tehnologia asta, care evoluează cu viteză maximă, agenţiile guvernamentale nu aveau cum să ţină pasul. De îndată ce puneam la punct un sistem de securitate, apărea altul. CIA... FBI... toţi erau cu cel puţin cinci ani în urma tehnologiei de pe piaţa privată. CIA a deschis In-Q-Tel[2] pentru a acoperi deficitul. Acum doi ani, noi am pus bazele fondului Five Points. E destul de simplu, dacă stai să te gândeşti, continuă el. De ce să-ţi dai duhul încercând să

[1] Centru de odihnă, cu spa şi terenuri de golf, situat la marginea oraşului Miami (n.tr.)

[2] In-Q-Tel – fond de investiţii cu sediul în Arlington, Virginia, al cărui scop e să furnizeze CIA echipamente de ultimă generaţie (n.tr.)

întreci explozia tehnologică din Silicon Valley, când poţi lăsa inovaţiile să se aşeze la coadă la uşa ta? Aici e frumuseţea – fiecare idee nouă are nevoie de bani, chiar şi cele ilegale. Şi în felul acesta facem lucrurile să meargă în avantajul nostru. De exemplu, dacă un tip inventează un glonţ care poate străpunge Kevlarul, în loc să-l lăsăm să-şi pună ideea în practică pe piaţa neagră, cumpărăm chiar noi patentul, aflăm cum funcţionează, după care ne echipăm agenţii cu elemente de contracarare. Aşa avem de-a face cu partea cea mai bună a ambelor lumi – putem să-l folosim chiar noi sau să-l neutralizăm, dacă e folosit împotriva noastră. La urma urmei, întreprinzătorii noştri îşi primesc finanţarea – iar noi putem să cercetăm primii cele mai bune proiecte.

– Deci profitul ajunge la guvern? întreb eu.

– Ce profit? ne tachinează Katkin. Noi ne încadrăm la 501(c)(3)[1], suntem prin definiţie nonprofit. Astfel, politicienii sunt fericiţi, concurenţa nu ne vede ca pe o ameninţare, iar nouă ni se permite să ne avântăm în lumea afacerilor. Bine aţi venit în viitor. Guvernul S.R.L.

– Dacă nu poţi să-i învingi... începe Charlie.

– Atunci trebuie să-i dai în lături, glumeşte Katkins. Păcat că nu râdea decât el. Şi acum... cu ce vă pot ajuta?

– E vorba de tata, spune Gillian, intervenind în sfârşit. Marty Duckworth...

– Duckworth e tatăl tău? întreabă Katkin, pe un ton amuzat. Mi s-a părut un om simpatic. Cum o mai duce?

Gillian priveşte în altă parte.

– De fapt, a decedat de curând.

– O, îmi... îmi pare rău, spune Katkin.

Îi urmăresc atent reacţia. Ochii mari. Pieptul bombat. Nu prea şocat, dar, evident, afectat. Arunc o privire peste umăr, în direcţia lui Charlie, pentru confirmare. Şi el a observat acelaşi lucru.

[1] 501(c)(3) Organizaţii religioase, educaţionale, ştiinţifice, literare, de testare pentru siguranţa publică, pentru încurajarea competiţiilor sportive de amatori sau prevenirea actelor de cruzime asupra copiilor şi animalelor. (n.tr.)

„Dacă joacă teatru, înseamnă că ştiu deja cine va câştiga premiul Emmy anul ăsta", confirmă Charlie.

– Nu mi-am dat seama... continuă Katkin.

– E-n regulă, îl întrerup eu, reluându-mi rolul de bancher. După cum poate v-aţi dat seama, ne ocupăm de proprietăţile domnului Duckworth şi ne-am gândit că ar fi câteva chestiuni în care ne-aţi putea ajuta. Vedeţi dumneavoastră, când i-am cercetat bunurile personale, am găsit asta...

Vâr mâna în buzunarul de la piept al sacoului, scot acordul de confidenţialitate şi i-l înmânez lui Katkin.

Dând din cap, ca şi cum şi-ar aproba un gând nerostit, Katkin se străduieşte să nu zâmbească.

– Iată-l – cel care a scăpat...

– Poftim?

– Avea o minte strălucită, dar era un om dificil. Întreprinzător până în măduva oaselor. Adică, eram o dată la aeroport pe o bandă mobilă şi i-am zis în glumă: „Cât crezi că ar dura să faci ocolul lumii cu o chestie de-asta?" El a stat să se gândească o secundă, după care-mi spune: „2 633,3 ore – asta dacă presupunem că folosim diametrul Pământului de la poli şi nu pe cel ecuatorial".

Gillian pare să izbucnească în râs, dar nu-i reuşeşte.

– Deci vă aduceţi aminte că aţi negociat cu el? întreabă Charlie.

– Cum aş fi putut uita? Ne-a sunat la întâmplare, credeţi-mă. Ne-a găsit pur şi simplu în cartea de telefon. Sincer să fiu, biroul acesta a fost deschis aşa, ca un cap de pod către America Latină... Cine ar fi crezut că vom fi abordaţi din întâmplare de cineva ca el?

Aplecându-se în faţă, Gillian îşi încrucişează braţele peste abdomen, ca într-o îmbrăţişare.

– Ce v-a zis? întreabă ea, cu un glas plin de durere.

– Pur şi simplu a venit aici. Cu laptopul într-o mână şi cu un clipboard cu clema ruginită în cealaltă. Am trimis un stagiar să discute cu el – nu primim în birou decât clienţii pe care i-am invitat noi. Zece minute mai târziu, l-au dus la oamenii de la marketing. După alte zece minute, l-au adus direct la mine. Agitând hârtia cu acordul de confidenţialitate în aer, Katkin adăugă: Spunea, în glumă, că-l

descărcase de pe pagina de internet a vreunei firme de avocatură. Dar, spre meritul lui, n-a vrut să ne arate cum funcţionează până ce nu l-am semnat.

– Era o invenţie chiar atât de bună?

– Ştii câte A.C.-uri am semnat anul trecut? întreabă Katkin. Două, răspunde tot el. Iar celălalt a fost cu tipul de la... se opreşte brusc. E suficient să zicem că... e o persoană de care aţi auzit.

Charlie îşi îndreaptă spatele, ştiind că ne apropiem.

– Deci l-aţi semnat?

– A lăsat hârtiile aici. Am încercăm să o dăm cotită... am făcut nazuri... dar, în cele din urmă, am semnat. Dar, după primele câteva întâlniri – presupun că asta s-a întâmplat acum vreo opt luni – n-am mai primit nici o veste de la el.

– Poooftim? spunem Charlie şi cu mine, în cor.

– Exact aşa am reacţionat şi noi. Eram gata de lucru – formaserăm echipa... trecuserăm cheltuielile în buget – ba l-am adus şi pe expertul nostru în delicte financiare de la New York.

În secunda în care rosteşte numele oraşului nostru natal, un junghi dureros mi se implântă între umeri. E ca un vultur care şi-a înfipt ghearele în ceafa mea.

– Din New York? întreb eu.

– De fapt, avem nişte prieteni care lucrează în biroul de la New York, adaugă Charlie. Cum îl cheamă?

Gillian se încruntă, dar întrebarea lui Charlie îşi atinge ţinta.

– A, e unul dintre cei mai buni agenţi de-ai noştri, spune Katkin, în timp ce ghearele vulturului mi se afundă şi mai mult în carne.

Privesc în gol, prin suprafaţa translucidă a blatului de sticlă, înregistrând automat picioarele lui, care stau relaxate pe covor.

– Un tip foarte de treabă, ne explică gazda noastră. Îl cheamă Jim Gallo.

53

– E totul în regulă? întreabă, câteva secunde mai târziu, dezorientat de tăcerea noastră.

– Bineînțeles, insistă Charlie, în timp ce încercăm să ne recăpătăm calmul. Numai că... Jim Gallo nu e tipul de care vorbeam noi că-l cunoaștem...

– Da, sunt o mulțime de angajați acolo, recunoaște Katkin.

– Deci tata și-a luat ideea cu el, când a plecat? întreabă Gillian, nerăbdătoare să ne întoarcem la subiectul invenției.

– Se întâmplă foarte des, îi răspunde Katkin. Inventatorii vin, discută și, când li se prezintă o ofertă mai bună, nu mai primim nici o veste de la ei. Așa stau lucrurile în branșa noastră. Și, cu niște idei atât de profitabile – adică, unele dintre lucrurile alea la care lucra... Nu știu cum a reușit, dar – am presupus efectiv că a găsit un partener nou și a mers mai departe.

– Vedeți, aici speram noi să ne ajutați, îl întrerup eu. Având în vedere numărul redus al documentelor legate de proprietățile domnului Duckworth, ne vine foarte greu să-i evaluăm invențiile...

– Vrem să știm ce inventase, intervine Gillian.

Charlie își schimbă poziția pe canapea, neliniștit. „Gata cu răbdarea; iată disperarea", îmi aruncă el o privire furioasă.

– Îmi pare rău, începe Katkin. Nu am voie să vă dau această informație.

– Dar domnișoara este singurul moștenitor al domnului Duckworth, insist eu.

– Acela este un acord de confidențialitate, îmi răspunde Katkin.

– Nu vă cerem detalii...

– Nu, îmi cereți să încalc un contract legal – și, astfel, să expun compania la pericolul de a intra într-un litigiu murdar.

– Puteți, cel puțin, să ne spuneți ce legătură are cu fotografiile? imploră Gillian.

– Cu ce?

– Cu acestea... Din buzunarul jachetei, scot bucata de hârtie fotografică pe care sunt imprimate cele patru portrete aliniate.

Chipul lui Katkin nu înregistrează nici o reacție. Habar n-are ce are în fața ochilor.

– Le-am găsit împreună cu acordul, îi explică fratele meu.

– Știți cumva cine sunt aceste persoane? întreabă Gillian.

– N-am nici cea mai vagă idee, spune el, cu accentul nazal de Minnesota. Nu i-am văzut niciodată în viața mea.

– Deci nu are legătură cu invenția? întreb eu.

– V-am spus deja...

– Știu – dar aici e vorba de ceva mult mai important decât un acord de confidențialitate încheiat de o persoană defunctă, întind eu coarda. Dar e prea mult.

Katkin se ridică de pe scaun și ne fixează de sus cu privirea.

– Cred că am terminat aici.

– Vă rog... nu înțelegeți... cerșesc eu.

– Mi-a părut bine să vă cunosc, spune glacial Katkin.

Țâșnind în picioare, Charlie pornește către ușă. Gillian îl urmează.

– Hai să mergem, mă cheamă Charlie.

– Dar e extrem de urgent să...

– *Oliver,* hai să mergem!

Katkin își îndreaptă privirea spre mine, iar atmosfera din încăpere pare, brusc, lipsită de oxigen. Rahat. Nume false.

Îngheț pur și simplu. Gillian și Charlie stau pur și simplu acolo. Katkin ne sfredelește cu o privire care e atât de încărcată de amărăciune, încât o simțim efectiv.

– Fiule, nu știu cine ai impresia că ești, dar dă-mi voie să-ți dau un mic sfat – nu vrei să intri în lupta asta.

Charlie îmi pune o mână pe umăr şi mă trage către uşă. În patru secunde, suntem deja afară.

– *Ce-a inventat? Ce-a inventat?* mormăie Charlie de pe bancheta din spate al Volkswagenului broscuţă albastru, de epocă, al lui Gillian. De ce-a trebuit să te ia gura pe dinainte aşa?

– *Pe mine* m-a luat gura pe dinainte? izbucneşte Gillian, privindu-l fix, fără să-şi coboare privirea, prin oglinda retrovizoare. Cine e acesta? Oliver... Oliver! Vai, tocmai am făcut să fim daţi afară din clădire? Îmi pare rău – nu m-am gândit. De fapt, nu foloseam nici măcar un neuron!

– Puteţi, vă rog, să încetaţi odată? implor eu, stând pe locul din dreapta faţă în timp ce rulăm pe digul rutier. Am avut noroc să obţinem atâtea informaţii.

– La ce te referi? întreabă Charlie.

– L-ai auzit pe Katkin – povestea despre Duckworth... că l-a chemat pe Gallo – măcar acum ştim ce avem în faţa ochilor.

– Deci crezi că Gallo a venit şi i-a făcut tatei o ofertă mai bună? întreabă Gillian.

– Asta să mi-o spui tu, încep eu. Primul fapt: Tatăl tău merge de la un fond de investiţii la altul pentru bani ca să-şi pună în practică invenţia. Al doilea fapt: Vine cu ideea la Five Points Capital, o ramură a Serviciului Secret. Al treilea fapt: Gallo e adus la Miami. Al patrulea fapt: Tatăl tău se răzgândeşte brusc, dispare de pe faţa pământului şi închiriază un apartament de doi bani în oraşul de reşedinţă al lui Gallo. Tu ce crezi că e cel mai probabil, domnişoară Marple?

– Deci Gallo a fost chemat la Five Points Capital pentru consultanţă, dar, când i-a văzut invenţia...

– ... şi-a dat seama că o putea duce pe piaţa neagră şi să o vândă pe cont propriu. De aceea, îl abordează pe Duckworth: De ce să-şi împartă profiturile cu fondul de investiţii, când îi pot păstra pe toţi pentru ei? Charlie se apleacă înainte, în spaţiul dintre locurile din faţă. Dar, dacă lucrau împreună, de ce s-ar fi întors Gallo împotriva lui?

– Pentru că păstrarea întregului profit e preferabilă împărţirii lui în două: „Sigur, Marty, o să te ajutăm să construieşti prototipul... Da, Marty, ar fi mai bine să lucrezi direct cu noi... Mulţumim pentru ajutor, Marty, acum îţi luăm noi ideea, punem toţi banii într-un cont cu numele tău trecut la titular, iar tu poţi să joci rolul dispărutului". În momentul în care Duckworth şi-a dat seama ce se întâmpla, l-au eliminat. Numai că, până atunci, puseseră deja mâna pe invenţia lui.

Gillian priveşte prin parbriz, fără să rostească nici un cuvânt.

– Ştii ce vreau să spun, adaug eu.

Ea nu reacţionează în nici un fel.

– Dar cum rămâne cu banii propriu-zişi? întreabă Charlie. Chiar dacă teoria asta e adevărată, nu ne explică în ce fel i-au ascuns în bancă.

– Tocmai de aceea cred că au un complice în interior, sunt de părere eu.

– Poate că aici intervin fotografiile, spune Gillian, revenind brusc în planul realităţii. Trag parasolarul exact la timp pentru a-l observa în oglinda acestuia pe Charlie, care se strâmbă. Poate că fotografiile aparţin celor care l-au ajutat pe Gallo să-i ascundă, adaugă Gillian.

– Nu ştiu, spun eu, scoţând hârtia cu fotografiile din buzunarul sacoului. Nu i-am mai văzut niciodată pe indivizii ăştia.

– E posibil să fie de la o altă filială? N-aveţi sedii şi în alte oraşe?

– Câteva... dar asociaţii sunt toţi în New York. Şi după modul în care erau ascunşi banii din contul acela... e nevoie de o persoană importantă ca să facă aşa ceva.

Charlie îşi înclină capul, apărând din nou în oglinda parasolarului. Crede că ascund ceva. Are dreptate.

– Te gândeşti la cineva anume? întreabă el, înţelegând din tonul meu că e vorba de Lapidus.

Ca de obicei, Charlie nu se înşală. Gallo n-a venit pur şi simplu să facă o anchetă oarecare – a venit să-şi caute proprii bani. Şi, din câte am văzut la bancă, singurii cu care lucra erau Lapidus şi Quincy.

– Deci Duckworth a inventat ceva, Gallo şi DeSanctis s-au făcut stăpâni pe invenţia lui şi, undeva pe parcurs, au găsit un om din interior care să-i ajute să ascundă banii în bancă, adaugă Charlie. Acum, tu ne spui, Ollie – cine e ticălosul mai mare, Lapidus sau Quincy?

Scutur din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile şi-mi derulez în minte filmul cu cele două secunde petrecute în biroul lui Lapidus. Mai era o persoană acolo.

– Se leagă, dar... De unde ştii că nu era Shep? Adică, un fost agent al Serviciului Se...

– N-a fost Shep, mă întrerupe Charlie. Crede-mă, n-ar fi făcut aşa ceva.

– Dar dacă a...

– N-a fost Shep! insistă el.

Prin oglindă, îl privesc fix pe Charlie. La rândul ei, Gillian ne urmăreşte în oglinda retrovizoare. Ar fi bine să nu ne contrazicem. Şi totuşi, Duckworth trebuie să fi avut pe cineva care să-l ajute.

– Poate că aici intervin pozele, continui eu. Poate că mai erau şi alţii băgaţi în afacerea asta... de pe piaţa neagră... sau alţi agenţi corupţi din Serviciul Secret – poate că Duckworth le păstra fotografiile ca asigurare.

– Atunci de ce nu avea şi fotografii cu Gallo şi DeSanctis? întreabă Gillian.

E o întrebare bună. Trăgând cu putere de volan, către ieşirea de pe autostradă, Gillian lasă digul rutier în urmă şi coteşte pe Alton Road. Mă uit din nou la fotografii. Nu sunt pe hârtie lucioasă, cum se obişnuieşte. Sunt mate – ca şi cum ar fi fost scoase la o imprimantă color.

– Aveţi vreo idee? întreabă Gillian.

– Nu chiar. Dar, când te uiţi la ei, unul lângă altul... poziţia rigidă... nu seamănă cu nişte fotografii pentru un act de identitate?

– Ca de permis de conducere, vrei să zici? întreabă Gillian.

– Sau pentru paşaport, spune Charlie.

– Sau poate o legitimaţie de serviciu... adaug eu.

– Cel puțin am văzut reacția lui Katkin, spune ea. Și, luându-ne după ea, ne dăm seama că nu sunt oameni de la I.C.

– Cred că sunt oameni în care avea încredere tatăl tău, spune Charlie. E aceeași situație ca la acordul de confidențialitate – nu pui la adăpost lucruri care te-ar putea băga în bucluc, păstrezi ce vrei să protejezi.

Mașina se oprește, scâșnind, la semafor, iar Gillian dă aprobator din cap în direcția oglinzii retrovizoare, privindu-l pe Charlie. Știe să recunoască o teorie bună.

– Și dacă ar fi oameni care l-au ajutat cu ideea care se află la baza acestor probleme?

– Sau cărora le-a dezvăluit-o, intervine Charlie.

– Cum se numește compania de jocuri la care a lucrat, după Disney? întreb, întrezărind dintr-odată o rază de speranță.

– Neowerks – cred că au sediul în Broward...

– Am văzut adresa pe un fluturaș vechi de salariu, intervine Charlie. Era în fișet.

În mașină se lasă o tăcere tensionată. Toți trei ne mutăm ochii de la unul la altul, simțind adrenalina care plutește în aer.

Gillian virează brusc către Tenth Street și se oprește în fața casei ei.

– Cât de departe suntem de Broward? întreabă Charlie.

– La cel mult patruzeci de minute de mers cu mașina, răspunde Gillian.

– O să dau câteva telefoane – să programez o întâlnire, mă ofer eu, deschizând portiera și ajutându-l pe Charlie să iasă din spate.

Gillian rămâne pe loc.

– Nu vii? întreb eu.

– Ar trebui să mă duc până la birou, să mă asigur că încă mai am o slujbă – mă întorc în zece minute.

Îmi aruncă legătura cu cheile de la casă și, făcându-ne semn cu mâna, demarează.

– O, deja mi-e dor de ea, spune Charlie.

Șterpelindu-mi cheile, pornește în fugă pe aleea de beton și intră în viteză pe ușă. Odată ajuns înăuntru, se duce direct la dosare; eu

trântesc uşa şi mă îndrept spre telefon. Dar, când auzim zgomotul sec al blocării încuietorii în spatele nostru, urmărim sursa sunetului şi ne întoarcem. Şi atunci observăm că toate jaluzelele sunt trase. Întreaga locuinţă e cufundată în întuneric. Şi apoi... în colţ... auzim un declic. În living se aprinde o lampă. Dintr-odată, îmi simt plămânii goliţi şi de ultima moleculă de aer.

– Mă bucur să te văd, Oliver, spune Gallo, de pe canapea. Acum urmează partea care doare...

Cu spatele la uşă, o umbră se arcuieşte, năvălind spre noi. Charlie se întoarce şi încearcă să fugă, dar e prea târziu. Un braţ străpunge aerul către el. Din spate, Gallo mă apucă de gât. Iar ultimul lucru pe care-l văd este pumnul lui DeSanctis în momentul în care se izbeşte de faţa fratelui meu.

54

– Bine aţi venit pe Aeroportul Miami. Cu ce vă pot fi de folos?

– Bună ziua, am venit să ridic o maşină, îi spune Joey femeii mignone, cu păr blond, de la ghişeul firmei de închirieri de automobile National. Ar trebui să fie trecută sub numele Gallo.

– Gallo... repetă femeia în timp ce introduce numele în computer. Nu-mi apare nimic sub numele Gallo...

– De fapt, probabil că a trecut-o pe numele DeSanctis, adăugă Joey, forţând cacealmaua.

Birourile de PVC al celorlalte firme de închirieri se întindeau de-a lungul terminalului, dar, când coborâse de pe scara rulantă, Joey venise direct la National. Până la urmă, când era vorba de reduceri pentru guvern, nu erau decât trei companii care apăreau pe lista Serviciului Secret cu menţiunea „furnizori preferaţi". National era prima.

– Aţi găsit ceva? întrebă ea.

Mijindu-şi ochii către ecran, pe chipul agentei de închirieri apăru o expresie confuză.

– Îmi pare rău, dar aici îmi apare că cineva a ridicat-o deja.

– Of., *ticăloşii* ăştia plini de zel, izbucni în râs Joey. Ştiam că vor veni cu primul zbor – orice, numai să-l prindă pe infractor. Deschizându-şi portofelul, spuse în şoaptă: Serviciul Secret al Statelor Unite, şi îi arătă fugitiv o insignă aurie. Bineînţeles, acoperise cuvintele „Poliţia districtului Fairfax" cu vârfurile degetelor, dar, după cum învăţase Joey de-a lungul anilor, o insignă era mai

mult decât o simplă insignă. Mai ales când îi aparţinea tatălui ei. Trebuia să ne întâlnim în Miami şi... Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? întrebă ea. O să încerc să-i sun pe mobil.

Întinzând firul peste birou, agenta de închirieri tastă numărul pe care i-l dădu Joey. În receptor, Joey îşi auzi propriul robot telefonic preluând apelul. Cu un aer subit serios, îşi ridică privirea către femeia aflată de cealaltă parte a biroului.

– Nu reuşesc să prind decât mesageria vocală...

– Ş-şi nu e bine?

– Aveţi vreo idee unde s-au dus? întrebă Joey, cu un glas agitat.

– De fapt, n-avem voie să...

– Sunt partenerii mei, insistă Joey. Dacă se-ntâmplă ceva...

Agenta de închirieri era pe punctul de a spune ceva, dar ezita.

– E vorba de o urgenţă, imploră Joey. Vă rog...

Femeia scoase o hartă şi o împinse neliniştită peste birou.

– Mi-au cerut indicaţii pentru a ajunge în South Beach... Le-am dat asta...

– Undeva anume?

– Tenth Street – nu mi-au dat adresa – dar nu e o zonă mare...

– O găsesc eu, spuse Joey, luând harta. Cât de repede îmi puteţi face rost de o maşină?

55

Al treilea pumn îmi loveşte puternic falca, iar gustul dulce-acrişor al sângelui îmi inundă gura.

– Lasă-l în pace...! ţipă Charlie, deşi abia apucă să articuleze cuvintele. Aruncându-şi rapid braţul înainte, DeSanctis îl izbi cu patul pistolului în maxilar.

– *Unde sunt?!* urlă Gallo în faţa mea, pregătindu-se să-mi aplice o altă lovitură. Mă apucă de cravată şi mă trage către canapea. Spune-ne unde sunt, Oliver! Rosteşte pur şi simplu cuvintele, iar noi dispărem definitiv din vieţile voastre!

E o promisiune simplă şi o minciună totală. Singurul motiv pentru care noi încă mai respirăm e că avem ceea ce vor ei.

– Nu le spune 'imic! strigă Charlie, cu picături de sânge scurgându-i-se pe bărbie.

DeSanctis îşi trage arma şi, de data aceasta, îl izbeşte pe Charlie peste ureche. Prăbuşindu-se în genunchi, Charlie ţipă şi îşi duce mâna la locul lovit.

– Charlie!

– Nu mişca! mă avertizează Gallo, trăgându-mă înapoi de gât.

– Dacă-l mai loviţi o dată, nu vă spun nimic! strig eu.

– Ai impresia că *negociem?* latră Gallo, ţinându-mă în continuare de cravată.

Mă izbeşte de bibliotecă, de unde vreo zece cărţi de inginerie se prăbuşesc pe podea. Refuzând să mă lase să-mi revin, mă apucă de revere şi mă împinge înapoi, către masă. Lampa se sparge, iar

ramele de fotografii se împrăştie prin încăpere. Mă împleticesc... luptându-mă să-mi menţin poziţia verticală... dar nu pot să-mi recapăt echilibrul – sau să pun mâna pe pistolul aflat în spate, la brâu.

– Ai idee cât timp am irosit cu voi? continuă el să urle. Ai idee cât mă costă pe mine toate astea?

Ca un luptător în ring, mă apucă din nou de nodul de la cravată, mă învârteşte şi mă aruncă din nou către bibliotecă. În momentul impactului, marginea raftului vine în contact cu ceafa mea, iar capul mi se duce pe spate. Preţ de o secundă, nu mai văd nimic. Trăgându-mă înainte, Gallo îşi ia avânt şi mă împinge din nou. Şi încă o dată. De fiecare dată când mă lovesc de bibliotecă, un teanc de cărţi se prăvăleşte asupra mea.

– Unde sunt banii, Oliver? Unde dracu' i-aţi pus?

Din gură îi zboară picături de scuipat. Are o strungăreaţă mică între dinţii îngălbeniţi. La fiecare izbitură, lumea se aprinde şi se stinge în faţa ochilor mei. Sunt pe punctul de a leşina, dar Gallo n-are de gând să se oprească.

În cele din urmă, îşi prinde ghearele în jurul gâtului meu şi mă ţintuieşte de bibliotecă. Nu pot respira. În timp ce el mă strânge tot mai tare, eu mă zbat pentru o gură de aer.

– T-te rog...

Peste umărul lui Gallo, văd că fratele meu e tot pe podea, ţinându-se cu mâna de ureche. DeSanctis stă peste el, cu un zâmbet arogant. Şi, în spatele lor... pot să jur, zăresc ceva mişcându-se în bucătărie. Înainte de a putea reacţiona, privirea mi se înceţoşează şi încăperea începe să se rotească. E ca şi cum aş fi sub apă, tras de curent către fund. Gallo mă strânge tare, iar eu mă întorc, plutind, către noaptea trecută. Înapoi la Gillian. N-o văd decât pe ea – motiv pentru care, când deschid ochii – aproape că nu-mi vine să cred că e cu adevărat acolo.

Gillian năvăleşte în living, lovind cu blenderul direct în ceafa lui DeSanctis.

În momentul în care aparatul izbeşte craniul agentului, se aude un bufnet puternic. Impactul crapă marginea vasului de sticlă, iar DeSanctis face un pas şovăitor, prăvălindu-se peste Charlie.

Când Gallo se întoarce către sursa zgomotului, apuc o carte cu coperte cartonate din apropiere şi îl lovesc în moalele capului. Impactul îl face să-şi piardă echilibrul, ceea ce îi oferă lui Gillian răgazul necesar pentru a se apropia. Gallo îşi duce mâna către tocul pistolului, dar n-are nici o şansă. Fiind deja pe punctul de a-l izbi, Gillian împinge vasul blenderului prin aer şi îl nimereşte pe Gallo într-o parte a capului. Dar, exact în momentul în care vasul de sticlă se loveşte de craniu, se aude un trosnet puternic... crăpătura din peretele vasului cedează... iar sticla se împrăştie în sute de cioburi minuscule care mi se aşază peste piept. În mâna lui Gillian n-a mai rămas decât mânerul din sticlă groasă. Întins pe covor, Gallo e ameţit, dar nu inconştient.

– Să mergem! ne îndeamnă Gillian, prinzându-mă de mână.

Tuşind şi făcând eforturi să-mi recapăt ritmul normal al respiraţiei, trec peste Gallo şi mă duc direct la Charlie, care abia acum îşi înalţă capul de pe covor. Ochii i se mişcă de colo-colo – întâi la Gillian, apoi la mine, după care se întorc la Gillian. E în stare de şoc. Gillian îl ia de un braţ; eu de celălalt. Îl ridicăm de subsuori şi îl repunem în picioare.

– Eşti bine? Poţi să mă auzi? întreb eu.

El dă din cap, recăpătându-şi rapid echilibrul.

– Scoate-ne de aici, ordonă el.

Nu are nici o urmă de frică în glas. Doar furie.

Gillian porneşte prima. Nu către uşa din faţă – ci către dormitoarele din spate. Pe unde s-a furişat în casă. Ea... apoi Charlie... apoi eu. Dar, tocmai când mă avânt înainte, ceva mă prinde de gleznă. Şi răsuceşte. Puternic. Un junghi de durere îmi fulgeră piciorul, iar eu mă prăbuşesc pe podea. Din spatele meu, DeSanctis se ţine de glezna mea, refuzând să-i dea drumul. E pe burtă, zvârcolindu-se pentru a se apropia mai mult. Un firicel de sânge i se prelinge din păr, pe marginea frunţii şi pe obraz.

Rezemându-mă pe coate, mă dau un pic înapoi şi lovesc frenetic din picioare, luptându-mă să scap. Unghiile i se înfig adânc în glezna mea. Nu pot să mă eliberez.

– Charlie!

Mă uit înnebunit înapoi, dar el e deja acolo. Talpa groasă a pantofului lui apasă pe încheietura lui DeSanctis. Urlând de durere, DeSanctis îmi dă drumul şi-şi ridică ochii spre Gillian.

– Ce fa...?

Înainte ca DeSanctis să-şi termine întrebarea, Gillian îi aplică o lovitură-fulger de picior, care-l izbeşte într-o tâmplă. Gâtul i se mişcă într-o parte, cu o pocnitură nefirească. Dar asta n-o face pe Gillian să se oprească. Dezlănţuindu-se, îl loveşte din nou. Şi din nou. Pantoful ei tare loveşte ca o cărămidă. Fără încetare.

– De-ajuns, spune Charlie, trăgând-o înapoi. De unde-l privesc eu, de pe covor, îmi pare înalt de şapte metri. Acum el e fratele mai mare. Haideţi! strigă Charlie, aplecându-se şi ajutându-mă să mă ridic.

Ca să evite orice surpriză care ne-ar putea aştepta în faţa clădirii, porneşte în goană către spatele casei. Fără să iau în seamă durerea de glezna, îl urmez cât pot de repede, şchiopătând pe hol. În spatele meu, Gillian vine şi ea, ţinându-mi o mână pe umăr.

– Mergi, nu te opri, îmi spune ea în şoaptă. O luăm prin dormitor, unde uşa glisantă de sticlă, care face legătura cu curtea din spate, e larg deschisă. *La dreapta!* spune tare Gillian.

Găsind o altă cale de ieşire, Charlie o ia la stânga.

Năvălim afară şi ne trezim în curtea pavată. În faţă, zidul e prea înalt. În stânga, e o alee care trece prin curţile vecine – putându-se trece dintr-una într-alta. Charlie e deja în capăt. Se cocoaţă pe şezlongul ruginit şi decolorat de soare pe care-l uitase cineva acolo pentru a putea sări peste zidul de beton.

– *Repede!* strigă Charlie, cu un picior trecut deja de cealaltă parte a zidului.

– Maşina e în partea asta, spune Gillian, trăgându-mă înapoi, spre dreapta.

Mă uit în ambele direcţii, dar răspunsul e simplu.

– Charlie, aşteaptă-mă! strig, pornind în goană către fratele meu.

– Sunteţi nebuni – pe aici e mai sigur! insistă Gillian, refuzând să cedeze. Nu mă opresc nici măcar o secundă. Vorbesc serios, adaugă ea. Dacă plecaţi acum, sunteţi pe cont propriu.

E o amenințare gravă, dar nici măcar Gillian nu vrea să fugă de una singură. Scuturând din cap, străbate cu pași apăsați curtea de ciment și mă urmează.

– Haideți, o să-și revină imediat! țipă Charlie, trecându-și și celălalt picior peste zid. Lăsându-și greutatea în brațe, se îndepărtează de zid și dispare.

– Stai o...

E prea târziu. A dispărut deja.

Sărind pe șezlong, îmi înalț capul peste zid, să mă asigur că e bine. Dar, chiar când îl zăresc pe Charlie de partea cealaltă, un foc de armă îmi explodează în urechi. La cinci centimetri către stânga, vârful zidului se năruie într-o explozie puternică, aruncând așchii de beton în toate direcțiile. E ca o mână de nisip primită în plină figură. Îmi mijesc ochii, încercând să deslușesc ceva prin furtuna de praf. Peste zid, în stradă, Gallo ia colțul șchiopătând cât putea de repede, cu arma ațintită spre mine.

– *Lasă-te-n jos!* țipă Charlie.

Un al doilea foc răsună în aer.

Mă feresc, sub nivelul zidului, dezechilibrându-mă complet, și mă prăbușesc de pe șezlong. Întins pe spate, mă uit fix la zidul care mă desparte de fratele meu.

– Oliver?! strigă Charlie.

– *Fugi!* îi răspund pe același ton. Dispari de acolo!

– Nu până...

– Du-te, Charlie! *Acum!*

N-avem timp de polemici. Aud scârțâitul pantofilor săi pe iarbă și-mi dau seama că a luat-o la goană. Gallo nu poate fi cu prea mult în urma lui.

Ridicându-mă rapid, scot pistolul din spatele beteliei pantalonilor și cercetez zidul de parcă aș putea vedea prin el. Gillian mă atinge ușor pe spate.

– E...?

De dincolo răsună un al treilea foc de armă. Apoi un al patrulea. Îmi simt inima cât un purice și privesc fix peretele. Ținându-mi

respirația, îmi închid ochii, încercând să aud zgomot de pași. În depărtare, aud un păcănit estompat. „Te rog, Doamne, fă să fie Charlie."

Mă ridic să arunc o privire peste gard, dar Gillian mă trage în direcția opusă.

– Ar trebui să plecăm de aici, insistă ea. Când vede că nu mă mișc, adaugă: Te rog, Oliver...

– Nu-l las singur.

– Ascultă-mă – dacă te urci din nou acolo, e ca și cum ți-ai desena o țintă pe frunte. Charlie o să fie bine – aleargă de zece ori mai repede decât Gallo.

– Nu-l las singur, repet eu.

– N-a zis nimeni să-l lăsăm singur – dar, dacă nu plecăm de aici...

Un al cincilea foc de armă străpunge tăcerea străzii. Ne ghemuim amândoi la pământ ca electrocutați.

– Cât de departe e mașina ta? întreb.

– Vino după mine.

Mă apucă de mână și traversăm în fugă curțile vecine. Ajunși la jumătatea distanței, trecem în viteză pe lângă ușa de sticlă a dormitorului lui Gillian – și, exact în momentul acela, mâna lui DeSanctis apare brusc și se înfige în părul negru și cârlionțat al lui Gillian.

– Gata pentru runda a doua? întreabă DeSanctis, clătinându-se pe picioare.

Partea dreaptă a feței îi este plină de sânge – și, înainte de a apuca să iasă din casă, Gillian se rotește și îl lovește cu genunchiul în testicule. DeSanctis cade, eu îl lovesc cu tocul pistolului și pornim din nou către celălalt capăt al curții din spate. Ajungând la zid, descopăr că este o imagine în oglindă a celui pe care l-a sărit Charlie – asta până arunc o privire în stânga și văd poarta neagră de metal din zid. Pe barele ei este lipită o plăcuță. „A nu se încuia – în caz de incendiu", scrie pe ea.

Trăgând de bare, Gillian deschide poarta. Aceasta se trântește cu un zgomot metalic în urma noastră, iar noi ne trezim în parcarea unui complex scund de apartamente. Când ajungem în stradă, cotim brusc la stânga.

– Aici, spune ea, sărind la volanul Volkswagenului albastru, care este parcat sub un copac. Cu o mişcare din încheietură, porneşte motorul.

Mă uit în urmă, căutându-l din priviri pe DeSanctis.

– Hai, hai, *hai*...

– Încotro? întreabă ea.

– Direct înainte. O să-l găsim.

Pneurile scrâşnesc, roţile se pun în mişcare, iar inerţia ne aruncă pe spate. Ne ţinem capetele coborâte, în caz că-l zărim pe Gallo. Dar, când ajungem la capătul străzii – colţul spre care se îndrepta Charlie – nu se vede nimeni. Nici Gallo... nici Charlie... nimeni. În depărtare, se aude un urlet slab de sirene. Focurile de armă ne-au adus poliţia pe cap.

– Oliver, zău, ar trebui să...

– Caută-l mai departe, insist eu, cercetând atent aleile care duceau către casele roz pe lângă care treceam. E pe aici, pe undeva.

Dar, pe măsură ce înaintăm cu viteza melcului pe stradă, nu întâlnim decât alei goale, peluze urâte şi neîngrijite şi câţiva palmieri care se unduie în bătaia vântului. În spatele noastre, sirenele urlă mai tare.

Dacă eu aş fi fost cel care fugea, aş fi făcut dreapta la următorul stop.

– Ia-o la stânga, îi spun lui Gillian.

Îmi cunosc fratele. Şi totuşi, când trecem de colţ, nu vedem decât un bătrân cu ten măsliniu tăbăcit îmbrăcat într-o cămaşă albastră de prin anii 1950. Stă aşezat pe verandă şi curăţă un grepfrut cu un briceag.

– Aţi văzut pe cineva alergând pe aici? strig eu, deschizându-mi geamul şi ascunzând pistolul.

Se uită la mine de parcă i-aş fi vorbit în...

– În spaniolă, mă lămureşte Gillian.

– Ăăă... ai *veras un muchacho?*

Tot nu-mi răspunde. Se întoarce la curăţarea grepului. Sirenele sunt aproape lângă noi.

Gillian priveşte fix oglinda retrovizoare. Trebuie să ia o hotărâre.

– Oliver...

– Stai un pic, îi spun eu. *Por favor – es muy importante. Es mi her-mano!*

Bătrânul nici măcar nu-şi ridică privirea.

– Oliver, te rog...

În spatele nostru, pneurile scârţâie, luând curba.

– Hai – să plecăm de aici, cedez eu, într-un final.

Gillian apasă pe acceleraţie, iar roţile se pun în mişcare din nou. Un viraj rapid la dreapta şi ignorarea limitei de viteză transformă cartierul într-o imagine înceţoşată, în roz şi verde. Mă uit pe geam, aşteptându-mă ca Charlie să sară din tufişuri şi să-mi strige că e teafăr. Dar aşa ceva nu se întâmplă. Totuşi, îl caut în continuare cu privirea.

Lângă mine, Gillian întinde mâna şi-şi lipeşte palma uşor de ceafa mea.

– Sunt convinsă că e bine, îmi promite ea.

– Da, îi răspund, în timp ce South Beach – şi fratele meu – se pierd în urma noastră. Sper să ai dreptate.

56

Dacă ar fi ajuns cu zece minute mai înainte, Joey ar fi văzut tot: luminile roşii ale maşinii de poliţie, poliţiştii în uniformă ieşind în fugă din autovehicule, ba chiar şi pe Gallo şi DeSanctis, dând explicaţii pregătite în grabă: „Da, noi eram; da, au scăpat; nu, ne descurcăm noi, dar vă mulţumim oricum". Dar, chiar şi după ce plecaseră toţi – chiar dacă maşina închiriată de Gallo nu se vedea nicăieri – tot era greu să nu observe banda galbenă cu negru de poliţie care sigila intrarea din faţă a casei lui Duckworth.

Joey coborî iute din maşină, se îndreptă direct către uşă şi ciocăni cât putu de tare.

– Eu sunt – e cineva acolo? strigă ea, pentru a se asigura că nu mai era nimeni înăuntru.

O privire peste umăr şi o răsucire a unui ac-şperaclu făcură restul. Când uşa se deschise, se aplecă, strecurându-se pe sub banda galbenă de poliţie, transformată acum într-o ştachetă de limbo. Odată ajunsă înăuntru, nu văzu nimic neobişnuit în bucătărie, dar camera de zi era distrusă. Veioze zdrobite, măsuţa de cafea răsturnată, cărţi aruncate de pe rafturi. Lupta nu durase mult – totul se petrecuse într-un singur loc. Lângă bibliotecă se afla un teanc de reviste *Wired* vechi. Joey porni direct spre ele, o luă pe cea de deasupra şi căută eticheta cu adresa abonatului. „Martin Duckworth?", citi ea în gând, dezorientată. Pe un raft din apropiere, observă fotografia din care Gillian şi tatăl ei o priveau, prin stratul de sticlă

crăpată. În sfârșit, ceva concret. Joey scoase fotografia din ramă și o băgă în poșetă.

Pe jos, cioburile de la cana de sticlă a blenderului străluceau pe fundalul covorului deschis la culoare, pe care se vedea o pată întunecată, lângă ușă. Joey se aplecă pentru a privi mai îndeaproape, dar sângele se uscase deja. Pe hol erau alte pete – picături mititele, împrăștiate ca niște planete izgonite de un soare negru. Cu cât înainta, cu atât acestea deveneau mai mici, conducând-o în cele din urmă către dormitor. Și către ușa glisantă de sticlă.

De dincolo de aceasta, întâlni privirea unui băiețel cubanez de vreo patru ani, îmbrăcat în pantaloni roșii și tricou albastru cu Superman, care-și ținea mâinile îndesate în betelia pantalonilor. Joey zâmbi și împinse ușa încet, cu grijă, ca să nu-l sperie.

– L-ai văzut pe fratele meu? întrebă ea, pe un ton jucăuș.

– Bang-bang! strigă el, îndreptându-și mâna, ca pe un pistol, către zidul din fundul curții, înspre stânga.

Întorcându-se în direcția respectivă, Joey observă craterul în zigzag de la suprafața zidului de beton. La baza acestuia se afla șezlongul. „Pe el, după care peste zid", își spuse Joey.

Luându-și telefonul mobil din geantă, apăsă direct tasta de apelare rapidă.

– Cum a fost zborul? Ai primit alune gratis? răspunse Noreen.

– Ai auzit vreodată de un tip pe nume Martin Duckworth? întrebă Joey, uitându-se fix la exemplarul din *Wired* pe care-l făcuse sul.

– Nu e tipul care era titularul contului?

– Exact. Potrivit lui Lapidus și bazei de date de la Greene, locuiește în New York – dar pun pariu că, dacă-l luăm la bani mărunți, o să aflăm mai mult de-atât.

– Lasă-mă cinci minute. Altceva?

– Aș mai avea nevoie și să le găsești rudele, îi explică Joey, în timp ce se apropia de perete. Ale lui Charlie și Oliver – pe oricine ar putea cunoaște în Florida.

– Fii serioasă, șefa – crezi că n-am făcut asta în momentul în care te-ai urcat în avion spre Florida?

– Poți să-mi trimiți lista?

– Nu e vorba decât de un singur nume, spuse Noreen. Dar parcă ai zis că sunt prea deştepţi să se ascundă pe la rude.

– Nu mai cred asta – după cum arată lucrurile aici, se pare că au avut parte de o vizită-surpriză din partea lui Gallo şi DeSanctis.

– Crezi că au pus mâna pe ei?

Având în minte pata de pe covor, Joey se urcă pe şezlong şi-şi trecu degetele peste bucata lipsă din peretele de beton. Nici o picătură de sânge, nicăieri.

– Nu pot să mă pronunţ pentru amândoi, dar ceva îmi spune că cel puţin unul a scăpat – şi, dacă e pe fugă...

– ... o să fie disperat, admise Noreen. Lăsă-mă zece minute – îţi trimit tot.

57

Când aveam 12 ani, l-am pierdut pe Charlie în mallul Kings Plaza. Mama era într-unul dintre magazinele acelea vechi, cu reduceri, hotărându-se ce să cumpere; Charlie se strecurase la Spencer Gifts, încercând să miroasă lumânările erotice „numai pentru adulți"; iar eu... eu ar fi trebuit să stau cu ochii pe el. Dar, când m-am întors să-i arăt ce pachete de cărți cu femei dezbrăcate aveau la vânzare, mi-am dat seama că dispăruse. Am știut imediat – nu se ascunsese și nici nu pornise spre vreun cotlon al magazinului. Dispăruse.

Timp de douăzeci și cinci de minute, am alergat înnebunit din magazin în magazin, strigându-l pe nume. Până în momentul în care l-am găsit – lingând geamul vitrinei de la JoAnn's Nut House – am simțit un junghi dureros în coșul pieptului. Iar asta nu e nimic față de ce simt acum.

– Pot să vă ajut cu ceva? întreabă paznicul de la recepție.

E un bărbat în vârstă, cu o uniformă pe care scrie „Kalo Security" și pantofi albi, cu talpă ortopedică. Bine ați venit la Wilshire Condominium, din North Miami Beach, Florida. Locul ideal pentru situații de urgență.

– Am venit să o vizitez pe bunica mea, spun eu, folosindu-mi tonul de băiat cuminte.

– Treceți-vă numele aici, spune el, arătând către registrul din fața lui.

Mâzgălind ceva ilizibil, trec în revistă toate semnăturile de deasupra. Nici una dintre ele nu-i aparține lui Charlie. Totuși, am

discutat despre asta de zeci de ori. Dacă ne-am pierde vreodată unul de altul, trebuie să mergem într-un loc sigur. La rubrica Locatar, trec „Bunica Miller".

– Aaa... sunteţi nepotul lui Dotty? întreabă paznicul, devenind dintr-odată mai prietenos.

– D-da, al lui Dotty, spun eu, intrând.

Bineînţeles, e o minciună, dar nu e ca şi cum aş fi un străin. Timp de aproape cincisprezece ani, bunica mea, Pauline Balducci, a locuit în această clădire. În urmă cu trei ani, a murit aici – şi tocmai de aceea folosesc numele vecinei ei pentru a intra.

– Nepotul lui Dotty! le spune, mândru, paznicul celor care trec pe hol. Acelaşi nas, nu vi se pare?

Trăgând-o de braţ pe Gillian, traversez holul, trec pe lângă şirul de ascensoare şi urmez indicatoarele care mă îndrumă către ieşire, pe holul şerpuitor, cu tapet scorojit, care duhneşte a clor. Piscina, drept înainte. Când eram mici, mama ne trimitea aici pentru ceva timp petrecut cu partea bună a familiei. În loc de asta, ne alegeam cu două săptămâni de cine-stropeşte-mai-mult, concursuri de ţinut respiraţia, iar Consiliul Locatarilor se tot plângea că ne „scufundăm prea gălăgios", deşi n-am înţeles niciodată ce însemna asta. Chiar şi acum, când ies, un frate şi-o soră sunt prinşi într-un joc nemilos de-a Marco Polo. Băiatul închide ochii şi strigă:

– Marco!

Fata ţipă şi ea:

– Polo!

Când el se apropie, fetiţa ţâşneşte pe scări, ocoleşte piscina în fugă şi sare înapoi în apă. Trişează pe faţă. Exact cum îmi făcea şi mie Charlie.

– Oliver, unde ne...?

– Aşteaptă aici, spun eu, arătându-i un şezlong lui Gillian.

Lângă piscină, un bunic cu o cămaşă albă, pantaloni albi şi nişte şosete negre până la genunchi studiază un formular pentru pariuri.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule – dar puteți să-mi împrumutați cheia dumneavoastră de la club? îl întreb eu. Bunica a luat-o pe-a noastră cu ea, sus.

Își ridică spre mine ochii, ca niște nasturi negri, din formularul de pariuri.

– Al cui ești?

– Al lui Dotty Miller.

Cercetându-mă din cap până-n picioare, scoate cheia din buzunar.

– S-o aduci imediat înapoi, mă avertizează.

– Bineînțeles – imediat.

Îi fac semn din cap lui Gillian, iar ea mă urmează pe lângă terenul de shuffleboard, pe cărarea umbrită de copaci care duce la clădirea cu un singur nivel unde se afla clubul. De îndată ce intră, eu îi înapoiez cheia domnului Șosete-Negre și mă întorc la ea.

Înăuntru, „clubul" e exact așa cum l-am lăsat, cu mulți ani în urmă: două băi dezgustătoare, o saună defectă și un set universal de greutăți ruginite de dinainte de Jack LaLane. Fusese amenajat pentru a deveni un cadru social în care locatarii în vârstă să poată interacționa și lega prietenii. N-a fost folosit niciodată. Am putea sta aici zile întregi, și nimeni nu ne-ar deranja.

Gillian ia un loc pe vinilinul roșu care acoperă banca. Eu arunc o privire la pereții acoperiți cu oglinzi și mă las pe podea.

– Oliver, ești sigur că Charlie știe de locul ăsta?

– Am vorbit despre el de o mie de ori. Când eram mici, ne ascundeam aici, în saună. Eu intram și mă prefăceam că eram Han Solo, înghețat în carbonită. Apoi el sărea să mă salveze și... și...

Vocea mi se stinge și, încă o dată, rămân cu ochii lipiți de oglindă. O jumătate de persoană.

– Te rog eu, nu te mai chinui așa, mă imploră Gillian. Ne-a luat patruzeci de minute să ajungem aici, și am mers cu mașina mea. Dacă e într-un taxi sau autobuz – o să-i ia un pic mai mult – faptul că nu l-ai găsit aici nu înseamnă nimic. Sunt sigură că e bine.

Nici măcar nu mă sinchisesc să-i răspund.

– Trebuie să gândeşti pozitiv, adaugă ea. Dacă te gândeşti la ce e mai rău, o să ai parte de ce-i mai rău. Dar dacă te gândeşti la ce e mai bine...

– Atunci oricum totul o să-ţi explodeze în faţă! Nu ai înţeles până acum care-i poanta aici? E vorba de marea farsă cosmică. Cioc, cioc! Cine-i acolo? Un mare şut în fund. Gata – sfârşitul glumei. Nu-i aşa că te tăvăleşti pe jos de râs?

– Oliver...

– E ca şi cum ai concura la Maratonul Boston: Te antrenezi ani la rând... îţi dedici toată viaţa – şi apoi, chiar când să treci linia de sosire, un idiot îţi pune piedică şi tu te întorci acasă şchiopătând, cu ambele glezne fracturate, întrebându-te pentru ce ai muncit atât. Înainte s-apuci să-ţi dai seama, dispare tot – viaţa ta, munca... şi fratele tău...

Urmărindu-mă cu atenţie, Gillian îşi înalţă capul. Ca şi cum ar fi văzut ceva ce nu mai văzuse până acum.

– Poate c-ar trebui să apelăm la poliţie, mă întrerupe ea. Adică, una e să aflăm ce s-a întâmplat cu tata, dar când încep să tragă în noi... Nu ştiu... Poate e timpul să ridicăm steagul alb.

– Nu pot.

– Ce tot zici? Nu trebuie decât să formăm 911. Dacă le spui adevărul, n-au cum să te dea pe mâna Serviciului Secret.

– *Nu pot,* insist eu.

– Ba sigur că poţi, răspunde ea. Tot ce-aţi făcut a fost să vedeţi un cont bancar pe ecranul unui computer – nu e ca şi cum aţi fi comis vreo infracţiune...

Îmi feresc privirea, iar tăcerea încarcă încet atmosfera.

– Ce e? întreabă ea. Ce nu-mi spui?

Din nou, nu-i răspund.

– Oliver...

Nimic, doar tăcere.

– Oliver, poţi să-mi...

– I-am furat, izbucnesc eu.

– Poftim?

– Nu credeam că aparţin cuiva – am căutat informaţii despre tatăl tău, dar murise... iar statul nu-i localizase nici o rudă, aşa că am crezut că era o infracţiune fără victi...

– I-aţi *furat?*

– Ştiam că nu trebuie s-o facem – *i-am spus* şi lui Charlie – dar, când am aflat că Lapidus mă trăgea pe sfoară... iar Shep ne-a asigurat că n-avem cum să dăm greş... Totul părea să se lege, atunci. Dar, imediat, ne-am trezit cu 300 de milioane care aparţineau Serviciului Secret.

Gillian începe să tuşească, de parcă ar fi fost gata să se înece.

– Câte milioane?

O privesc fix în ochi. Dacă ar fi fost împotriva noastră, n-avea de ce să-i fi atacat pe Gallo şi DeSanctis. Dar o făcuse. Ne-a salvat. Exact cum mă salvase şi azi-noapte, când ne scufundaserăm. Era timpul să-i întorc serviciul.

– 313.

– 313 *milioane?*

Printr-o mişcare din cap, îi confirm.

– Aţi furat 313 milioane de dolari?

– Nu intenţionat – adică nu suma asta.

Mă aştept să înceapă să ţipe, să mă pălmuiască sau să sară la gâtul meu, dar ea nu face nimic din toate acestea. Stă pur şi simplu acolo. Perfect nemişcată, ca un fachir indian. Fără să scoată nici un sunet.

– Gillian, ştiu ce gândeşti – ştiu că sunt banii tăi...

– Nu sunt banii *mei!*

– Dar tatăl tău...

– Banii ăia i-au adus moartea, Oliver! Acum nu sunt buni decât să-i căptuşească sicriul. Îşi ridică privirea spre tavan, cu ochii plini de lacrimi. Cum ai putut să nu-mi spui?

– Ce trebuia să spun? „Bună, eu sunt Oliver – tocmai am furat 313 milioane de dolari de-ai tatălui tău – vrei să vii cu mine, să nu pierzi şansa să fii împuşcată împreună cu noi?" Noi nu voiam altceva decât să aflăm dacă mai e în viaţă. Dar, după ce te-am

cunoscut... şi am petrecut ceva timp împreună – n-am vrut să te rănesc, Gillian, mai ales după toate acestea.

– Ai fi putut să-mi spui aseară...

– Am vrut s-o fac – îţi jur.

– Şi-atunci de ce n-ai făcut-o?

– Pur şi simplu... ştiam că o să te rănesc.

– Şi ai impresia că acum n-ai făcut-o?

– Gillian, n-am vrut să mint...

– Dar ai făcut-o, insistă ea, iar glasul începe să-i tremure.

Îmi feresc privirea, incapabil să o privesc în ochi.

– Dac-aş putea să mă întorc în timp, n-aş mai face-o, îi spun eu în şoaptă.

Pufneşte auzindu-mă, dar nu cred că am consolat-o în vreun fel.

– Gillian, îţi jur că...

– Nu e vorba nici măcar de minciună, mă întrerupe ea. Şi în mod clar nu e vorba despre o grămadă de bani murdari, adaugă ea, ştergându-şi ochii cu dosul palmei. E încă uluită, dar, în străfundul sufletului ei e furioasă. Nu-nţelegi, Oliver? Eu nu vreau să ştiu decât motivul pentru care l-au ucis pe tata!

În timp ce rosteşte cuvintele acestea, tremurul din gâtul ei îmi trimite fiori pe şira spinării şi îmi aminteşte, din nou, ce căutăm aici, de fapt. Îmi înalţ bărbia şi privesc fix spre oglindă. Am pungi sub ochi. Părul mi-e negru. Iar fratele meu e în continuare dispărut.

„Te rog, Charlie – oriunde ai fi – vino acasă."

58

– Ce cauţi aici? o întrebă o femeie în vârstă pe Joey, bătând-o pe umăr.

– Scuze – căutam o şosetă rătăcită, răspunse Joey, ieşind cu spatele din spălătorie.

Întorcându-se s-o vadă pe femeia care o interpelase, Joey observă plăcuţa de pe uşa metalică din apropiere, pe care scria „Gunoi".

– Dar tu chiar locuieşti aici? o provocă femeia, cu coşul de rufe din plastic în braţe şi purtând la încheietură o brăţară Medic-Alert placată cu aur.

– Sigur că da, spuse Joey, ocolind-o pe femeie şi vârându-şi capul în boxa unde se aruncă gunoiul. Miros de portocale putrezite. Ghena în colţ. Nici urmă de Oliver sau Charlie.

– Fii atentă – cu tine vorbesc, o ameninţă femeia.

– Îmi cer scuze, spuse Joey. Numai că e vorba de şosetele favorite ale mamei. M-a pus să spăl rufele aici pentru că uscătoarele de la etajele inferioare sunt mai bune...

– Chiar *sunt* mai bune.

– ... Sunt total de acord, numai că a dispărut şoseta, şi, ei bine... era perechea ei de şosete preferată.

Depărtându-se în grabă de femeie, Joey apăsă butonul de chemare a liftului şi intră în fugă în cabină când se deschiseră uşile.

– O să mă uit după ea! strigă femeia. Dar, înainte de a putea termina ce avea de spus, uşile se închiseră.

– Erau şosetele ei preferate? o tachină Noreen, în cască.

– Of, mai slăbeşte-mă, spuse Joey. Important e că a mers.

– Da, ai dovedit, o dată în plus, că eşti mai abilă decât pensionarii nonagenari din cuibul acela de spioni – Ansamblul Locativ-Comunist Whilshire Condominium.

– Adică?

– Tot ce zic e că nu văd rostul unei cercetări într-un complex de apartamente – cu atât mai puţin cercetarea etajului doi şi a spălătoriei aferente – doar pentru că bunica lui Charlie şi Oliver a locuit cândva acolo.

– În primul rând, dacă bunica a locuit la etajul al doilea, pe ăsta îl ştiu cel mai bine. În al doilea rând, niciodată să nu subestimezi potenţialul de ascunzătoare pe care-l are o spălătorie. Şi, în al treilea, când vine vorba de comportamentul uman, există un singur lucru în lumea asta pe care să te poţi baza fără nici o urmă de îndoială, anume...

– *Obişnuinţa,* spuseră simultan Noreen şi Joey.

– Nu o lua ca pe o glumă, o avertiză Joey, în timp ce uşile ascensorului se deschideau, permiţându-i să iasă în holul de la intrare. Obişnuinţa e singurul lucru pe care-l au în comun toţi oamenii. Nu ne putem abţine. De-aia venim acasă mereu pe acelaşi drum; ne luăm cafeaua de dimineaţă din acelaşi loc; şi ne spălăm pe dinţi şi pe faţă în aceeaşi ordine. Ocolind un grup de bătrânici cu treninguri şi bentiţe asortate, de culoarea lavandei, Joey urmă indicatoarele către zona piscinei şi îşi croi drum afară. Ăsta e şi motivul pentru care tata intră mereu în casă pe uşa din spate. Niciodată prin cea din faţă. Eu spun că e nebunie – el crede că-i face viaţa mai uşoară...

– Şi de aici se nasc toate obişnuinţele, o întrerupse Noreen. Mici momente de control într-o lume de haos întunecat. Tuturor ne e frică de moarte, aşa că ne punem cu toţii lenjeria intimă înainte de a ne trage şosetele.

– De fapt, să ştii că sunt unii care-şi pun mai întâi şosetele, remarcă Joey în timp ce-l măsura din priviri pe bătrânul cu formularul de pariuri şi şosetele negre trei sferturi. Dar, când avem probleme, alergăm către ceea ce ne este familiar. Iar aceasta este cea mai de bază dintre obişnuinţe.

Trecând aparent relaxată pe lângă piscină, Joey studie locul de joacă preferat al lui Charlie şi Oliver, pe când erau copii. Pentru cei doi copii implicaţi momentan în supercupa Marco Polo, nu exista alt loc mai bun pe lume. Dar, privindu-i pe cei doi fraţi alergându-se pe terenul de shuffleboard, ştia că cele mai bune jocuri erau mereu într-o permanentă mişcare. În stânga sa se afla o alee care se întindea în jurul unui magazin. În dreapta se afla clubul. Primul era plin cu angajaţi. Al doilea era ascuns de tufişuri şi copaci. Joey nu ezită nici o secundă.

– Au un club, îi spuse ea lui Noreen, trecând pe lângă piscină şi luând-o pe aleea mărginită de copaci.

După o curbă la dreapta şi una la stânga, zona piscinei dispăruse din câmpul ei vizual. Aruncând o privire peste umăr, Joey se apropie încet de uşă.

Îşi lipi urechea de ea, dar nu auzi nici un zgomot din interior. Încercând să nu sperie eventualii ocupanţi, ciocăni uşurel cu degetul, după care ascultă din nou. Tot nimic.

– Alo! E cineva acolo? strigă ea, ciocănind un pic mai tare. Din nou, nici un răspuns.

Îşi vârî mâna în poşetă şi desfăcu fermoarul husei în care-şi ţinea şperaclele. O creangă trosni în spatele ei, iar poşeta îi alunecă de pe umăr.

– E totul în regulă? întrebă Noreen.

Joey se răsuci şi cercetă tufişurile şi copacii de pe marginile potecii. Nimic. Nimic vizibil, cel puţin. În spatele unui hibiscus stufos, o altă crenguţă trosni. Joey se ridică pe vârfuri, înălţându-şi capul. Tufişul era prea înalt. Întinzând mâna, împinse crengile la o parte, sări lanţul metalic care mărginea aleea şi trecu prin gardul viu.

– Joey, e totul în regulă? repetă Noreen.

Strecurându-se în linişte pe sub o ramură mai stufoasă, Joey se lăsă pe vine şi se aplecă în direcţia de unde venise zgomotul. De cealaltă parte a tufişului se auziră câteva bufnete înfundate. Cineva nerăbdător. Lăsându-şi capul în jos, către pământul acoperit de frunze, Joey încercă să zărească totuşi ceva, dar vegetaţia era prea

densă. N-avea decât o singură posibilitate. Băgă din nou mâna în poşetă şi scoase un revolver foarte bine lustruit. Cu cinci gloanţe, de dimensiuni reduse. Calibrul 38. Pistolul tatălui ei. „La trei", îşi spuse Joey, ducându-şi degetul către trăgaci. Cu picioarele flexate, cuprinsă de neastâmpăr. *Uno... dos...*

Pornind cu viteză maximă, ocoli tufişul şi îşi îndreptă arma către sursa zgomotului – egreta înaltă cu aripi mari, pe care şi le agita. Când Joey ajunse în raza ei vizuală, pasărea se înălţă – lăsând-o pe Joey singură.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă Noreen, în cască.

Refuzând să răspundă, Joey îşi băgă arma în poşetă şi sări din nou pe aleea de beton de lângă club.

– Mă scuzaţi, doamnă... o strigă o voce de bărbat, din spatele ei. Luată pe nepregătite, Joey se întoarse cu faţa la tânărul cu părul blond, decolorat. Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse Charlie, folosindu-şi palma pentru a ascunde tăietura de pe buză. Îmi puteţi împrumuta cheia de la club? Bunica a dus-o pe a noastră sus.

59

Charlie se uita fix la roşcata din faţa sa şi-şi dădu seama că ceva nu era în ordine. „Ai crede că i-am cerut cheiţa de la jurnal", îşi spuse el în gând.

– Ce-ce vrei? se bâlbâi femeia.

– Cheia de la club, spuse el, arătând către vechea ascunzătoare a lui şi a lui Oliver. Nu vreau decât să intru la baie. Sperând să facă o impresie bună – şi observând că ea avea cu cel puţin cincizeci de ani sub media de vârstă din complex – adăugă: Asta, bineînţeles, dacă nu aţi fi dispusă să-mi daţi voie să o folosesc pe cea din apartamentul bunicii dumneavoastră.

– Da, i-ar plăcea foarte mult, spuse femeia, cercetându-l pe Charlie din cap până-n picioare.

Zâmbi superior, ca pentru sine, iar Charlie se întrebă dacă nu simte cumva fiorul aceea care anunţă dragostea. „Şi e drăguţă", îşi dădu seama. Mai în vârstă, dar cu părul roşcat – cumva rezultatul era mai mult decât satisfăcător. Păcat că nu era nici momentul, nici locul potrivite.

– Deci şi tu eşti în vizită la bunici? întrebă ea.

– De fapt, numai la bunica.

– Ce apartament?

– 217, spuse el, arătând către balconul de la etajul doi aflat deasupra piscinei.

Ea nici măcar nu-i aruncă o privire. „În mod clar, nu-şi poate lua ochii de la mine", îşi spuse el – asta până ce observă sângele care-i mânjea dosul palmei. Rahat. Încă îi mai sângera buza.

– Eşti bine? întrebă ea.

– Da... bineînţeles.... Cum nu se poate mai bine.

– Sigur? întrebă ea, întinzând mâna. Pentru că...

– Sunt în regulă, insistă el, retrăgându-se. Dându-şi seama că o speriase, izbucni într-un râs fals. Un accident urât, cu guma de mestecat. Bubblicious de cireşe – o muşcătură prost sincronizată – pagube colosale la nivelul buzei. Cred că nici acum n-am trecut peste traumă. Privi pierdut în jur şi adăugă: Mami? Tu eşti?

Charlie râdea în continuare, dar femeia tăcea mâlc. Gata. Spectacolul s-a terminat.

– Zău, dacă-mi poţi da cheia...

– Bineînţeles, bineînţeles, zise ea, băgând mâna din nou în poşetă. O am chiar aici... Se opri un moment, de parcă avea de gând să mai spună ceva. Stai să ţi-o dau... Charlie.

Rahat.

Când scoase mâna din poşetă, ţinea în ea un pistol.

– Ce-ce faci? întrebă Charlie, ridicând mâinile.

– Nu intra în panică – e în regulă, spuse ea, calmă.

Vocea îi era la fel de liniştitoare ca şi atingerea catifelei – şi, tocmai de aceea, Charlie nu crezu nici un cuvânt.

– Lucrezi cu Gallo? întrebă el.

– Nu am venit să-ţi fac rău, îi promise ea.

– Da... se pare că ăsta e refrenul tuturor, în ultima vreme, spuse el, ştergându-şi buza care încă mai sângera. Încerca să cântărească posibilităţile, dar nu se putea concentra la altceva decât la ţeava pistolului care-i înghiţea tot câmpul vizual.

– Îţi jur, Charlie, nu sunt de la Serviciul Secret; nu fac parte din anchetatorii guvernamentali. Nu-mi pasă de altceva decât de recuperarea banilor şi întoarcerea voastră acasă, în siguranţă. Citindu-i îndoiala întipărită pe chip, se concentră să nu-şi mişte deloc mâna cu pistolul, apoi îşi băgă din nou mâna liberă în poşetă şi scoase o carte de vizită albă, pe care i-o arătă, ca pe o insignă.

Cu o căutătură piezişă, Charlie descifră cuvântul „Avocat".

– Nu văd nimic, minţi el.

Ea nu se clinti – era prea deşteaptă pentru a-l lăsa să se apropie.

Cu o mişcare bruscă din încheietură, îi aruncă bucăţica de carton. Aceasta pluti prin aer şi ateriză la picioarele lui Charlie, de unde el o culese şi citi restul. „Jo Ann Lemont – Avocat – Sheafe International." În colţul din dreapta, jos, scria: „Autorizaţie D.P. nr. 17-4127, Virginia".

Avocat şi detectiv. Ca şi cum numai una din cele două n-ar fi fost suficient de rău.

– Ce eşti, un fel de Columbo, sau ce? o întrebă el.

– Mereu foloseşti umorul ca mecanism de apărare?

Privind-o atent, ştia că încerca să-i înţeleagă modul de gândire. Chiar şi numai pentru asta, nu-i plăcea. Peste umărul ei, piscina se întindea liniştită în depărtare. Charlie se rugă să aibă parte de o diversiune, dar erau prea bine ascunşi de crengile copacilor pentru a fi observaţi de cineva.

– Ce vrei, cucoană?

– Te rog, propuse ea, spune-mi Joey.

El râse batjocoritor, auzind una ca asta.

– Ce vrei, *Joey?* întrebă el, printre dinţii încleştaţi.

– Presupun că-l cunoşti pe Henry Lapidus...?

Charlie nu se obosi să-i răspundă.

– Pur şi simplu îmi fac meseria aici, Charlie. Acum, vrei să-mi spui tu unde se ascunde Oliver sau vrei să dărâm eu cu o lovitură de picior uşa de la club?

Charlie avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a evita să privească spre club. Stătea chiar lângă el.

– Habar n-ai despre ce vorbeşti.

– Poţi să spui ce vrei, dar am văzut cum aţi plecat de acasă de la Duckworth. Am văzut sângele de pe covor. Şi pe cel de pe buza ta. Ţinea în continuare arma ridicată, dar glasul îi era din nou ca de catifea. De asemenea, ştiu că nu ai medicamentele la tine, Charlie. Aşa că, ar fi mai bine să-mi spui ce se întâmplă de fapt aici – poate că vă pot ajuta.

Din nou, Charlie nu răspunse.

– Crede-mă, știu bine că nu am nici un drept să îți cer să ai încredere în mine. Dar, de asemenea, știu și că nu-i ușor să-ți arunci viața la gunoi. Și eu am făcut același lucru atunci când am renunțat la colegiu – am avut nevoie de trei luni ca să-mi dau seama că trebuia să mă întorc.

Charlie mai întâlnise tactica asta. Ea încerca să instaleze o stare de armistițiu căutând elemente comune. Lăsând ideea să-și facă efectul, Joey adăugă:

– Știu la ce renunți, Charlie. Să lăsăm deoparte slujba și celelalte prostii – e vorba de muzica ta... mama ta... și, să nu uităm, de sănătatea ta...

– Am înțeles.

– Atunci spune-mi ce s-a întâmplat. Are vreo legătură cu Duckworth? De-aia ați luat banii?

– Nu suntem hoți, îi spuse el.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Tot ce vreau să spun e că nu am vrut să facem rău nimănui.

– Dar Shep? îl provocă ea.

– Shep era prietenul meu! Dacă întrebi pe oricine – pe toți înfumuratii de la bancă – o să vezi că *eu* îmi beam cafeaua cu el, discutam despre fotbal și făceam haz de faptul că el credea că partea din față a ziarului era acolo numai pentru ca paginile sportive să nu se ude.

Ea îi cerceta fața, mâinile, chiar și pantofii. Charlie știa că privirea ei căuta un indiciu – încercând să-și dea seama dacă era o minciună. Totuși, dacă nu-l credea, n-ar mai fi stat de vorbă.

– Bine, Charlie, și dacă tu ești nevinovat, cine l-a omorât? întrebă ea, într-un final.

El se aștepta ca ea să lase pistolul mai jos, dar Joey n-o făcu. El ținea în continuare mâinile sus.

– De ce nu încerci tu să le faci profilurile psihologice lui Gallo și DeSanctis?

Când Charlie rosti numele agenților, ea nu păru surprinsă.

– Ai vreo dovadă? întrebă Joey.

– Ştiu ce-am văzut.

– Dar ai vreo dovadă?

Era exact cum spusese Oliver – cuvântul lor împotriva agenţilor Serviciului Secret.

– Lucrăm la asta, răspunse el.

– Charlie, va trebui să-mi oferi ceva mai bun de atât.

El se opri pentru câteva secunde. Nu voia să o spună, dar... De fapt, era o minciună. Voia.

– Şi, dacă tot o să faci asta, ar trebui să vezi şi ce e cu Gillian.

Fruntea ei se încreţi brusc.

– Care Gillian?

Charlie nu era sigur dacă juca la cacealma sau încerca să obţină informaţii, dar, deja nu mai avea nimic de pierdut.

– Fiica lui Duckworth. E casa ei acum.

De după colţ se auzi un târşâit, din cealaltă parte a clubului. Charlie presupuse că era vorba de vreo bunicuţă din complex. Ca şi Joey, care-şi lăsă arma jos, pentru a se asigura că nu e văzută. Cu ochii la Charlie, făcu un pas înapoi, încercând să tragă cu ochiul pe după marginea clădirii. Dar, exact când îşi trecu bărbia peste margine, se auzi un declic familiar. Mâinile lui Joey ţâşniră direct către cer. Făcu un pas înapoi de la colţ, iar Charlie văzu, în sfârşit, ce îi schimbase atât de brusc atitudinea: un revolver mic, negru era lipit de capul ei.

60

– Jur că o să-l folosesc, amenință Oliver, trecând de colțul clubului și intrând în câmpul vizual al fratelui său. Cu pistolul lui Gallo în mână, trase piedica. Acum lasă pistolul jos și depărtează-te dracului de fratele meu.

– Oliver, nu e momentul pentru acțiuni prosteşti, avertiză Joey în timp ce Oliver înainta, cu arma îndreptată spre ea.

– Vorbesc serios – o să trag, spuse Oliver, cu degetul mișcându-i-se nervos pe trăgaci.

Joey privi cum îi tremurau mâinile. Apoi îi studie ochii. Nu șovăiau. Privire fixă și întunecată. Nu glumea.

– Joey, ce se întâmplă? imploră Noreen, în cască. Ei sunt? Vrei să sun la sediu?

– N-o face... avertiză Joey. Oliver se întoarse, iar Noreen nu mai zise nimic. N-o să faci altceva decât să agravezi lucrurile, adăugă Joey.

– Charlie, înapoi! îi ordonă Oliver.

Charlie sări.

Joey urmări întreaga scenă cu foarte mare atenție. Știa asupra cui trebuia să acționeze.

– Oliver... începu ea. Lasă-mă să te ajut să scapi de...

– Aruncă arma! o întrerupse Oliver. Arunc-o pe acoperiș.

De data aceasta, Joey nu se clinti.

– *Am zis s-o arunci pe acoperiș!* insistă el, fără să-i mai tremure mâinile.

Privindu-şi fratele, Charlie amuţise. Ca şi Joey. În urmă cu două zile, n-ar fi crezut că Oliver Caruso era în stare de aşa ceva. Astăzi, nu mai era la fel de sigură. Joey aruncă o privire către acoperişul clubului şi se pregăti să arunce arma.

– Te avertizez totuşi că probabil o să se descarce.

– Îmi asum riscul, răspunse Oliver.

Joey îşi aruncă pistolul cu o mişcare uşoară către marginea acoperişului. Acesta ateriză cu un zgomot surd, dar nu se descărcă.

În spatele lui Oliver, o maşină claxonă de două ori. Printre scândurile de lemn ale gardului care împrejmuia zona piscinei, Joey zări Volkswagenul albastru precum cerul al lui Gillian intrând pe poarta care făcea legătura cu parcarea.

Oliver nu trebui să spună nimic. Charlie o luă la fugă.

Joey îl studie pe Oliver, căutându-i punctul slab. Dar, după tot timpul pe care şi-l petrecuse urmărindu-l, îl cunoştea deja.

– Cu cât fugi mai mult, cu atât scad posibilităţile de a-ţi recăpăta vechea ta viaţă.

Spre surprinderea ei, Oliver nici nu tresări. Nu făcea altceva decât să-l privească pe Charlie. În momentul în care fratele său trecu de gard, Oliver se uită din nou la Joey.

– Lasă-ne dracului în pace, o avertiză el.

Alergând cu spatele spre maşină, continuă să îşi ţină pistolul îndreptat spre ea. Şi, înainte ca Joey să poată reacţiona, cauciucurile începură să se învârtă, iar Oliver, Charlie şi Gillian dispărură.

– Joey, eşti bine? îi întrerupse gândurile vocea lui Noreen din cască.

Ignorând întrebarea, Joey o luă la fugă spre deschizătura din gard.

– La naiba! strigă ea, privind cum maşina lui Gillian trece hurducându-se peste limitatoarele de viteză şi iese pe şosea. Cu viteza glonţului, Joey porni spre propria maşină, care era parcată în faţa clădirii. Dar, chiar când dădu colţul, zări anvelopele dezumflate de la roţile din spate. Of, să fiu a naibii, mormăi. Noreen, sună la Clubul Auto.

– Imediat.

– Şi, în milisecunda în care închizi telefonul, vreau să începi să-i verifici...

– ... pe Gallo şi DeSanctis. Deja m-am apucat, îi explică Noreen. Am început din clipa în care Charlie le-a rostit numele.

– Şi ce părere ai despre reacţia pe care a avut-o când am pomenit numele lui Lapidus? întrebă Joey.

– N-am auzit c-ar fi zis ceva.

– Ar fi trebuit să-i vezi expresia.

– Bine, o să văd ce pot să aflu şi despre viaţa lui Lapidus. Apropo, ştiai că sediul firmei unde a lucrat Duckworth înainte să moară se află la numai douăzeci de minute de locul unde eşti?

– Minunat – asta voiam să aud, spuse Joey, în timp ce alerga înapoi, să-şi recupereze arma de pe acoperiş. Şi fiica lui? Ştii ceva despre ea?

– Vezi tu, aici nu se leagă lucrurile, răspunse Noreen. Cât te-ai ocupat tu de Gemenii-Minune, eu am căutat în baza de date de la evidenţa populaţiei, chiar şi în fişele fiscale ale familiei Duckworth. Nu sunt sigură despre ce vorbea Charlie acolo, dar, din tot ce am văzut, nu reiese că Marty Duckworth ar fi avut o fiică.

– Poftim?

– Crede-mă, Joey – am verificat de zece ori – potrivit tuturor bazelor de date guvernamentale şi private, Gillian Duckworth nu există.

61

– Brandt! Ce mai faci, boşorogule? spuse Gallo, cu un zâmbet larg care-i punea în evidenţă dintele din faţă pe care şi-l ciobise recent.

– Jimmy, băiatule! spuse Katkin, cuprinzându-l pe Gallo într-o îmbrăţişare puternică şi bătându-l pe spate. Trăgându-l în biroul lui de la Five Points Capital, Katkin îl întrebă: Ce te face să-ţi aduci fundul ăla gras aici în sud?

Gallo îi aruncă o privire lui DeSanctis, după care din nou lui Katkin.

– Te deranjează dacă închid uşa, Brandt?

Privindu-şi prietenul, Katkin se opri.

– Dacă e vorba de Duckworth...

– Deci au fost deja aici?

– Puştii ăia doi cu părul vopsit? Azi-dimineaţă la prima oră. Ascultă-mă pe mine, am mirosit *imediat* că ceva nu era în regulă. Apoi, când am primit telefonul tău...

– Mai era cineva cu ei? îl întrerupse DeSanctis.

– Adică în afară de fiică?

Încă o dată, Gallo îi aruncă o privire scurtă partenerului său.

– Ea ce a zis? îl întrebă pe Brandt.

– Nu prea multe. Puştiul cu părul negru a tot încercat să scoată informaţii de la mine. Fata n-a făcut altceva decât să stea acolo. Era drăguţă, totuşi – păr rebel, strâns cuminte, dar avea flăcări în

ochi. Mă urmărea ca o pisică – mă-nțelegi? Nu seamănă deloc cu taică-su. De ce, crezi că umblă după ceva?

– Asta încercăm să aflăm, îi explică Gallo. În urmă cu trei zile, un cont pe numele lui Duckworth a dispărut din New York. Astăzi... *fiica* asta a fugit de îndată ce ne-a văzut, de n-am apucat să-i punem nici o întrebare.

– Ai idee unde-au plecat de la tine? întrebă DeSanctis. Mai ai ceva date de contact pentru Duckworth?

Katkin trecu de cealaltă parte a biroului și începu să caute prin baza electronică de date de pe computerul său.

– Aici nu am decât adresa de acasă, o alta de la locul de muncă...

– Neowerks, îl întrerupse Gallo. Exact – aproape că uitasem de asta...

62

Traficul de dinaintea orei de vârf. Soarele străluceşte puternic în timp ce eu, Charlie şi Gillian ne croim drum pe benzile largi de pe I-95. Dar, chiar şi cu turaţiile motorului şi zumzăitul radioului fixat pe frecvenţa postului local, care transmite muzică pop, în maşină e prea linişte. Pe tot parcursul celor douăzeci de minute de care e nevoie să parcurgem distanţa dintre fosta reşedinţă a bunicii şi Broward Boulevard, nimeni – nici eu, nici Charlie, nici Gillian – nu rosteşte nici măcar o silabă.

Scot din buzunarul sacoului foaia de hârtie cu cele patru fotografii. Marginile albe ale hârtiei au început să se zdrenţuiască şi, pentru prima oară, încep să-mi pun întrebarea dacă oamenii aceştia chiar sunt adevăraţi. Poate tocmai de aceea fotografiile au fost scoase la o imprimantă color. Poate că fotografiile sunt modificate. Documente de identitate false care să susţină o deghizare. Privesc fix cele patru chipuri din poala mea. Încerc să mi-o imaginez pe roşcată, blondă; iar pe bărbatul de culoare, alb. Pentru mine, rămân tot necunoscuţi. Pentru Duckworth, erau suficient de importanţi, încât să le pună fotografiile în cea mai bună ascunzătoare a sa. Şi, deşi nu suntem încă siguri dacă sunt prieteni sau duşmani, un lucru e clar: dacă nu ne dăm seama cine sunt şi cum au ajuns să-l cunoască pe Duckworth, această călătorie o să devină şi mai puţin plăcută.

– Pe aici, spune Gillian, spărgând într-un final tăcerea, arătându-ne banda de ieşire de pe autostradă. Aproape că am ajuns.

Las în jos parasolarul din partea pasagerului şi folosesc oglinda pentru a cerceta expresia lui Charlie. Aşezat pe bancheta din spate, acesta nici măcar nu-şi ridică privirea. Cu trei zile în urmă, ar fi mâzgălit de zor în carneţelul lui, hrănindu-se cu adrenalină şi transformând fiecare moment stânjenitor în strofe, versuri şi, dacă aveam noroc, poate chiar într-o baladă în toată puterea cuvântului. „Fură din realitate", spunea el cândva, plin de avântul adolescenţei. Dar, în ciuda bravadei sale, lui Charlie nu-i place pericolul. Sau riscul. Problema e că abia acum îşi dă seama de asta.

– E normal să fii speriat, îi spun eu.

– Nu sunt speriat, îmi răspunde el, răstit.

Dar îi văd imaginea în oglinda din faţa mea. Ochii i se pironesc în poală. Timp de douăzeci şi trei de ani, şi-a fixat obiective uşor accesibile – locuind cu mama, renunţând la şcoala de artă, refuzând să intre în vreo formaţie... chiar acceptând slujba de arhivist de la bancă. Întotdeauna o făcuse pe individul lipsit de griji. Dar, după cum am învăţat de la tata, între lipsa de griji şi frica de eşec nu-i decât un pas.

– N-ar trebui să fie la mai mult de câteva cvartale, spune Gillian.

Ca şi Charlie, nu-mi adresează mai mult de o propoziţie scurtă, rostită în grabă. Nu sunt sigur dacă e din cauză că am minţit-o în legătură cu furtul banilor, din cauză că şi-a pierdut tatăl sau pur şi simplu e în stare de şoc, dar, orice ar fi, în timp ce strânge cu putere volanul în pumnii încleştaţi, aerul ei copilăresc începe să se estompeze. Ca şi noi, e conştientă că s-a urcat pe un alt vas care stă să se scufunde – şi, dacă nu avem parte de vreo descoperire importantă în curând, o să ne ducem cu toţii la fund.

– Uite-o, anunţă ea în timp ce virează la dreapta şi intră în parcare.

Razele soarelui se reflectă pe suprafaţa de sticlă a clădirii cu patru etaje, dar firma violet cu galben de deasupra intrării spune tot: Neowerks Software.

– Deci tu eşti fata lui Ducky? spune aproape cântând un bărbat cu părul zburlit şi ochelari înguşti, cu ramă de oţel, în timp ce strânge călduros mâna lui Gillian între palmele sale.

Purtând o cămaşă albastră, boţită, nişte pantaloni kaki dintr-un material modern, care nu se şifonează, şi o pereche de sandale de piele cu şosete, este imaginea perfectă a încrucişării dintre un milionar cvintagenar din Palm Beach cu un seminarist de la Berkley. Dar este, de asemenea, şi singurul tip care a apărut în holul de la intrare când am întrebat dacă am putea sta de vorbă cu unul dintre vechii colegi ai lui Duckworth.

– Gillian, nu? întreabă el, pentru a treia oară. Dumnezeule, nici nu ştiam că *are* o fiică.

Gillian aprobă dând timid din cap, în timp ce fratele meu îmi aruncă o privire piezişă. Îmi ridic scutul şi o las să-mi ricoşeze de armură. După tot ce a făcut – după toate riscurile pe care şi le-a asumat – n-am de gând să-i dau apă la moară.

„Dacă voia să ne dea pe mâna autorităţilor, ne-ar fi întors spatele la complexul de apartamente sau la casa tatălui ei", îi spun eu cu o privire furioasă.

„Nu până nu pune mâna pe bani", pare să-mi răspundă Charlie.

– Iar voi sunteţi prieteni de-ai lui? ne întreabă Păr-Zburlit.

– Da... da, spun eu, întinzându-i o mână pe care o strânge, din nou, cu amândouă palmele. W-Walter Harvey, spun eu, cât pe ce să-mi uit numele fals.

Cobor tonul ca să păstrez discreţia, dar nu pot să nu observ cum secretara cu părul negru se holbează la mine de la biroul negru de la recepţie desprins parcă din *Star Trek*. Îşi coboară ochii spre revista pe care o răsfoia, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Întregul hol – cu scaunele sale *sci-fi* cromate şi măsuţa de cafea argintie, în formă de amibă – e atât de impersonal, încât n-are cum să nu ne sporească frica.

– Iar acesta este Sonny Rollins, adaug eu, arătând către Charlie.

– Alec Truman, se prezintă el, evident încântat că are ocazia. Sonny Rollins, zici? Exact ca tipul ăla cu jazzul.

– Exact, spune Charlie, deja intimidat. Exact ca tipul ăla cu jazzul.

– Uitaţi cum stau lucrurile, domnule Truman, intervine Gillian. Vă sunt recunoscătoare că aţi coborât să discutaţi cu noi şi...

– Onoarea mea... onoarea e de partea mea, insistă el. Credeţi-mă, îi simţim lipsa aici. Doar că îmi pare rău că nu pot să stau mult – tocmai încercam să scap de un virus şi...

– De fapt, noi aveam numai o singură întrebare la care sperăm să ne puteţi răspunde, îl întrerup eu. Bag mâna în buzunarul de la sacou şi scot fotografiile. Vrem să aflăm sigur dacă aceste persoane l-au ajutat pe Duckworth la invenţia sa. Vi se pare cunoscut vreunul dintre aceşti oameni? îl întreb eu pe Truman.

Chipul i se luminează, ca al unui puşti care se apucă să-şi roadă creioanele colorate.

– Îl cunosc pe *acela,* izbucneşte el, arătând către tipul cu părul grizonant şi mai în vârstă, din prima fotografie. Arthur Stoughton. Văzându-ne expresiile dezorientate, adaugă: A lucrat cu noi la Ingineria imaginii – acum conduce site-urile lor de internet.

– Deci aţi lucrat şi dumneavoastră la Disney? întreabă Gillian.

– Dar cum crezi că l-am întâlnit pe tăticul tău? spune jucăuş Truman. Când tatăl tău a plecat şi a venit aici, l-am urmat şi eu după doi ani. El era în prima linie – primul la serviciu, dimineaţa; cel mai prost plătit.

– Şi ce e cu tipul acesta, Stoughton? întreb eu, arătând către fotografie. Aţi lucrat toţi împreună?

– Cu Stoughton? Truman izbucneşte în râs. Ce n-am fi dat noi să avem norocul ăsta... Nu, el a fost vicepreşedinte la Ingineria imaginii – chiar înainte de a pleca la Disney.com, n-avea timp pentru nişte morocănoşi ca noi. Rostind ultimele cuvinte, se controlează şi îi aruncă o privire lui Gillian. Îmi pare rău... n-am vrut să... tatăl tău era minunat, dar nu ne-au dat niciodată şansa de a...

– Nu-i nimic – e în regulă, îi spune Gillian, refuzând să devieze de la subiect.

– Dar ceilalţi? intervine Charlie.

Truman se uită atent la fotografii.

– Îmi pare rău, nu-i cunosc pe ceilalţi.

– Ştiţi măcar dacă lucrează sau au lucrat la Disney? întreb eu.

– Sau pe aici? adaugă Charlie.

– Sau i-au fost prieteni? insistă Gillian.

Retrăgându-se din faţa avalanşei de întrebări, Truman vrea să spună ceva... apoi ezită. Îndepărtându-se, adaugă:

– Ar trebui să plec, zău...

– Staţi un moment! strigăm într-un glas eu şi Gillian.

Truman se opreşte brusc. Nici unul dintre noi nu se mişcă. Gata. În mod clar, s-a terminat cu cooperarea.

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, spune el, dându-mi înapoi fotografiile.

– Te rog, îl imploră Gillian. Vocea îi tremură; întinde mâna şi-l prinde de încheietură. Am găsit fotografiile în sertarul tatei... iar acum, că ne-a părăsit... nu vrem decât să ştim cine sunt... Lăsându-şi vorbele să-şi croiască drum în sufletul lui, adaugă: E tot ce avem.

Aruncându-i o privire lui Charlie, apoi din nou mie, Truman ar da orice ca să poată pleca. Dar, privind palma lui Gillian strângându-i încheietura... când ochii i se întâlnesc cu ai ei... nici măcar el nu poate rezista.

– Dacă mă aşteptaţi aici, poate că pot duce fotografiile în birou, poate-i cunoaşte cineva pe ceilalţi trei.

– Perfect – ar fi perfect, spune încântată Gillian.

Luând fotografiile şi promiţând să le aducă imediat înapoi, Truman se îndreaptă către intrarea principală, în spatele biroului recepţionerei. Sunt tentat să-l urmez – asta până văd panoul cu taste care, în mod clar, e pus acolo tocmai pentru a nu ne permite accesul. E identic cu cel de la Five Points, numai că aici e şi un ecran digital – ca un televizor în miniatură – încastrat în perete, deasupra tastelor. Când Truman se apropie, ecranul se aprinde, iar pe el apar nouă pătrate, ca un fel de tastatură cu senzori de atingere. Dar, în loc de cifre, pe fiecare pătrat apare câte un chip uman, făcându-l să semene cu genericul de la serialul *The Brady Bunch*. Chiar dacă umărul lui Truman ne obturează câmpul vizual, vedem totuşi reflexia imaginii, pe suprafaţa lustruită a pereţilor negri.

Atingând ecranul cu degetul arătător, Truman selectează imaginea din colţul din dreapta, jos. Pătratul se luminează, toate cele nouă feţe dispar şi, la fel de repede, sunt înlocuite de alte nouă

portrete. Ca şi cum ar tasta codul unui sistem de alarmă, Truman apasă pe ecranul cu senzori de atingere şi selectează chipul femeii asiatice din stânga sus. Încă o dată, portretele dispar şi sunt înlocuite de alte nouă.

– Voi ăştia chiar v-aţi pus la punct cu chestiile astea gen Buck Rogers, nu? întreabă Charlie.

– Asta? izbucneşte în râs Truman, arătând către ecran. În câţiva ani, o să vedeţi peste tot ecrane cu portrete.

– Ecrane cu portrete?

– V-aţi uitat vreodată codul PIN la bancomat? întreabă el. Aşa ceva nu se va mai întâmpla. Există un motiv pentru care oamenii nu uită niciodată un chip – e un instinct înnăscut. Aşa îi recunoaştem pe mami şi tati şi chiar pe prietenii pe care nu i-am mai văzut de zeci de ani. Acum, în loc de numere combinate la întâmplare, ţi se dau chipurile unor străini aleşi la întâmplare. Combinând asta cu un sistem de suprapunere grafică, obţii o parolă care trece dincolo de toate nivelurile de vârstă, limbă şi educaţie. Se numeşte *sistem de autentificare globală*. Să vedem dacă PIN-un vostru poate face asta.

Atingând uşor pătratul din mijloc, Truman selectează un ultim portret. Pătratul cu chipul unei femei blonde se luminează şi se întunecă. Încuietorile magnetice zumzăie, uşile se deschid cu un declic, iar Truman porneşte spre birourile din spate cu fo...

Un val de adrenalină îmi înroşeşte instantaneu faţa. Nu-mi vine să cred. Asta era.

– Spuneai că Stoughton încă mai lucrează la Disney.com? strig eu în urma lui.

– Cred că da, spune Truman. Totuşi, ar fi bine să verificaţi pe site. De ce întrebi?

– Nu... nimic, îi spun eu. Eram curios, atâta tot.

Uşa se închide cu un zgomot sec, iar Truman dispare. Charlie e în continuare dezorientat, dar, cu cât mă uit mai mult la ecranul sensibil la atingere...

– Să fiu al naibii, murmură Charlie.

Gura lui Gillian se deschide involuntar şi, dintr-odată, ne trezim că am ajuns toţi la aceeaşi concluzie.

– Crezi că e o...?

– Ab-so-lut, îi răspunde în şoaptă Charlie.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Tot timpul acesta, ne uitasem la pata de cerneală invers. Aşa cum a zis Charlie când ne întorceam de la Five Points: Nu păstrezi ceea ce te-ar băga în bucluc – păstrezi ce vrei să protejezi, cum ar fi combinaţia lacătului de la bicicletă. Când eram în clasa a opta, iar Charlie în a patra, îmi ţineam combinaţia în ghiozdanul lui; el şi-o păstra pe-a lui în portofelul meu cu arici. Nici acum nu e diferit. Am crezut că era crucial să identificăm aceste feţe; dar acum... e clar că feţele în sine sunt cheia. La propriu. Lasă portretele unor străini aleşi la întâmplare; Duckworth a folosit oameni pe care-i cunoştea.

Charlie e atât de încântat încât nici măcar n-o mai fixează cu privirea pe Gillian. Se ridică ritmic pe vârfuri, incapabil să stea nemişcat. „Hai să mergem", spune el, printr-o mişcare din cap.

„Imediat ce Truman ne aduce înapoi fotografiile", dau şi eu din cap în direcţia fratelui meu.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, îi spun recepţionistei, care-şi ridică ochii din revista pe care o are în faţă. Îmi puteţi spune unde putem avea acces la internet?

63

La etajul patru al Bibliotecii Districtului Broward se află treizeci de computere performante. Noi nu avem nevoie decât de unul. Un calculator, acces la internet şi un pic de intimitate, de care avem parte datorită indicatoarelor nou-nouţe cu „Defect" pe care Charlie tocmai le-a scris şi le-a lipit de ecranele celor trei calculatoare aflate în vecinătatea celui la care ne-am aşezat.

– Vă deranjează dacă scriu eu? întreabă el, aducându-şi scaunul lângă tastatură.

Mă pregătesc să obiectez, dar mă hotărăsc să tac, totuşi. E o concesie simplă – şi, cu cât îl ţin mai ocupat, cu atât scade probabilitatea izbucnirii unui conflict cu Gillian. Evident, e încă supărat că am invitat-o şi pe ea să ne însoţească, dar e atât de dornic să afle ce e cu fotografiile, încât aproape că nu-i mai pasă.

– Pregătiţi? întreabă el, când eu şi Gillian ne tragem scaunele lângă al lui.

Confirm cu o mişcare viguroasă din cap. În sfârşit, ceva ce n-are cum să nu meargă.

– Intră pe www.disney.com, spune Gillian, la fel de încântată.

Charlie îi aruncă o privire atât de tăioasă, încât ar putea despica şi diamantele.

– Zău? Nu eram deloc sigur ce să fac, replică el, sarcastic.

Mă aplec şi îl ciupesc de spate.

Scutură din cap, dar scrie adresa. Computerul afişează prima pagină a website-ului Disney. „Distracţie pentru familii" scrie cu litere aurii, aflate chiar lângă prima noastră pereche de urechi de

şoarece – Mickey şi Pluto, lângă o casă de desen animat. „Locul unde magia e vie", scrie în partea de sus a ecranului.

– Ar face bine să fie vie, avertizează Charlie.

În josul paginii, găsim trei butoane în Indexul Disney: „Distracţie", „Parcuri & Staţiuni" şi ultimul, intitulat „Compania".

Gillian dă să spună ceva. Charlie o săgetează cu privirea, apasă pe „Compania" şi se bucură văzând-o înghiţindu-şi cuvintele. Îl ciupesc din nou.

„Ştii, ne-a cam salvat fundurile acasă la Duckworth", îi fac eu semn.

„Dar e şi cea care ne-a lăsat singuri acolo", îmi răspunde el cu o privire plină de fiere, după care se întoarce spre monitor şi apasă butonul pe care scrie „Disney online".

Când se încarcă noua pagină, găsim o căsuţă lângă care se află un buton de „Căutare". Şi, chiar dacă nu am aflat mai nimic când i-am arătat fotografiile amicului lui Duckworth, acesta a reuşit totuşi să-l identifice pe primul dintre cei patru.

– Scrie Stoughton acolo, spun eu repede, ridicându-mă de pe scaun şi regretând deja că-l lăsasem pe el la tastatură.

Charlie tastează cuvintele „Arthur Stoughton" în caseta de căutare şi apasă pe „Introducere". Secundele trec şi toţi trei aruncăm o privire în jur, asigurându-ne că nu ne urmăreşte nimeni. La patru computere mai încolo, un adolescent testează limitele programului-filtru al bibliotecii împotriva site-urilor pornografice, dar n-a ridicat ochii spre noi nici măcar o dată.

Rezultate pentru „Arthur Stoughton": 139 de documente
1. biografice ale lui Arthur Stoughton
2. biografia directorilor de la Disney.com

Lista continuă. Charlie selectează biografia directorului în cauză, iar computerul afişează CV-ul stufos al lui Stoughton. Totuşi, lângă şirurile de litere apare ceva care ne atrage atenţia: portretul oficial al directorului – identic cu cel din şirul nostru. Arthur Stoughton. Păr grizonant, costum elegant, zâmbet de Disney.

– Vicepreşedinte executiv şi manager al Departamentului Disney online, citeşte Charlie din biografie. Abracadabra. Îndreaptă cursorul direct către fotografie.

– Dă clic, încuviinţez eu, în timp ce el trece cursorul peste portretul lui Stoughton. Dar, când dă clic pe fotografia digitală, nu se întâmplă nimic. Încearcă din nou. Tot nimic.

– Eşti sigur că o faci cum trebuie? întreabă Gillian.

– Vrei să încerci şi tu? mârâie el.

– Calmează-te, avertizez eu.

Îmi adresează privirea sa cea mai cruntă.

– Poate că nu vreau să mă calmez, *Ollie*...

Puştiul interesat de pornografie îşi îndreaptă privirea spre noi, aşa că tăcem brusc. Prima care-şi recapătă calmul e Gillian, care îi face ochiul, ca şi cum ar flirta cu el. Ochii lui se întorc rapid către ecranul calculatorului său.

– Lasă-mă să încerc, îi spune lui Charlie, încercând să preia controlul mouse-ului.

Cu o săptămână în urmă, Charlie era destul de lipsit de griji încât să fie dispus să-şi împartă bunurile cu restul lumii. Dar, după aceste câteva zile – trecându-şi rapid limba pe începutul de coajă de pe buză – controlul e singurul care i-a mai rămas. Mai ales când vina vorba de Gillian.

– Mă. Descurc. Eu, îi spune.

Ştiind că mai avem nevoie de alte trei chipuri, se întoarce la pagina precedentă, apăsând pe butonul pentru biografiile directorilor de la Disney.com. Încă o dată, computerul ne afişează aceeaşi fotografie a lui Arthur Stoughton. La naiba!

– Ce facem cum? întreabă el.

– Mergi în josul paginii.

Gillian bate cu unghia în partea de jos a ecranului, arătând către ceva care pare a fi partea de sus a altei fotografii. Stoughton nu e singur. Când Charlie derulează în josul paginii, în faţa ochilor noştri apare o piramidă de fotografii. E întreaga schemă organizatorică de la Disney.com, cu Arthur Stoughton în vârf, iar restul mai jos. Piramida are, în total, vreo douăzeci şi patru de fotografii: vicepreşedinţi şi alţi asociaţi de la Departamentele Marketing, Spectacole şi Dezvoltarea Produselor conexe, orice-ar însemna asta.

– Uite fotografia numărul doi, spun eu, reducându-mi tonul la nivelul de şoaptă către ultimele silabe. Bancherul.

Devine evident când îi dau hârtia lui Charlie, care o compară cu portretul de pe ecran. Iată-l pe-al doilea tip...

– Adică palid, obosit, pe la mijlocul structurii de conducere şi care probabil că roade capătul creioanelor?

– Dumnezeule, mă declar eu de acord. Dacă ajung vreodată aşa trist şi livid, înfige-mi un ţăruş în inimă şi dă-mi şi nişte usturoi, să fii sigur că mor.

– Uite-o şi pe numărul trei, ne arată Gillian, lovind ecranul cu unghia, în dreptul fotografiei femeii roşcate cu părul sârmos. Dar, privind întreaga ierarhie de portrete, nici unul dintre noi nu găseşte fotografia numărul patru: bărbatul de culoare cu gropiţă în bărbie. Eşti sigur că ăştia sunt toţi? întreabă Gillian.

Charlie derulează până la capătul inferior al paginii, dar nu mai apare nici o fotografie. Nu sunt decât douăzeci şi patru.

– Poate că a plecat de la ei, spun eu.

– Poate că există o listă şi mai mare, altundeva, sugerează Gillian.

– Sau poate asta e ce ne trebuie, spune Charlie, întorcându-se înapoi către partea de sus a paginii.

Mişcând cursorul pe fotografia lui Stoughton, dă clic pe portret şi se roagă să aibă parte de vreo minune. În mod uimitor, are parte de una. Marginea fotografiei se mişcă abia perceptibil.

Ţâşnesc din scaun.

– Mi s-a părut mie sau s-a...?

– N-o spune, mă avertizează el. Nu strica vraja.

– Nu ne ajută cu nimic dacă nu găsim şi ultima fotografie, subliniază Gillian.

Ignorând-o, Charlie pune cursorul pe chipul bancherului palid şi apasă. Pe ecran, dreptunghiul se mişcă din nou abia perceptibil. Ultima e roşcata.

– Domnişoara Stacojie[1]... în bibliotecă... cu ţeava de plumb, declamă el.

Păstrând ordinea de pe fâşia de hârtie, dă clic pe portretul roşcatei cu părul sârmos. Dreptunghiul clipeşte, iar eu îmi pun mâna pe

[1] Miss Scarlett – personaj al jocului Cluedo, foarte popular în SUA (n.tr.)

umărul lui Charlie, prinzând strâns materialul cămăşii în pumn. Eu şi Gillian ne aplecăm spre ecran, lăsându-ne corpurile pe rezemătoarele de braţe. Ne ţinem respiraţia cu toţii. Cu elicopterul pe pistă, cu plinul făcut, gata de plecare. Dar nu se întâmplă nimic.

– De ce nu merge? întreb eu.

– Ascultaţi-mă pe mine, spune Gillian. Aveţi nevoie de toate cele patru fotografii ca să meargă.

Lăsându-se moale pe spătarul scaunului, Charlie priveşte fix ecranul, cu o expresie absentă. Nu vrea s-o recunoască, dar, de data aceasta, Gillian are dreptate. Nu se întâmplă nimic. Şi apoi... dintr-odată... se-ntâmplă ceva. Ecranul clipeşte şi devine negru, ca şi cum ar face legătura către o altă pagină web.

– Ce faci? întreb eu.

– N-am făcut nimic, spune Charlie, luându-şi ambele mâini de pe tastatură. Băiatul ăsta a intrat pe pilot automat.

Neîncrezătoare, Gillian întinde mână către mouse, dar, înainte să apuce să-l atingă, ecranul se schimbă din nou... iar în faţa noastră apar cei şapte pitici. Doc, Hapciu, Morocănosul – sunt toţi acolo – fiecare aflat deasupra unui buton, de la „Comunitate" la „Bibliotecă". Gillian şi Charlie cercetează atent pagina. Eu mă uit la adresa aflată în partea de sus. Nu începe cu *www*, ci cu *dis-web1*.

– Aveţi idee ce avem în faţa ochilor? întreabă Charlie.

– Dacă e ca la bancă, bănuiesc că suntem în intranet-ul lor, spun eu. Cumva, fotografiile ne-au făcut legătura cu reţeaua internă de la Disney.

– Şi ce s-a întâmplat cu site-ul?

– Lasă-ncolo pagina de internet – aceea e pentru publicul larg, îi spun eu. De aici înainte, suntem oficial intruşi care-şi bagă nasul în reţeaua privată în care au acces numai angajaţii Disney.

„Bine aţi venit, dragi membri!" scrie în partea de sus a ecranului.

– Şi cum rămâne cu tipul cu gropiţă în bărbie? întreabă Gillian.

– Nu cred că va trebui să aşteptăm prea mult ca să aflăm, spune Charlie, bătând cu încheietura degetului arătător în ecran. Chiar sub cei şapte pitici, e un buton roşu, în partea de jos a ecranului: Indexul companiei. Dacă noi căutăm angajaţii...

– Du-ne acolo, spune Gillian.

Vădit iritat de entuziasmul ei, Charlie strânge mai tare din maxilar şi se preface că nu observă. Chiar şi el îşi dă seama că nu e momentul potrivit să ne oprim.

O mişcare a degetului lui şi alt clic ne duce într-un loc numit Localizator al angajaţilor. De acolo, apare o imagine nouă, iar noi ne trezim în faţa a zeci de chipuri noi. Director executiv... consiliu director... vicepreşedinţi executivi... şi lista continuă – o mulţime de fotografii sub fiecare titlu de categorie. Asta pe lângă cele câteva zeci de persoane care administrează pagina de internet – aici e vorba de întreaga ierarhie organizaţională – de la directorul executiv până la animatorii din fundal.

– Trebuie să fie vreo două mii de poze aici, spune Gillian, copleşită.

– Intră pe Departamentul de internet al lui Stoughton, intervin eu, cu glasul nesigur şi dând drumul cămăşii lui Charlie. Dacă aş fi în locul lui Duckworth, aş ţine lucrurile la nivelul echipei locale.

– Ghici cine a intrat iar în modul de funcţionare Băiatul-Minune? întreabă Charlie. Îi place la nebunie să mă tachineze, dar se vede că e şi el emoţionat.

Dând încântat din cap, coboară cursorul peste diferitele departamente până ce ajunge la Disney online. Aşezat în aceeaşi piramidă ca şi înainte, nu ne ia mult să localizăm portretul grizonant al lui Stoughton. Sub el, îl găsim din nou pe contabilul acela palid, urmat de roşcată. Dar, din nou, acolo se termină departamentul online. Exact ca înainte. Nici un bărbat de culoare; nici o gropiţă în bărbie. Şi ne-am întors de unde am plecat.

– Tatăl tău nu făcea nimic uşor accesibil? întreabă Charlie.

– E pe aici, pe undeva, insist eu, cu ochii lipiţi de ecran.

Gillian nu zice nimic, dar, din felul în care se joacă cu marginea fustei, îmi dau seama că vede ceva ce i se pare familiar.

– Intră la Ingineria imaginii, sugerează ea, într-un final.

Charlie se uită la mine; eu dau din cap, aprobând rapid. Vechiul teren de joacă al lui Duckworth.

Charlie se întoarce în partea de sus a paginii cât de repede poate. Ingineri de imagine. Sus, vicepreşedintele departamentului de Ingineria imaginii e un bărbat chipeş, de vârstă mijlocie cu un zâmbet reţinut, ironic. Dedesubt, subalternul său are cam aceeaşi

vârstă, cu o colecție de bărbii duble care-i dau un aer aproape jovial. Iar sub ei doi... e Marcus Dayal, un bărbat de culoare cu o gropiță în bărbie. Charlie alătură hârtia cu fotografiile de ecran, pentru a compara portretele. Energia statică a monitorului o ține lipită. Identitate perfectă.

– Ascultați-mă pe mine, i-am face de rușine pe băieții Hardy[1] la orice oră, spune el.

– Dă clic, insist eu, abia reușind să mă controlez.

Mișcând cursorul peste fotografia digitală a lui Marcus, Charlie dă clic pe ea și așteaptă.

Din nou, nu se întâmplă nimic. Iar apoi – din nou – ceva.

– Au ajuuuuuns, spune Charlie în șoaptă în timp ce ecranul se înnegrește.

Totuși, de data aceasta, e altfel decât înainte – pe ecran apare o cascadă de imagini, care dispar la fel de repede. Mai multe pagini web se deschid la rând, cu viteza vântului, cu imagini și texte care dispar aproape în aceeași secundă în care apar: Echipa Disney online... Indexul companiei... Localizatorul angajaților – cursorul se mișcă și dă clic în toate direcțiile, ca și cum ar vizita site-ul pe repede-înainte. Fluxul de imagini se avântă spre noi, din ce în ce mai repede, adâncindu-se în paginile site-ului și, astfel, în inima necunoscutului. Paginile trec prin fața noastră la o viteză atât de mare, încât se unesc într-o ceață mov-închis. Vederea lor aproape că mă ametește, dar numai un prost s-ar uita în altă parte.

Iar apoi... frână. O singură imagine, cea finală, se lipește de ecran. Tresar efectiv când se oprește. Ca și Charlie. Trebuie să recunosc, Gillian nici măcar nu clipește.

– Ia să vedem... spune Charlie.

Are dreptate. Oriunde am fi ajuns, acesta e punctul terminus. Ideea de 313 milioane a lui Duckworth.

[1] The Hardy Boys – Frank și Harry Hardy, adolescenți, detectivi amatori care apar în diferite seriale de televiziune. (n.tr.)

64

Blocându-mi efectiv câmpul vizual, Charlie se apleacă atât de aproape de ecran, încât pieptul i se lipeşte efectiv de marginea tastaturii. Trăgându-l înapoi, am nevoie de două secunde încheiate pentru a recunoaşte imaginea la care se holbează. Emblema albastru-indigo a Băncii Greene & Greene în colţul din stânga sus. În dreapta sus stă scris „est. 1870".

– Un extras de cont? întreabă Charlie.

Dau afirmativ din cap, verificându-l şi eu. La prima vedere, nu e altceva – doar un extras de cont obişnuit, din cele care se emit la sfârşitul lunii. Cu excepţia emblemei cu Greene, nu arată cu nimic diferit faţă de extrasul lunar pe care-l primesc de la banca unde am cont: depozite, retrageri, numărul contului – toate sunt acolo. Singura diferenţă este numele titularului...

– Martin Duckworth, citeşte Charlie de pe ecran.

– Acesta este contul tatei? întreabă Gillian.

– ... 72741342388, citesc eu cu voce tare, în timp ce urmăresc cu degetul cifrele de pe ecran. E sigur contul lui – acelaşi pe care... mă opresc de îndată ce Gillian îşi aţinteşte privirea asupra mea. E acelaşi pe care ne-am uitat noi, îi spun.

„Drăguţ", îmi transmite Charlie cu o privire.

Mă întorc înapoi către Gillian, dar ochii ei sunt acum lipiţi de ecran... asupra căsuţei etichetate *Balanţa contului*: 4 769 277,44 $.

– Patru milioane? întreabă ea, dezorientată. Dar n-aţi zis că era gol contul?

– Era... aşa ar trebui să fie, insist eu, pe un ton defensiv. Crede că mint. Ai cuvântul meu, când am dat telefon din autobuz, mi-au zis că balanţa era ze...

Un declic mă întrerupe, iar toţi trei ne întoarcem către monitor.

– Ce a...?

– Uite, spun eu, întinzând din nou un degete către ecran. Arăt către *Balanţa contului*: 4 832 949,55 $.

– Spune-mi, te rog, că tocmai a crescut, spune Charlie.

– Îşi mai aduce aminte careva cât era înainte de...

Clic.

„Balanţa contului: 4 925 204,29 $."

Nici unul din noi nu scoate un cuvânt.

Clic.

„Balanţa contului: 5 012 746,41 $."

– Dacă mă mai uit mult, o să-mi iasă ochii din cap, ca la melc, izbucneşte Charlie. Nu-mi vine să cred.

– Dă-mi să văd, spun eu, împingându-l pe Charlie, să se ridice din scaun.

Contrar obiceiului, nu se împotriveşte. În momentul acesta, îi convine mai mult rolul de copilot.

Mutând cursorul către coloana cu Depuneri, cercetez cele mai recente trei intrări în cont:

63 672,11 $ – transfer electronic din contul 225751116.

92 254,74 $ – transfer electronic din contul 11000571210.

87 547,12 $ – transfer intern din contul 9008410321.

Îmi mijesc ochii şi strâng din buze.

– Exact aşa face şi când se uită peste facturile mamei, îi spune Charlie lui Gillian.

Întinzând mâna, îmi pun palma peste colţul de sus al monitorului. Nu am de gând să renunţ.

– A, nu-mi spune că a... Mă opresc şi verific din nou numerele.

– Ce e? întreabă Gillian.

Nu-i răspund. Scutur din cap, contemplând cifrele de pe ecran. Căutând mai multe informaţii, dau clic pe căsuţa pe care scrie Depuneri. Pe ecran apare o altă fereastră, mai mică, iar eu mă

trezesc cu întreaga istorie a contului lui Duckworth în fața ochilor. Fiecare depunere înregistrată de la început până...

– Cum dracu' a... N-nu e posibil... mormăi eu, derulând paginile cu imaginea digitală a contului. Cu cât derulez mai mult, cu atât șirul continuă. Depozit după depozit: 60 000, 80 000, 97 000. Nu par a se opri. Simt golul acela dureros în stomac. Nu are nici o logică...

– Zi la ce te gândești! mă roagă Charlie.

Speriat, mă întorc spre el.

– Ce? Ai uitat că suntem și noi aici? întreabă Gillian, pe un ton surprinzător de tăios.

Luându-mi mâna de pe monitor, mă îndepărtez de ecran, pentru a le face loc și lor.

– Vedeți asta de-aici? întreb eu, arătând către rubrica de Depuneri.

Charlie își dă ochii peste cap.

– Chiar și eu știu ce e aceea o depunere, Ollie.

– Nu e depunerea în sine, spun eu. E contul de unde provine.

– Nu înțeleg...

În spatele nostru, ușile ascensorului se deschid cu zgomot, iar Charlie își întoarce capul într-acolo. Două femei în vârstă ies din cabină, ținându-se de mână. Nimic care să ne îngrijoreze. Nu încă, cel puțin.

– Uită-te la fiecare depunere, spun, când Charlie își întoarce din nou capul către ecran. 63 000... 92 000... 87 000. Arăt către celelalte depuneri anterioare. Vezi ce au în comun?

Charlie se uită pieziș la monitor.

– Adică, în afară de faptul că sunt grămezi de bani?

– Uită-te la sume, Charlie. În contul lui Duckoworth intră zilnic peste două milioane de dolari – dar nu e nici o depunere care să depășească 100 000 de dolari.

– Și?

– Și 100 000 este pragul de la care sistemul automat de audit al băncii se activează – ceea ce înseamnă...

– ... că nici o sumă sub 100 000 nu e auditată, spune Gillian.

– Aceasta e şmecheria, răspund eu. Se numeşte *smurfing* – alegi sume suficient de mici încât să se încadreze sub pragul de monitorizare. E foarte des întâlnit – mai ales când clienţii nu vor să-i luăm la întrebări privind tranzacţiile pe care le fac.

– Nu înţeleg care-i marea chestie. E un *smurf*[1].

– Nu e nici un *smurf*. Face *smurfing*. *Smurfing*, spun eu. Iar marea chestie este că aceasta e principala metodă de a-ţi păstra tranzacţiile neobservate.

– Ce tranzacţii?

– Asta o să aflăm noi, spun eu, întorcându-mă înapoi către ecran.

[1] *Smurfs* – personaje de ficţiune din opera *The Smurfs (Les Schtroumpfs)* – *Ştrumfii* (n.tr.)

65

Blocată într-o strangulare a traficului de pe Broward Boulevard, Joey întinse mâna către scaunul pasagerului, căută prin poşetă şi scoase fotografia lui Duckworth, cu Gillian în braţe. La prima vedere, erau tată şi fiică, fericiţi peste poate. Dar acum, că o vedea la lumină – acum că ştia...

„La naiba, asta e o greşeală de începător", îşi spuse, lovind volanul. Ţinând fotografia aproape de ochi, nu-şi dădea seama cum de nu observase asta mai devreme. Nu era vorba numai de proporţii nepotrivite – chiar şi umbrele căzeau în unghiuri ciudate. Duckworth avea umbrită partea stângă a feţei; Gillian pe cea dreaptă. „Făcută la repezeală", decise Joey. La repezeală, dar suficient de bună încât fotografia să treacă drept adevărată.

Trăgând maşina în parcarea unui centru comercial, îşi deschise laptopul şi accesă dosarul cu fotografiile digitale ale birourilor de la Greene pe care le făcuse în prima zi. Al lui Oliver, al lui Charlie, al lui Shep, al lui Lapidus, al lui Quincy şi chiar al lui Mary. Privindu-le pe rând, făcu un nou tur mintal, trecând în revistă...

– Şobolani ticăloşi, mormăi în secunda în care o reperă.

Se aplecă spre ecran, doar pentru a se asigura că văzuse bine. Părul avea altă culoare şi era îndreptat, dar n-avea cum să n-o recunoască. Iat-o. Un portret. Care fusese sub ochii ei tot timpul acesta.

Joey porni motorul, stârnind un vârtej de praf în urma ei. Duse mâna direct către telefon. Apelare rapidă.

– Noreen la telefon.

– Am nevoie să-mi cauți informații despre cineva, o anunță Joey.

– Ai aflat ceva nou?

– De fapt, ceva cam vechi, spuse Joey în timp ce mașina ei zbura efectiv către sediul firmei Neowerks. Dar, dacă piesele de domino cad cum trebuie, cred că, în sfârșit, am descoperit adevărata poveste a lui Gillian Duckworth.

66

– Vedeți depunerea asta de aici? Cei 87 000? întreb eu, arătându-le lui Charlie și Gillian cea mai recentă depunere în contul lui Duckworth. Înainte ca ei să-mi poată răspunde, le explic: Vin din contul Sylviei Rosenbaum. Dar, de când știu eu contul acesta, femeia l-a înființat ca un fond fiduciar cu beneficiari desemnați.

– Ceea ce înseamnă?

– Ceea ce înseamnă că, trimestrial, computerul face două transferuri interne: un transfer de 250 000 de dolari către fiul ei și un transfer de 250 000 de dolari către fiica ei.

– Și atunci de ce îi transferă doamna asta bogată bani lui tata?

– Tocmai asta este, spun eu. Pe lângă membrii familiei ei și o plată anuală către consilierii ei financiari, Sylvia Rosenbaum nu transferă nici un ban nimănui. Nu tatălui tău, nu Fiscului, nimănui. Acesta e și scopul fondurilor fiduciare – funcționează singure și se fac exact aceleași plăți în fiecare trimestru. Dar, dacă ne uităm aici... prin lista de depuneri – le arăt una dintre primele făcute – un alt transfer de 80 000 din contul Sylviei. Acesta e din iunie. În urmă cu șase luni. Vedeți, nici aceasta n-ar trebui să existe. N-are nici o logică. Cum dracu' ar fi putut...?

– Poți să o iei mai încet un pic? Cum adică, n-ar trebui să existe? întreabă Charlie. De unde ai putea să știi tu asta?

– Pentru că eu sunt cel care se ocupă de contul ei, spun eu, făcând eforturi disperate să nu ridic tonul. I-am verificat extrasele din prima zi în care am început să lucrez la bancă. Și, când

am verificat, luna trecută – credeți-mă – aceste transferuri către Duckworth nu apăreau.

– Ești sigur că nu le-ai trecut pur și simplu cu vederea? îl întreabă Gillian.

– Asta m-am întrebat și eu când am văzut prima dată, recunosc. Dar când l-am văzut pe acesta... Subliniez un alt transfer intern în contul lui Duckworth. 82 624,00 de dolari transferați din contul 23275990007.

– 007, spune Charlie, citind ultimele trei cifre. Nu-i scapă nimic.

– Exact, îi răspund eu. Văzând că Gillian a pierdut firul discuției, îi explic: 007 e contul lui Tanner Drew.

– *Acel* Tanner Drew?

– El și nimeni altul – cel mai nou membru al topului Forbes 400. Oricum, săptămâna trecută, ne-a amenințat până ce i-am transferat 40 de milioane într-unul din conturi. Totul s-a întâmplat vineri, exact la 3.59 P.M. Acum uitați-vă la ora la care Tanner Drew a făcut transferul către Duckworth...

Gillian și Charlie se apleacă spre ecran. Vineri – 13 decembrie – 3.59.47 P.M. Observ cum o picătură de sudoare se scurge dintr-unul din perciunii fratelui meu.

– Nu-nțeleg, spune Charlie. Noi am fost singurii care am accesat contul. Cum ar fi posibil să-i fi transferat banii lui Duckworth?

– Asta zic și eu... nu cred că a făcut-o, sugerez eu. De fapt, *știu sigur* că n-a făcut-o. După ce am operat amândoi transferul, am verificat contul lui Tanner Drew de vreo șase ori, ca să mă asigur că banii erau pe drum. Știi care era ultimul transfer? Cel de 40 de milioane.

– Și-atunci de unde vin ăștia 82 000? întreabă el.

– Asta încerc eu să-mi dau seama acum. Dar, oricare-ar fi pălăria din care i-a scos Duckworth, e clar că și-a băgat mâna până la cot în afacerile tuturor. Adică, jumătate din conturile acestea – aici, aici și aici... le arăt, unul câte unul, diferitele numere de cont listate în rubrica de Depuneri. Fiecare dintre ele aparține unor clienți ai băncii – 007 e Tanner Drew, 609 e Thomas Wayne,

727 e Mark Wexler. Iar 209... sunt destul de sigur că e Fundația „Lawrence Lamb".

– Stai un pic... deci tata primea bani de la ei toți? mă întrerupe Gillian.

– Așa se pare, spun eu, studiind din nou lumina albăstruie emisă de monitor. Iar banii au curs neîntrerupt.

Gillian aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu e nimeni în apropierea noastră. Charlie se îndepărtează de ea, ca să fie sigur. Nu se poate abține.

– Crezi că tata îi șantaja? întreabă ea.

– Nu știu, dar când te uiți la ce a făcut cu contul fiduciar – iar apoi cu Tanner Drew – e ca și cum transferurile acestea n-ar trebui să existe. Nu lua în seamă ce scrie acolo. În sistemul băncii, nici un singur dolar n-a plecat din conturile acestea. Adică, e ca și cum acest program convinge computerul să vadă ceea ce nu e cu adevărat... Inima mi se strânge și îngheț.

– Ce? Ce s-a întâmplat? întreabă Gillian.

– Ești bine? spune și Charlie, împingând-o la o parte și punându-mi o mână după umăr.

– O, Doamne... zic eu poticnindu-mă, arătând către ecran. Asta a inventat. Vocea mea șovăie, apoi devine tot mai sigură, căpătând din ce în ce mai multă forță. E ca o oglindă de bâlci – îți arată o realitate care nu există cu adevărat.

– Ce vrei să spui?

– Adică, cum altfel ai obține un credit care să fie la același nivel cu debitul corespunzător? În asta voia să investească Serviciul Secret... și Gallo a vrut totul doar pentru sine. Următorul pas în infracționalitatea financiară. Falsificare de bani virtuali. De ce să furi bani când poți efectiv să-i creezi?

– Cum adică, *să-i creezi?* întreabă fratele meu.

– Să-i creezi pe cale electronică. Să convingi computerul că există. Să-i construiești din nimic.

Charlie își întoarce din nou privirea către ecran.

– Să fiu al naibii!

– Un moment, spune Gillian. Crezi că tata *a creat* efectiv toți banii ăia?

– E singura explicație. Asta ar explica faptul că Serviciul Secret a intrat pe fir, și nu FBI-ul. Așa cum a zis Shep – falsificarea de bani intră în jurisdicția lor.

– Dar să creezi efectiv bani... începe Gillian.

– ... Ar însemna ca un fond de investiții precum Five Points Capital să facă pe el de frică. Gândește-te cum s-au desfășurat lucrurile: În urmă cu șase zile, Martin Duckworth avea 3 milioane de dolari în cont. În urmă cu trei zile, datele din computer spuneau că avea 313 milioane. Dar, când te uiți la datele acestea, e clar că asta nu s-a întâmplat peste noapte. Aceste tranzacții s-au derulat în ultimele șase luni. Sute de depuneri. E ca și cum ai ține două rânduri de registre. Sistemul normal a zis mereu că avea 3 milioane, dar, în subteran, mica sa invenție crea în liniște cele 300. Apoi, când oul de aur a devenit suficient de mare – bum! – s-au repezit să-l înhațe. Dar noi l-am agățat primii – și, când banii au fost trimiși, al doilea rând de registre s-a unit cu primul, iar fiecare din aceste depuneri false s-au corelat cumva cu o tranzacție adevărată de la bancă.

– Poate că așa funcționează programul, intervine Charlie. Ca ăia 40 de milioane pe care i-am transferat noi lui Tanner Drew – așteaptă să aibă loc o tranzacție reală, după care ia o sumă la întâmplare, aflată sub pragul de auditare. La final, obții o altă realitate.

– Același lucru se întâmplă și acum, mă declar eu de acord. Banca are impresia că acum contul lui Duckworth e gol, dar, potrivit acestor liste, aici sunt alte 5 milioane. Nebunia este că nici unul dintre cei din ale căror conturi a luat nu are bani mai puțini.

– Poate că doar *pare* că nu au mai puțini bani. Din câte știm noi, oricare ar fi programul pe care l-a introdus tata în sistem putea foarte bine să-i curețe de bani.

Scutur neîncrezător din cap.

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, Tanner Drew n-ar mai fi putut să transfere 40 de milioane de dolari. Iar, dacă lui Drew i-ar fi luat cineva și zece cenți, am fi fost informați în secunda următoare.

La fel ar fi fost şi în cazul Sylviei şi al celorlalţi. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât mai atenţi sunt la fiecare dolar.

– Deci ăsta e marele secret? intervine Gillian. Un virus nebunatic care-i îmbogăţeşte pe câţiva?

– Ce n-am da noi să fie numai asta, îi spun eu, întorcându-mă din nou către strălucirea albăstruie a monitorului.

Charlie mă urmăreşte cu atenţie. Cunoaşte prea bine tonul acesta.

– Ce vrei să spui? întreabă el.

– Nu vedeţi ce-a făcut Duckworth? Desigur, la scară mică, a creat nişte bani, dar, când te dai înapoi şi nu mai priveşti prin lupă, e o chestie mult mai gravă decât adăugarea câtorva zerouri la contul bancar. Pentru a-i reuşi, nu numai că a trecut de toate sistemele noastre de control intern – dar a şi păcălit sistemul informatic al băncii, făcându-l să creadă că e vorba de bani adevăraţi. Şi, când noi am transferat banii, a fost suficient de bun încât să păcălească banca din Londra, şi pe cea din Franţa, ca şi pe celelalte. În unele dintre locurile acelea – inclusiv în banca noastră – discutăm de sisteme informatice de ultimă generaţie, proiectate pentru armată. Iar tranzacţiile imaginare puse la cale de Duckworth le-au păcălit pe toate.

– Tot nu înţeleg care e...

– Extinde asta la un nivel mai mare, Charlie. Lasă la o parte băncile private şi micile instituţii financiare din străinătate. Ia programul lui Duckworth şi vinde-l cui dă mai mult. Dă-l pe mâna unei organizaţii teroriste. Şi, mai rău, bagă-l într-o prea-mare-ca-să-cadă.

– O ce?

– *Prea-mare-ca-să-cadă.* Aşa le spun cei de la Rezerva Federală celor mai mari cincizeci şi ceva de bănci din ţară. Odată ce viermişorul lui Duckworth îşi croieşte drum prin sistemele lor, cele 300 de milioane ale tale se transformă imediat în 300 de *miliarde* – şi curg peste tot – Citibank... First Union... până la firmele de familie din toată ţara. Singura problemă este că, la urma urmei, aceşti bani nu sunt adevăraţi. Iar, în momentul în care cineva îşi dă seama că împăratul este, de fapt, dezbrăcat, schema piramidală se prăbuşeşte. Nici o bancă nu va mai avea încredere în propria bază de date, iar

nici unul dintre noi nu va mai şti dacă vreun cont bancar mai este în siguranţă. Toată lumea se aşază la coadă la ghişeele băncii şi la bancomate. Dar, când mergem să ne retragem banii, descoperim că nu mai sunt suficienţi bani pentru toată lumea. Din moment ce banii au fost creaţi din nimic, fiecare bancă va rămâne fără fonduri. Cele prea-mari-ca-să-cadă se prăbuşesc primele, apoi sutele de bănci mai mici cărora le-au dat împrumuturi, apoi sutele de bănci de sub acestea. Toate se năruiesc simultan – căutând toate bani care n-au existat efectiv niciodată. „Ne pare rău, domnule, dar nu vă putem rambursa contul – banca nu mai are nici un ban." Şi atunci începe adevărata stare de panică. O să facă Marea Depresiune să pară o scădere rapidă a pieţei.

Nici măcar Charlie nu poate glumi pe tema asta.

– Crezi că acesta e motivul pentru care vor să pună mâna pe program?

– Nu ştiu ce vor, dar un lucru ştiu sigur: Singura dovadă pentru ce s-a întâmplat cu adevărat e chiar aici, spun eu, bătând din nou cu degetul în ecran.

Clic.

„Balanţa contului: 5 104 221,60 $."

Ascensorul clincăne în spatele nostru, iar 90 000 de dolari apar pe ecran. Charlie aruncă o privire spre lift, dar din cabină nu iese nimeni.

Privesc peste umăr şi îmi dau seama că am stat prea mult aici.

– Ar trebui să scoatem asta la imprimantă...

– ... şi să plecăm de aici, se declară el de acord.

– Aşteptaţi un pic, spune Gillian.

– *Să aşteptăm?* întreabă Charlie.

– E-eu mă gândeam... ar trebui să avem grijă ce facem.

– De-aia o şi scoatem la imprimantă. Ca să avem dovezi, spune el, privind-o fix în ochi. Cu toată tensiunea momentului, pragul răbdării sale a coborât foarte mult.

Lângă computerul nostru se află o imprimantă veche. Apăs pe butonul de pornire, iar aparatul se însufleţeşte cu tot soiul de zumzete şi fornăituri. Luând tastatura, Charlie apasă pe butonul de

„Tipărire". Pe ecran apare o fereastră cu fundal gri, pe care scrie: „Eroare apărută în imprimarea LPT1: Vă rugăm introduceți cartela". La baza imprimantei văd un cartonaș pe care stă scris de mână: „Fiecare filă imprimată costă 15 cenți".

– De unde luăm o astfel de cartelă? întreabă el.

Într-un colț vedem un automat de cartele. În fața ei stau două persoane, care introduc de zor bancnote de un dolar. Charlie n-are deloc dispoziția necesară pentru a aștepta. La câteva computere mai încolo, puștiul aflat la vânătoare de materiale pornografice are o cartelă pe masă.

– Hei, tinere, strigă Charlie. Îți dau cinci dolari pe cartela aia.

– Am deja 5 dolari pe ea, ne spune el.

– Atunci noi îți dăm zece, propun eu.

– Ce-ați zice să-mi dați douăzeci? ne provoacă puștiul.

– Ce-ai zice să strig eu „Obsedat sexual!" și să arăt spre tine? îl amenință Gillian.

Puștiul ne întinde cartela; eu scot o bancnotă de zece.

Când mă ridic să fac schimbul, Charlie se așază repede pe scaunul de la mijloc. Aplecându-mă peste umărul lui, bag cartela în micul dispozitiv atașat la imprimantă și aștept până ce acesta o citește, torcând. Ecranul cititorului de cartele se aprinde. „Debit curent: 2,20 $."

Ne întoarcem către puștiul pasionat de pornografie. Acesta adulmecă bancnota de zece dolari, adresându-ne un zâmbet batjocoritor. Charlie e gata să se ridice.

– Lasă lucrurile așa, spun eu, întorcându-i capul către ecran.

Concentrându-și din nou atenția asupra problemei noastre, apasă din nou tasta de imprimare. Ca și înainte, pe ecran apare o fereastră cu fundal gri, dar aceasta e diferită. Fontul și mărimea caracterelor se potrivesc perfect celor din extrasul de cont al lui Duckworth: „Atenție! Pentru a putea imprima acest document, trebuie să introduceți parola".

– Ce dracu' e asta? întreabă Charlie.

– Ce ai făcut? izbucnesc eu.

– Nimic... am vrut pur și simplu să printez!

– Vedeți, exact la asta mă refeream, spune Gillian.

Puștiul de lângă noi începe din nou să se holbeze la grupul nostru. În colț, ușile ascensorului se închid. Cineva l-a chemat de la nivelurile inferioare.

Charlie încearcă să dea înapoi, la extrasul de cont, dar nu poate trece peste fereastra care ne cere parola.

– Întreab-o pe doamna de la biroul de informații, spune Gillian.

– Nu cred că asta ține de sistemul informatic al bibliotecii, spun eu, aplecându-mă peste umărul fratelui meu. S-ar putea să fie o măsură de precauție pe care și-a luat-o Duckworth.

– Cum adică?

– Și noi facem același lucru în cazul conturilor importante de la bancă. Iar dacă ai ascunde arma crimei în centrul unuia dintre cele mai populare site-uri din lume, tu n-ai pune și niște mine antipersonal, doar ca să fii mai sigur?

– Stai puțin, deci tu crezi acum că e o capcană? întreabă Gillian.

– Tot ce zic e că ar trebui să alegem parola corectă, îi spun eu, pe un ton sec.

Charlie se uită la mine, surprins de tonalitatea vocii mele.

– Încearcă „Duckworth", spun eu.

Apasă cu putere tastele corespunzătoare, după care „Introducere".

„Parolă greșită – pentru a putea imprima acest document, vă rugăm introduceți parola."

Rahat. Dacă e la fel ca la bancă, nu mai avem decât două încercări. Trei lovituri, după care suntem eliminați.

– Mai ai vreo idee strălucită ca asta?

– Ce-ați zice de „Martin Duckworth"? întreb eu.

– Poate că e ceva prostesc, cum ar fi adresa de-acasă, sugerează Gillian.

– Ce-ați zice de „Arthur Stoughton"? adaugă Charlie, folosindu-se de numele bărbatului din prima fotografie.

Eu și Gillian ne îndreptăm privirile spre el. Când dăm încurajator din cap, el tastează rapid Arthur Stoughton și apasă puternic pe „Introducere".

„Parolă greşită – pentru a putea imprima acest document, vă rugăm introduceţi parola."

– Credeţi-mă pe cuvânt, eu tot îi dau un pumn, mârâie Charlie.

Mai avem doar o încercare.

– „Tipul cu gropiţă în bărbie", spun eu.

– Numărul de cont al tatei de la bancă, sugerează Gillian.

– Încearcă „Gillian", spun eu aproape fără să mă gândesc, cu vocea şi încrederea deja pierdute. Nu sunt singurul. Pe chipul lui Charlie începe să se aştearnă o expresie disperată. Ştie prea bine ce e în joc. „Gillian", repet eu.

Charlie îşi freacă obrazul cu degetele. Nu e deloc încântat. Şi totuşi, n-avem timp de dispute.

Întorcându-se către Gillian, îi studiază ochii de un albastru pătrunzător, căutând vreun indiciu de nesinceritate. Dar, ca întotdeauna, acesta nu apare.

– Încearcă, spun eu.

El îşi coboară privirea către tastatură, scrie „Gillian" şi îşi duce degetul către „Introducere". Dar, cumva – exact când atinge tasta – se opreşte.

– Hai, Charlie.

– Eşti sigur? întreabă el, cu un glas tremurat. Poate ar trebui...

– Apasă, îi cer, întinzând mâna şi lovind eu însumi tasta.

Ne uităm cu toţii speriaţi la ecran, aşteptând reacţia calculatorului.

Timp ce câteva secunde care par o eternitate, nu se întâmplă nimic. În depărtare aud cum cineva frunzăreşte paginile unei reviste. Aparatul de aer condiţionat zumzăie... puştiul pasionat de pornografie chicoteşte... şi, spre surprinderea noastră, imprimanta cu laser începe să toarcă încet.

– Nu-mi vine să cred, murmură Charlie, văzând cum prima pagină iese din aparat. În sfârşit avem şi noi noroc.

Cu un zâmbet sălbatic întipărit pe chip, sare de pe scaun, ţâşneşte înainte şi ia prima foaie din suportul imprimantei. Dar, când o întoarce, zâmbetul dispare subit. Umerii i se lasă. Pagina e complet goală.

Ne întoarcem către ecran exact la timp pentru a vedea contul lui Duckworth cufundându-se încet în întuneric. Tocmai am călcat pe una dintre minele antipersonal.

– Charlie...!

– Mă ocup eu! spune el. Strângând mouse-ul, apasă pe fiecare buton pe care-l vede. N-are cum să oprească dispariția imaginii. Aproape că a dispărut.

– Adresa...! strig eu.

Ochii ni se fixează pe adresa din bara aflată în partea de sus a ecranului. Eu mă ocup de prima jumătate, el de cealaltă.

Gillian nu mai înțelege nimic.

– Ce faceți?

– *Nu acum,* îi răspund eu tăios, încercând din răsputeri să memorez caracterele.

Ecranul clipește, iar extrasul de cont e înlocuit de o nouă imagine. Apar cei șapte pitici și un buton roșu, pe care scrie „Indexul companiei". Înapoi la început. Dar cel puțin am rămas în rețeaua internă.

– Charlie, intră pe...

Înainte de a-mi putea termina propoziția, el e deja pe scaun, agitat, dând clic pe butonul pe care scrie „Index". Pe ecran apar sute de portrete ale angajaților companiei. Ca și înainte, merge în josul paginii până la Departamentul de Ingineria imaginii. Ca și înainte, îl găsește pe bărbatul de culoare cu gropiță în bărbie. Și, tot ca înainte, dă clic pe chipul lui. Dar, de data asta, nu se întâmplă nimic. Fotografia nici măcar nu se clintește.

– Ollie...

– Poate că trebuie să dai clic pe toate patru, sugerează Gillian.

– Încearcă din nou, spun eu.

– Am încercat. Nu se mișcă deloc, spune el, cuprins de panică.

– Introdu adresa.

Împingând agitata tastatura către mine, Charlie se lasă în jos, permițându-mi să tastez prima jumătate a adresei memorate. Apoi o scrie și el pe cealaltă. În momentul în care apasă pe tasta

„Întoarcere", imaginea de pe ecran se schimbă, iar o nouă pagină începe să apară.

– E-n regulă. Suntem încă în regulă... spune el, în timp ce aşteaptă ca imaginea să se încarce.

Şi, preţ de o secundă, pare să aibă dreptate. Dar, când pagina apare în sfârşit, îmi simt stomacul învârtindu-mi-se la propriu. Singurul lucru care apare pe ecran este fundalul alb al paginii. Nimic altceva. Doar altă pagină goală.

– Ce-ce dracu' e asta? întreb eu.

– A dispărut...

– Cum să dispară? Nu se poate. Du-te în josul paginii.

– N-am unde să mă duc mai jos, spune Charlie. Crede-mă, nu e aici.

– Sunteţi siguri că n-aţi scris adresa greşit? întreabă Gillian.

Charlie verifică din nou caracterele din bară.

– E exact aceeaşi adresă...

– N-a dispărut, insist eu. Nu se poate să fi dispărut. Trecând pe lângă fratele meu, mă avânt către cel mai apropiat computer şi îi smulg hârtia cu „Defect" de pe tastatură.

În câteva secunde, ajung pe pagina principală a site-ului Disney – „Locul unde magia e vie".

– Tot ce trebuie să facem e să o luăm de la capăt, spun eu, cu un puternic accent de Brooklyn.

– Ollie...

– E-n regulă, îl asigur eu, aflat deja la jumătatea traseului. Gillian spune ceva, dar sunt prea ocupat cu selectarea fotografiilor ca să o iau în seamă.

– Ollie, a dispărut. N-ai cum să-l mai găseşti.

– E chiar aici – încă o pagină.

Accesând piramida angajaţilor, pe ecran îmi apar douăsprezece fotografii. Pentru a doua oară, mă duc direct spre fotografia lui Arthur Stoughton, pun cursorul pe ea şi dau clic. Când văd că nu se întâmplă nimic, încerc iar. Şi iar. Fotografia nici nu se clinteşte. Nu se poate, spun în şoaptă. Încercând să-mi păstrez controlul, mă

duc în josul paginii, către fotografia bancherului livid. Apoi ajung la roşcată. Din nou, nu se întâmplă nimic.

– Hai... te rog, cerşesc eu.

Ridicându-se de pe scaun, Charlie se apleacă spre mine şi-mi pune o mână pe umăr.

– Ollie...

Stau cocoşat pe scaun sprijinindu-mi coatele de genunchi şi mă uit lung la ecran.

– De ce nu putem să avem şi noi odată noroc? întreb, cu glas tremurător.

E o întrebare la care Charlie n-are cum să răspundă. Mă ţine în continuare de umăr şi se uită şi el la ecran. Clătinându-se pe picioare, abia dacă-şi poate menţine echilibrul. Nici nu e de mirare. În urmă cu cinci minute, aveam în faţă tot ce crease Duckworth. Acum – când fratele meu şi cu mine ne uităm în gol spre ecran – nu avem nimic. Nici emblema băncii. Nici contul ascuns. Şi, cel mai grav, nici o dovadă.

67

– Walt Disney World, Departamentul de Rezervări – numele meu este Noah. Cu ce vă pot ajuta?

– Bună ziua, caut Serviciul de informații, mă adresez vocii mult prea joviale de la celălalt capăt al firului, în timp ce îl privesc pe Charlie care își mijește ochii deranjat de lumina puternică a soarelui.

– O să vă fac legătura cu centrala – vă vor face legătura de acolo, spune Noah, pe un ton care probabil a fost creat cu ajutorul ingineriei genetice pentru relațiile cu clienții.

– Ar fi minunat. Mulțumesc, îi spun eu, făcându-le semn cu degetul mare în sus lui Charlie și Gillian.

Asta nu-i liniștește pe nici unul din ei. Îngrămădiți în jurul telefonului public de peste drum de bibliotecă, privesc agitați peste umăr, deloc încrezători că o vor putea scoate la capăt. Și totuși, companiile mari nu se dezmint. Fiind preluat de centrală, apelul devine unul intern. Am pierdut o dată dovada. N-am de gând să o mai pierd și a doua oară.

– Numele meu este Erinn – cu ce vă pot fi de ajutor? întreabă operatoarea de la centrală.

– Erinn, vreau să iau legătura cu Departamentul IS care se ocupă de rețeaua internă a membrilor companiei Disney.

– Un moment, să văd dacă reușim, spune ea, folosind pluralul maiestății. Punându-mi apelul în așteptare, din receptor încep să se audă acordurile melodiei *When You Wish Upon a Star*. Domnule,

o să vă fac legătura cu Steven, de la Centrul de asistență, mă anunță într-un final operatoarea. Dacă se întrerupe legătura, să știți că numărul de interior este 2538.

Scrâșnesc din dinți și aștept să se oprească muzica.

– Steven la telefon, răspunde o voce joasă. Pare tânăr, poate la fel de tânăr ca Charlie.

Perfect.

– Te rog, spune-mi că am nimerit unde trebuie, implor eu în receptor.

– M-mă scuzați... pot să vă ajut cu ceva? întreabă el.

– Matthew? spun eu, cu disperare în glas.

– Nu, sunt Steven.

– Care Steven?

– Steven Balizer. De la Centrul de asistență.

– Nu mai înțeleg nimic, spun eu, blufând. Matthew a zis că o să fie acolo, dar când am intrat să o scot, întreaga prezentare dispăruse.

– Ce prezentare?

– Sunt distrus... îi spun. O să mă facă arșice...

– Ce prezentare? repetă el, vrând să mă ajute. Așa sunt învățați la Disney. Pur și simplu nu se poate abține.

– Nu înțelegi, spun eu. Am cincisprezece oameni în sala de conferințe, așteptând cu toții să vadă pentru prima oară noul nostru sistem de abonare online. Dar când încerc să îl descarc de pe rețeaua noastră internă, nu găsesc nimic. Zero. Nimic. Nu mai e acolo! Acum stau toți cu ochii pe mine – avocații, cei de la creație, băieții de la finanțe...

– Ascultă, trebuie să te calmezi...

– ... iar Arthur Stoughton stă în capul mesei, cu fața roșie ca focul.

E suficientă o simplă menționare a numelui șefului. Chestia asta am învățat-o de la Tanner Drew.

– Zici că era pe rețeaua internă? întreabă neliniștit Steven. Ai idee unde?

Îi citesc adresa exactă unde fusese memorat contul lui Duckworth. Îl pot auzi pe tânărul Steven cum lovește cu putere

tastele calculatorului său. Subordonaţii se înţeleg între ei – trebuie să fim uniţi.

– Îmi pare rău, se bâlbâie el într-un final. Nu mai e acolo.

– Nu... nu spune asta! implor eu, fericit că alesesem un telefon public stradal. Trebuie să fie! Tocmai ce-am văzut-o mai devreme!

– Am verificat deja de două ori...

– Vorbim de Stoughton aici! Dacă nu mă duc cu prezentarea sus... Respir zgomotos pe nas, încercând să dau impresia că de-abia mă abţin să nu plâng. Trebuie să fie o cale să o recuperez. Unde ţineţi fişierele de rezervă?

E o cacealma, dar nu una riscantă. La fiecare şaizeci de minute, sistemul informatic al băncii creează automat un fişier de rezervă, pentru a-l proteja de viruşi şi de efectele vreunei pene de curent. Apoi, această copie a tuturor informaţiilor e salvată în altă parte, din motive de siguranţă. O companie atât de mare ca Disney probabil că procedează la fel.

– În clădirea DISC... În zona de serviciu din nord, spune el, fără să se gândească. Acolo ţin toate chestiile pe termen lung.

– Dă-l încolo de termen lung – am nevoie de ceva care era acolo acum trei ore!

Preţ de câteva secunde, la celălalt capăt se lasă tăcerea.

– Singurul lucru care-mi vine în minte acum sunt benzile din DACS.

Urăsc jargonul tehnic.

– Ce benzi?

– Benzi cu informaţii – benzile pe care stocăm toate informaţiile pentru site. Din moment ce DACS face câte o copie în fiecare seară, acolo bănuiesc că s-ar putea afla.

– Şi unde e locul ăsta, DACS?

– În tuneluri.

– Tuneluri? întreb eu.

– Ştii tu, *tunelurile,* spune el, aproape surprins. Cele de sub Regatul Ma... Se opreşte şi din nou se lasă tăcerea. De data aceasta, mai mult timp. La ce departament ziceai că lucrezi? întreabă el, într-un final.

– Disney Online, parez eu rapid.

– Ce grup? mă provoacă el. Pe fundal, îl aud apăsând din nou pe taste.

N-am idee ce să-i răspund.

– Cum ziceai că te cheamă? adaugă el.

Acesta e momentul în care trebuie să închid. Să abandonez corabia. Trântesc receptorul în furcă.

– Ce-a zis? întreabă Charlie.

– Există fişiere de rezervă? adaugă Gillian.

Ignorând întrebările lor, îmi ridic privirea către soarele orbitor de pe cer. Trebuie să-mi mijesc ochii pentru a-l putea zări. E vreo două şi câteva minute. Nu mai avem prea mult timp. Dar, în fine, sfârşitul e acum în câmpul meu vizual. Benzile nu numai că arată realitatea – arată o realitate pe care Duckworth a inventat-o... şi la care, în mod clar, Gallo a avut acces.

– Haideţi să plecăm de aici, spun eu.

– Unde? întreabă Gillian.

– E departe? adaugă Charlie.

– Depinde cât de repede ne mişcăm, răspund eu, luând-o la fugă spre maşină. În cât timp ajungem la Disney World[1]?

[1] Disney World, Orlando – staţiune turistică, în care se află patru parcuri tematice ale companiei Disney. (n.tr.)

68

– *Poftim?* întrebă Gallo. Cu telefonul mobil între umăr şi ureche, el şi DeSanctis mergeau cu viteză pe I-95. Eşti sigură?

– De ce aş minţi? întrebă asociata sa, de la celălalt capăt al legăturii telefonice.

– Chiar vrei să-ţi răspund?

– Ascultă, mi-am cerut scuze deja.

– Lasă-mă cu scuzele tale, se răsti Gallo. Chiar credeai că n-o să te vedem? Că te puteai strecura înăuntru fără ca noi să ne dăm seama?

– Nu mă strecuram nicăieri. Pur şi simplu reacţionam cât de repede puteam. Am pus totul la punct în şase ore – şi, odată ce am intrat, voi plecaserăţi deja.

– Şi totuşi, ar fi trebuit să ne suni.

– Poţi să încetezi acum cu învinovăţirile? îl rugă asociata sa. A zis că aţi trecut deja peste asta – odată ce Oliver şi Charlie au găsit ce era în telecomandă, era mai bine să temperăm situaţia. După toate câte s-au întâmplat, ultimul lucru de care avem nevoie e să ne ardem din cauza unei scântei.

– Tot ar fi fost mai bine să schimbe două vorbe cu mine – mai ales că nu face altceva decât să stea degeaba în New York.

– Nu, nu, nu – gata cu asta. A venit cu avionul dis-de-dimineaţă.

– Zău? întrebă Gallo, în timp ce autostrada din Florida şuiera pe lângă parbrizul său. Deci e aproape?

– Cât de aproape se poate. Dar, dacă te face să te simți mai bine, data viitoare o să-ți trimitem o felicitare Hallmark.

– De fapt, ar trebui să i-o trimiteți lui DeSanctis. El e cel care a fost pocnit în cap.

– Da... îmi pare rău...

– Sigur că-ți pare, spuse Gallo pe un ton glacial. Întorcându-se către DeSanctis, arătă către indicatorul pentru Florida Turnpike[1].

– Ești sigur? îl întrebă în șoaptă DeSanctis, iar Gallo încuviință printr-o mișcare din cap.

– Ascultă, trebuie să închid. Sunt la mare căutare zilele astea.

Gallo își dădu ochii peste cap.

– Deci ești sigură că merg la Disney World? întrebă el.

– Acolo sunt copiile de rezervă, răspunse ea. Și e singurul loc de unde Charlie și Oliver pot să mai dovedească acum ce s-a întâmplat cu adevărat.

Gallo strânse și mai tare telefonul, cu gândul la benzi.

– Tot nu-nțeleg de ce nu le tăiem noi gâturile acum și scăpăm de toată bătaia asta de cap.

– Pentru că, în ciuda a ce-ți spune ție partea aceea macho a creierului tău, torturarea lor n-o să ne ajute să punem mâna pe bani.

– Și metoda ta, da?

– O să aflăm destul de curând, spuse Gillian, cu glasul aproape o șoaptă. În câteva ore, mai precis.

[1] Florida Turnpike – autostrada cu taxă spre Florida (n.tr.)

69

– Eşti sigur că n-ar trebui să închiriem o dubiţă sau ceva mai potrivit cu atmosfera de la Disney? întreabă Charlie, în timp ce adulmecă aerul din benzinărie.

Stă pe bancheta din spate şi-şi strigă întrebările pe fereastra de pe partea şoferului. Eu ţin furtunul şi umplu rezervorul maşinii. A vrut să se dea şi el jos, dar s-a oprit înainte de a pune piciorul pe placa de beton din benzinărie. A învăţat, în sfârşit, ce înseamnă să fii precaut. Cu cât suntem văzuţi mai puţin, cu atât mai bine.

– Şi cum ai vrea să închiriezi dubiţa asta despre care vorbeşti? Cu ce carte de credit? întreb eu, în timp ce spăl parbrizul. Orice, numai să păstrăm aparenţele. Ţii minte ce ne-a zis tipul ăla din Hoboken? Tranzacţiile importante te dau de gol.

– N-a mai zis şi ceva despre femeile jignite? contraatacă el.

Mă strâmb la el. Cu o săptămână în urmă, m-aş fi angajat într-o dispută. Astăzi, ştiu prea bine că nu merită.

Capătul furtunului de la pompă scoate un sunet scurt, anunţându-mă că rezervorul este plin. Rămas pe bancheta din spate şi pierdut printre vaporii de benzină, Charlie arată de parcă ar avea şase ani. Pe atunci, când tata ne lua cu el la benzinăria de pe Ocean Avenue, spunea mereu: „De zece dolari, vă rog". Nu „Fă-i plinul". Nu spunea „Fă-i plinul" decât atunci când închidea vreo afacere importantă. Adică de două ori. În rest, întotdeauna de zece dolari. Dar – tata fiind tata – folosea totuşi toate serviciile. Doar pentru a dovedi că aveam şi noi ceva clasă.

– Suntem gata? întreabă Gillian, întorcându-se de la toaleta din spatele magazinaşului aflat după colţ.

Confirm printr-o mişcare din cap, închizând cu putere capacul rezervorului de benzină. Gillian se urcă la volan şi îşi aranjează din nou oglinda retrovizoare. Îi aruncă o privire lui Charlie prin oglindă, dar, când acesta îi surprinde privirea, se uită în altă parte, porneşte motorul şi demarează, făcându-ne să ne lipim de spătarele locurilor noastre. Precum câinele şi pisica.

Potrivit spuselor tipului de la benzinărie, mai avem trei ore până ajungem la Orlando. Dacă ne mişcăm repede, ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului.

După douăzeci de kilometri, ne trezim blocaţi în trafic. O fi Florida Turnpike cea mai rapidă rută către Orlando, dar, aşteptând la coadă pentru a trece de punctul de taxare Cypress Creek, ne dăm seama că nimic nu se mişcă aşa repede cum am fi vrut noi.

– E ridicol ce se-ntâmplă aici, mă plâng eu în timp ce abia ne târâm. Sunt două sute de maşini şi n-au decât patru gherete de taxare.

– Bine ai venit în logica matematică a Floridei, răspunde Gillian. Virând spre stânga, încearcă să intre pe banda pe care pare efectiv că se circulă. Direct în faţa noastră, în timp ce celelalte maşini înaintează, un Acura negru rămâne nemişcat vreo treizeci de secunde. *Hai!* ţipă Gillian, apăsând cu putere pe claxon. Alege o bandă şi mişcă-te!

– Pot să pun o întrebare prostească? intervine Charlie, de pe bancheta din spate. V-aduceţi aminte de puştiul de la Disney – cel cu care a vorbit Oliver la telefon şi ne-a zis că fişierele de rezervă sunt în DACS? Ei bine, dacă s-a speriat atât de tare încât să pornească în căutarea lor?

– N-o să facă aşa ceva, răspund eu, întorcându-mă cu faţa la el.

– De unde ştii?

– După tonul vocii lui, spun eu. Nu era genul de persoană care să cerceteze mai departe. Şi chiar dacă ar fi fost aşa – n-ar avea nici o idee ce are în faţa ochilor.

– Eşti sigur? întreabă el.

Cum stau întors cu faţa la Charlie, sprânceana mi se zbate aproape imperceptibil. El observă imediat.

– Înţelegi ce vreau să spun? întreabă el. Emblema Greene & Greene ar fi pe ecran. Şi nu ar fi nevoie decât de un telefon la bancă... şi un altul la Gallo şi DeSanctis...

În vreme ce înaintăm spre umbra gheretei de taxare, soarele coboară spre orizont, atenuându-şi strălucirea. Şi coboară repede. Şi abia acum mă întorc şi observ cu ce viteză ne deplasăm. Motorul este turat. Suntem pe cale să trecem de punctul de taxare cu cincizeci de kilometri la oră.

– Gillian...

– Relaxează-te, am SunPass[1], spune ea, arătându-mi cu degetul, peste umăr, abţibildul cu cod de bare aflat pe fereastra ei din spate, stânga.

Charlie priveşte fix în faţă, către parbriz; îmi ridic şi eu privirea. Pe indicatorul de deasupra punctului de taxare scrie „Numai pentru clienţii SunPass".

La naiba.

– Nu trece...! strigă Charlie.

E deja prea târziu.

Alunecăm prin dreptul gheretei, iar un scanner digital se focalizează impasibil asupra maşinii. Eu şi Charlie ne lăsăm simultan în jos.

– Ce faceţi? întreabă Gillian. Nu e cameră video ...

Prin geamul din spate vedem cum punctul de taxare se pierde în depărtare. Charlie se ridică rapid pe locul lui.

– La naiba! strig eu, lovind cu pumnul în bord.

– Ce-ce e?

– Ai idee cât de prostească a fost mişcarea asta?

– Care-i problema? E doar SunPass...

– ... Care foloseşte aceeaşi tehnologie ca un scanner de supermarket! explodez eu. Nu ştii cât de uşor le este să ia urma acestor lucruri? Află cine eşti într-o fracţiune de secundă!

Acum Gillian e cea care se lasă un pic mai jos în scaun.

[1] SunPass – sistem electronic de taxare folosit în Florida. (n.tr.)

– N-n-am crezut că era... Glasul i se stinge, iar ea încearcă din răsputeri să-mi capteze atenţia. Nu reuşeşte. Trag parasoralul în jos, ca să văd reacţia lui Charlie.

„Ce ţi-am spus eu?“ mă întreabă el, printr-o privire.

– Oliver, îmi pare rău, adaugă ea, întinzând mâna şi punându-mi-o pe braţ.

După expresia de pe chipul lui Charlie, îmi dau seama că se aşteaptă ca eu să cedez. Îi îndepărtez mâna.

„În sfârşit. Bravo, frăţioare“.

– Vorbesc serios – chiar îmi pare rău, continuă ea. Mă atinge din nou, de data aceasta apucându-mă de mână.

„Ţine-te tare, Ollie. E timpul să înregistrezi o victorie“, îmi face semn Charlie.

– Las-o baltă, da? îi spun eu.

– Te rog, Oliver, nu voiam decât să ajut. A fost o greşeală neintenţionată.

Prin spaţiul dintre scaunele din faţă, Charlie scutură din cap. El nu crede în greşelile neintenţionate – cel puţin nu atunci când sunt comise de ea. Dar, chiar şi el trebuie să recunoască, nu s-a întâmplat nimic rău. N-am făcut altceva decât să trecem pe lângă un punct de taxare – şi tocmai de aceea, în timp ce degetele lui Gillian se împletesc printre ale mele, nu-i strâng mâna, dar nici nu mi-o retrag.

Charlie îşi împinge rotula în partea din spate a scaunului meu.

Pliez la loc parasolarul. Charlie nu înţelege.

– Data viitoare, te rog să fii mai atentă, îi spun eu.

– Promit, răspunde Gillian. Ai cuvântul meu.

Charlie se întoarce şi începe să se uite absent pe fereastra din dreptul banchetei sale. Ghereta de taxare dispare spre orizont. El ne păzeşte în continuare spatele.

70

– Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, spuse Truman, în timp ce o conducea pe Joey în holul principal de la Neowerks.

– Nu, mi-ați fost de mare folos, spuse Joey, lovindu-și ușor carnețelul de palmă. Pe prima foaie, scrisese „Walter Harvey" și „Sonny Rollins" – numele false ale lui Oliver, respectiv Charlie. Deci, chiar și după ce ați vorbit cu colegii dumneavoastră, n-ați putut identifica decât una dintre fotografii?

– Arthur Stoughton, consimți Truman. Dar, când m-am întors să-i spun fetei lui Ducky, ea și cei doi tipi mi-au mulțumit și au plecat repede. Scărpinându-și nervos scalpul acoperit cu păr zburlit, adăugă: N-am făcut-o decât pentru că am crezut că erau prietenii lui Ducky...

Joey știa prea bine tonul acela. Putea să o observe și în mișcările agitate – chiar și din felul în care arunca priviri furișe către recepționista de la biroul negru, lucios.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnule – n-ați făcut nimic rău.

– Nu... nu, bineînțeles. Spuneam numai că... Vocea i se stinse. Mi-a părut bine de cunoștință, domnișoară Lemont.

– Și mie – dar insist să-mi spuneți Joey.

Truman scoase un hohot de râs forțat, îi întinse repede mâna și, la fel de rapid, se întoarse în birou.

Când ușa se închise în spatele lui, Joey mai aruncă o privire către recepționistă, care nu-și ridică privirea... chiar dacă slujba ei presupunea interacțiunea cu vizitatorii.

Joey porni direct către biroul ei negru lucios.

– Pot să vă pun o întrebare scurtă?

Scoase două fotografii din poşetă – una cu Charlie şi Oliver, cealaltă cu Gillian şi Duckworth. Le puse pe birou, după care puse insigna tatălui ei lângă ele.

Lăsându-şi revista în poală, recepţionista îşi fixă ochii pe fotografii şi le studie în tăcere.

– Nu sunt violatori, nu? întrebă ea, într-un final.

– Nu sunt violatori, spuse Joey, cu cel mai liniştitor ton de care era în stare. Nu vrem decât să le punem câteva întrebări.

– Ştiţi că acum şi-au schimbat culoarea părului, nu? întrebă ea, privind în continuare fotografiile.

– Ştim, îi spuse Joey. Încercăm să ne dăm seama unde au plecat de aici.

– Adică după bibliotecă?

– Exact – *după ce au plecat şi de la bibliotecă,* răspunse Joey, dând din cap, ca şi cum ştia deja acesta lucru. Apropo – despre ce bibliotecă era vorba, că am uitat...?

În timp ce intra din nou pe Florida Turnpike, auzi un bipăit familiar. Îşi deschise telefonul mobil şi văzu că primise un mesaj. Presupunând că era vorba despre Gallo sau DeSanctis, formă calm numărul mesageriei vocale.

– Aveţi un mesaj nou, îl anunţă vocea computerizată. Pentru a vă asculta mesajul...

Apăsă un buton de pe tastatura telefonului, aşteptând să audă înregistrarea mesajului.

„Unde eşti? De ce nu răspunzi?“ întreba o voce de femeie. Bărbatul zâmbi larg de îndată ce auzi vocea lui Gillian. „Tocmai am vorbit cu Gallo, explică ea mai departe. S-a bucurat să audă de Disney, dar, în mod clar, începe să bănuiască totuşi ceva. Crede-mă, nu e deloc idiot – nu-i nevoie de două lovituri de blender în cap ca să-ţi dai seama ce se întâmplă. Nu ştiu ce i-ai spus tu, dar a început să vadă cum se mişcă piesele pe tabla de şah. Oricum, ştiu că voiai să le arunci un os lui şi lui DeSanctis, dar, din punctul meu de vedere, sunt doi contra unu. Aşa că, dacă chiar ai de gând să-ţi iasă combinaţia, e timpul să-ţi mişti fundul aici şi să mă ajuţi. Bine? Bine.“

Când mesajul se încheie, apăsă tasta de ştergere, închise clapa telefonului şi apăsă pedala de accelerație. Mereu încerca să se țină departe cât mai mult timp, dar, aşa cum le zicea mereu celor de la bancă, unele lucruri necesită implicare personală.

– Ce vrei? întrebă Gallo, răspunzând la telefonul mobil.

– Agent Gallo, sunt ofițerul Jim Evans, de la Poliția de autostradă Florida – tocmai am localizat Volkswagenul acela albastru pe care-l căutați. Se pare că e înregistrat sub numele unui anume Martin Duckworth...

– *Eu* v-am spus că e înregistrat pe numele lui Duckworth.

La celălalt capăt se lăsă o tăcere scurtă.

– Vreți informațiile sau nu, domnule? îl provocă Evans.

De data aceasta, cel care tăcu fu Gallo.

– Spune-mi ce ai aflat, rosti, într-un final, în timp ce el şi DeSanctis rulau cu viteză mare pe Turnpike. Putea efectiv să-l audă pe Evans umflându-se în pene.

– Am introdus numele într-o bază de date SunPass, doar ca să fim siguri, începu Evan. Se pare că, în urmă cu aproximativ patruzeci de minute, un permis eliberat pe numele lui Martin Duckworth a trecut pe la punctul de taxare Cypress Creek.

– În ce direcție?

– Se îndrepta spre nord, spuse polițistul. Dacă vreți, pot să trimit câteva maşini în...

– Nu te atinge de ei! urlă Gallo. Ai înțeles? Sunt IC – informatori confidențiali...

– Ştiu ce sunt IC.

– Înseamnă că ştii şi că vreau să nu vă atingeți de ei!

– Faceți ce vreți, izbucni Evans. Numai să nu uitați că voi ați apelat la noi.

Cu un declic, apelul se încheie.

De lângă Gallo, DeSanctis scutură din cap.

– Rămân la părerea mea, că nu ar fi trebuit să apelezi oficial la ei.

– A meritat.

– De ce? Doar ca să ne confirme că merg spre nord?

– Nu, să ne confirme că ea nu merge spre sud.

DeSanctis dădu din cap şi îşi frecă uşor ceafa, unde un bandaj alb şi subţire îi acoperea tăietura încă dureroasă pe care i-o provocase Gillian mai devreme.

– Chiar crezi că vrea să ne tragă pe sfoară?

– E destul de probabil...

– Dar ştii-tu-cine?

– Nici să nu aud, îl întrerupse Gallo. Ea zicea că a venit cu avionul de dimineaţă.

– Şi tu o crezi?

– Nu cred pe nimeni, răspunse Gallo. Nu după toate astea – vreau să zic, cum să o pună să stea în casă şi nici măcar să nu ne spună? Ce dracu' e asta?

– N-am idee – eu vreau pur şi simplu să mă asigur că ne vom primi banii.

– Nu-ţi face griji... când totul o să se sfârşească şi o să vină vremea să împărţim comoara, îţi garantez că o să ne asigurăm nişte porţii suplimentare.

– Acesta? întrebă Joey, arătând către computerul din mijloc.

– Nu, cel din stânga, răspunse femeia de la biroul de informaţii.

– Stânga dumneavoastră sau a mea?

Bibliotecara tăcu o secundă.

– A dumneavoastră, răspunse ea.

La etajul patru al Bibliotecii Districtului Broward, Joey trecu pe lângă şirul de calculatoare şi se apropie de cel de la capăt. Acela care – potrivit registrului – tocmai fusese folosit de domnul Sonny Rollins. Văzând cele trei scaune adunate în faţa lui, Joey îşi dăduse seama de la început care era, dar asta nu însemna că nu trebuie să verifice de două ori. Doar ca să fie sigură.

– Acolo – acela este, strigă bibliotecara.

Împingând la o parte celelalte două scaune, Joey se aşeză pe cel din mijloc. Pe ecran era pagina principală a site-ului Bibliotecii Districtului Broward – „Portalul informaţional al districtului Broward", scria cu litere negre în partea de sus a paginii.

Fără să irosească vreo secundă, mută cursorul pe butonul pe care scria Istoric, echivalentul informatic al unei priviri aruncate pe o factură telefonică detaliată. Dădu rapid clic pe el şi privi cum

i se afişa întreaga listă. Pe aceasta se afla fiecare site pe care-l accesase computerul în ultimele douăzeci de zile, inclusiv ultima pagină vizitată de Charlie şi Oliver. Luând-o de sus, dădu clic pe cea mai recentă.

Mickey şi Pluto apărură pe ecran. Disney.com – „Locul unde magia e vie".

„Ce dracu' mai e şi asta?" îşi spuse ea în gând.

Dădu clic pe următoarea adresă din listă şi găsi acelaşi lucru. „Despre Disney.com... Biografiile directorilor... Biografia lui Arthur Stoughton..."

Arthur Stoughton?

Se auzi un ţârâit strident, iar Joey întinse mâna după telefonul mobil. Fiecare persoană aflată în sala de la etajul patru îşi întoarse capul spre ea.

– Îmi pare rău – am greşit, spuse ea, făcându-le semn cu mâna privitorilor, în timp ce-şi băga casca în ureche.

– Eşti tot la bibliotecă? o întrebă Noreen, în cască.

– Dar tu ce crezi? îi răspunse Joey în şoaptă.

– Ei bine, pregăteşte-te să strigi, pentru că tocmai am vorbit la telefon cu prietenul tău Fudge, care tocmai vorbise la telefon cu o femeie pe nume Gladys, care, întâmplător, e prietenă cu o altă femeie care nu este deloc mulţumită de felul în care şeful ei de la Poliţia de autostradă, Florida, se poartă cu ea.

– Ai face bine să-mi dai o veste bună, spuse Joey.

– O, e bună, crede-mă. Hai să-ţi spun aşa: Pentru numai cinci sute de dolari, prietena lui Gladys a avut amabilitatea să introducă, numele Duckworth în sistemul lor informatic...

– Şi...?

– Şi a aflat că un SunPass înregistrat pe numele Martin Duckworth a fost folosit pe Florida Turnpike, când maşina se îndrepta spre nord.

– Spre nord? Privind direct înainte, Joey avea în faţă pagina oficială a companiei Disney, cea mai importantă atracţie turistică din Florida. Pe Turnpike, spre nord. Sărind din scaun, Joey ţâşni către lift.

– Ce faci acum? întrebă Noreen, auzind zgomote neobişnuite.

– Noreen... mă duc la Disney World.

71

Indicatorul e cel care mă impresionează. Nu indicatoarele verde-cu-alb de pe autostradă care ne conduc pe Turnpike şi pe I-4, sau cele de direcţie, maro-cu-alb, care ne cotesc şi ne învârtesc pe World Drive. În tot timpul acesta, eu, Charlie şi Gillian am fost relativ calmi. Am flecărit în maşină, am căutat diferite posturi de radio şi am privit pe fereastră, căutând să surprindem prima privelişte asupra parcului. Nu e decât o excursie obişnuită la Disney World. Dar, când indicatorul cu roz, mov şi albastru se vede în depărtare... când literele enorme se arcuiesc deasupra celor opt benzi ale şoselei... când cuvintele stilizate „Magic Kingdom" devin din ce în ce mai clare, iar maşina trece direct pe sub ele, ne înălţăm toţi trei capetele către cer şi amuţim. Gillian a rămas cu gura căscată. Respiraţia gâfâită a lui Charlie devine suficient de zgomotoasă încât să o observ. Iar emoţia tensionată din pieptul meu mă face să mă simt de parcă un elefant mi-ar călca pe inimă.

Mă uit în spate, la Charlie, să mă asigur că e bine. El afişează un zâmbet despre care ştiu prea bine că e fals. Îi răspund şi eu cu un zâmbet. Acelaşi lucru l-am făcut şi prima dată când am fost aici, când el de-abia aştepta să-şi verse şi maţele din el în caruselul cu ceşti rotitoare al Pălărierului Nebun, iar mie îmi era teamă să dau ochii cu Căpitanul Hook. Şaisprezece ani mai târziu, am obosit de atâta teamă.

*

O pândim pe Albă-ca-Zăpada. O urmărim cum se mişcă şi cu cine vorbeşte. Stau sprijinit de perete. Gillian e lângă mine, prefăcându-se că face conversaţie. Charlie, mai agitat decât de obicei, se plimbă încolo şi încoace prin mulţime. Dar nu facem altceva decât să privim... să studiem... să ne luăm notiţe în gând. Bineînţeles, Albă-ca-Zăpada nici nu ştie că noi suntem acolo – şi, când ne furişăm în zona umbrită de Castelul Cenuşăresei, nici copiii doritori de autografe sau părinţii lor ocupaţi cu fotografiatul. În momentul acesta, sunt cel puţin şase rânduri de puşti în jurul ei, ceea ce face ca toate privirile să fie îndreptate asupra ei.

Din momentul în care am intrat în parc, am tot vânat personajele importante. Pe Strada Principală, prin castel, am intrat direct în Ţara Fanteziei. Dar abia când am auzit un copilaş de şase ani ţipând în spatele nostru: „Mami, *uite!*" – ne-am întors şi am observat mulţimea de vizitatori. Iar ea era acolo, în centrul furtunii: Albă-ca-Zăpada, cea mai frumoasă din regat. Din punctul de vedere al copiilor, a apărut ca din senin. Din perspectiva noastră, ei bine... asta e ideea. Dacă vrei să găseşti tunelul angajaţilor, trebuie să începi cu angajaţii înşişi.

Pe rând, îi permite fiecărui puşti să se bucure de prezenţa ei. Unii vor o semnătură, alţii vor să se fotografieze cu ea, iar cei mai mici nu vor altceva decât să o ţină de fustă şi să se holbeze la ea. Lângă noi, un adolescent cu părul ca o mătură poartă un tricou negru pe care scrie: „De ce se numeşte sezon turistic dacă nu putem să-i împuşcăm?". Ăsta-i Charlie, pe când avea cincisprezece ani. Lângă el, un frate şi o soră sunt în mijlocul unui schimb furtunos de palme. Ăştia suntem noi, pe la vreo zece ani. Dar, când Albă-ca-Zăpada le face cu mâna, toţi trei nu se pot abţine să nu-i răspundă. Am cronometrat încă de la început. La opt minute după ce Albă-ca-Zăpada apare – exact când mulţimea atinge masa critică – un adolescent care pare student la colegiu cu un tricou polo cu emblema Disney trece în spatele mulţimii şi dă semnalul. Albă-ca-Zăpada se uită în sus, dar nu-şi iese niciodată din rol. „Asta-i tot", pare să spună expresia ei. Retrăgându-se şi trimiţând bezele în stânga şi-n dreapta, arată clar că e timpul să plece.

– De ce pleacă? întreabă o fetiţă cu părul creţ, vădit supărată.

– A întârziat la întâlnirea cu Făt-Frumos, anunţă studentul, pe un ton cât mai plăcut posibil.

– Pe dracu', spune Charlie în şoaptă. Am auzit că au divorţat de ani buni. Ea a primit tot la partaj, în afară de oglindă.

Gillian îi dă o palmă peste braţ.

– Nu spune aşa ceva des...

– Şşş – acum e acum, le spun eu.

Câteva bliţuri se declanşează, se mai dă un ultim autograf, iar o ultimă fotografie e făcută de un părinte care imploră:

– Te rog, încă una... *Katie, zâmbeşte!*

Apoi, ca o vedetă de cinema care-şi salută fanii cu fluturări de mână, Albă-ca-Zăpada se lasă în jos, dispărând din mijlocul mulţimii, care mormăie nemulţumită până ce...

– Winnie the Pooh! strigă un băieţel, iar toată lumea se întoarce.

La zece metri mai încolo, bine-cunoscutul urs cu tricou roşu apare şi el ca prin minune şi este cuprins în îmbrăţişarea micuţilor. Trebuie să recunosc meritul celor de la Disney – în mod clar, ştiu să distreze lumea. Mulţimea o ia la goană. Noi rămânem pe loc. Şi în momentul acesta zărim uşa veche, de lemn. Albă-ca-Zăpada se îndreaptă direct spre ea – prin spatele Castelului Cenuşăresei, prin stânga Fântânei Cenuşăresei – chiar sub arcade, în colţul din spate al Magazinului cu Minuni al lui Tinker Bell. După felul în care e situată, departe de traseul principal, aproape că pare a fi uşa de la o baie. Dar pe ea nu scrie „Bărbaţi" sau „Femei". Nu scrie nimic. O uşă veche de lemn, pe care nu scrie nimic, chiar în faţa noastră. Proiectată perfect pentru a fi trecută cu vederea.

Studentul mai aruncă o ultimă privire peste umăr, uitându-se dacă a mai rămas vreun copil prin preajmă. Noi trei privim în altă parte. Convins că nimeni nu-i urmăreşte, deschide uşa şi o însoţeşte pe Albă-ca-Zăpada înăuntru. Şi gata, au dispărut.

– Sesam, deschide-te! exclamă Charlie.

– Crezi că asta este? vrea să se asigure Gillian.

– Aceasta este întrebarea, nu? zic eu, pornind înainte.

– Stai! strigă Gillian, apucându-mă de partea din spate a cămăşii. Ce faci?

– Aflu nişte răspunsuri.

– Dar dacă e vreun paznic...

– ... Atunci o să spunem: „Vai, am greşit uşa" şi o să plecăm. Mă eliberez din strânsoarea ei cu o smucitură şi îmi continui drumul către uşă.

– Te-a apucat dintr-odată grija pentru siguranţa noastră? o întreabă Charlie.

Gillian nu răspunde. Are toată atenţia fixată asupra mea.

– Oliver, nu e cazul să acţionăm impulsiv, adaugă ea, în timp ce eu merg înainte.

Refuz să o ascult. Am făcut un drum de trei ore cu maşina sperând că o să-mi recuperez vechea mea viaţă. Iar totul e acolo, pe benzi. Nu plec de aici fără ele. Apuc mânerul uşii, aruncând o privire în spate. Mulţimea e adunată în jurul lui Pooh. Acum sau niciodată...

Trag de uşă, deschizând-o şi mă întorc către Charlie şi Gillian. Amândoi ezită, dar ştiu şi că nu prea avem altă posibilitate. De îndată ce Gillian se urneşte, Charlie o urmează. Nu ştiu sigur dacă sunt neîncrezători, sau pur şi simplu speriaţi. În orice caz, ne strecurăm toţi trei înăuntru.

Abia luminat de câteva becuri fluorescente, holul de beton e întunecos şi gol. Nu e nimeni acolo – nici un paznic şi nu se vede nici un semn al prezenţei Albei-ca-Zăpada. Mă uit spre tavan şi pereţi. Nu e nici o cameră video. Bine, dacă stai să te gândeşti, e logic – suntem la Disney World, nu la Fort Knox.

– Ia uitaţi-vă aici, spune Charlie în şoaptă, privind peste balustrada de metal din stânga noastră.

Mă înghesui între el şi Gillian şi văd şi eu nişte scări pavate care coboară patru niveluri. Intrarea în subsol.

– Dacă aş avea şase ani, ştii ce vise urâte mi-ar da chestia asta? întreabă Charlie.

Fără să rostesc vreun cuvânt, pornesc în jos pe trepte. Nu poate să fie prea departe.

– Ia-o încet, mă avertizează Gillian, în timp ce coborâm pe scara spiralată.

La capăt, ne trezim în faţa unei alte uşi, dar, spre deosebire de cea de sus, aceasta nu se potriveşte deloc cu aerul medieval al Comorilor lui Tinker Bell. E doar o uşă obişnuită, de uz industrial. O deschid şi arunc o privire dincolo, descoperind un coridor scurt. În dreapta mea, perpendicular faţă de noi, zeci de oameni merg de colo-colo pe un hol şi mai mare. Personaje îmbrăcate în costume viu colorate trec cu viteză. Glasuri şi ecouri ricoşează de pereţii de beton. Aici e întreaga acţiune. E timpul să intrăm în joc. Ieşind discret pe uşa dinspre scări, pornesc pe coridorul nostru şi cotesc brusc la stânga, către holul principal, unde cât pe ce să mă ciocnesc cu o fată slăbănoagă îmbrăcată într-un costum de Pinocchio, mai puţin capul personajului.

– Fii atent, mă avertizează ea, în timp ce eu calc pe pantofii ei supradimensionaţi de Pinocchio, făcuţi din polistiren.

– S-scuze... Recăpătându-mi echilibrul şi ocolind-o, o zăresc pe Albă-ca-Zăpada în dreapta ei – o alta, cu păr castaniu prins în coc la spate, cu o perucă brunetă în mână şi cu gumă de mestecat în gură.

– Kristen, participi la paradă diseară? întreabă Albă-ca-Zăpada, încercând, fără succes, să mascheze un accent de Chicago.

– Nu, am terminat, răspunde Pinocchio.

Mă întorc cu spatele când trec amândouă, dar surprind rapid privirile lui Charlie şi ale lui Gillian, care se uită fix la mine.

„Ia-o încet... te rog", îmi transmite privirea furioasă a lui Charlie, evident speriat.

Dau din cap şi-mi continui drumul pe hol. Sunt la câţiva paşi în urma mea, dar ştiu prea bine de ce e nevoie ca să rămânem neobservaţi. Fii rapid şi nu te opri niciodată. E la fel ca atunci când îl băgam pe Charlie la filme interzise persoanelor sub şaisprezece ani. În momentul în care se observă că nu ar trebui să fii acolo, în momentul acela poţi fi sigur că n-o să mai rămâi mult în locul respectiv.

Ajuns în ceea ce pare a fi un tunel subteran pietonal, arunc o privire pe holul de beton, care are aproximativ lăţimea a două

autoturisme alăturate. Ne amestecăm în mulțimea colorată de angajați Disney, îmbrăcați în tot soiul de costume, de la cizme de cowboy și pălării asortate din Ținutul de Frontieră[1], la cămășile argintii, futuriste ale Tărâmului de Mâine[2], dar și în tricourile simple cu guler ale personalului de curățenie. Îmi scot cravata, o îndes în buzunar și îmi desfac primul nasture de la cămașă. Doar un angajat oarecare al companiei Disney, în drum către cabina unde trebuie să-și schimbe costumul.

– Păzea... nord-vest, mă avertizează Charlie.

Urmându-i indicația, mă uit în stânga și zăresc doi polițiști care patrulează prin tunel. La naiba! Întinzând instinctiv mâna către partea din spate a beteliei pantalonilor, pipăi zona, asigurându-mă că pistolul lui Gallo e tot acolo. Pentru orice eventualitate.

– Nu sunt înarmați, adaugă Charlie, știind la ce mă gândesc.

Pe măsură ce polițiștii de la Disney se apropie, îmi dau seama că are dreptate. Au insigne argintii și cămăși albastre, dar asta e tot. Arunc o privire către tocurile de armă pe care le poartă la brâu. Nici unul din ei nu are armă. Totuși, asta nu înseamnă că ne putem permite să fim opriți. Când unul din ei se uită spre mine, îmi las ochii în pământ. „Concentrează-te... nu privi în sus", îmi spun în gând. Treizeci de secunde sunt mai mult decât suficiente pentru a-și atinge scopul. Polițiștii trec grăbiți pe lângă noi, fără să ne mai arunce o a doua privire, iar eu îmi ridic ușor capul, să privesc din nou labirintul din fața mea. Problema e că n-am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept.

Accelerând și încercând să acopăr cât mai mult teren posibil, străbat grăbit holul, inhalând aerul umed, de subsol. După cât de decolorată e jumătatea de jos a pereților violet aș zice că locul acesta n-a mai fost zugrăvit de vreo zece ani. O fi el sediul tuturor angajaților din Regatul Magic, dar, ca și în cazul mochetei industriale ieftine pe care o folosim la bancă în zonele mai puțin vizibile, Disney își investește banii numai în ce se află la vedere. Și totuși, e clar că toate resorturile parcului sunt aici: deasupra capetelor noastre

[1] Frontierland – „țară" imaginară din parcul de distracții Disney World (n.tr.)

[2] Tomorrowland – idem 1 (n.tr.)

se află conducte de aer condiționat, de-a lungul pereților sunt mai multe tipuri de țevi, iar, de-o parte și de alta, sunt mai multe uși metalice cu plăcuțe de tipul „Întreținere", „AVAC/Controlul deșeurilor" și „Pericol: Voltaj mare". Chiar deasupra noastră, copiii îl îmbrățișează pe Winnie the Pooh, iar părinții se minunează cât de curat este acest adevărat paradis. Aici jos, Pinocchio e o fată, iar rampa de gunoi duduie atât de tare, încât îi simți vibrațiile în cerul gurii. Din asta e făcută magia.

În dreapta mea, un bărbat de culoare îmbrăcat în costum de pasăre Tiki iese pe o ușă pe care scrie „Scara nr. 5 – Legenda Regelui-Leu". De cealaltă parte, o femeie-elf cu părul blond iese pe ușa marcată „Scara 12 – Magazinul de Crăciun[1]". Din cinci în cinci metri, oamenii ies ca din neant – și, oricât de calm aș încerca să par, nu pot scăpa de sentimentul că începem să ieșim treptat în evidență. Cercetez țevile care acoperă tavanul, căutând vreo cameră de securitate. N-ai cum să mergi pe-aici la nesfârșit fără costum și ecuson. Dacă ne urmărește cineva, înseamnă că timpul nostru e pe sfârșite. Și, cel mai rău, am început să orbim. Trei șoareci orbi.

Cu cât înaintăm mai mult, cu atât trecem pe lângă mai multe uși de metal; cu cât trecem pe lângă mai multe uși, cu atât holul pare să se curbeze; cu cât holul se curbează mai mult, cu atât mai mult am impresia că ne învârtim în cerc. „Întreținerea zonei de vest a parcului"... „Punct de prim ajutor"... „Zonă de relaxare"... Unde dracu' e DACS?

– E ridicol ce facem noi aici, spune, într-un final, Gillian. Poate c-ar trebui să ne despărțim.

– Nu, spunem simultan eu și Charlie. Dar e clar că trebuie să schimbăm strategia.

În fața noastră, o femeie în vârstă, într-un costum de Pelerin, iese dintr-o încăpere pe a cărei ușă scrie „Personal". Pare a avea în jur de cincizeci de ani. Îi fac semn lui Charlie; acesta scutură din cap. Cu cât sunt mai în vârstă, cu atât mai probabil e să ne ceară legitimația Disney. În spatele Pelerinului este o fată în jeanși și un

[1] Ye Olde Christmas Shoppe – magazin de suvenire, comercializând o serie de obiecte legate de Disney și sărbătoarea Crăciunului (n.tr.)

tricou cu sigla Colegiului Barnard. Charlie pare a fi de acord s-o abordăm. Nu e prima mea alegere, dar trebuie să acționăm cumva. Și amândoi știm care dintre noi se descurcă mai bine în discuțiile cu străinii.

– Pot să-ți pun o întrebare prostească? spune Charlie, apropiindu-se de domnișoara Barnard, încercând să fie cât mai fermecător cu putință. Eu lucrez de obicei la EPCOT...

– Deci de-aia te-au lăsat să-ți vopsești părul, îl întrerupe ea.

Mereu pe față, Charlie izbucnește într-un râs zgomotos.

– Pe-aici nu vă lasă? întreabă el, trecându-și mâna prin pletele blonde. Încearcă să aibă un ton relaxat, dar, din colțul unde stau eu și Gillian, văd cum partea din spate a gâtului îi lucește de transpirație.

– Glumești? întrebă ea. Ar strica imaginea.

– Da, păi, am avea noi ceva de spus despre imaginea asta, o tachinează el, oarecum agitat. Oricum, m-au trimis aici să iau ceva dintr-un loc numit DACS...

– DACS?

– Cred că e un fel de centru de calculatoare.

– Îmi pare rău – n-am mai auzit de așa ceva până acum, spune ea, în timp ce eu îmi mușc buza. Dar, dacă vrei, poți să verifici pe hartă.

„Hartă?"

Ea arată undeva peste umăr. Dincolo de ușa pe care scrie „Personal", chiar după colț.

– Așa o să fac, spune Charlie, pornind spre ea. Și, dacă ajungi vreodată la EPCOT...

„Nu glumi cu ea!"

– ... fac cinste cu un tur prin mingea de golf uriașă.

– De-abia aștept, spune ea, cu un zâmbet larg, marca Disney.

În loc de la revedere, Charlie îi face cu mâna; domnișoara Barnard pleacă înspre labirint. De îndată ce trece de noi, ne punem și noi în mișcare. Iat-o, pe perete: „Harta Zonei Utilitare a Regatului Magic".

Studiind schema, îmi îndrept privirea direct către indicatorul cu „Sunteți aici". Tunelurile se întind de la Castelul Cenușăresei ca spițele unei roți și își croiesc drum, șerpuind, pe sub fiecare punct de atracție important. În final, arată precum cadranul unui ceas. Ținutul de Frontieră e în dreptul orei 9. Tărâmul Aventurii la ora 7. Pentru a o face și mai ușor de descifrat, fiecare „tărâm" este colorat altfel. Tărâmul de Mâine e albastru, Tărâmul Fanteziei e violet. Noi suntem pe Strada Principală – vișiniu – care corespunde cu dunga vișinie trasată de-a lungul peretelui. Cam la ora 6, ca poziție. Comorile lui Tinker Bell era la ora 12. Noi am parcurs jumătate din cadranul ceasului.

– V-am zis că mergeam în cerc, ține să sublinieze Gillian.

– Și uite ce e în celălalt capăt al holului... adaugă Charlie.

Lovește cu un deget partea de sus a hărții. Literele efectiv sar de pe suprafața acesteia și mă înșfacă de gât.

DACS.

Drept înainte.

72

Croindu-mi drum printre doi prinţi, Cruella De Vil, un inginer de cale ferată şi unul dintre cei trei porcuşori merg înaintea lui Charlie, dar în urma lui Gillian, pe care nu pare să o deranjeze deloc să treacă printre zeci de membrii ai distribuţiei care năvălesc dinspre o zonă numită „Grădina Zoologică a Personajelor". În dreapta noastră, porneşte o rampă scurtă, acoperită cu mochetă, care duce către o uşă de sticlă. „Biroul Central DACS", scrie cu litere negre, îngroşate.

– Eşti sigur că vrei să intri singur? mă întreabă Charlie, întârziind intenţionat. Ştim clar care dintre noi e mai rapid. Încearcă pur şi simplu să rămână lângă mine.

– O să mă descurc, insist eu.

Surprins de tonul meu, mă studiază atent.

– Vezi, acum ai devenit de-a dreptul înfumurat.

– Nu sunt înfumurat. Numai că... ştiu ce fac.

Scutură din cap. Nu-i place să fie de cealaltă parte a baricadei.

– Ai grijă, da?

– Bine. O să fiu atent.

Când ajungem în dreptul rampei, Gillian studiază scannerul de amprentă aflat lângă interfonul de lângă DACS. Charlie înlemneşte. Dintre toate uşile pe lângă care am trecut, aceasta e prevăzută cu un sistem de măsură de securitate.

– Mai e vreo companie care *nu are* chestii de-astea în zilele noastre? întreabă Gillian, apăsând nişte butoane de pe scanner.

– Nu-l atinge, o avertizează Charlie.

– Nu-mi spune tu mie ce să fac şi ce nu, ripostează ea.

Charlie ştie bine că nu e momentul să se angajeze într-o dispută.

– Sună la sonerie şi atât, spune el.

Ea îl săgetează cu o privire care pare capabilă să lase traume pe termen lung. Sunt pe punctul de a interveni, dar nici măcar nu mai ştiu ce să spun. Cu cât ne apropiem mai mult de fişierele de rezervă, cu atât ei doi sunt mai irascibili.

– Sună din nou, îi ordonă Charlie.

– Am făcut-o deja, izbucneşte ea.

– Zău? Atunci cum de nu a răspuns nimeni?

Gillian îşi dă ochii peste cap şi apasă din nou pe buton.

– Pot să vă ajut cu ceva? se aude o voce de femeie prin difuzorul interfonului.

– Bună – numele meu e Steven Balizer... de la biroul lui Arthur Steoughton, spun eu, punând din nou la bătaie numele importante.

– Număr de interior? verifică femeia.

– 2538, îi răspund eu, rugându-mă în gând să-mi fi amintit corect numărul direct al lui Balizer.

Îmi mijesc ochii, ca să zăresc prin stratul de sticlă translucidă şi o văd pe femeia care se holbează la mine, de la biroul la care stă. Totuşi, graţie geamului fumuriu, nu sunt decât o formă amorfă cu păr negru. Zâmbesc şi-i adresez cel mai bun salut à la cei trei muşchetari de care sunt în stare.

După câteva secunde, tăcerea e tulburată de un ţârâit răguşit.

Din spatele meu, Gillian întinde mâna către mânerul uşii, după care se stăpâneşte rapid. Nu e ea cea care o să intre.

Fac un pas înainte, iar ea şi Charlie câte unul înapoi.

– Eşti pregătit? întreabă ea.

– Cred că da.

– Şi ştii unde e punctul de întâlnire? întreabă Charlie, coborând rampa cu spatele.

Dau din cap, ca să-i confirm şi mă îndrept spre uşă. Cu cât stau mai mult afară, cu atât situaţia devine mai suspectă.

– Fă-i praf, frăţioare, îmi spune în şoaptă Charlie în timp ce eu răsucesc mânerul uşii. Tocmai când să intru, arunc o ultimă privire peste umăr.

Charlie şi Gillian au dispărut deja – s-au pierdut în mulţimea de căpitani de vas şi zâne.

– Hei, ce faci? mă strigă o voce blândă, maternă.

Mă îndrept către biroul de la recepţie unde se află o femeie mignonă cu ochelari cu rame albastre de plastic şi cu o cămaşă brodată cu Mica Sirenă. Dar, în timp ce mă apropii de ea arunc o privire către stânga şi zăresc calculatoarele-server şi ecranele video care se aliniază de-a lungul celorlalţi trei pereţi. În centrul camerei, servere aşezate spate în spate formează culoare, ca la bibliotecă, şi acoperă mare parte din pardoseala alb cu maro, model tablă de şah. Luându-mă după mărime – fiecare server îmi ajunge până la gât – îmi aduc aminte de un sistem audio de pe vremuri, sau de unul dintre computerele acelea supradimensionate din vreun film vechi cu NASA.

Bineînţeles, ochii mi se duc direct către rândul de echipamente mai vechi. Pe partea din faţă a fiecărui dulap cu uşă de sticlă e câte un abţibild imposibil de confundat: *O lume mică*[1]*... Caruselul Progresului*[2]*... Piraţii din Caraibe... Peter Pan...* Fiecare atracţie turistică în propriul computer depăşit. Nu-mi vine să cred. Au un sistem informatic care anunţă apariţia norilor de furtună, ca să ştie când să scoată la vânzare umbrele, dar, când vine vorba despre cele mai faimoase atracţii ale parcurilor lor, Disney se bazează încă pe vechituri.

– Uimitor, nu? întreabă retoric Mica Sirenă. Dar, dacă nu e stricat...

Dau din cap şi mă întorc din nou spre biroul ei.

– Ia spune, cu ce pot să te ajut? adaugă ea.

---

[1] It's a Small World – atracţie turistică prezentă în mai multe parcuri tematice ale companiei Disney, inclusiv în cel din Orlando, Florida. (n.tr.)

[2] Carousel of Progress – atracţie turistică din parcul tematic Disney din Orlando, aflat în Tomorrowland (Tărâmul de Mâine). (n.tr.)

– Am sunat în urmă cu o oră – am venit să iau fişierele acelea de rezervă pentru Arthur Stoughton.

Femeia trece în revistă teancul de hârţoage de pe biroul ei.

– Şi-ţi aduci aminte cu cine ai vorbit despre asta?

Arunc o altă privire rapidă în jur. În dreapta mea e o uşă închisă. Pe plăcuţa cu numele scrie Ari Daniels. De sub uşă nu se vede nici o rază de lumină.

– Cu A-Andre... Ari...

– Tipic pentru Ari, se vaită recepţionista. A plecat deja acasă.

– Şi atunci, eu cum...?

– Îţi arăt eu cum să te treci în registru – n-am nevoie decât de legitimaţia ta.

Îmi ating pieptul cu mâna, apoi buzunarul de la cămaşă, după care şi buzunarul din spate al pantalonilor.

– Of, nu-mi spune că... Îmi scot portofelul şi mă prefac că o caut înnebunit. A rămas pe birou... Jur – poţi să-i suni acum. Interior 2538. Numai că... atunci când Stoughton îşi iese din pepeni – nu înţelegi – dacă nu reîncărcăm chestia asta, o să...

– Stai liniştit, dragule, nici eu nu vreau o durere de cap.

Împingându-şi scaunul în spate, ocoleşte biroul şi se îndreaptă către uşile duble de sticlă, din colţul drept al încăperii. Chiar şi în lumea Disney, tuturor le e frică de şefi.

Prin stratul de sticlă, se vede paradisul oricărui pasionat de calculatoare. Dulapuri bej pline cu unităţi centrale şi servere de ultimă generaţie, înşirate de-a lungul pereţilor. Colaci de fire roşii şi negre se contorsionează pe podea. Iar în centrul încăperii, un banc asemănător cu cele de laborator pe care sunt şase computere, două laptopuri, vreo douăsprezece tastaturi, unităţi de rezervă pentru furnizare de electricitate şi un haos de plăci centrale stinghere şi cipuri de memorie. Deci aici îşi investeşte banii Disney. Când intrăm, doi tipi de la Departamentul Tehnic – unul masiv, celălalt slăbănog, amândoi surprinzător de chipeşi – stau aplecaţi peste un monitor cu ecran plat. Recepţionista îi salută printr-o mişcare din mână. Nici unul din ei nu-şi ridică privirea spre noi.

– Prietenoşi, spun eu, în şoaptă.

– De-asta nu-i lăsăm să se apropie de vizitatori.

Cam la jumătatea peretelui din dreapta, e un dulap pe care scrie „Materiale". Deasupra mânerului uşii, număr trei încuietori. Ultima are un panou cu cifre, pentru introducerea unui cod. Exact ca în Cuşcă. Materiale, pe naiba!

– Tot nu-nţeleg de ce nu păstrează chestiile astea în Zona de Serviciu din nord, se plânge ea, în timp ce scoate cheile şi introduce codul PIN.

– Majoritatea sunt ţinute acolo, spun eu, verificând dacă tehnicienii se uită la noi. Aceştia sunt în continuare cufundaţi în studierea monitorului cu ecran plat. Numai că e mai sigur ca înregistrările zilnice să fie ţinute aici.

Răsucind mânerul, uşa se dechide larg. Înăuntru, două rafturi negre de metal susţin sute de casete cu bandă. Benzi am vrut, benzi primim. Trebuie să fie vreo patru sute în total – toate înşirate una lângă alta, astfel încât numai cotoarele sunt vizibile. La început mi se par a fi nişte casete scurte, îndesate, dar, când ne apropiem de ele, îmi dau seama că seamănă mai degrabă cu benzile audio digitale pe care le folosea Charlie la şedinţele acelea de înregistrare de pe vremuri.

– Ce spuneai că îţi trebuie? Intreabă recpţionista.

– R-reţeaua internă, spun eu, încercând ca glasul să nu trădeze cât de copleşit mă simt.

Femeia îşi trece degetele peste etichetele imprimate şi lipite cu bandă adezivă transparentă de marginea fiecărui raft. *Întâlnire cu extratereştrii... Buzz Lightyeat... Country Bear Jamboree...*

– Dis-web l, anunţă ea, arătând către o colecţie de şapte casete. Cotorul fiecăreia este etichetat cu câte o zi diferită a săptămânii, de la luni la duminică. De ce zi ai nevoie?

Dacă aş putea să aleg, le-aş lua pe toate, dar, deocamdată, trebuie să fie câte o zi.

– Ieri, îi spun. Clar, ieri.

Ea scoate cutia pe care scrie „Miercuri", verifică, să se asigure că banda e înăuntru, apoi desprinde o mapă fixată cu arici de raftul de depozitare.

– Completează aici, spune ea, dându-mi mapa şi caseta. Şi nu uita să-ţi treci numărul de interior.

Pumnul mi se strânge în jurul cutiei de plastic a benzii de rezervă şi trebuie să fac un efort considerabil ca să-mi păstrez calmul. Mai e o groază de timp până...

Un zăngănit ascuţit se aude din camera din faţă. Soneria.

Vintrele mă dor. Încep să scriu cât pot de repede pe foaia de evidenţă.

– Poate să răspundă unul din voi? strigă recepţionista către cei doi tehnicieni.

Nici unul nu-şi ridică ochii.

Soneria ţârâie din nou, iar gazda mea îşi dă ochii peste cap.

– Scuză-mă o secundă, spune ea, îndreptându-se către camera din faţă.

Singur în magazie, mă aplec spre prima încăpere şi încerc să trag cu urechea, să aflu cine e la uşă. Nici o discuţie în contradictoriu, nici o agitaţie. E totul în regulă. Peste umăr, privesc cele şase benzi. Restul dovezilor – şi singura modalitate de a fi în perfectă siguranţă.

Arunc o ultimă privire la tehnicieni. Nici că le-ar putea păsa mai puţin de mine. Apoi mă întorc înapoi către benzi. Dacă e să reuşesc, va trebui să mă mişc repede.

Trag caseta „Marţi" de pe raft, deschid cutia, îmi vâr banda în buzunarul de la pantaloni şi pun cutia goală înapoi pe raft. Bandă cu bandă, parcurg săptămâna, până ce buzunarele mi se umplu, iar toate cele şase cutii sunt goale. Când termin, iau banda cu „Miercuri" şi...

– Steven...? strigă recepţionista din camera din faţă.

– Imediat! răspund eu, şi ies din magazie de îndată ce-mi aud numele fals. Încercând să nu par prea grăbit, încetinesc când trec de uşile duble de sticlă şi intru calm în încăperea principală.

– Exact la ţanc, spune ea. Au venit prietenii tăi.

Dau colţul şi mă opresc brusc. Palmele mi se strâng, cu furie, în pumni.

– V-voiam să ne asigurăm că eşti în regulă, se bâlbâie Charlie.

– Da, adaugă Gillian. Stau amândoi lângă biroul recepţionerei, dar nici unul din ei nu se mişcă.

„Ce căutaţi aici?" îl întreb dintr-o privire furioasă pe Charlie.

El scutură din cap, refuzând să-mi răspundă.

– Se pare că o să aveţi parte de o petrecere pe cinste diseară, spune recepţionista.

„Petrecere?"

Şi atunci îi văd. Dau colţul şi se apropie prin spatele lui Charlie şi Gillian. O, Doamne!

– Uite-l pe băiatul nostru! exclamă Gallo. Începusem să ne facem griji pentru tine.

73

Când conştientizez frica întipărită pe chipul lui Charlie, Gallo mă cuprinde într-o îmbrăţişare puternică, strângându-mă intenţionat, ca să-i simt arma pe care o ţinea în tocul de umăr.

– Să ţi-o trag, îmi şopteşte el în ureche.

– Deci se pare că ai făcut rost de ce-ţi trebuia, adaugă DeSanctis, la fel de vesel.

– Bineînţeles c-a reuşit, spune Gallo, observând banda cu „Miercuri" din mâna mea. De-aia şi e cel mai bun angajat de la Disney. Nu-i aşa... *Steven?* Rosteşte acest nume cu rânjetul lui batjocoritor, de rozător, după care-şi întinde mâna în spaţiul dintre noi: Hai să vedem acum ce ai tu aici, amice...

Cu gândul la arma îndesată în partea din spate a beteliei pantalonilor, mă întorc către Charlie. Chiar în spatele lui şi al lui Gillian, DeSanctis se apropie şi mai mult de ei. Nu-i pot vedea mâinile. Abdomenul lui Charlie tresare, înaintând un pic – ca şi cum cineva i-ar fi înfipt ceva în coaste.

– Nu vreau să vă întrerup, spune recepţionista, în mod clar stânjenită, dar la ce departament ziceaţi că lucraţi?

– Nu-ţi face griji – suntem toţi prieteni, o tachinează Gallo, tot cu ochii la mine. Acum, hai să aruncăm o privire la banda aia...

Nu i-o dau. Iritat, Gallo întinde mâna şi mi-o smulge din strânsoare. Nu opun prea multă rezistenţă – nu când Charlie are o ţeavă de pistol lipită de spate.

– Of, de ce ai luat-o numai pe cea de miercuri? întreabă Gallo, ştiind prea bine cum stau lucrurile. Credeam că ai zis că avem nevoie şi de celelalte zile... Îndreptându-şi privirea către recepţionistă: Ne poţi găsi casetele de joi până marţi?

Evident speriată, Mica Sirenă intră în panică.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu pot face nimic până nu vă văd legitimaţia.

– Ştii, mi-am lăsat-o în celălalt sacou, spune Gallo. Dar o poţi folosi pe cea a prietenului meu Steven, aici de faţă.

– De fapt, nu pot, răspunde femeia.

– Ba sigur că poţi. Deja i-ai dat-o pe cea pentru...

– Nu pot, domnule. Şi, din moment ce ne aflăm într-o zonă cu acces restricţionat, dacă nu aveţi legitimaţia, va trebui să vă rog să plecaţi.

– Nu ne trebuie decât celelalte benzi, spune el, încercând să păstreze un aer prietenos.

– N-aţi auzit ce-am spus, domnule? V-aş ruga să plecaţi.

Gallo încleştează maxilarul. Vocea îi devine aspră ca şmirghelul.

– I-ar eu te-aş ruga să-ţi faci treaba pentru care eşti angajată şi să ne dai ce avem nevoie.

– Bine, până aici, spune recepţionista, întinzând mâna către telefon. Puteţi să vă păstraţi restul argumentelor pentru discuţia cu cei de la Pază. Sunt convinsă că le va face mare plăcere să...

Gallo scoate insigna sa cu emblema Serviciului Secret şi i-o arată.

– Uite legitimaţia mea. Acum, te rog, lasă receptorul jos şi dă-ne benzile.

Ochii ei trec de la insignă la Gallo, după care se întorc la cea dintâi.

– Îmi pare rău, dar va trebui să discutaţi cu un superior...

– Nu cred că înţelegi, spune Gallo. Îşi scoate pistolul de sub sacou şi îl îndreaptă fix către recepţionistă. Lasă telefonul jos şi dă-ne benzile.

Recepţionista lasă să-i cadă receptorul, iar chipul îi este inundat de lacrimi.

– A-am un copil de patru ani acasă...

– *Benzile,* mârâie Gallo.

Mâinile ei tremură în timp ce le ridică.

– Sunt în spate, spune ea, abia reuşind să articuleze.

– Arată-ne, îi ordonă Gallo. Făcându-i semn lui DeSanctis, adaugă: Du-te tu cu ea.

Înghiontindu-i pe Charlie şi Gillian să se dea la o parte, DeSanctis trece printre ei, cu pistolul în mână. De îndată ce recepţionista îi vede arma, începe să plângă şi mai tare.

– Zâmbet de Mickey Mouse – hai, zâmbeşte frumos, ca Mickey Mouse, o avertizează DeSanctis, forţând-o să se stăpânească în timp ce o împinge către uşile de sticlă din spate.

– 'Ai încoace... spune Gallo, apucându-mă de partea din faţă a cămăşii şi împingându-mă către Gillian şi Charlie.

Înaintez împleticindu-mă către fratele meu. Ochii ni se întâlnesc.

„Benzile nu sunt acolo, nu-i aşa?" mă întreabă Charlie dintr-o privire.

Îmi trec mâna peste buzunarul de la pantaloni. Gillian observă şi ne zâmbeşte.

– Stai nemişcat, insistă Gallo, în timp ce eu îmi recapăt echilibrul şi rămân în picioare lângă Charlie. Gallo îşi îndreaptă arma spre mine, apoi spre Charlie, dar nici un moment spre Gillian, care priveşte din nou fix spre podea, fără să scoată vreun sunet.

– Eşti în regulă? o întreb eu în şoaptă.

– Ce-ai zis? întreabă Gallo.

– Am întrebat dacă e bine, mârâi eu.

Dintr-odată, Gallo izbucneşte în râs.

– Ce e?

Nu se poate opri. Are gura până la urechi.

– Tot nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa? întreabă el.

– Ce tot zici acolo?

– Vorbeşti serios, nu? Chiar nu...

– ... Şi ajungem la Biroul Central DACS – creierul întregului organism, spune o voce voioasă în timp ce uşa de la DACS se deschide.

În spatele nostru, un bărbat cu păr blond-nisipiu şi o cămaşă pe care scrie „Magia din culise" conduce un grup de douăzeci de turişti în zona de recepţie, deja aglomerată.

Gallo îşi duce mâinile la spate, să nu i se vadă arma. Grupul înaintează, turiştii plimbându-şi privirile prin toate cotloanele. În timp ce năvălesc peste noi, o femeie supraponderală cu un costum roz cu pantaloni scurţi şi o vizieră asortată se postează în faţa mea, a lui Gillian şi a lui Charlie, reuşind – fără s-o ştie măcar – să conducă întreaga mulţime între noi şi Gallo.

– Îmi cer scuze – v-am întrerupt? întreabă angajatul cu păr ca nisipul, pe un ton de ghid perfect.

– Da – chiar da, răspunde Gallo.

Ne aruncă o privire cumplită prin mulţimea în permanentă mişcare. E gata să scoată pistolul, dar probabil că ştie prea bine ce o să se întâmple dacă face asta.

– Ei, asta este, îl tachinează ghidul în timp ce noi facem un pas înapoi. Vizitatorii...

– Dispari dracului din faţa mea, spune Gallo, împingându-l într-o parte. Încearcă să pornească grăbit spre noi, dar mulţimea e prea densă.

Charlie priveşte spre uşă. Din secundă în secundă, DeSanctis o să-şi dea seama că nu e nimic în carcasele acelea...

„Du-te", îi fac eu semn din cap. Charlie pleacă.

– *Nu mişca!* izbucneşte Gallo, ridicându-şi pistolul.

Şi nici nu e nevoie de mai mult.

– *Un pistol!* ţipă o femeie.

Mulţimea se rupe – toată lumea împinge şi strigă. S-a instalat haosul. O zbughim către uşă, iar mulţimea înnebunită ne urmează.

Un glonţ explodează exact în momentul în care noi ajungem în prag. Uşa de sticlă se face ţăndări, împrăştiind sute de cioburi pe podea. Aruncându-se înainte, Charlie se strecoară şi-şi croieşte cu forţa drum prin haosul de turişti gălăgioşi. În spatele meu, Gillian s-a lăsat în jos, ţinându-se de partea din spate a cămăşii mele. Nimeni n-a fost lovit. Încăperea se goleşte în favoarea holului – iar ţipetele reverberează prin tunelul de beton.

– *Nu te opri!* strig eu, împingându-l din spate pe Charlie.

Ţâşnim din mulţime şi o luăm la fugă spre gura tunelului. Tălpile mele se izbesc zgomotos de stratul de beton de pe jos. Charlie aruncă o privire în urmă, să se asigure că sunt bine. Şi atunci o vede pe Gillian, care se ţine în continuare de cămaşa mea. Expresia lui e cum nu se poate mai clară: „Scapă de ea".

„Ce?"

„Scapă de ea!" insistă el.

Gillian îmi dă drumul la cămaşă şi începe să alerge singură. Nu se împleticeşte... nu ne face să încetinim ca să nu rămână în urmă. Aleargă. Ochii ei, de un albastru-senin, caută o cale de ieşire. Are gura deschisă de frică. Charlie are impresia că totul e atât de bine delimitat, alb sau negru. Ei bine, nu e aşa.

– Hai să găsim o cale de scăpare, îi spun eu.

Charlie strânge din maxilar şi porneşte mai repede. În timp ce alergăm de-a lungul tunelului, nu e decât cu un metru şi ceva în faţa mea. Ştiu bine că poate alerga mai iute de atât.

– Charlie, *du-te!* insist eu.

– Stai... cu mine, spune el, făcându-şi loc printre o Pocahontas şi un Dracula din *Casa Bântuită.*

– Pe scări! ne îndeamnă Gillian, în timp ce uşile se deschid cu repeziciune de ambele părţi ale holului.

Dar Charlie se mulţumeşte să alerge mai departe. Abia când tunelul începe să se curbeze spre stânga înţeleg ce face. În spatele nostru, ţipetele mulţimii se estompează şi încep să se piardă – fiind înlocuite rapid de paşii celor care ne urmăresc, oricine ar fi ei. Mă întorc să văd ce se întâmplă, dar, graţie holului curbat, nu-i putem vedea. Ceea ce înseamnă că nici ei nu ne pot vedea pe noi.

– Acum...! spune Charlie, cotind brusc pe un coridor scurt.

Ajuns în capătul lui, trage uşa metalică pentru serviciile de întreţinere şi o ţine deschisă şi pentru noi. Dincolo de ea, nişte trepte vopsite în galben duc undeva mai sus. Pornesc eu primul, urmat de Gillian. Charlie e ultimul. Urc treptele câte două, înaintând în spirală către vârf. Gillian se străduieşte şi ea, dar nu e la fel de rapidă.

– La o parte! îi ordonă Charlie.

Trecând pe lângă ea, urcă tot înainte, interpunându-se între mine şi Gillian. Mă atinge pe umăr, împingându-mă înainte.

– Alerg cât pot de repede, îi spun eu.

În vârful scărilor, ne oprim amândoi în faţa unei uşi metalice. Gâfâim. Charlie gâfâie mai tare decât mine. Au trecut aproape trei zile de când nu şi-a mai luat medicamentele.

– Eşti sigur că eşti...?

– Sunt bine, insistă el. Dar, când îmi pun mâna pe bara transversală de metal, pentru a deschide uşa dinspre scări, rosteşte două cuvinte pe care, de când îl ştiu eu, nu le-a mai rostit vreodată: Ai grijă.

Dau din cap – şi, împingând uşor – întredeschid uşa. Graţie meandrelor tunelului, n-avem nici cea mai vagă idee unde ne aflăm. Îmi iţesc capul înăuntru, dar abia dacă reuşesc să desluşesc ceva. Încăperea e cufundată în întuneric, dar pare să fie goală. Suntem într-o magazie... sau poate într-o debara supradimensionată, din câte văd. Strecurându-mă înăuntru, păşesc uşor şi încep să caut indicii care să mă lămurească. În spatele meu, Charlie şi Gillian închid uşa care face legătura cu casa scărilor, ceea ce face ca puţina lumină venită de acolo să dispară şi ea. La început, nu văd absolut nimic, dar, pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, zăresc o fâşie subţire de lumină argintie, drept înainte. Vine din cealaltă parte a peretelui – o altă uşă.

Păşind precum monstrul lui Frankenstein, cu mâinile întinse în faţă, ajung la panoul de lemn al uşii şi caut, în jos, mânerul. O răsucire a acestuia ne conduce în camera următoare, care e la fel de întunecată. Totuşi, de data aceasta, e cineva în...

BAM!

Un foc de armă bubuie, iar eu mă las în jos cât pot de repede. În spatele meu, se aude un bufnet la nivelul podelei. Mă întorc şi întind mâna – dar nu-l pot găsi pe Charlie.

74

– Haaai – *mişcă!* strigă Joey în timp ce claxona înnebunită Lincolnul albastru cu numărul de înmatriculare personalizat GRNDPA7. Prinsă în coada enormă de maşini închiriate şi dubiţe supraîncărcate care intrau cu viteza melcului în parcarea de la Walt Disney World, Joey era în stare să smulgă volanul din bord. Da, *tu! Apasă pe acceleraţie şi bagă-ţi vaporul în 110, secţiunea Dopey! Ia-te pur şi simplu după celelalte maşini! 110, secţiunea Mutulică!*

– Nu prea te bucuri de experienţa Disney? întrebă Noreen, în cască.

– În sfârşit! anunţă Joey, când ajunse la intrarea în parcare.

Tocmai se pregătea să apese pe acceleraţie, dar un angajat Disney cu o vestă galbenă-fluorescent bloca intrarea şi îi făcea semn să o ia la stânga, ca un ghid de trafic pe aeroport.

– Toate vehiculele trebuie să o ia la stânga, doamnă, strigă el, pe un ton cât mai prietenos.

Joey se opri brusc, refuzând să vireze.

– Trebuie să ajung la poarta din faţă! strigă ea.

– Toate vehiculele trebuie să o ia la stânga, repetă el.

Joey tot nu se clinti.

– N-aţi auzit ce-am...? În câteva secunde, alţi doi angajaţi se apropiară de geamul ei.

– E vreo problemă, doamnă?

– Trebuie să ajung la poarta din faţă. Acum!

– Ştiţi că tramvaiele noastre vin cam la câteva minute distanţă... o informă angajatul mai scund.

– Îmi pare rău, doamnă, adăugă celălalt angajat. Dar, în afară de cazul în care aveţi abţibild de persoană cu handicap, va trebui să parcaţi aici, ca toţi cei...

Joey scoase insigna tatălui său şi i-o împinse rapid în faţă.

– Şii ce înseamnă asta, Walt? Înseamnă că parchez în locul 110, secţiunea Mutulică!

Fără să mai zică nimic, cei doi angajaţi se retraseră de lângă maşină şi îi făcură semn bărbatului cu vestă galbenă să se dea la o parte. Fără să mai adauge un cuvânt, Joey apăsă pe acceleraţie şi porni în trombă spre porţile Regatului Magic.

75

– Lasă-te jos, mă îndeamnă Charlie, trăgându-mă de picior.

Cad brusc pe mochetă şi simt usturimea unei zgârieturi în barbă, din cauza texturii aspre a acesteia. La dreapta, în depărtare, se vede silueta atacatorului nostru – stă în picioare, în colţ, încercând să se facă nevăzut în umbră. Răsună o altă împuşcătură. Nu e o împuşcătură... o explozie... una după alta... pocnind... ca nişte artificii. Înainte ca atacatorul nostru să-şi dea măcar seama că sunt lângă el, mă arunc asupra sa şi-mi înfăşor ambele braţe pe după talia lui. E ca şi cum ai apuca furtunul unui aspirator. Cădem la podea cu un pocnet metalic.

Luminile încep să se aprindă încet, iar eu reuşesc să văd persoana pe care tocmai am ţintuit-o pe mochetă. E John F. Kennedy.

– Aici, în Galeria Preşedinţilor, avem în faţă imagini..., bubuie vocea înregistrată a Mayei Angelou de dincolo de perdeaua albastră aflată în cealaltă parte a încăperii.

De-a lungul peretelui, e o sosie-robot a lui Andrew Jackson, cu un picior lipsă, un coş de răchită plin de cravate şi papioane şi un cap de polistiren cu o perucă înfoiată cu eticheta „Bill Clinton". Decoruri – nu-s decât decoruri.

– Doamnelor şi domnilor... preşedinţii Statelor Unite! anunţă Maya Angelou.

Trompetele răsună, mulţimea aplaudă, iar eu îmi ridic privirea către tavan, unde scripeţii automaţi pun în mişcare cortina principală. Draperia albastră de catifea care ne ascunde pe noi e încă la locul ei.

– Hai să mergem, Oswald, spune Charlie, întinzând mâna pentru a mă ajuta să mă ridic.

În dreapta noastră, un bărbat îmbrăcat într-un costum Paul Revere[1] intră brusc pe o uşă laterală. Ne vede stând, toţi trei lângă trupul răsturnat al lui JFK. Duce imediat staţia de emisie-recepţie la buze.

– Paza... am un cod 22 aici... am nevoie de o echipă la HOP.

Charlie mă trage de braţ şi, în timp ce mă chinui să mă ridic, calc peste pieptul robotizat al lui JFK. Gillian a pornit deja spre uşa laterală din dreapta noastră. Charlie stă pe loc, gândindu-se dacă s-o urmeze, dar singurele alternative ar fi să pornim spre Paul Revere, pe sub draperie şi printre cei cinci sute de spectatori, sau înapoi pe unde am venit. Trecând în fugă pe lângă Charlie, îl apuc de partea din spate a gulerului şi îl împing înainte. Chiar şi el recunoaşte situaţiile în care nu ai de ales. Pornim amândoi după Gillian.

Trecând în fugă de uşa laterală, aceasta ne conduce într-o cameră cu mochetă roşie, plină de mobilă care o imită pe cea de epocă şi de steaguri coloniale false. Charlie ia un balansoar şi îl propteşte de uşa pe care tocmai o închisesem. Paul Revere bate în ea şi strigă, dar n-are cum să intre.

De cealaltă parte a încăperii, sunt alte trei uşi. Pe sub cele două din dreapta nu se vede nici o rază de lumină. Acestea duc înapoi în sala de spectacol. Pe sub cea din faţă se strecoară o ultimă strălucire a soarelui. Aceasta face legătura cu exteriorul. Gillian împinge uşa, o deschide şi suntem copleşiţi de dilatarea bruscă a spaţiului. În comparaţie cu pereţii cenuşii ai tunelurilor şi întunericul din Galeria Preşedinţilor, lumina din Liberty Square mă face să mijesc ochii, în mijlocul decorului de mucava, care imită un oraş din epoca Revoluţiei.

– Ascundeţi-vă în mulţime, spune Charlie, arătând către valul de oameni care umplu străzile.

---

[1] Paul Revere – membru al formaţiei Paul Revere and the Raiders, care, folosindu-se de coincidenţa de nume cu un activist american din secolul al XVIII-lea, folosea în spectacole costume de pe vremea Războiului de Independenţă al SUA. (n.tr.)

În stânga mea, zeci de puşti stau la coadă ca să-şi bage capetele într-un cadru de epocă, pentru ca părinţii lor să le facă fotografii. În dreapta, sute de turişti aşteaptă să se îmbarce în cea mai sigură plimbare pe râu. Toţi ceilalţi sunt pe străzi – mii de turişti care merg către replica unui oraş din Vestul Sălbatic din Ţinutul de Frontieră. Suntem cu o săptămână înaintea Crăciunului, în Parcul Disney. E cel mai uşor lucru din lume să te faci pierdut.

– Luaţi-o încet, ne avertizează Gillian în timp ce ne amestecăm în furnicarul de oameni din faţa cârciumii Potcoava de Diamant.

Câţiva paşi mai încolo, roşul, albul şi albastrul din Liberty Square sunt înlocuite de tonurile noroioase de maro ale vechiului centru comercial local de frontieră. Gillian îşi lasă capul în jos şi îşi potriveşte pasul cu al mulţimii care abia se târăşte. În schimb, Charlie o ia la fugă înainte, croindu-şi drum prin mulţime.

– Charlie... aşteaptă...! strig eu.

Nici măcar nu întoarce capul. Pornesc după el, dar are deja un avans de circa patru familii. Sărind în sus pentru a mă putea orienta mai bine, urmez pata de culoare a părului său pe măsură ce fratele meu aleargă în zigzag printre turişti. Când trece de *Country Bear Jamboree,* aruncă o privire în urmă, să se asigure că nu sunt departe, dar, cu cât încerc mai mult să-l prind din urmă, cu atât mai în urmă rămâne Gillian. Prins între ei, încerc din răsputeri să menţin egale distanţele care ne despart, dar, mai devreme sau mai târziu, cineva trebuie să cedeze.

Mă uit peste umăr la Gillian, care a prins, în sfârşit, viteză.

– *Hai!* strig eu, făcându-i semn să înainteze.

Trecând pe lângă o familie cu un copil în cărucior, încep să accelerez. Dar, când privesc înainte ca să-l găsesc pe Charlie, îmi dau seama că nu se vede nicăieri. Îmi înalţ capul şi încerc să reperez părul blond. Nu e acolo. Mă uit din nou. Nimic. Oricât de supărat ar fi fost, n-ar fi plecat niciodată fără mine.

Simţind din nou junghiul acela în stomac care mă chinuise şi data trecută când am fost despărţiţi, intru imediat în panică şi ţâşnesc înainte.

– Mă scuzați... mă scuzați... strig în timp ce mă strecor, împingând, printre oamenii din mulțime.

Când Gillian mă prinde din urmă, mă găsește căutându-l disperat pe Charlie printre blonzii din jur. Blondul cu păr scurt cu familia aceea de intelectuali snobi... blondul-roșcat cu șapca aceea pe care scrie Louisiana State... chiar blondul acela vopsit, cu rădăcinile negre. Îi cercetez pe fiecare. Trebuie să fie pe undeva. De cealaltă parte a străzii, un băiat de vreo zece ani trage cu un pistol de jucărie spre fața surorii lui. În spatele meu, doi puști se aleargă, scoțând limbile colorate în mov de la vata pe băț. Lângă mine, un băiat plânge, iar tatăl său îl amenință că-l duce înapoi acasă. *Yankee Doodle* răcnește din difuzoarele montate pe stâlpi. Abia dacă mai reușesc să leg două idei. Gillian întinde mâna către a mea, să mă liniștească. Nu-i vreau sprijinul. În față, strada cotește spre stânga. Spațiul care-mi rămâne e foarte mic. Mai încerc o ultimă dată.

– *Charlie!* strig.

La vreo șase metri înaintea mea, o claie blondă, într-o nuanță familiară, iese de sub chioșcul unde se vindeau căciuli din blană de raton. Charlie!

– *Charlie!* strig eu, fluturându-mi mâinile în aer.

„Jos!" îmi face el semn prin aer, cu palmele în jos.

„Ce...?"

„Jos! Acum!"

Se uită înapoi, iar eu îi urmăresc privirea spre colțul opus al cafenelei Bill Pecos. Zăresc doi bărbați în costume închise la culoare care sar în ochi, în mijlocul mulțimii de turiști îmbrăcați cu tricouri cu Mickey Mouse. Și ei mă zăresc pe mine.

Ochii lui Gallo se îngustează, aruncându-mi o căutătură neagră ca iadul. Croindu-și drum printre doi îndrăgostiți, se avântă în mulțime. DeSanctis e chiar în spatele lui.

76

– Trebuia să strigi, nu? întreabă Charlie, când eu şi Gillian trecem pe lângă chioşc.

– Eu? Nu eu am fost cel care...

Mă întrerup şi mă concentrez din nou asupra lui Gallo. De cealaltă parte a străzii, acesta înaintează cu eforturi disperate prin mijlocul îmbulzelii. Şi aproape că nu mai avem unde să fugim. În faţa noastră, drumul se înfundă la o poartă batantă de lemn, aflată cam la înălţimea mijlocului.

– Aici jos, spune Gillian, arătând înspre dreapta.

Charlie scutură din cap. Nu are de gând s-o asculte. Cu o mişcare bruscă, deschide poarta şi o ia la fugă pe o alee de asfalt în pantă. Se îndreaptă direct către un gard verde din lemn care înconjoară întregul parc. Probabil că are cel puţin doi metri şi jumătate. N-avem cum să trecem de el.

– E nebun? întreabă Gillian.

– Charlie... opreşte-te! strig eu, fugind după el. E o fundătură!

Dar el a ajuns în capătul aleii şi coboară panta uşoară până la gardul verde. De unde mă aflu eu nu pare să mai aibă pe unde s-o ia.

– Pleacă de acolo! ţip eu. Charlie continuă să alerge mai departe.

Dar, apropiindu-mă, văd în sfârşit ce i-a atras atenţia. Nu l-am observat la început – indicatorul mic de pe perete pe care scrie „Accesul permis doar membrilor distribuţiei".

– Uau! exclamă Gillian când îl zăreşte şi ea.

De la poartă n-aveam cum să ne fi dat seama. Însă, pe măsură ce urcăm panta, e evident că ceea ce arată ca un singur gard, sunt, de fapt, două garduri care se suprapun, dar nu se întâlnesc. Charlie înaintează, coteşte spre dreapta şi dispare. Nu e o fundătură – e doar o altă iluzie optică.

Alergând pe urmele lui Charlie, trec prin spaţiul dintre cele două garduri şi îmi continui drumul pe o alee lungă, pavată. Arată ca o zonă de depozitare – parcul se pierde în spatele nostru, iar culorile şi muzica sunt înlocuite de cenuşiul betonului şi de o tăcere sumbră. Lângă noi, o clădire compactă, vopsită în verde, emană un miros oribil, fiind mai mult decât evident unde-şi ascund gunoiul cei de la Disney. Iniţial, Charlie se îndreaptă spre ea – dacă avem de gând să scăpăm cu viaţă din situaţia aceasta, e limpede că trebuie să ne facem nevăzuţi – dar duhoarea îl face să urmeze totuşi aleea, alergând în jos, către capătul acestei curţi.

În continuare, şansa nu pare să ne surâdă prea mult. Ne întâmpină câteva rulote de construcţii răzleţe şi un depozit vechi cu o firmă de un albastru decolorat pe care scrie „Regatul Magic – Decoruri".

– Rulotele... spune Gillian.

Charlie se îndreaptă către depozit. E cu câţiva paşi înaintea mea şi se întoarce să vadă dacă Gallo ne urmăreşte. Şi atunci îi văd suferinţa întipărită pe chip. E livid, complet stors de vlagă. Eu şi Gillian ne apropiem de el. Chiar dacă şi-ar fi luat medicamentele la timp, tot n-ar putea alerga la nesfârşit în ritmul acesta.

„Încă puţin, frăţioare – aproape am ajuns."

Lângă depozit sunt parcate cincisprezece care alegorice, în trei rânduri ordonate, sub o marchiză ruginită. În aer pluteşte un miros de vopsea proaspăt aplicată, iar lângă vapoarele lucitoare, în culori vii, zeci de cutii de aluminiu ne dau de înţeles de ce nu e nimeni prin preajmă.

Trecând în grabă pe lângă vehicule, intrăm în depozit, a cărui uşă enormă e larg deschisă. Interiorul seamănă cu cel al unui hangar aviatic – tavan foarte înalt, acoperiş arcuit şi o mulţime de spaţii întunecate şi pline de praf – dar, în loc de avioane, înăuntru sunt înghesuite alte vehicule de paradă. Cinci rânduri de care umplu

toată partea dreaptă a hangarului, dar, spre deosebire de cele vopsite, din față, acestea sunt acoperite cu beculețe bine fxate, pentru perioada Crăciunului. Parada de Luminițe Disney. Noaptea, toate instalațiile sunt luminate. În lumina difuză din depozit – singure, în întuneric – carele par neînsuflețite și triste. Pot spune încă de acum că nu-mi place locul acesta.

În stânga, aruncate în dezordine, se află o droaie de obiecte: cai-balansoar gigantici, un cufăr supradimensionat de comori din *Aladdin,* două cărucioare de floricele din porumb, candelabre și chiar câteva globuri disco, într-un colț.

Fără să irosim nici măcar o secundă, căutăm toți trei posibile ascunzători și...

În depărtare se aud niște pași grei.

Eu și Charlie ne uitam unul la altul. El se întoarce spre stânga, Gillian mă trage spre dreapta. Dau să mă împotrivesc, dar Gallo e prea aproape. E timpul să ne facem nevăzuți. Împleticindu-mă în urma lui Gillian, mă ascund în spatele unui car alegoric uriaș, care imită trăsura Cenușăresei; iar Charlie sare într-un dulap de depozitare de lângă perete. Închide ușa în urma sa. Și, uite-așa, fratele meu a dispărut.

„Să nu mă mai tragi niciodată așa!" îi arunc eu o privire furioasă lui Gillian.

Ei nici că-i pasă. E concentrată în continuare asupra lui Gallo.

– Ne-a văzut? mă întreabă în șoaptă, stând ghemuită în spatele trăsurii.

„Liniște!" îi fac eu semn, ducând un deget la buze. Afară, duduitul pașilor devine mai puternic. Mă aplec și, printre roțile vehiculului de paradă, văd umbrele înalte ale lui Gallo și DeSanctis întinzându-se pe pardoseală, în dreptul intrării. Brațul lui Gallo alunecă sub pulpana sacoului și scoate pistolul.

În timp ce DeSanctis îl urmează înăuntru, nici unul din ei nu scoate nici un zgomot. Or fi ei criminali, dar sunt și agenți ai Serviciului Secret. Gallo îi face semn partenerului său și încep să scruteze încăperea. Înaintează încet, căutând metodic. Se îndreaptă

întâi spre locurile unde era cel mai probabil să ne fi ascuns: cufărul de comori din *Alladin* şi un ceainic pe roţi.

Gallo deschide cufărul. DeSanctis trage de uşa de pe o laterală a ceainicului. Ambele obiecte sunt goale. Ca nişte pisici vagaboande aflate la vânătoare, înaintează tot mai mult în depozit, mişcându-se în cercuri, nelăsând să le scape nici un ungher. Încearcă să-şi dea seama cum am gândit... să-şi dea seama unde...

Gallo arată către dulap.

Simt cum întregul corp îmi amorţeşte.

DeSanctis dă aprobator din cap, cu un zâmbet satisfăcut. Apropiindu-se de uşă, ridică trei degete. La trei.

Gallo îşi îndreaptă arma către dulap.

Unu...

Bag mâna în partea din spate a beteliei pantalonilor şi scot pistolul pe care l-am luat de la Gallo, în vechea staţie de metrou.

Doi...

DeSanctis apucă mânerul uşii dulapului. Mă strecor în linişte de-a lungul intervalului dintre două care alegorice, către partea lor din faţă. Gillian mă priveşte de parcă aş fi înnebunit, dar n-am de gând să-i las să...

Trei...

DeSanctis trage de uşă, dar aceasta abia dacă se clinteşte. Charlie o ţine din interior.

– Sunt înăuntru, spune DeSanctis.

Trage din nou, dar uşa rămâne închisă.

– Nu faceţi altceva decât să vă agravaţi situaţia! avertizează Gallo.

Luptându-se cu uşa, DeSanctis e în culmea furiei.

– Terminaţi! spune Gallo, împingându-şi partenerul la o parte.

Îşi îndreaptă arma către mânerul uşii şi trage două focuri. Deschid gura să ţip, dar din gât nu-mi iese nici un sunet.

DeSanctis mai trage un foc, apoi deschide uşa. Un scaun pliant îndoit pendulează de partea din interior a mânerului – după care se răstoarnă pe jos. Îmi înclin capul, străduindu-mă să văd ce s-a întâmplat şi rugându-mă să aud vocea lui Charlie. Dar nu mi se oferă decât tăcere.

– Ce dracu' e asta? întreabă Gallo, confuz, uitându-se fix în dulap.

Abia când DeSanctis face un pas lateral reuşesc şi eu, în sfârşit, să văd la ce se uită: pardoseala de gresie neagră... cutiile de siguranţe aflate de-a lungul pereţilor... şi nici urmă de Charlie. De cealaltă parte se află o altă uşă, deschisă. Nu e un dulap. E o cameră. O cameră care face legătura cu cealaltă jumătate a clădirii. Râd în gând, iar ochii mi se umplu de lacrimi. „Fugi, Charlie, fugi!"

DeSanctis şi Gallo pornesc grăbiţi după el. Mă întorc, să-i dau vestea lui Gillian. Dar, în momentul când mă mişc, calc fără să vreau pe un beculeţ rătăcit, care atârnă peste marginea carului alegoric.

Se aude un zgomot strident, iar eu îngheţ pe loc. La naiba!

– Ce a fost aia? întreabă DeSanctis.

– Vin imediat, spune Gallo, în timp ce se întoarce din nou către carele de paradă. Vreau să verific ceva.

77

Se hotărî să aştepte până ce fetiţa avea să se oprească din plâns. Aşezat pe veranda de lemn a cafenelei Pecos Bill, n-avea nici un sens să atragă atenţia asupra sa. Şi, atâta timp cât fetiţa aflată de cealaltă parte a drumului ţipa în continuare – atâta timp cât ea şi mama ei, care încerca să o liniştească, nu-i permiteau să vadă poarta batantă prin care DeSanctis şi Gallo tocmai trecuseră – nu avea să plece nicăieri. Bineînţeles, faptul că nu se grăbea avea avantajele sale. De acum înainte, n-avea nici un motiv să se grăbească. Oliver şi Charlie... Gallo şi DeSanctis... îi găsise mai devreme – o să-i găsească din nou. Data trecută, nu trebuise să facă altceva decât să aştepte după colţul de lângă DACS. Ştia că aveau să-şi facă numai-decât apariţia. Exact aşa cum zisese Gillian.

Îşi zâmbi în barbă gândindu-se la ea. *Gillian.* Oare cum de-i venise în minte numele ăsta? Respingând întrebarea cu o ridicare din umeri, îşi dădu seama că nici nu-i păsa care era răspunsul. Atâta timp cât îşi luau banii, putea să-şi spună cum voia.

Cercetând mulţimea, înregistră fiecare privire distrată şi fiecare expresie de aşteptare. Nu-i plăcea să fie singur la Disney World. Dacă ar fi fost mai tânăr, poate, dar, la vârsta lui – fără copii – era garantat că avea să iasă în evidenţă. Iar acum, ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să atragă atenţia. Într-un final, se ridică de pe verandă, îşi băgă o mână în buzunar şi traversă calm strada, cu aerul preocupat al unei persoane care se alătură din nou

familiei sale. În fața porții batante, fetița se oprise din plâns. Iar mulțimea nu se mai holba la ea.

– Îmi cer scuze – vă stăm în drum? întrebă mama fetei, îngenunchind și ștergându-i nasul fiicei sale.

– Deloc, răspunse bărbatul, dând prietenos din cap.

Ocolindu-le, deschise poarta și trecu de cealaltă parte. Când aceasta se închise în spatele lui, bărbatul nu aruncă nici o privire în urmă.

78

Stau pe vine, în spatele carului alegoric înfăţişând trăsura Cenuşăresei, iar uşa dulapului se închide cu un bufnet. În depărtare, îl aud pe Gallo întorcându-se încet. Pantofii lui zgârie pardoseala, de parcă ar fi făcuţi din sticlă, după care duduie ca nişte paşi grei de dinozaur pe stratul de beton. Se mişcă greoi şi şchioapătă uşor. Aşteaptă pur şi simplu să-mi vadă reacţia.

Nu-i dau nici un indiciu.

– Ştiu că eşti aici, strigă agentul Gallo, cu glasul reverberându-i printre carele alegorice. Graţie tavanului extrem de înalt, e ca şi cum ar fi ţipat într-un canion. Deci... cu cine vorbesc eu acum? întreabă el, stând în continuare cu faţa spre mine. Charlie... sau Oliver?

De cealaltă parte a încăperii, la vreo trei sau patru intervale mai încolo, se aud un alt scârţâit şi nişte paşi rapizi. Gillian se mişcă.

– Deci sunteţi doi aici? întreabă Gallo. Chiar să fiu eu atât de norocos?

Nici unul din noi nu răspunde.

– Bine, o să vă fac jocul, spune el, făcând un pas în direcţia mea. Dacă sunteţi doi... şi unul e singur în cealaltă cameră, ei bine... ştiu că nu sunteţi Oliver şi Charlie. Ea n-ar permite niciodată să se întâmple aşa ceva. În plus, am văzut eu cine era a treia roată de la bicicletă încă din curtea lui Duckworth...

Mă dau puţin în spate. Aş putea să jur că Gallo zâmbeşte larg.

– Şi, ce zici, Oliver? Tu şi Gillian vă distraţi?

Încăperea e cufundată în tăcere. Gallo mai face un pas spre mine.

– Asta e problema când sunt trei, avertizează Gallo. Întotdeauna sunt doi împotriva unuia. Nu-i aşa, *Gillian?*

Aplecat în spatele trăsurii Cenuşăresei, mă târăsc ca un crab înapoi, pe spaţiul dintre vehicule. O aud pe Gillian mişcându-se către partea din faţă. Gallo îşi face apariţia pe culoarul pe care eram. Dar tot ce vede sunt două rânduri goale de care alegorice abandonate.

Mişcându-mă în spatele unui car în formă de corabie de piraţi, mă strecor pe intervalul următor. Stau aplecat atât de aproape de corabie, încât ţeava pistolului meu se atinge de vârfurile becurilor. Îmi iţesc capul pe lângă marginea calei şi privesc peste prova. Gallo e în continuare pe intervalul unde am fost eu.

– Hai, Oliver, nu fi încăpăţânat, mă avertizează el. Chiar şi eu trebuie să recunosc că ne-a trecut ora de culcare. Poate că o să le fie greu poliţiştilor din Orlando să ajungă până Disney World, dar chiar şi până aici – chiar şi în curtea din spate – n-o să le ia o eternitate. Timpul trece, fiule... o să ne găsească în curând.

Pe măsură ce înaintează, tonul lui Gallo se schimbă destul de mult. Devine mai potolit. Aproape neliniştit.

– Ştiu că tu eşti cel mai deştept dintre voi doi, Oliver. Dacă n-ai fi fost, n-aţi fi ajuns până aici. Se opreşte câteva secunde, sperând că laudele mă vor convinge. Nu uita: a fost nevoie de un Brutus pentru ca Iulius Caesar să fie omorât. Poate că eşti cu câţiva paşi înaintea noastră, dar noi vom fi mereu aproape. Foarte aproape. Cum ar fi... în aceeaşi cameră, de exemplu. Înţelegi ce zic, fiule? E timpul să iei nişte decizii dure – şi, dacă eşti deştept, prima întrebare pe care ţi-o vei pune o să fie asta: Cât de multă încredere ai în Gillian?

– Nu-l asculta, Oliver! răsună vocea lui Gillian prin depozit. Vrea să te dezorienteze, atâta tot.

Privesc către stânga, sperând să pot localiza sursa sunetului, dar acustica încăperii face acest lucru imposibil.

– Ţi-am spus că o să fie una grea, adaugă agentul Gallo, care, după sunet, pare să înainteze pe intervalul dintre care. Dar tot ce trebuie să faci e să-ţi foloseşti creierul. Aţi fost în tunelurile de sub Disney World. Cum crezi că v-am găsit?

Paşii lui sunt aproape, dar merge într-o direcţie greşită. Mă ascund sub partea din faţă a corabiei de piraţi şi mă învălui în tăcere.

– Nu te-ai întrebat niciodată cum de nu ai reuşit să găseşti vreo rudă de-a lui Duckworth când lucrai la bancă? întreabă Gallo. N-avea nici una, Oliver. N-a fost niciodată căsătorit. N-a avut nici un copil. Nimic. Dacă ar fi avut, nici nu ne-am fi gândit să-i folosim numele. Exact asta a şi fost ideea când am creat şi am păstrat contul pe numele lui. Dacă mergea ceva greşit, n-avea cine să se plângă.

– E un mincinos! ţipă Gillian.

– Aha, se enervează, nu? întreabă Gallo. Nici n-o pot învinui. Am văzut ce-a făcut în casa lui Duckworth – de la fotografii... până la aşternuturile moi la atingere... Tre' să le dai 10+ pentru efort – au pus totul cap la cap destul de repede.

„Au pus"... Ei?

– Eu, unul, cred că tablourile au fost cel mai de efect detaliu. Pun pariu că alea au fost aduse acolo pentru a-l câştiga pe Charlie. Am dreptate, Gillian, sau n-au fost decât pentru decor?

Pentru prima dată, Gillian nu răspunde. Încerc să-mi spun că n-o face pentru că nu vrea să fie localizată, dar, acum încep, în sfârşit, să-mi dau seama că fiecare minciună are efectul ei. Mai ales cele pe care ni le spunem singuri.

– E timpul să alegi, spune Gallo, cu un glas care pare a veni de peste tot. Nu mai poţi să faci totul singur, Oliver. Ca şi înainte, lasă tăcerea din încăpere să-şi croiască drum prin creierul meu. E timpul să plecăm de aici, fiule. Acum, în care din noi vrei să ai încredere?

79

Primul lucru pe care-l observase DeSanctis erau capetele. Erau două când intrase – al lui Goofy şi al Pălărierului Nebun. Nici unul din ele nu era ataşat vreunui trunchi; erau doar două capete colorate de mucava, care atârnau fără viaţă pe pardoseala acoperită cu linoleum alb strălucitor. Văzând mica masă pliantă răsturnată, DeSanctis îşi dădu seama de unde căzuseră. Asta era simplu. Partea grea era să-şi dea seama unde duceau aceste indicii. Ieşind din debara şi intrând pe holul perpendicular pe ea, îţi ţinea pistolul cu ambele mâini, pregătit. În dreapta sa, către spate, era un cărucior pentru rufe murdare. Puţin mai încolo se afla o altă încăpere care mirosea a înălbitor. În stânga sa se afla uşa principală a clădirii, cea mai uşoară cale de ieşire.

DeSanctis se îndreptă către uşă, dar, când încercă să o deschidă, încuietoarea era blocată. Aruncă o privire rapidă în jur, căutând eventualele ferestre sau alte uşi. Nimic care să facă legătura cu exteriorul. Charlie era în continuare aici. Ascuns. Întorcându-se, DeSanctis îşi ridică pistolul şi studie holul lung, imaculat. De-a lungul pereţilor se înşiruiau câteva dulapuri galbene de metal, masa pliantă răsturnată şi acelaşi cărucior de rufe murdare în spate. Prin perete, auzea strigătele estompate ale lui Gallo către Oliver. În stânga sa, lângă masa pliantă, se afla încăperea unde mirosea a înălbitor. În dreapta, lângă debaraua de întreţinere, era o cameră pe care probabil că o trecuse cu privirea. Acestea erau singurele alternative. O cameră în dreapta; una în stânga.

După cum învăţase la antrenamente, când e pusă să aleagă între cele două, majoritatea oamenilor optează pentru dreapta. Dar, bineînţeles, aici era vorba despre Charlie. DeSanctis o luă spre stânga, unde uşa camerei cu miros de înălbitor era uşor întredeschisă. Cu mare precauţie, îşi folosi vârful pantofului pentru a mai crăpa puţin uşa – doar atât cât să-i permită să arunce o privire înăuntru. Îşi înclină capul, să mai verifice o dată.

Împinse uşa mai mult şi înaintă încet, centimetru cu centimetru, în încăpere, ţinându-şi în continuare degetul pe trăgaci. Când se strecură pe lângă tocul uşii, se lipi cu spatele de acesta. Ajuns înăuntru, îşi îndreptă arma către singurul obiect din cameră: o maşină de spălat cu uscător, de dimensiune industrială, care ocupa mare parte din peretele din spate. DeSanctis nu mai văzuse niciodată aparate electrocasnice atât de mari. Suficient de mari încât să te poţi ascunde într-una dintre cuve.

Cu arma ţinută drept în faţa lui, păşi cu grijă înainte, către uşa metalică închisă a maşinii de spălat. Undeva în spate, Gallo continuă să strige la Oliver. Lăsându-i vocea în urmă, apăsă cocoşul armei şi întinse uşor mâna către mânerul cuvei. Exact când degetele i se înconvoiară în jurul acestuia, maşina se trezi la viaţă cu un şuier puternic de motor, începându-şi noul ciclu de funcţionare. DeSanctis sări înapoi, speriat de zgomot, dar, când maşina trecu de la limpezire la centrifugare, agentul porni rapid înainte şi trase de uşă. O grămadă de haine colorate se prăvăliră pe podea, aruncând stropi în jur. Colanţi verzi... pantaloni de Moş Crăciun, de un roşu aprins... fuste roşii, albe şi albastre. Nimic altceva decât costume.

Dându-le la o parte cu o lovitură de picior, trânti uşa şi se îndreptă direct către uscător. Din nou, trase piedica armei. Din nou, deschise uşa. Şi, din nou, nu găsi nimic altceva decât o grămadă de costume multicolore. Fără să spună vreun cuvânt, trase câteva haine şi le aruncă pe podea.

Întorcându-se în hol, tocmai când se pregătea să traverseze către cealaltă încăpere, când observă singurul lucru care nu era la locul lui. În capătul holului. Lângă perete. Căruciorul de rufe care

fusese în centrul încăperii... acum era în dreapta. Ceva îl mişcase. Sau cineva.

DeSanctis rânji şi înaintă cu paşi laterali pe hol. „N-a fost o mişcare prea isteaţă, Charlie, băieţaşule... n-a fost isteaţă deloc", îşi spuse el în gând în timp ce-şi ţinea pistolul îndreptat către cărucior. Dar, când se apropie, în sfârşit – când îşi întinse gâtul ca să arunce o privire înăuntru – îşi dădu seama că era gol. Şi totuşi, cărucioarele nu se mişcă singure. DeSanctis aruncă o privire de-a lungul holului. În capăt, un paravan înalt, pliant, bloca accesul către încăperile din spate. Împingând căruciorul la o parte, DeSanctis se duse drept spre paravan.

După zece paşi, sări în spatele paravanului şi se opri derapând. Încăperea părea a fi o versiune mai mică a depozitului, şi avea câteva rânduri de stative cu costume, pe rotiţe. În faţă, o rochie roşie cu buline albe, pe un umeraş cu eticheta „Minnie". Pe un stativ mai încolo, pe un umeraş cu eticheta „Donald", costumul albastru şi codiţa pufoasă a lui Donald Duck atârnau în aer. În faţa costumului, capul lui Donald atârna invers, pe un umeraş special. Deasupra stativului se afla încă un cap de Donald, iar un al treilea stătea moale pe o parte, pe podea. Peste tot în încăpere, capetele erau singurele lucruri pe care DeSanctis n-avea cum să nu le observe – de la Minnie, la Donald, la Pluto, la Eeyore, la toţi cei 7 pitici, capetele goale păreau să-l privească absente.

Încercând să-i ignore, pe cât posibil, DeSanctis trecu rapid în revistă toate intervalele. Costumele atârnau până la podea şi-i blocau raza vizuală. Dacă-l voia pe Charlie, trebuia să-l facă să iasă. Înaintând metodic, DeSanctis se strecură între două costume de fluturi cu paiete şi intră pe primul interval. Cu fiecare pas, un caleidoscop de costume colorate îi atingea ambii umeri, dar DeSanctis nu părea să le ia în seamă. Ochii îi rămâneau aţintiţi în podea, căutând pantofii lui Charlie. La fiecare doi metri, îşi înfigea pistolul în coasta unui costum care părea prea umflat, dar, în afară de asta, nimic nu-i încetinea înaintarea – asta până ajunse la capătul intervalului unde se afla un smoching negru împreună cu o pereche de pantaloni scurţi, roşu aprins. Două mănuşi albe, croite special să

aibă patru degete, erau prinse de o mânecă. Ridicându-şi capul, DeSanctis studie costumul până în partea de sus a stativului, pe care se afla capul celui mai faimos şoarece din lume. Întinzând mâna instinctiv, DeSanctis bătu cu încheietura degetului arătător în chipul zâmbitor al lui Mickey.

– N-ai putut să te abţii, nu-i aşa? întrebă o voce din spatele lui.

DeSanctis se răsuci repede, dar, când îl zări pe Charlie, era deja prea târziu. Mânuind o mătură ca pe un ciomag din vremuri preistorice, Charlie îşi luase avânt. Exact când DeSanctis se întoarse, coada măturii spintecă aerul. Se izbi de capul lui Desanctis cu un bufnet puternic.

– Asta-i pentru că te-ai legat de mama, ticălosule, spuse Charlie, pregătindu-se deja să-i aplice încă o lovitură. Iar asta e pentru frate-meu...

80

Cu un croncănit mecanic, bariera se urni, iar Joey putu să treacă de poarta principală a Regatului Magic. La ora aceasta târzie, cozile erau mai mici decât de obicei, dar erau încă suficienți turiști încât să o încurce.

– Cum arată? întrebă Noreen prin cască.

– Ca un car cu fân, spuse Joey în timp ce se avântă în centrul mulțimii care înainta încet.

Înconjurată de un grup de liceeni gălăgioși, într-o parte, și de o pereche de bebeluși gemeni plângăcioși, Joey își croi cu greu drum prin nebunia aceea, o luă la goană pe sub pasajul suprateran unde se afla stația de cale ferată și se trezi în fața unui brad de Crăciun de șaptesprezece metri, și a vitrinelor colorate de pe Strada Principală, SUA.

– Ești sigură că e aici? o întrebă pe Noreen.

– Am harta lor online chiar în față, răspunse asistenta ei. Ar trebui să fie exact la stân...

– Am găsit, spuse Joey, cotind brusc la stânga și luând-o la fugă contra curentului format de mulțimea care ieșea.

Direct în față, lângă stația de pompieri din cărămidă roșie, se afla intrarea principală a Primăriei. Trecând rapid în revistă zona înconjurătoare, Joey încetini, își ascunse casca și făcu un efort să afișeze o expresie extrem de panicată.

– O, nu... începu ea, începând destul de discret. Spune-mi că nu... ajutor! strigă ea. Vă rog, cineva... ajutor!

În câteva secunde, auzi un duduit de paşi în Primărie, care nu era numai sediul serviciului de relaţii cu publicul, ci şi locul unde Serviciul de Securitate Walt Disney patrula cel mai frecvent.

– De ce să te duci la ei, o întrebase Joey pe Noreen mai devreme, când pot să vină ei imediat la tine?

Joey numără în gând. „Trei... doi... unu..."

– Ce s-a întâmplat, doamnă? Ce e? o întrebă imediat un gardian înalt, cu o tunsoare modernă şi o insignă argintie.

– Sunteţi bine? adăugă un bărbat de culoare, cu o cămaşă neagră ca a primului.

– Portofelul! strigă Joey către ei. Mi-am deschis poşeta şi am văzut că mi-a dispărut portofelul! Aveam toţi banii în el... permisul de intrare pe trei zile...!

– Nu vă faceţi griji – e în regulă, spuse gardianul cel înalt, apucând-o blând de încheietură.

– V-amintiţi ultima dată când l-aţi avut asupra dumneavoastră? adăugă cel de-al doilea.

În timp ce gardienii făceau tot ce puteau pentru a o calma, Joey observă felul în care mulţimea din jurul lor se holba la ei. În mod clar, spectacolul trebuia să continue.

– E bine, oameni buni, le declară gardianul înalt privitorilor. Şi-a rătăcit portofelul, atâta tot.

Când mulţimea se dispersă şi oamenii îşi continuară drumul, gardienii se apropiară de Joey şi o ajutară să se aşeze pe o bancă de lemn din apropiere.

– V-a căzut când v-aţi dat într-una dintre maşinăriile de pe aici? întrebă bărbatul de culoare.

– Sau în vreunul dintre restaurante? adăugă celălalt.

– Sunteţi sigură că nu este chiar aici? întrebă primul, arătând către portofelul care stătea pe jumătate ieşit din poşeta lui Joey.

Aceasta se opri şi aruncă o privire în jos.

– O, Doamne, spuse ea, izbucnind într-un hohot chinuit. Mi-e şi ruşine... Puteam să jur că nu era acolo când...

– Nu vă faceţi griji, spuse gardianul cel înalt. Şi eu păţesc mereu la fel cu cheile.

Ridicându-se de pe bancă, Joey le mulţumi celor doi bărbaţi şi îşi ceru din nou scuze.

– Chiar îmi pare rău – data viitoare o să... ăăă... caut în poşetă.

– O seară plăcută, doamnă, îi ură gardianul cel înalt.

Retrăgându-se cu spatele, Joey intră în mulţime şi îi lăsă pe gardieni să se îndepărteze. În secunda în care ieşiră din câmpul ei vizual, se întoarse, îşi băgă casca înapoi în ureche şi se avântă cu pas hotărât pe Strada Principală.

– Ei bine? întrebă Noreen.

– E aşa cum ţi-am spus eu mereu... începu Joey. Băgă mâna în buzunarul de la jachetă şi scoase o staţie emisie-recepţie inscripţionată „Securitate". Ori de câte ori pleci în vacanţă, trebuie să fii atentă la hoţii de buzunare.

Dădu volumul la maximum şi-şi duse staţia radio la ureche. Tot ce trebuia să facă era să asculte.

81

– Te putem scoate din asta, Oliver – nu trebuie decât să ai puţină încredere, spune Gallo, vocea sa răguşită reverberând din colţul din spate al depozitului cufundat în tăcere.

Ascuns în spatele provei corabiei de piraţi, închid ochii şi derulez în minte filmul ultimelor două zile: de la momentul în care am cunoscut-o pe Gillian... până la scufundarea noastră nocturnă... până la toate care s-au petrecut până în prezent.

– Ăsta e adevărul, strigă agentul Gallo. Chiar dacă ţi-e greu să crezi.

Din nou, aştept ca Gillian să-l contrazică. Din nou, ea nu scoate nici un sunet.

– Fii serios, Oliver, chiar te surprinde lucrul ăsta? Ştii bine ce e în jos – ai găsit programul... După cum sună paşii lui pe beton, pare că virează către unul dintre intervalele din spate. E destul de uimitor, nu crezi? Totul e generat de un cod. Îl tai în jumătate, iar el creşte la loc, spune Gallo, râzând singur. Dacă stai să te gândeşti, programul ăla e *adevăratul* copil al lui Duckworth.

Oriunde ar fi, Gillian nu scoate nici un cuvânt.

– Ce e cu tăcerea asta, Oliver? Te doare? Nu te-ai mai trezit niciodată cu un cuţit înfipt în spate? Te rog, fiule – i-am cunoscut pe şefii tăi de la bancă –, eşti plătit să faci temenele şi să o iei de la capăt în fiecare zi. Şi cu toţi clienţii ăia bogaţi care se prefac că te simpatizează? Ar trebui să te prinzi imediat când eşti mințit. Tocmai din cauza asta, vrăjeala lui Gillian n-ar fi trebuit să te prostească.

Trebuia să-ţi fi dat seama că tot trecutul ei părea dubios – sau nu te-ai obosit să te întrebi unde a căpătat accentul ăla newyorkez? Şi-apoi, o cunoşti abia de două zile – cât de supărat ai pu...

Gallo se opreşte. Şi, din nou, izbucneşte într-un râs gros, din gât.

– *O, Oliver...*

Închid ochii, dar realitatea refuză să dispară.

– ... tu chiar ai crezut că te place, nu-i aşa? întreabă Gallo.

Lăsându-mă în jos, zgârii cu spatele suprafaţa corabiei.

În colţ, Gallo se opreşte brusc şi se întoarce. Ştie că sunt aici. Ca orice animal de pradă, poate simţi mirosul disperării.

În câteva secunde, porneşte spre mine.

– Şi... cum te-a făcut să înghiţi momeala? întreabă el, savurând prea mult întrebarea. Cu povestea aia inventată sau a fost ceva mai... fizic?

După sunetul paşilor, se pare că s-a întors către partea din faţă a intervalelor.

– Ia stai să ghicesc – ţi-a servit-o pe aia cu sărmana orfană, după care desertul cu e-şansa-ta-să-te-cuplezi-cu-fata-frumoasă-pe-care-ţi-a-fost-frică-s-o-inviţi-la-banchet. Adaugi astea la toată agitaţia şi alergătura, şi, brusc, ai simţit că toată viaţa ta nefericită se luminează. Cum mă descurc, Oliver? Începe să sune cunoscut?

Rămânând în continuare nemişcat, îl localizez după volumul vocii. Acum e la un interval distanţă de mine. Ar trebui să fug. Dar n-o fac.

– Şi vârsta ei? adaugă agentul. Ce ţi-a spus? Stai... ia să ghicesc... Douăzeci şi şase? Douăzeci şi şapte? Se opreşte suficient cât să lase cuvintele să-şi facă efectul. Are treizeci şi patru, Oliver. Asta îţi frânge inima sau te face să te simţi şi mai fraier?

Cunoscând răspunsul, mă ridic încet în picioare. Nu sunt sigur unde e Gallo. Şi nici măcar nu sunt sigur că-mi pasă.

– Şi să nu uităm numele – Gillian... Gillian Duckworth – destul de bun dacă stai să te gândeşti cât de repede a trebuit să pună totul cap la cap. Bineînţeles, dacă ar fi folosit numele Sherry, nimeni nu şi-ar fi dat seama de diferenţă.

„Sherry?“

În partea din față a intervalului, doi pantofi negri, ieftini, dau colțul și se opresc. Arunc o privire de-a lungul provei. Gallo se holbează direct la mine. Are pistolul ridicat; eu îl țin în mână, pe lângă corp. Cu rânjetul lui de rozător, Gallo scutură din cap neîncrezător, continuând să mă tachineze. Dar, în tot timpul acesta, îmi cercetează fața.

– Chiar nu ți-a trecut prin cap, nu-i așa, Oliver?

Nu-i răspund.

– Tot timpul ăsta, ai crezut că zbori la clasa întâi, după care te plesnește însoțitoarea de bord și-ți spune că ești într-o navă kamikaze...

În timp ce el îmi descifrează reacția, eu mă uit fix la podea. E murdară de praf. Exact ca noptiera ei. Charlie mi-a spus-o de la început.

– Sincer să fiu, nu credeam că o să le meargă, adaugă agentul Gallo. Dar, dacă n-ai mai întâlnit-o, presupun că nu aveai cum să-ți dai seama că e nevastă-sa.

Îmi ridic repede capul.

– Nevasta *cui?* izbucnesc, spărgând în sfârșit tăcerea.

Gallo surâde batjocoritor.

– Hai, Oliver – folosește-ți creierul, măcar acum – cum crezi că am reușit să strecurăm programul lui Duckworth dincolo de filtrele de secu...

În spatele lui Gallo se aude un bubuit asurzitor. Înainte să apuc să tresar măcar, pieptul îi explodează, aruncând picături mici de sânge pe intervalul dintre carele alegorice. Sunt la vreo zece metri distanță, dar câteva picături ajung totuși pe fața și pe cămașa mea.

Când îmi ridic ochii spre fața lui, văd că are ochii larg deschiși. Corpul i se clatină ușor – după care cade încet înainte. Se izbește de pământ cu un bufnet îngrozitor, dar privirea mea își păstrează direcția – chiar dincolo de Gallo. Gillian se uită direct la mine – ținând în continuare pistolul îndreptat spre mine. Nu știu de unde l-a luat, dar, cum îl ține cu ambele mâini, un fuior subțire de fum se ridică din țeavă.

Cobor arma, aruncă o privire în jos, către gaura roşie pe care o făcuse în spatele lui Gallo.

– Ce-ce – ce dracu' faci?! strig eu.

Ea e în continuare concentrată asupra lui Gallo – calculând traiectoria glonţului.

– Gilli – Sherry... sau cum te cheamă – *cu tine vorbesc!*

– Fii atent, spune ea, făcând semn spre cadavru. Să nu calci în sânge.

Mă uit la ea de parcă ar fi nebună.

– Ce zici acolo? Cum poţi să vorbeşti aşa?

Face semn către uşa dinspre exterior.

– Hai, Oliver, ar trebui să plecăm de aici...

– *Nu mişca!* strig eu, făcând un prim pas spre ea. N-ai auzit ce-a zis Gallo? S-a terminat, Gillian – gata cu minciunile!

Acum ea e cea care se uită la mine de parcă *eu* aş fi înnebunit.

– Stai un pic... începe ea. Doar nu crezi... Nu-mi spune că tu chiar l-ai crezut. *Te-a minţit,* Oliver.

Nu. Gata cu jocurile.

– Spune-mi cine eşti, îi spun eu, pe un ton imperativ, apropiindu-mă de ea.

– Oliver...

– *Spune-mi cine eşti!*

Chiar are tupeul de a scoate un hohot de râs nevinovat.

– Nu vezi ce încerca să facă – voia să ne asmută unul împotriva celuilalt, ca să...

– Chiar ţi se pare că sunt chiar atât de credul?

– Oliver, nu e vorba de credulitate aici. Gândeşte-te pe cine crezi tu – bărbatul care încerca să ne omoare!

În timp ce alerg de-a lungul intervalului, cuvintele ei ricoşează de suprafeţele dure. Din secunda în care mi-a rostit numele adevărat, ar fi trebuit să înot în direcţia opusă. Asta e o greşeală pe care am făcut-o o dată. Dar nu din nou.

– Nu te cheamă Gillian. Nu eşti fiica lui Duckworth. Şi, în mod clar, nu-ţi pasă de mine. *Acum spune-mi cine eşti!*

Aflați față în față, ea întinde mâna să-mi atingă brațul. I-o îndepărtez cu dosul palmei în care țin pistolul. N-o las să se apropie și mai mult de atât.

Dintr-odată, expresia i se schimbă radical. Zâmbetul liniștitor... ochii albaștri inocenți... se estompează și dispar. Observ o cută adâncă de-a lungul frunții ei. Scutură din cap, ca și cum tocmai aș fi făcut o greșeală.

– Îmi pare rău că tu crezi asta, Oliver. Nu uita însă, tu ai ales...

Ridicându-și arma, o îndreaptă către pieptul meu.

– Dă-mi benzile, spuse ea, pe un ton glacial.

Refuzând să-i răspund, ridic propriul pistol și îl îndrept spre inima ei.

Se uită la el, după care îmi cercetează ochii. Nici măcar nu clipesc. Zâmbind larg, izbucnește într-un râs ascuțit, pătrunzător, care-mi sfâșie sufletul ca un brici.

– *Fii serios* – chiar și în cea mai proastă zi a ta, nu poți fi ceea ce nu ești.

Fără să schițez vreo mișcare, îmi țin în continuare degetul pe trăgaci.

– Nu ți-ai învățat încă lecția? întreabă ea. Sau ai de gând să fii mereu Oliver – băiatul care a vrut mai mult?

Maxilarul mi se mișcă într-o parte, dar arma nu-mi tremură.

– Știu că ai fost rănit, dar, dacă te face să te simți mai bine, să știi că nu a fost numai teatru, adaugă ea, prefăcându-se dintr-odată a fi drăguță cu mine.

Când își mișcă șoldurile, tot ce știu despre ea dispare încet. Puștoaica hippie, care umblă desculță... femeia curajoasă, cu spirit liber – au dispărut de mult. Umerii nu-i mai atârnă relaxați; acum sunt ridicați, aproape ascuțiți. Nu știu cum de nu am observat asta mai înainte. Dar, ca întotdeauna în viața mea, am văzut numai ce am vrut să văd.

– Chiar m-am distrat cu tine, spune ea, încercând să arboreze din nou o expresie sinceră.

– Zău? Care parte a fost mai distractivă – când m-ai mințit în față sau când mi-ai trădat încrederea? De fapt, uit mereu... tu ești o

fată atât de practică, pragmatică, probabil că-ţi plac momentele de o frumuseţe simplă – cum ar fi înfigerea cuţitului direct în coloana mea vertebrală.

– Descarcă-te cât vrei, Oliver. Eu am vorbit serios. Încă mai poţi scăpa de aici – dar nu cu benzile şi nu cu banii noştri. Aşa că, ce-ar fi să revii alături de noi, pe tărâmul realităţii, şi să laşi pistolul jos? Ştim amândoi care din voi e temerarul şi doar pentru că vrei să joci rolul ăsta nu înseamnă că o să şi poţi.

Ca şi în seara aceea, pe barcă, speră să mă poată manipula, atingând punctele sensibile. Din păcate pentru ea, nu reuşeşte decât să mă facă să mă concentrez asupra lui Charlie. E dincolo, singur împotriva lui DeSanctis. Şi singura care mă împiedică să-l ajut e Gillian.

Trag piedica pistolului.

– Dă-te din calea mea.

– Ce-ar fi să începem cu benzile...

– Am zis să te dai din calea mea!

– Nu înainte de a-mi...

– Fratele meu e acolo, Gillian. N-o să-ţi mai zic o dată.

Ţin arma îndreptată direct către pieptul ei. Degetul mi se încordează pe trăgaci. Am crezut c-o să-mi tremure mâna. Dar nu tremură deloc.

– Gata cu jocul de-a ucigaşul, Oliver. Adică tu chiar crezi că ai curajul necesar să mă împuşti?

E o întrebare simplă. Charlie e fratele meu.

– Chiar nu mă cunoşti deloc, nu-i aşa? o întreb eu.

Fără să-i mai aştept răspunsul, îmi las braţul în jos, aţintesc arma către genunchiul ei şi apăs pe trăgaci.

Arma detonează cu o lumină puternică şi un şuierat ascuţit. Dar, în loc să ţipe sau să se prăbuşească, Gillian rămâne în picioare, cu un rânjet arogant pe chip. Dezorientat, mă uit în jos la armă, care e la numai câţiva centimetri de genunchiul ei. Apăs din nou pe trăgaci. Arma scoate un bubuit violent – şi, din nou, Gillian nu păţeşte nimic. Nu înţeleg.

– N-ai mai auzit până acum de gloanțe oarbe? jubilează Gillian. Se aude ca și cum ar fi reale, miros la fel, dar, când îți lipești pistolul de tâmplă, nu pățești altceva decât să-ți pârlești un pic perciunii.

„Gloanțe oarbe?" Ochii mei studiază febril arma, după care se întorc către rânjetul batjocoritor de pe chipul lui Gillian.

– Sinceră să fiu, mă uimește că ți-a trebuit atât de mult timp, adaugă ea.

N-are nici o logică. Tot timpul acesta... Arma asta nici măcar nu-i a noastră – am luat-o în New York, de la Gallo – exact după ce l-a împușcat...

O, Doamne!

În stânga mea, o umbră nouă se strecoară pe ușa deschisă a garajului. Când Gallo a sugerat că a avut parte de ajutor, am presupus mereu că era vorba de Lapidus sau de Quincy. Dar nu m-am gândit niciodată la el. Văzându-l intrând, mă întorc. Simplul fapt că-l văd îmi întoarce stomacul pe dos.

– Ce e? întreabă Shep, cu rânjetul lui de boxer. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

82

– Totul e în regulă la Pecos Bill, schelălăi o voce cu accent sudic în difuzorul staţiei radio din mâna lui Joey în timp ce aceasta îşi croia drum prin Ţinutul de Frontieră.

– La fel la Country Bear, scârţâi o altă voce, în chip de răspuns.

Ascunsă printre turiştii de pe stradă, Joey urmări cum doi bărbaţi îmbrăcaţi cu cămăşi albastre identice coborâră de pe veranda cafenelei Pecos Bill. Alţi doi apărură de la *Country Bear Jamboree*. Mergeau la fel: siguri de sine şi cu un scop precis, dar nu prea repede. Suficient cât să nu iasă în evidenţă. Joey îşi dădu seama că fuseseră pregătiţi în sensul acesta. Să nu-i alarmeze niciodată pe vizitatori.

Cu coada ochiului, observă un bărbat şi o femeie circulând prin mulţime. Aceştia nu purtau cămăşi identice, dar Joey îşi dădu seama după felul în care păşeau – alţi agenţi de securitate. În câteva secunde, toate cele trei grupuri porniră în direcţii diferite, verificând restaurantele, magazinele şi atracţiile din vecinătate.

– Mergem noi spre *Piraţi,* spuse o voce de femeie în staţia de emisie-recepţie, în timp ce echipa formată dintr-un bărbat şi o femeie porni după colţ, spre *Piraţii din Caraibe.*

Aflată în mijlocul mulţimii, Joey nu-i urmă. Charlie şi Oliver erau prea deştepţi ca să facă aşa ceva. Una e să te pierzi într-o turmă de oameni; dar cu totul alta să te îndrepţi intenţionat către o fundătură cum ar fi un restaurant sau o cursă distractivă din apropiere. Mijindu-şi ochii în timp ce-şi întoarse capul de la stânga la

dreapta, Joey cercetă cu atenţie restul zonei. Magazine de suvenire pline ochi... chioşcuri, la fel de populare... şi un şir neîntrerupt de turişti zumzăitori. Singurul loc mai liniştit în tot uraganul era înainte, unde o poartă batantă de lemn bloca o parte a străzii. Privind-o cu atenţie, Joey nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Poliţiştii din parcul Disney erau ocupaţi cu protejarea vizitatorilor care plătiseră taxă de intrare, dar, dacă Charlie şi Oliver voiau să se ascundă, nu-şi puteau permite să rămână în câmp deschis – ar avea nevoie de un loc liniştit şi ferit. Joey se mai uită o dată la poarta batantă. Chiar dincolo de ea se afla un indicator pe care scria „Numai pentru membrii distribuţiei".

– Liniştit şi ferit, şopti ea pentru sine.

– Ai găsit ceva? întrebă Noreen prin cască.

– Poate, spuse Joey, îndreptându-se către poartă şi lăsându-i în urmă pe gardienii de la Disney. Îţi spun într-un minut...

83

– Ce... C-cum de...? Gura mea refuză să se închidă în timp ce mă holbez la bărbatul pe care-l credeam mort. Ce dracu' se întâmplă aici?

Înaintând greoi spre noi, Shep îşi îndreaptă pistolul spre mine, dar e, în mod clar, mult mai preocupat de Gallo, care are o gaură mare în spate. Shep îi aruncă una dintre privirile sale mustrătoare lui Gillian. Ea ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi avut de ales.

Pe pardoseala de beton, corpul lui Gallo zace cu faţa în jos, într-o baltă de sânge care se întinde încet. Exact aceeaşi poziţie în care l-am văzut şi pe Shep ultima oară.

– Ţi se pare cunoscută imaginea? întreabă Shep, citindu-mi gândurile.

Aflat încă în stare de şoc, nu-mi pot dezlipi ochii de la el. Antebraţele ca nişte cârnaţi. Nasul strâmb. E aproape ca şi cum n-ar fi el. Dar e el.

– Hai, Oliver – zi ceva, mă tachinează el.

Pumnul mi se încleştează pe armă. Dacă Gallo l-a împuşcat cu gloanţe oarbe... iar Shep ştia ce avea să se întâmple... Cu el lucra Gallo. Aşa au introdus virusul lui Duckworth în sistemul băncii.

– Tu erai omul lor din interior!

– Vezi, de-aia te plătesc atât de bine.

Mă înroşesc la faţă şi mă trezesc brusc la realitate.

– Deci tot timpul acesta... Cum ai putut să... Ne-ai urmărit tot timpul...

– Oliver, nu e momentul pentru aşa ceva.

– Deci ai fost în cârdăşie cu ei de la început? Ştiai c-o să încerce să ne omoare? Sau... sau ăsta a fost scopul de la început – să ne inviţi şi pe noi, ca să jucăm rolul de ţapi ispăşitori?

– Hai să plecăm noi de aici şi putem să...

– Vreau un răspuns, Shep. De asta ne-ai cooptat şi pe noi? Ca să ne omori?

– N-ar fi mai bine să...

– Vreau un răspuns!

Dându-şi seama că nu am de gând să mă urnesc de acolo, aruncă o privire, ca să verifice intrarea în hangar. Tot liber.

– Ce voiai să-ţi spun, Oliver? „Mă bucur foarte mult că ne-aţi descoperit secretul. Hai să şterpelim astea trei milioane, pentru că s-au mai adunat alte 300 în spatele lor?" Odată ce aţi văzut ce era în oala cu miere, n-am mai avut de ales.

– Ai încercat să ne omori, Shep.

– Iar voi aţi încercat să ne deturnaţi banii.

– Cu toţii am greşit, intervine Gillian.

Shep îi aruncă o privire furioasă, iar ea se retrage rapid. Chiar dacă abia i-am văzut împreună de câteva minute, e limpede care dintre ei e şeful.

– La urma urmelor, Oliver, asta aţi ales, spune Shep. Dacă n-ai fi fost atât de dornic să te răzbuni pe Lapidus, eu, Gallo şi DeSanctis am fi plecat cu banii şi totul ar fi fost în regulă. Şi-apoi, dacă e să dăm cărţile pe faţă, *tu* eşti cel care m-a lucrat *pe mine*.

– Ce vrei să...?

– Am verificat la banca aia din Antigua pe care mi-a arătat-o Charlie pe Lista Roşie. Banii n-au ajuns niciodată acolo.

– Ăsta e singurul lucru care ne-a salvat vieţile. Dacă Charlie n-ar fi făcut asta, n-am mai fi fost aici, acum.

– Nu, n-aţi fi fost aici dacă nu v-aş fi salvat eu fundurile acasă la Duckworth, intervine din nou Gillian.

– N-ai făcut asta decât din interes personal, ripostez eu.

Încă o dată, Shep îi aruncă o privire mânioasă.

– Nu zic că te învinuiesc pe tine, Oliver. De fapt, chiar te respect oarecum. Toţi profităm de ocaziile care se ivesc în calea noastră, explică el, ţinându-şi în continuare privirile aţintite asupra lui Gillian. Mai ales când e vorba de bani.

– Deci n-ai avut niciodată intenţia să împarţi banii cu altcineva, întreb eu. Nu cu noi... nu cu Gallo... cu nimeni.

– Stai să-ţi spun eu ceva, Oliver – poate că Gallo a fost cel care a pus laba pe cea mai bună idee din lume, dar, fără o bancă în care să introducă programul, Duckworth putea la fel de bine să reinventeze becul.

– Ei, păi dacă o luăm aşa înseamnă că ai tot dreptul să-i omori pe toţi cei care-ţi stau în cale.

– După cum am zis de la început – nu există decât două infracţiuni perfecte: cea care n-a avut loc niciodată şi cea în care infractorul moare. E o şmecherie destul de bună, dacă-ţi reuşeşte. Dar, dacă era să fiu cadavrul pe care să dea ei vina... ei bine, martirul trebuie să se aleagă cu toată prada de război. Singurul junghi în coastă a fost atunci când v-au lăsat să plecaţi vii din gara aceea.

– Asta ţi-a pus pe butuci marele tău plan? Te-a făcut să ne urmăreşti până în Florida, să-l păcăleşti pe Gallo şi să-ţi bagi nevasta în joc?

– Te-a păcălit, nu-i aşa?

Îmi îndrept privirea spre Gillian; ea îmi răspunde cu aceeaşi monedă. Nu ezită să mă privească în ochi. După cum zicea mereu Lapidus – afacerile sunt afaceri. Doar că nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama înainte.

– Nu e sfârşitul lumii, spune Shep. Încă mai aveţi gâsca şi ouăle de aur. Acum e timpul să te hotărăşti ce o să faceţi cu ele.

În vocea lui a apărut o inflexiune nouă – ca în momentul acela, când s-a oferit prima dată să împartă banii cu noi, la bancă. A redevenit Shep, Fratele cel Mare. Sigur, o să ne arate cum să ascundem banii... apoi, în secunda în care obţine ce vrea, o să ne facă de petrecanie. E acelaşi ton pe care l-a folosit şi Gallo, cu două minute în urmă. M-am săturat să-l tot aud.

– Nu refuza încă, Oliver. Nici măcar n-ai auzit cum sună oferta.

– A, n-am auzit? Stai să ghicesc – tu o să-mi bagi pistolul în față și, astfel, o să devii a cincea persoană care m-a amenințat cu moartea săptămâna asta, dacă nu spun unde sunt banii.

– Lasă-l să-ți spună, intervine Gillian, cu pistolul îndreptat în continuare asupra mea. Putem să obținem toți ceea ce vrem.

– Eu știu deja ce vreau – și n-o să obțin așa ceva de la voi.

– Și-atunci de la cine? întreabă Shep. De la poliție? De la Lapidus? De la toți prietenii tăi de la serviciu? Asta e o chestie mai mare decât poți tu și Char... Se oprește și aruncă rapid o privire în jur. Unde e fratele tău? mă întreabă.

În nici un caz n-o să-i răspund.

– Alături, spune Gillian.

– Du-te după el, îi ordonă Shep.

– Du-te *tu,* îl provoacă ea.

– Ai auzit ce-am zis?

Ca și înainte, discuția în contradictoriu ia sfârșit. Ascunzându-și pistolul în partea din spate a beteliei pantalonilor, Gillian pornește către pasajul care duce în cealaltă parte a depozitului.

În secunda în care se deschide ușa, strig cât pot de tare, ca să-l avertizez:

– Charlie, e o minci...

Shep mă apucă de cap și își pune palma peste gura mea. Mă zbat ca să mă eliberez, dar e prea puternic. Gillian mă privește în ochi și scutură din cap.

– Chiar ești un papă-lapte, spune ea, întorcându-mi spatele și intrând în încăperea alăturată.

Trântește ușa în urmă, iar bubuitul își găsește ecou în pieptul meu.

Ținându-mă de gură, Shep mă strânge până ce, într-un final, încetez să mă mai zbat.

– Ascultă-mă, Oliver. Dacă nu te calmezi, nici unul dintre noi n-o să plece de aici. Avem 300 de milioane – am putea să...

– Chiar ți se pare că sunt atât de prost? întreb eu, când el își ia mâna de pe falca mea. Shep mă prinde de cămașă, în dreptul umărului. N-are de gând să mă lase să ajung prea departe. Chiar crezi

că vă vom ajuta? întreb eu. S-a terminat, Shep. Asta e situaţia şi e bine aşa.

– Zău? Şi chiar crezi asta? contraatacă el. Nici măcar nu te-ai oprit un moment să te gândeşti la asta, nu-i aşa, Oliver? În secunda în care o să pui piciorul înapoi în bancă, o să fii concediat. Lapidus o să te îngroape înainte să apuci să pronunţi „situaţie stânjenitoare". Şi când o să te duci la poliţie – chiar dacă o să scapi fără să intri la zdup – chiar dacă dai banii înapoi – crezi că te vor primi cu pâine şi sare? Pe cererea originală de transfer electronic se află semnătura ta. Numai dacă ne gândim la asta, viaţa ta s-a sfârşit. Aşa, deci nu mai ai slujbă, nu mai ai bani şi nimeni n-o să mai aibă încredere în tine niciodată. Şi mai rău, când se vor termina toate procesele şi toate economiile tale, mama voastră n-o să-şi mai poată permite nici o papiotă de aţă, cu atât mai puţin să-şi plătească restul facturilor de la companiile de cărţi de credit şi de la spital. Cine o să le plătească pe alea acum, Oliver? Şi cum rămâne cu Charlie? Cât crezi că o să supravieţuiască fără ajutorul tău?

Auzindu-l, îmi dau seama că are dreptate. Dar asta nu înseamnă că mă bag în pat cu o viperă şi cu...

– Nimeni nu mişcă! strigă o voce de femeie din spatele nostru.

Întorcându-ne repede, localizăm sunetul ca venind dinspre uşa depozitului. Acolo se află o femeie cu un pistol în mână. Detectivul de la apartament... roşcata... Joey... Ţine pistolul îndreptat către noi – întâi spre mine, apoi spre Shep.

Cu chipul roşu de uşurare, fac un pas spre ea, îndepărtându-mă de Shep.

– Am zis să *nu mişti!* strigă ea în timp ce eu ridic mîinile în aer.

– Era şi timpul, spune Shep, pe un ton uşurat. Chiar mă întrebam când o să ajungi aici.

– Poftim? întreabă Joey.

Mă aştept să văd pe chipul ei vreun semn de recunoaştere. Shep e viu – e suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama de restul. Dar, în loc de asta, ea pare că nu înţelege.

– Cine dracu' mai eşti şi tu? se miră ea.

Mâinile încep să-mi amorţească. Nu-mi vine să cred. N-are nici cea mai vagă idee cine e el.

– Eu? întreabă Shep cu un zâmbet strâmb. Îşi scarpină antebraţele şi lasă să-i scape un hohot profund, relaxat. Sunt detectiv – exact ca tine.

– Minte! intervin eu. E Shep!

– Nu-l lăsaţi să vă păcălească, domnişoară Lemont...

– De unde-mi ştii numele? întreabă Joey.

– V-am spus – am anchetat cazul acesta de la început. Sunaţi-l pe Henry Lapidus – o să vă explice tot. Când rosteşte numele lui Lapidus, în vocea lui apare un accent nou, calm. Bagă mâna sub pulpana sacoului...

– Nici să nu-ţi treacă prin cap! spune Joey.

– Nu e o armă, domnişoară Lemont. Din buzunarul de la piept, Shep scoate un portofel negru din piele. Uitaţi legitimaţia mea, spune el, aruncând-o la picioarele lui Joey.

Aceasta se apleacă să o ia, dar nu ne scapă din ochi.

– Îţi jur, Joey – numele lui e Shep Graves...

– Domnişoară Lemont, nu-l ascultaţi... Şi-a înscenat moartea ca să dea vina pe noi!

Joey aruncă o privire la legitimaţie, după care o închide.

– Deci lucrezi cu Lapidus? întreabă Joey, pe un ton sceptic.

Shep dă afirmativ din cap.

– Şi o să-ţi confirme povestea?

– Absolut, spune el.

Nu ştiu sigur dacă Shep joacă la cacealma sau dacă mai are vreun atu în mânecă.

În orice caz, Joey a pierdut prea mult timp cu această anchetă pentru a nu se asigura că i se spune adevărul.

– Noreen, eşti acolo? întreabă ea, vorbind în microfonul care e prins de gulerul cămăşii ei. Apoi adaugă: Fă-mi legătura cu Henry Lapidus.

84

– Charlie...? Charlie, unde eşti? spuse Gillian în şoaptă în timp ce traversă debaraua de serviciu şi intră pe holul perpendicular de lângă ea.

Lovind cu piciorul capul lui Goofy, verifică holul şi îşi croi drum împingând la o parte masa răsturnată. În stânga ei se afla uşa care face legătura cu exteriorul. „În nici un caz", îşi spuse în gând. DeSanctis n-ar fi plecat fără să le spună. Un sunet strident îi confirmă acest lucru. Se întoarse în direcţia de unde venea zgomotul. Undeva în spate – dincolo de căruciorul de rufe şi paravan. Recunoştea zgomotul acesta. Ca şi cum cineva ar fi alergat. Sau s-ar fi ascuns.

Înaintând pe hol, continuă să-l caute din priviri pe DeSanctis. Încă mai era supărat din cauză că-l lovise în cap cu blenderul – dar nu într-atât de mult încât să strice totul, hotărî ea în timp ce se strecură pe lângă paravan. Şi totuşi, era mai bine să nu facă nici un zgomot şi să observe...

Gillian se opri brusc. De la podea până în partea de sus a stativelor de costume, Minnie, Donald, Pluto şi zeci de alte capete de-ale personajelor de desene animate se uitau cu ochii goi la ea, fiecare arborând propriul zâmbet îngheţat. Evitându-le intenţionat privirile, înaintă prudentă în încăpere.

– Alo... spuse din nou, în şoaptă. E cineva aici?

Din nou, nimeni nu-i răspunse. Iar apoi îşi dădu seama de ce.

Exact în față, la capătul primului interval dintre stativele cu costume, DeSanctis zăcea cu fața în jos pe podea, cu brațele legate la spate cu o coardă de sărit. Lui Gillian nu-i venea să-și creadă ochilor.

Avea nasul plin de sânge; ochiul stâng îi era atât de umflat încât nu-l mai putea deschide. Nu se mișca. Îl înghionti în umăr cu piciorul, dar era ca și cum ar fi lovit o bucată de lemn. Surprinsă, se lăsă pe vine ca să-l cerceteze mai bine. Era...? Își dădu seama că nu, când îi văzu pieptul urcând și coborând. Doar inconștient.

Se auzi alt zgomot, de data aceasta de la câteva intervale. Tresărind din cauza zgomotului, Gillian sări direct în picioare. Dar, când îl auzi din nou, arboră un mic rânjet. Acest sunet era diferit de primul. Mai profund. Mai gutural. Ca respirația cuiva... sau ca un gâfâit. Respirația cuiva care făcuse un efort imens.

Aruncă o privire în jur și trecu în spatele intervalului.

– Charlie! strigă ea. Eu sunt – Gillian!

Respirația conteni.

– Charlie – ești acolo?!

În continuare, nici un răspuns.

Traversă către următorul interval dintre stativele cu haine, apoi spre celălalt. Cu excepția costumațiilor colorate și împodobite cu paiete și două capete care corespundeau costumelor lui Chip și Dale, nu era nimeni acolo.

– Charlie, știu că ai auzit focuri de armă – Oliver a fost rănit! Din nou, nimic. A fost împușcat, Charlie! L-a lovit pe Gallo, iar Gallo l-a împușcat în coapsă – dacă nu-l ducem la doctor...!

– Gillian, sper, pentru binele tău, că nu mă minți, o avertiză o voce din spatele ei.

Gillian se roti în timp ce Charlie ieșea de pe intervalul pe lângă care tocmai trecuse. În mâna dreaptă avea o mătură și, deși încerca să arboreze un aer sigur pe sine, era limpede că avea probleme cu respirația șuierătoare. Toată alergătura și luptele erau prea mult pentru el.

– Ești bine? întrebă ea.

El o studie cu grijă. Avea mâinile goale. Nu era nimic nelalocul său.

– Arată-mi pur şi simplu unde e Ollie, îi ceru Charlie.

Întorcându-se cu spatele la Gillian, se îndreptă către uşă – dar, înainte de a putea face un pas – în spatele său se auzi un declic uşor.

Charlie îngheţă pe loc.

– Îmi pare rău, spuse Gillian în timp ce-şi aţinti pistolul spre el. Aşa păţeşti când ai încredere în străini.

Refuzând să se întoarcă cu faţa la ea, Charlie închise ochii. N-avea de gând să cedeze fără luptă. Degetele i se strânseră în jurul cozii de mătură – iar cele ale lui Gillian pe trăgaci. Charlie se învârti cât de repede putu. Nu fu nici pe departe suficient de iute.

85

Joey are degetul pe trăgaci şi ochii aţintiţi asupra mea şi a lui Shep, dar, în mod clar, se concentrează asupra sunetelor din cască. Ţin braţele ridicate, dar îmi pot vedea totuşi ceasul de la încheietură. E deja trecut de ora şapte seara. Lapidus e în maşină, în drum spre Conneticut. N-are cum să reuşească să...

– Bună seara, domnul Lapidus? spune ea în microfon. Joey la telefon... exact, detectiva particu... nu, n-am găsit încă banii... Nu, înţeleg, domnule, dar am o întrebare pentru dumneavoastră, n-o să vă ia mult. Speram să mă puteţi ajuta... cunoaşteţi pe cineva cu numele... Se uită în jos, spre legitimaţia lui Shep. Kenneth Kerr?

Se lasă o tăcere lungă în timp ce Joey ascultă. Cu cât durează mai mult, cu atât îl fixează mai atent pe Shep. Acesta nici măcar nu clipeşte. Crede că e vorba de o cacealma. Atâta timp cât îşi păstrează calmul, ea n-are cum să demonstreze că minte.

– Nu... înţeleg, spune Joey. Bineînţeles, domnule. Nu, voiam doar să mă asigur.

Îşi desprinde telefonul mobil de la brâu şi scoate casca. Are pistolul în mâna dreaptă şi celularul în cea stângă. Înmânându-i telefonul lui Shep, adaugă:

– Lapidus vrea să vorbească puţin cu tine...

Shep aruncă o privire către mine, după care înapoi spre Joey. Fără să ezite nici un moment, face un pas înainte, studiind reacţia lui Joey. Aceasta zâmbeşte jucăuş, studiindu-i-o şi ea pe a lui. Eu stau pe loc, fără să schiţez nici o mişcare şi îmi dau seama că cei

doi joacă la un cu totul alt nivel decât mine. N-am idee de partea cui e acum avantajul. Când Shep se apropie de ea, Joey e atentă, căutând ceva care să-l dea de gol. O tresărire a ochiului... o modificare uşoară a poziţiei umerilor... orice i-ar putea oferi un indiciu. Dar Shep e prea versat ca să cadă în capcana aceasta.

Cu cât Shep se apropie mai mult de ea, cu atât o domină prin înălţime. M-aştept ca Joey să facă un pas înapoi. Dar nu o face.

– Poftim, spune ea, întinzând mâna să-i dea telefonul.

Ţine arma pregătită, iar el ajunge lângă ea dintr-un pas.

– Mersi, spune el, întinzând mâna să ia aparatul.

În glasul lui nu se simte pic de teamă. E perfect calm. Sunt suficient de aproape pentru a se atinge. Nici unul din ei nu dă înapoi. Pot să-mi dau seama după expresia lui Joey – Shep a trecut testul. Dar, exact când acesta întinde mâna după telefon – când palmele lor se ating în treacăt – Shep ia telefonul şi o prinde de mână pe Joey, lovind-o în faţă. Totul se petrece atât de repede, încât abia dacă-mi dau seama ce se întâmplă. Joey se împleteceşte înapoi în timp ce telefonul se izbeşte sec de pardoseală. Joey încearcă să-şi ridice arma, dar Shep nu-i dă ocazia.

Avântându-se cu o altă lovitură, Shep îşi îngroapă pumnul în faţa ei, iar, din reflex, ea apasă trăgaciul. Se aude un bubuit puternic, iar glonţul rătăcit ricoşează pe beton, lăsând o gaură în peretele de metal. Joey se prăbuşeşte pe podea, inconştientă. Capul ei se loveşte de pardoseală cu un bufnet gol. Stând peste ea, Shep întinde mâna către propriul pistol pentru a termina ce începuse.

– Pleacă de lângă ea! strig eu, atacându-l pe Shep din spate.

E ca şi cum aş ataca o rulotă. Mă arunc peste el, dar abia dacă se clinteşte. N-am nici o şansă. Se întoarce brusc, lovindu-mă atât de tare cu dosul palmei peste faţă, încât aproape că leşin.

– Îţi dai seama cât de uşor ar fi putut să fie totul? urlă el.

Sunt în picioare, dar, în timp ce eu mă străduiesc să nu-mi pierd echilibrul, mă apucă de gât şi mă aruncă din nou către carele de paradă. Când mă izbesc de un car în formă de locomotivă, sute de mici beculeţe se fac ţăndări. Dau să-l lovesc din nou. Îmi pareză pumnul şi se dezlănţuie şi mai violent decât înainte.

– Gata cu şansele! strigă, pornind furios către mine. Îmi vreau banii!

Cu o mişcare violentă şi cu un icnet neanderthalian, îşi înfige pumnul în ochiul meu stâng. Apoi îl retrage şi mă loveşte din nou. Ochiul îmi zvâcneşte şi mă ustură, mişcându-se cumva singur. Deja a început să se umfle şi mi-e imposibil să-l mai deschid.

– Spune-mi unde sunt, Oliver! mârâie Shep, în timp ce mă mai loveşte o dată. Unde sunt banii ăia afurisiţi?!

Ceva îmi curge pe obraz. În fundal, aud un foc de armă răsunând în cealaltă încăpere. Apoi îl aud pe fratele meu ţipând. Încerc să privesc peste umărul lui Shep, să văd ce se întâmplă. Dar nu văd decât pumnul lui Shep, năpustindu-se din nou spre mine.

86

În timp ce Charlie încerca să-şi ia avânt, din arma lui Gillian bubui un foc. Glonţul şuieră prin aerul plin de praf. Se auzi un sunet scurt, ca şi cum glonţul ar fi intrat în ceva. Un jet de sânge ţâşni din omoplatul lui Charlie exact când ricoşeul o făcu pe Gillian să simtă o arsură în palmă şi să-i proiecteze arma sub stativul de haine. Charlie ţipă. O durere vie îl fulgeră până spre cot.

Simţind că braţul stâng îi amorţea, apucă mătura în pumnul drept şi o strânse bine, ca să uite de durere. Gillian se aplecă după pistol, dar Charlie n-avea de gând să o lasă să ajungă la el. Nu după toate acestea. Pe măsură ce valul de adrenalină preluă controlul, ridică mătura deasupra capului şi lovi vertical, către pardoseală.

Făcând un salt înapoi, ca să se ferească, Gillian căzu pe spate peste un rând de costume şi se împiedică de bara de jos. În timp ce se împleticea printre haine, coada de mătură din mâna lui Charlie se izbi de betonul pardoselei. Simţindu-se deja ameţit, încercă să ridice bâtul încă o dată, dar nu mai avu putere. Trase aer în piept. Îţi simţea umărul amorţit, pulsând cu fiecare bătaie de inimă. Observându-i expresia chinuită, Gillian lovi cu piciorul partea de jos a stativului şi îl împinse în faţă. Zeci de capete zâmbitoare – de la Mickey la Pluto şi Goofy – se rostogoliră pe pardoseală când stativul se prăbuşi între ei.

Înainte ca Charlie să poată reacţiona, Gillian era din nou în picioare, plonjând peste costume. Se ciocni de el, prinzându-l de talie, şi-l lăsă fără răsuflare. Pierduţi în inerţie, se rostogoliră către

un cărucior aflat lângă peretele opus. Fără să-i dea drumul, Gillian îl împinse pe Charlie către marginea de metal a căruțului, dar, la viteza cu care se mișcau – ca un leagăn dat peste cap – se rotiră chiar peste el.

Totuși, în plină rostogolire, greutatea lor cumulată fu prea mare, iar căruțul porni înainte, trântindu-l pe Charlie pe podea. Acesta ateriză pe spate, lovindu-se cu capul de pardoseală. Gillian ateriză chiar deasupra lui, urmată de o avalanșă de costume colorate.

Gillian se așeză cu genunchii pe pieptul lui Charlie, își strânse vârfurile degetelor și ținti către rana deschisă din umărul lui Charlie.

– Să nu leșini, îl avertiză ea.

Își ridică brațul, ducându-l înapoi ca să...

Tunetul unui foc de armă răsună în camera învecinată. Un glonț. Ecoul dudui prin pereții de metal ai depozitului.

Ca electrocutată, Gillian se întoarse către direcția de unde venea sunetul. Exact de asta avea nevoie Charlie. Întinzând mâna în sus, lovi o singură dată, implântându-și pumnul în gâtul ei. Dezechilibrând-o pe Gillian, se întoarse pe burtă. La trei metri distanță – dincolo de capetele personajelor de desene animate care se balansau încă pe podea – Charlie zări pistolul, sub stativul cu haine. Ridicându-se pe coate, încercă să ajungă la el, dar Gillian era încă peste el. Din spate, simți o schimbare bruscă a greutății pe care o suporta. O bucată de blană neagră și portocalie flutură prin fața lui. Trăgând de coada Tigrului ca de frâiele unui cal, Gillian se aplecă pe spate cât de mult îi stătu în putință.

Căscând gura larg ca să inspire, Charlie își duse mâinile la gât, încercând să desprindă cu unghiile coada costumului. Și atunci simți sârma. Era răsucită în interiorul cozii – un arc metalic subțire, ca o jucărie. În zilele obișnuite, acesta convingea mii de copii că Tigrul putea să sară cu adevărat. Astăzi, când Gillian și-l petrecu peste palme și trase tare, nu făcu altceva decât să se implânte și mai adânc în gâtul lui Charlie.

Charlie se zvârcolea și se întorcea, dar Gillian nu avea de gând să-i dea drumul. Cu cât se agita mai tare, cu atât mai puternic trăgea și ea, iar lui Charlie îi era cu atât mai greu să respire. Se sufocă și

simţi cum sângele îi învadează obrajii. Strânse din dinţi, încercând să soarbă o ultimă gură de aer. Nu reuşi. Pe gâtul lui, firul metalic părea să-i înjumătăţească mărul lui Adam.

Începu să-i curgă sânge din nas şi o picătură de lichid ateriză lângă cea de pe buză. În faţa ochilor lui, mai multe pete gri pluteau prin aer. Dar, chiar şi cu vederea înceţoşată... chiar şi cu Gillian în spatele lui... nu putea scăpa de imaginea lui Oliver. Sau a mamei sale. Clipi ca să nu-şi piardă cunoştinţa, Charlie dădu drumul sârmei din jurul lui. Unele fire trebuiau tăiate.

Pe podea, dincolo de capetele lui Mickey şi Pluto, putea vedea şi acum pistolul. Era prea departe. Dar era ceva mai aproape. Cu o ultimă zvâcnire a braţului valid, Charlie întinse mâna, apucă breteaua de piele care era legată de capul lui Pluto şi se întoarse într-o parte. Firul metalic îi intra în continuare în gât. În mod clar, ceea ce urma să facă avea să-i provoace şi mai multă durere. Ignorând usturimea arzătoare de pe gât, se răsuci, trase de breteaua de piele cu toată puterea şi aruncă brusc cu capul lui Pluto spre Gillian. Arcuindu-se prin aer, capul o izbi într-o parte a feţei, ca o ghiulea de şapte kilograme, proiectând-o pe Gillian pe podea.

În timp ce Charlie se rostogoli din nou pe spate, Gillian dădu drumul cozii Tigrului, dar nu renunţă.

– *Eşti mort!* urlă ea în timp ce Charlie se chinuia să tragă în piept o gură de aer binecuvântat.

Se ridică iute în picioare. Căutând să-şi regăsească echilibrul, Charlie făcu şi el întocmai. Dar tot nu-şi putu recăpăta suflul. Cocoşat, cu umărul pulsându-i, abia dacă se putea ţine pe picioare, cu atât mai puţin să respingă un alt atac. Un firicel subţire de sânge curgea din nasul lui Gillian.

– O simţi acum, nu? întrebă ea.

Respiraţia lui deveni bolborositoare, iar gura îi rămase deschisă, sorbind aerul. Charlie ştia că nu mai putea rezista unei alte lovituri.

Neştiind ce să facă, îi veni în minte să fugă... Căută din priviri uşa şi apoi... Nu. Gata cu fuga.

Proptindu-se bine pe picioare, se întoarse înapoi către Gillian, apucând mai strâns fâşia de piele. Ea se năpusti spre el, într-un acces

de furie turbată. Fără să se mişte, Charlie îşi arcui braţul în spate. Ochii i se îngustară. Ţinea breteaua de piele atât de strâns încât îşi simţea unghiile înfigându-se în propria palmă. „Nu încă... nu încă", îşi calculă în gând. Gillian ajunsese aproape de el. „Acum!"

Adunându-şi toată puterea de care mai era în stare, Charlie puse în mişcare capul uriaş. Ca o ghiulea prinsă de un lanţ metalic, capul greu de şapte kilograme sfâşie aerul. Se auzi un pocnet violent când se lovi de urechea lui Gillian. Capul de grafit se crăpă la impact, iar ochii lui Pluto fură străbătuţi de vinişoare albe, ca săgeţile unui fulger – aruncând-o pe Gillian la pământ. Aceasta se prăbuşi pe pardoseala de beton, chiar la picioarele lui Charlie. De data aceasta, nu se mai ridică. Dar, când Charlie reuşi în sfârşit să tragă din nou aer în piept, simţi o zbatere cunoscută în piept. Aplecându-se înainte, dădu drumul fâşiei de piele. Trebuia. Nu mai putea rezista. Capul lui Pluto bufni surd la contactul cu betonul de pe jos, iar Charlie porni, clătinându-se, în lateral, în timp ce un fulger de durere i se implântă în inimă.

Se prăbuşi peste un stativ cu haine, dărâmând o altă mulţime de costume. Inima îi bubuia şi bolborosea. O simţea ca pe un ghem de viermi care se zvârcoleau în pieptul lui. „Te rog... nu acum..." imploră el. Întorcându-se să pornească spre Oliver, se prinse de stativele de costume şi parcurse cu greu intervalul, trecând de paravanul de lemn.

– Hhhh... Un şuierat ascuţit îi năvălea din gât. Hhhh...

Charlie deschise gura, disperat după aer, în timp ce pulsul i-o lua razna. Din ce în ce mai repede, era ca şi cum ar fi avut o tobă în piept. Închise ochii... îşi duse mâna la gât, să-şi simtă pulsul... Dumnezeule... inima lui era în plin galop...

– O-Ollie... strigă el, în timp ce vocea părea să i se frângă. *Ollie!*

Clătinându-se pe holul principal, parcurse aproape prăbuşindu-se debaraua de serviciu, îşi puse mâna tremurândă pe mânerul uşii şi trase, deschizând-o. Tot ce trebuia să facă era să treacă dincolo de prag. Se sprijini de perete şi încercă să-şi împingă corpul înainte. Părea atât de aproape, dar, cumva, părea să se îndepărteze mereu... Era leoarcă de transpiraţie. Viermii se agitau, săpând şi

strângându-se ca un pumn în jurul inimii sale. Charlie încercă să respire, dar plămânii lui nu primeau nici un pic de aer. Dincolo de cadrul uşii, Oliver şi Shep se luptau. „Shep!" Acum ştia sigur că era vorba de un vis. Şi totuşi, sub ochii lui Charlie... *Ollie*... Ollie câştiga. Lacrimile îi inundară ochii, iar ambii combatanţi dispărură. „I-ai învins, frăţioare..." Pumnul i se încleştă, mototolind cămaşa în dreptul inimii. Făcu un ultim efort să reziste presiunii. Avea să explodeze. Iar apoi... când se lăsă moale în genunchi... chiar aşa se întâmplă.

– Ollie... bolborosi el, cu o ultimă expiraţie şuierătoare.

Încercă să adauge un bun-rămas, dar, în timp ce faţa i se izbi de betonul rece, nu mai reuşi să se facă auzit.

87

– Oliver, e ultima dată când te întreb, avertizează Shep. Unde dracu' sunt banii mei?

Împleticindu-mă pe picioare, mă îndepărtez de şirul de care de paradă, către peretele lateral.

În spatele meu, spaţiul se împuţinează cu fiecare pas. Împiedicându-mă prin terenul minat cu cercuri, pălării şi zeci de alte obiecte de recuzită depozitate pe pardoseală, caut înnebunit ceva... orice... care să poată fi folosit ca armă. Singurul lucru de acest fel şi aflat destul de aproape e un candelabru ornamental – dar, când îl ridic de jos, descopăr că nu are mai mult de o jumătate de kilogram –, fiind confecţionat din polistiren. Aproape că uitasem. Suntem la Disney World.

Pornind în viteză către mine, Shep trece peste grămezile de obiecte de recuzită şi mă apucă de revere.

– Ultima şansă, avertizează el, aproape sufocându-mă cu respiraţia lui fierbinte. *Unde. Sunt. Banii. Mei?*

Capul îmi bâzâie ca o staţie de pompieri în timpul unei alarme. Abia dacă-l pot mişca dintr-o parte în alta.

– Dispari, nemernicule. N-o să pui mâna nici pe zece cenţi din ei.

Înfuriat, mă aruncă pe spate, către un cal-balansoar enorm. Capul mi se izbeşte puternic de şaua de lemn, dar Shep nu-mi dă drumul.

– Îmi pare rău, Oliver. N-am auzit ce-ai spus.

– Dispari... *de pe faţa pământului.*

Învârtindu-mă, mă izbeşte cu faţa de o cutie supradimensionată din care ar trebui să iasă un clovn cu arc. Faţa mi se lipeşte de latura ei, iar un scrâşnet oribil mă anunţă că tocmai mi-am rupt nasul.

– Vrei să mai încerci o dată? întreabă Shep, ţinându-mă de ceafă.

Mă uit în sus la el cu singurul ochi rămas teafăr. Vocea abia dacă mi se mai aude:

– D-dispari...

Mârâind ca un animal, mă învârte din nou şi mă aruncă spre un cărucior de floricele din porumb. Îmi pun mâinile în faţă pentru a-mi proteja chipul, dar mă mişc prea repede. Sparg geamul căruciorului, iar când aşchiile se împrăştie peste tot, îmi simt carnea străpunsă de cioburi. Prăbuşindu-mă pe burtă în interiorul căruţului, observ o bucată de sticlă triunghiulară, aflată chiar deasupra pieptului meu. Are o margine neascuţită, care fusese prinsă în rama căruţului. Shep mă apucă de picioare şi mă trage în spate. Nenumărate cioburi îmi zgârie abdomenul. Ignorând durerea, întind mâna după bucata de geam. O strâng bine în palmă, aproape că-mi taie pielea. Şi, exact când picioarele mele ajung să ia contact cu solul – înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă – mă întorc şi-i înfig pumnalul improvizat în abdomen.

Chipul îi devine livid şi îşi duce mâinile la burtă, privind uimit sângele lucios care-i unge palmele. Abia dacă-i vine să creadă.

– Tică... Îşi ridică privirea spre mine. Eşti mort... mort.

Vârându-şi mâna în buzunarul de la sacou, îşi caută pistolul. Lovesc în direcţia braţului său şi-l nimeresc chiar deasupra încheieturii. Urlând de durere, nu mai poate ţine arma. Pistolul cade pe podea, iar eu îl lovesc cu piciorul, trimiţându-l undeva sub calul-balansoar. Nu vreau să-i mai dau vreo ocazie. Ochii lui se înroşesc brusc. Şi, ca un urs rănit, Shep se aruncă înainte, încercând să mă prindă de gât. Lovesc cu lama prin aer, iar aceasta îl taie de-a latul pieptului. Palma îmi sângerează din cauză că strâng partea ascuţită, dar e clar cine are mai mult de suferit de pe urma ciobului. Pentru prima oară, Shep se împleticeşte. Pe măsură ce se apropie, îl lovesc cu ultimele puteri. Pentru tot ce a făcut... pentru tot ce ne-a făcut să

îndurăm – nu iau în seamă sângele, îmi alung din minte orice gând legat de consecinţe şi trec către ultima lovi...

Aud un şuierat puternic în spate, lângă debaraua care face legătura cu cealaltă parte a depozitului. Mă opresc brusc. Îl cunosc aşa cum mă cunosc pe mine. În stânga mea – în debara. Charlie se ţine de piept şi se sprijină de perete ca să rămână în picioare.

– Ollie, bolboroseşte el, cu gura larg deschisă.

Asta e tot ce reuşeşte să îngaime. Chinuindu-se să inspire, se prăbuşeşte moale la pământ. Stau întors spre el doar preţ de două secunde. Pentru Shep, înseamnă o eternitate.

Exact când mă întorc înapoi, el mă atacă. Loviturile lui par să-mi spargă pieptul. Mă prăbuşesc pe spate şi mă izbesc de placa de beton. Shep îmi smulge ciobul neregulat din palmă, tăindu-mi palma şi mai adânc.

Când ţip de durere, Shep nu scoate nici un cuvânt. A terminat-o cu vorbele. Ridicându-se cu mişcări disperate, se aşază cu fundul pe pieptul meu şi îmi ţintuieşte bicepşii cu genunchii. Agitându-mă frenetic, mă zbat ca să-mi eliberez braţele. E prea greu. Îi caut ochii, dar e ca şi cum nimeni n-ar fi în spatele lor. Lui Shep nu-i mai pasă. Nici de mine... nici de benzi... nici măcar de bani.

Apăsându-şi genunchii de bicepşii mei, ridică lama ca pe o ghilotină. Ochii îi sunt aţintiţi asupra gâtului meu. N-o să supravieţuiesc acestei lovituri. În şoaptă, îi cer iertare lui Charlie. Şi mamei. Închid ochii, îmi întorc capul şi mă pregătesc pentru impact.

Dar următorul lucru pe care-l aud e un foc de armă. Apoi încă două, în rafală. Îmi ridic privirea exact la timp pentru a vedea gloanţele înfigându-se în pieptul lui Shep. Corpul îi tresare violent la fiecare izbitură. Un râgâit de sânge îi izvorăşte din gură. Din palma lui, lama de sticlă se prăbuşeşte pe podea, făcându-se ţăndări. Apoi, când braţele i se lasă moi pe lângă corp, trunchiul i se clatină uşor şi se prăbuşeşte pe spate.

Urmând direcţia sunetului, refac din priviri traiectoria proiectilelor. Şi atunci o văd, aşezată în fund pe pardoseală. Nu inconştientă... trează... Joey... Din cauza felului în care lumina străluceşte

în spatele ei, nu-i văd decât umbra. Şi fuiorul de fum care se ridică din pistolul ei.

Se ridică în picioare, porneşte în fugă către perete şi izbeşte patul pistolului de cutia de sticlă care protejează alarma de incendiu. Ţipătul isteric al alarmei străpunge tăcerea şi, după un minut, aud vaierul sirenelor în depărtare. Joey se întoarce şi porneşte către fratele meu. O, Doamne...

– Charlie! strig. *Charlie!* Încerc să mă ridic, dar braţul mă ustură. Nu-mi pot mişca nici un deget. Întregul corp îmi tremură, intrând în stare de şoc.

Şase gardieni de securitate de la Disney năvălesc în depozit. Aleargă toţi către mine; Joey rămâne lângă fratele meu.

– Vă rog, staţi nemişcat, domnule, spune unul dintre gardieni, ţinându-mi umerii, ca să mă împiedice să mă zvârcolesc.

Alţi patru gardieni îngenunchează lângă Charlie, blocându-mi câmpul vizual.

– Nu-l văd! Lăsaţi-mă să-l văd! strig eu, agitându-mi înnebunit gâtul.

Nimeni nu se mişcă. Sunt toţi concentraţi asupra corpului neînsufleţit al lui Shep.

– Are tahicardie ventriculară! Are nevoie de mexiletină! ţip în direcţia lui Joey.

Ea îl resuscitează, dar, cu cât mă agit mai mult, cu atât camera începe să se învârtă mai repede cu mine. Lumea se roteşte şi începe să se balanseze dintr-o parte în alta. Braţul meu inert mi se lungeşte ca un elastic deasupra capului. Gardianul spune ceva, dar nu aud decât un huruit în fundal. „Nu, nu leşina", îmi spun. Îmi ridic privirea spre tavan. E deja prea târziu. Viaţa devine alb-negru, după care capătă cu repeziciune tonuri de gri.

– *E în regulă?! Spuneţi-mi... e bine?* ţip cât mă ţin plămânii.

Alţi vreo doisprezece bărbaţi intră grăbiţi în depozit. Strigă toţi, dar eu nu aud decât huruitul de fond. Şi, în timp ce griul devine negru, tot nu primesc nici un răspuns.

88

Exact cum prezisese Charlie, privirile sunt cel mai greu de suportat. Nu mai pun la socoteală şoaptele, degetele îndreptate spre tine fără pic de discreţie, şi chiar felul în care trec pe lângă mine în timp ce bârfa îşi continuă traseul prin birou. Pot suporta toate acestea. Dar, cum stau aşezat în sala de conferinţe ah-atât-de-imaculată de la parter şi privesc pe fereastra care mă desparte de foştii mei colegi de la bancă, n-am cum să nu mă simt ca o maimuţă de la grădina zoologică. Agitându-se de colo-colo prin labirintul de birouri cu capac glisant, încercau cu toţii să pară detaşaţi. Dar, ori de câte ori vreunul dintre ei trece pe aici – ori de câte ori cineva iese din cabina liftului, sau se duce grăbit către xerox, sau numai se rezeamă de spătarul de la scaunul de birou – capetele li se întorc pentru o fracţiune de secundă şi mă izbesc cu privirea aceea fixă: o parte curiozitate, o parte judecată morală. Unii o condimentează cu ruşine; alţii adaugă un praf de dezgust.

Au trecut două săptămâni de când s-a făcut totul public, dar aceasta e prima lor ocazie de a mă vedea. Şi, chiar dacă poate cei mai mulţi dintre ei şi-au format deja o părere, mai există câţiva care vor să ştie dacă e adevărat. Aceştia sunt cel mai dificil de privit în ochi. Orice altceva am făcut eu şi Charlie pentru a salva situaţia, tot nu era vorba de banii noştri.

Timp de aproape o oră, stau acolo şi le îndur privirile, şoaptele şi arătatul cu degetul. Încerc să-i privesc în ochi, dar atunci îşi feresc ei ochii. De obicei, numai cele mai umile dintre albinele lucrătoare sunt prinse în stupul birourilor cu capac glisant, de

lângă intrarea principală. Astăzi, la finalul primei jumătăți de oră, aproape fiecare angajat din bancă a găsit un pretext de a veni la parter și de a privi maimuța din spatele ferestrei. De-aia m-au și pus aici. Dacă voiau să-mi facă viața ușoară, ar fi putut să mă strecoare pe la intrarea vedetelor și să mă ducă sus cu liftul particular. În loc de asta, au hotărât să facă spectacol și să-mi aducă aminte că s-au dus zilele în care circulam cu ascensorul privat. Ca toate celelalte lucruri de la Greene & Greene, și situația aceasta se reduce la felul în care e percepută.

Traficul atinge nivelul maxim când Lapidus și Quincy își fac, în sfârșit, intrarea. Nu mi se adresează direct mie. Totul se face prin avocatul lor – un țânțar nesuferit cu un zumzăit strident. Acesta îmi spune că-mi reține cecul cu ultimul salariu până la terminarea anchetei, că asigurarea medicală îmi este sistată din momentul de față, că vor lua măsuri legale dacă voi lua legătura cu vreun fost sau actual angajat al băncii și, cireașa de pe tort, că vor lua legătura cu SEC[1] și agențiile care reglementează domeniul bancar, în speranța că nu voi putea să mai lucrez vreodată într-o bancă.

– Bine, spun eu. Ați terminat?

Avocatul privește spre Lapidus și Quincy. Aceștia dau amândoi din cap.

– Minunat, spun eu. Atunci, asta e pentru voi...

Trântesc plicul albastru cu alb pe birou și îl împing către Lapidus. Nu scrie nimic pe el. Lapidus aruncă o privire către avocat.

– Nu-ți face griji, nu e o citație, îi spun eu.

Întorcându-l, Lapidus își vede propria semnătură mâzgălită peste partea care se lipește.

E singurul motiv pentru care m-am întors aici astăzi...

Lapidus deschide plicul și despăturește scrisoarea mea de recomandare pentru școala de afaceri.

... Voiam să-i văd expresia. Și să-i aduc la cunoștință că știam.

Își ține ochii ațintiți asupra scrisorii, refuzând să se uite în direcția mea. Chiar numai stânjeneala din aer face ca fiecare secundă să

[1] Securities and Exchange Comission – Comisia de Securitate a Tranzacțiilor, organizație a guvernului SUA (n.tr.)

merite aşteptarea umilitoare. Împăturind-o, o bagă din nou în plic şi se îndreaptă în tăcere către uşă.

– Unde te duci? întreabă Quincy.

Lapidus nu răspunde. Poate că el şi Quincy nu fuseseră implicaţi în afacerea asta, dar asta nu înseamnă că sunt sfinţi.

Întâlnirea durează şase minute cu totul. Am investit patru ani ca să-mi construiesc viaţa asta. Şi am lichidat-o în şase minute. Avocatul îmi spune să aştept în timp ce-mi adună lucrurile.

Când pleacă, uşa se trânteşte în urma lor, iar eu privesc pe fereastra de sticlă către holul de la intrare. Acolo, vreo douăzeci şi ceva de angajaţi privesc dintr-odată în altă parte. Tăietura bandajată de pe abdomen mă ustură de fiecare dată când îmi schimb poziţia. Iar nasul, acum reparat, mă arde la fiecare respiraţie. Dar asta mă doare şi mai tare.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, totul e neschimbat. Grădina zoologică încă nu şi-a terminat programul. Dau din cap în direcţia lui Jeff Jersey, în semn de salut; el se preface că nu mă vede. Mary iese din lift şi se poartă de parcă nici n-aş fi aici. Timp de patru ani, m-am spetit pentru asociaţi, am făcut bani pentru clienţi şi m-am implicat în fiecare detaliu milimetric al activităţii băncii. Dar, în toţi anii aceştia, nu mi-am făcut nici măcar un singur prieten.

Încercând să nu mă gândesc la asta, mă uit în jos la masa încrustată de mahon. Este aceeaşi masă la care am stat când am încheiat contractul cu primul meu client, fapt care i-a atras atenţia lui Lapidus şi mi-a adus mutarea de la parter la etajul şase. Astăzi, în timp ce ochii mei urmăresc modelul tăbliei de mahon, îmi înclin capul şi zăresc o zgârietură urâtă care brăzdează, ca o cicatrice, centrul mesei. N-am mai observat-o până acum. Dar pun pariu că a fost mereu acolo.

Într-un final, extenuat de acest joc al aşteptării, mă ridic să plec. Şi totuşi, tocmai când îmi împing scaunul, se aude un ciocănit puternic în uşa sălii de conferinţe.

– Intră, spun eu, deşi uşa începuse deja să se închidă.

Când se trânteşte de perete, cercetez silueta familiară care duce în braţe cele două cutii de carton. Neştiind exact ce să spună, Joey intră şovăind în încăpere şi pune ambele cutii pe masă. Una e plină cu cărţi de administrarea afacerilor şi lampa mea de birou ieftină,

care imită un model de marcă, cealaltă e plină cu plastilina şi restul jucăriilor lui Charlie.

– M-au... ăăă... m-au rugat să-ţi aduc astea, spune ea, cu un glas neobişnuit de liniştit.

Dau din cap şi trec în revistă conţinutul cutiei. Setul de instrumente de scris din argint masiv cumpărat din întâia mea primă. Şi sugativa cu suport de piele pe care mi-am cumpărat-o când am primit prima mărire de salariu. Evident, ceasul Art Deco pe care l-am primit de la Lapidus nu e aici. Presupun că l-a luat de pe perete încă de săptămâna trecută.

– Îmi pare rău că nu te-au primit sus, îmi explică Joey. Numai că, după tot ce s-a întâmplat, compania de asigurări m-a rugat să...

– Nu, înţeleg, o întrerup eu. Fiecare trebuie să-şi facă meseria.

– Da... păi... unele meserii sunt mai uşoare decât altele.

– Fără nici o îndoială. O privesc direct în ochi. Spre deosebire de toţi ceilalţi, ea nu-şi fereşte privirea. În loc de asta, mă priveşte... mă studiază... îmi cântăreşte reacţia. E prima dată când o văd de aproape – şi fără un pistol în mână. Ascultaţi, domnişoară Lemont...

– Joey.

– Joey, repet eu. Eu... voiam să îţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Pentru mine... şi pentru Charlie.

– Oliver, nu am făcut altceva decât să spun adevărul.

– Nu vorbesc despre mărturie – mă refer la Shep. La faptul că ne-ai salvat...

– Era cât p-aci să muriţi din cauza mea. Cacealmaua mea, cum că aş fi vorbit la telefon cu Lapidus...

– ... Era singura modalitate de a afla ce se întâmpla cu adevărat. În plus, dacă nu ai fi venit la timp şi dacă n-ai fi adus medicamente pentru Charlie...

– Cum ai zis şi tu, ne facem cu toţii meseria, adaugă ea cu un surâs.

E singurul zâmbet pe care l-am văzut toată ziua. Şi înseamnă mai mult decât o să ştie ea vreodată.

– Şi... ce-o să se întâmple mai departe? o întreb. Aţi reuşit să recuperaţi toţi banii?

– Banii? Ce bani? întreabă Joey, cu un hohot de râs. Ăia nu mai sunt bani – e doar un aranjament în cod binar din memoria unui computer.

– Dar contul din Antigua...

– Odată ce ne-ai dat informațiile privind destinația banilor, au trimis toată suma înapoi, până la ultimul bănuț – dar ai văzut și tu cum a proiectat Duckworth programul-virus. Cele trei milioane... cele 300 de milioane... nici un dolar nu era adevărat. Desigur, computerele au crezut că sunt reali și da, au păcălit toate băncile prin care i-ai trimis – tocmai asta e sclipirea de geniu a programului –, dar asta nu înseamnă că banii aceia au existat cu adevărat. Cam așa arată banii viitorului. Poate să arate ca un dolar, să funcționeze ca un dolar, dar asta nu înseamnă că o să fie neapărat un dolar.

– Deci toate transferurile acelea de la Tanner Drew și de la ceilalți clienți de aici...?

– Erau pur și simplu cea mai simplă metodă de a da impresia că banii din cont erau curați. Dacă stai să te gândești, e genial. Erau luați complet la întâmplare – absolut imposibil de depistat. Totuși, cea mai grea parte e că, odată ce virusul intră în sistem, sapă adânc și se ascunde.

– Și atunci cum mai știi ce e adevărat și ce e fals?

– Asta e buba, nu? Din păcate pentru noi, e ca și cum am discuta despre călătoria în timp. Odată ce Gallo a adus programul, iar Shep i-a dat drumul în sistem, virusul s-a cuibărit atât de adânc, încât a creat o cu totul altă realitate. Băieții de la Tehnic au zis că o să le ia luni de zile până vor curăța tot. Crede-mă, poate că Lapidus și Quincy zâmbesc acum, dar, timp de un an din viețile lor, ei – și fiecare client al băncii – vor fi examinați cu o lupă mare cât statul Utah.

Spune asta ca să mă facă să mă simt mai bine. Și, chiar dacă pot să-mi închipui expresia lui Tanner Drew când i se va spune de auditul la care va fi supus, nu sunt chiar sigur că așa va fi.

– Dar Gillian? întreb eu.

– Vrei să spui Sherry?

– Da... Sherry. Știi ceva despre ce se întâmplă cu ea?

– În afară de faptul că a fost pusă sub acuzare? Știi mai bine decât mine. Tu ești cel care vorbește cu procurorul general al SUA.

Are dreptate cu asta.

– Din câte am auzit eu, a depus cauțiunea la fix pentru a ajunge la înmormântare.

Joey tace cât îi împărtășesc veștile. Indiferent de circumstanțe, nimic nu schimbă faptul că ea a fost cea care a apăsat pe trăgaci și l-a omorât pe Shep. Și totuși, e prea deșteaptă pentru a se complace în a privi numai partea negativă. Schimbând rapid subiectul, întreabă:

– Și ce ai de gând să faci după toate astea?

– Adică, în afară de faptul că sunt sub supraveghere timp de cinci ani?

– Așa stipulează ultima variantă a înțelegerii cu procurorul?

– Atâta timp cât depunem mărturie împotriva lui DeSanctis și Gilli... scuze, Sherry, scăpăm de închisoare. Dar tu? întreb imediat. Nu-ți dau o primă sau un procent din profit pentru că i-ai prins pe toți?

Ea scutură din cap.

– Nu și când cea care plătește e o companie de asigurări extrem de zgârcită, spune ea. Dar vor mai exista cazuri, speranța nu moare niciodată...

Dau afirmativ din cap, încercând să o înțeleg.

– Deci asta e tot? întreabă Joey.

– Asta-i tot, îi confirm eu.

Se uită la mine de parcă aș fi omis ceva.

– Ce e? întreb.

Aruncând o privire peste umăr, se asigură că nu ne ascultă nimeni.

– E adevărat că v-a sunat cineva interesat să cumpere drepturile de ecranizare?

– Cum ai aflat despre asta?

– Cu asta mă ocup, Oliver.

Scutur din cap și, contrar obiceiului, las să îmi scape ceva în legătură cu acest subiect.

– M-au sunat – mi-au zis că există o mulțime de intrigi secundare – dar nu i-am sunat înapoi. Nu știu... nu totul are preț pe lumea asta.

– Da... păi, să știi că și eu am o mulțime de intrigi secundare. Și tot ce vreau să spun e că, atunci când aleg actrița care să mă

interpreteze pe mine, să nu-i laşi să dea rolul vreunei vampe simandicoase care aleargă cu telefonul mobil la ureche – asta, bineînţeles, dacă nu cumva e bătăioasă, are un corp normal şi ultima replică pe care o primeşte este „Mulţumesc, Joe Pericol!"

Nu mă pot abţine să nu izbucnesc în hohote.

– O să fac tot ce pot.

Joey se îndreaptă către uşă şi o deschide cu o smucitură. Tocmai când să plece, se întoarce şi adaugă:

– Chiar îmi pare rău că au trebuit să te concedieze, Oliver.

– Crede-mă, e cel mai bine aşa.

Mă studiază, să verifice dacă mint – dacă o amăgesc pe ea şi pe mine însumi.

Şovăie, dar se întoarce înapoi către uşă.

– Gata de plecare?

Mă uit în jos, la cele două cutii de carton care se află pe masa de conferinţă. În cea din stânga sunt manuale despre succesul în afaceri, stilouri de argint şi o sugativă din piele. În cea din dreapta, plastilină şi o figurină reprezentându-l pe Kermit Broscoiul. Cutiile nu sunt mari. Pot să le car pe amândouă. Dar nu iau decât una dintre ele.

„Hai, Kermit, mergem acasă."

Sprijinindu-mi cutia lui Charlie de piept, o las acolo pe cealaltă.

Joey face semn către ea.

– Vrei să te ajut să cari...?

Refuz printr-o mişcare din cap. Nu mai am nevoie de cutia aceea.

Dând uşor din cap, Joey face un pas înapoi şi-mi ţine uşa deschisă.

Trec peste prag şi îmi încep ultimul drum prin bancă. Toată lumea se holbează la mine. Nici că-mi pasă.

– Dă-i pe spate, puştiule, îmi şopteşte Joey când trec pe lângă ea.

– Mulţumesc, Joe Pericol, îi răspund eu, cu un zâmbet larg.

Fără să mai rostesc un alt cuvânt, intru în mulţime. Privind drept înainte, simt deja mirosul de plastilină.

89

– Şi... ce-au spus? Am terminat? mă interoghează Charlie în secunda în care pun piciorul în dormitorul lui.

– Ia ghiceşte, răspund eu.

Stând în fund în pat şi rearanjându-şi bandajul de la umăr, Charlie dă aprobator din cap, ca pentru sine. Ştia că asta urma. Ar fi fost chiar fraieri să nu ne concedieze.

– Au zis ceva de mine? întreabă el.

Aflat la capătul patului, îi răstorn cutia cu jucării pe pătura pe care o are din copilărie.

– Voiau să te ia ca asociat, dar numai dacă le dădeai voie să se joace şi ei cu plastilina ta. Evident, le-am spus că nici nu se pune problema, dar cred că putem să-i momim cu nişte maşinuţe Matchbox. Din cele bune, bineînţeles, nu făcături din alea de doi bani.

Auzindu-mă, e complet dezorientat. Se aştepta la un astfel de rezultat. Dar nu şi la o astfel de reacţie din partea mea.

– Nu e de glumă, Ollie. Ce facem acu'? Mama nu poate întreţine două apartamente.

– Sunt total de acord.

Ies din dormitor şi mă întorc după două secunde, târând după mine o geantă kaki uriaşă. Cu un icnet, o ridic pe pat, lăsând-o să aterizeze chiar lângă el.

– Tocmai de aceea ne restrângem numai într-unul.

Deschizând fermoarul genţii, Charlie îmi zăreşte hainele frumos împăturite.

– Deci chiar o faci? Chiar te muți înapoi?

– Sper că da – tocmai mi-am cheltuit ultimii mei douăzeci și trei de dolari pe taxi. Chestiile astea te costă o avere.

Îngustându-și ochii, Charlie mă studiază la milimetru.

– Bine, care e poanta? întreabă el.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu, nu, nu, insistă el. Nu începe cu jocurile astea cu mine, Monty. Eram cu tine când ai găsit apartamentul acela și te-ai mutat singur. Îmi aduc aminte cât de mândru erai în ziua aia. La colegiu, toți prietenii tăi locuiau la cămin, iar tu a trebuit să stai acasă și să faci naveta. Dar, odată ce ai absolvit... odată ce ai semnat contractul acela de închiriere și ai făcut primul pas pe drumul pavat cu cărămizi galbene al succesului... Știu prea bine ce a însemnat pentru tine, Ollie. Așa că acum, că te muți înapoi acasă, nu-mi spune că nu ești distrus.

– Dar chiar nu sunt.

– Dar nu ești, admite el, cercetându-mi în continuare chipul. Poate că e vorba de o mutare temporară, dar e un lucru bun.

– Deci crezi că mai poate dormi și altcineva în camera asta? întreb eu, arătând spre piramida de boxe aflate în locul unde, pe vremuri, se afla patul meu.

– Cred că da – mă bucur numai că nu vrei să fim trei locatari aici, spune el, suspicios.

– Ce-ar trebui să însemne asta?

– Ei bine, prietena ta, Beth, a sunat mai devreme. A zis că postul tău telefonic a fost suspendat.

– Și...

– Și că vrea să vorbească totuși cu tine. A zis că v-ați despărțit. De data asta nu răspund.

– Deci, cine s-a despărțit de cine? întreabă Charlie.

– Contează?

– De fapt, da, spune el, atingându-și cicatricea subțire care încă nu a dispărut de pe gâtul lui.

– De când ești atât de scrupulos?

– Răspunde la întrebare, Ollie.

Nu vrea să o recunoască, dar e clar ce urmăreşte fratele meu. Viaţa e mereu un test, pe care fie îl promovezi, fie îl pici.

– Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că eu am fost cel care am pus punct relaţiei...

– Aaaah, Dumnezeule, sunt vindecat... strigă Charlie, ridicându-şi umărul. Braţul meu – pot să-l mişc! Inima mea – pompează de zor!

Îmi dau ochii peste cap.

– Mmmm, iubire, nu vrei să-l slăveşti pe Domnul cu mine?!

– Da, da, şi ei o să-i fie teribil de dor de tine, spun eu. Acum ce-ai zice să-mi dai o mână de ajutor cu mutatul celorlalte lucruri ale mele?

Se uită în jos şi-şi duce mâna la umăr.

– Au, braţul meu. Tuşesc, tuşesc mereu – nu pot să respir.

– Hai, prefăcutule – mişcă-ţi fundul din pat – doctorii mi-au zis că eşti bine. Trag pătura la o parte şi văd că Charlie e complet îmbrăcat, cu jeanşi şi şosete în picioare. Eşti chiar penibil, ştiai? spun eu.

– Nu, aş fi fost penibil dacă purtam şi tenişi.

Sărind din pat, vine după mine în living, vede cealaltă geantă de voiaj pe care o adusesem, două cutii uriaşe şi două lăzi pline cu CD-uri, casete video şi fotografii vechi. Asta e tot ce-a mai rămas. Singura piesă de mobilier e cea pe care am adus-o aseară: dulapul pe care l-am luat de aici când m-am mutat. Locul lui e aici.

– Unde e patul tău à la Calvin Klein? întreabă Charlie.

– Mama mi-a zis că mi l-a păstrat pe cel vechi la subsol. Sunt sigur că o să-mi convină de minune.

– *De minune?* Dă neîncrezător din cap. Ollie, e o prostie – nu-mi pasă cât de bine poţi să joci teatru – pot să-mi dau seama după vocea ta. Dacă vrei, putem să amanetăm nişte boxe mai vechi de-ale mele. Asta ţi-ar oferi cel puţin încă o lună ca să...

– O să ne descurcăm, îl întrerup în timp ce iau cealaltă geantă. În mod clar, o să ne descurcăm.

– Dar dacă nu ai serviciu...

– Crede-mă, sunt o groază de idei bune pe lumea asta. Nu e nevoie decât de una.

– Ce, o să te apuci din nou de vândut tricouri? Nu poți să faci bani din asta.

Lăsând geanta de voiaj să alunece pe podea, îmi pun o mână pe umărul lui teafăr și îl privesc în ochi.

– O idee bună, Charlie. O s-o găsesc.

Charlie se uită în jos, observând cum mă balansez pe călcâie.

– Bine, deci am trecut de fazele Ollie Studentul, de Ollie Bancherul și de puțin-memorabilul Ollie Fac-orice-ca-să-impresionez, cu sufletul lui ușor de dus de nas. Deci, ăsta cine e? Ollie Inventatorul? Ollie Afaceristul? Ollie Viitor-angajat-la-sala-de-sport?

– Ce-ai zice de adevăratul Ollie? întreb eu.

Îi place ideea.

Întorcându-mă în sufragerie, deja mă simt copleșit de energie.

– Crede-mă, Charlie, acum, că am timpul necesar, nimic n-o să stea în calea...

Oprindu-mă, ochii mi se duc direct către plicul deschis aflat pe marginea mesei. La adresa expeditorului e trecut Spitalul Coney Island. Știu care e calendarul de facturare.

– Ne-au trimis deja altă factură? întreb.

– Oarecum, răspunde Charlie, încercând să treacă peste.

Asta e – s-a întâmplat ceva. Mă duc țintă către plic. Când despăturesc factura, văd că totul e la fel. Totalul de plată e 81 000, rata de plătit până la sfârșitul lunii e tot de 420 de dolari, iar statutul plății e tot „În termen". Dar, în partea de sus a facturii, în loc să scrie „Maggie", numele de deasupra adresei noastre e „Charlie Caruso".

– Ce fa...? Ce ai făcut? întreb.

– Nu e factura ei, spune el. N-ar trebui să pice pe umerii ei.

Stând acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Charlie are un calm în voce pe care nu l-am mai auzit de ani buni. Cu toate acestea, preluarea facturii de la spital e, de departe, cel mai pripit, nedorit și nepotrivit lucru pe care l-a făcut fratele meu vreodată. Și tocmai de aceea, îi spun adevărul:

– Bravo, Charlie.

– *Bravo?* Asta e tot? N-o să mă iei la întrebări ca să afli detaliile? De ce am făcut schimbarea? Cum o să mă descurc? Cum o să reușesc să-mi permit s-o plătesc?

Scutur din cap.

– Mama mi-a spus deja despre slujbă.

– Ţi-a zis? Ce anume?

– Păi ce e de zis? O slujbă de ilustrator la Editura Behnke. Zece ore pe zi de făcut desene pentru o colecţie de manuale pentru utilizarea calculatorului – mai plictisitor decât să stai să priveşti cum se întăreşte crema de ghete, dar se plăteşte cu şaisprezece dolari pe oră. După cum am zis, bra...

Înainte să-mi pot termina cuvântul, uşa se trânteşte în spatele nostru.

– Văd nişte băieţi frumoşi! strigă vocea mamei, în timp ce ne întoarcem spre ea.

Încearcă să ţină în echilibru două pungi maro cu cumpărături, câte una sub fiecare braţ. Charlie porneşte grăbit către una; eu către cealaltă. În momentul în care scapă de cumpărături, zâmbetul îi devine şi mai larg, iar braţele ei grăsuţe ne cuprind pe după gât.

– Mamă, ai grijă la cusăturile mele... spune Charlie.

Ea îi dă drumul şi-l priveşte în ochi.

– Ai refuza tu o îmbrăţişare de-a mamei tale?

Ştiind prea bine că nu e cazul să riposteze, Charlie o lasă să-l sărute umed pe obraz.

– Charlie mi-a zis că nu suportă când îl îmbrăţişezi, intervin eu. A zis că speră să nu-l mai îmbrăţişezi încă o dată.

– Nu începe – e rândul tău, mă avertizează ea. Îmi dă un pupic şi se dezbracă cu greu de haina groasă, de iarnă. Observând lăzile şi cutiile mele împrăştiate pe podea, abia dacă-şi poate reţine bucuria. Ah, s-au întors băieţii mei, gângureşte ea, urmându-ne în bucătărie.

Charlie începe să pună alimentele cumpărate în dulapuri. Arunc o privire lungă spre borcanul de prăjiturele Charlie Brown, de pe dulap. Îmi muşc buza de jos. Timp de aproape cinci ani, a fost cel mai înrădăcinat obicei al meu. Ard de nerăbdare să-l deschid. Dar, de data aceasta, n-o fac.

Charlie mă urmăreşte cu atenţie. „E-n regulă, spune el, cu o privire. Toată lumea are nevoie de o zi liberă. Inclusiv tu."

– Şi ghici cui i-am luat un cadou? întreabă mama, atrăgându-mi atenţia. Dintr-una din sacoşele de cumpărături, scoate o pungă albastră din plastic. L-am văzut în magazinul de materiale – n-am putut să mă abţin...

– Mamă, ţi-am zis să nu-mi cumperi nimic, mormăi eu.

Nu mă ia în seamă; e prea încântată. Îşi vâră mâna în pungă, scoate o bucată de pânză brodată, apoi o ridică să ne-o arate. Pe ea sunt brodate cu litere roşii de tipar cuvintele: „Înfloreşte acolo unde eşti sădit".

– Ce zici? întreabă mama. E doar un mic dar de bine ai venit acasă. Pot să-l înrămez, sau să-l pun pe o pernă – cum vrei.

Ca majoritatea broderiilor mamei, sloganul e dulceag şi sentimental.

– Îmi place la nebunie, spun eu.

– Şi mie, intervine şi Charlie.

Scoţându-şi carneţelul, mâzgăleşte cuvintele cât de repede poate. „Înfloreşte acolo unde eşti sădit." În timp ce scrie, mi se pare că arată bine aşa, din nou cu pixul în mână.

– Apropo, m-am întâlnit cu mama lui Randy Boxer la magazinul de materiale, adaugă mama, întorcându-se către Charlie. S-a bucurat foarte mult că ai sunat-o – i-a luminat toată ziua.

– Mama lui Randy Boxer? întreb. De ce ai sunat-o?

– De fapt, încercam să fac rost de numărul lui Randy, îmi explică el, de parcă aşa ceva s-ar întâmpla în fiecare zi.

– Zău? mă mir eu, observând viteza cu care mi-a răspuns. Dar nu păcăleşte pe nimeni. Nu l-ai mai văzut pe Randy de cel puţin patru ani. Şi poţi să-mi explici şi mie cum de ţi-a venit dintr-odată cheful să te întâlneşti cu foştii colegi de liceu?

Charlie se întoarce din nou către cumpărături, refuzând să-mi răspundă.

– Nu încă, îmi explică el, fără să se uite spre mine. Nu până nu e totul aranjat.

– Charlie...

Din nou, se gândeşte la ceva. Orice-ar fi, e clar că l-a făcut să fie agitat. Dar, după o viaţă întreagă în care mi-a spus să trăiesc clipa, ştie că e timpul ca şi el să facă la fel.

– Ne... ne gândeam că poate am putea să punem bazele unei mici formaţii...

Abia dacă mă pot abţine să nu sar în sus de bucurie.

– O formaţie, zici? întreb, cu un zâmbet larg pe faţă.

– Nimic prea complicat – ştii tu, ceva zgomotos, dar rafinat. Ne gândeam că am putea să ne întâlnim după serviciu... să începem la clubului lui Richie Rubin, în New Brunswick... apoi poate să înaintăm mai spre centru.

– Da, sună bine, spun eu, încercând să par detaşat. Bineînţeles, acum va trebui să găsiţi un nume.

– Fii serios – ce crezi că am făcut la primele trei ore de repetiţii?

– Deci aţi găsit deja unul?

– Fii serios, dragule, ţi se pare că suntem nişte începători? În concert pe Shea Stadium la începutul verii viitoare – doamnelor şi domnilor... vă rog să-i întâmpinaţi în stil newyorkez pe... Milionarii!

Izbucnesc în hohote. Şi la fel face şi mama.

– Chiar aşa o să vă numiţi? întreb.

– Hei, dacă tot am de gând să sar peste zgârie-nori, măcar să port o pelerină marfă. Încep de jos – dar ţintesc sus.

– Gândeşti cu adevărat pozitiv.

– Ei, păi eu sunt genul de tip pozitiv. Poţi să întrebi pe oricine. Şi-apoi, cine crezi tu că vrea să vadă o formaţie cu numele Capul Tăiat al lui Pluto? Dacă mergem pe varianta asta, pierdem tot publicul sub doisprezece ani.

La chiuvetă, mama dă drumul la robinet şi se spală pe mâini. Are plasturi pe patru dintre vârfurile degetelor. În spatele ei, îl zăresc pe Charlie uitându-se către borcanul de prăjiturele Charlie Brown. Vopseaua de pe nasul personajului s-a cojit. Întinde mâna şi bate uşurel în urechile rotunde, din ceramică.

– Nu mai e la fel de mare ca altădată, îmi şopteşte Charlie. Nu-mi pasă câte desene trebuie să fac – fraierul ăsta o să rămână gol într-un an.

– Deci eşti pregătit? ne întrerupe mama, concentrându-şi atenţia asupra lui Charlie.

– Poftim? întreabă el.

La început, o interpretează ca pe o întrebare obişnuită de-a mamei. Dar, văzându-i expresia – expresie pe care o recunosc – ne dăm seama amândoi că nu e o întrebare. „Deci, eşti pregătit." E o afirmaţie.

– Da, îi spune Charlie. Cred că da.

– Pot să vin să vă văd la repetiţii? adaugă ea.

– Lasă văzutul, avem nevoie de o vedetă ca tine pe scenă. Ce zici, mama – eşti pregătită să cânţi la tamburină? Avem preselecţie mâine-seară.

– A, nu pot mâine-seară, spune ea. Am o întâlnire.

– O întâlnire? Cu cine?

– Cu cine crezi, papă-lapte? intervin eu. Băgându-mă între ei, îmi trec braţul pe după umerii mamei. Crezi că eşti singurul care ştie să danseze cha-cha? Lecţiile de dans nu aşteaptă după tine. Haide, mămica – unu, doi – cu dreptul înainte...

Învârtind-o pe mama şi izbind-o de aragazul metalic, izbucnesc în râs şi încep să dansez, în ritmul meu.

– Te-a învăţat cineva cum să te mişti atât de stângaci? mă tachinează Charlie. Dansezi ca un bărbat de cincizeci de ani, prins la conga, la o nuntă.

Are perfectă dreptate. Dar nici că-mi pasă.

După ani de zile în care am muncit pe rupte în cea mai prestigioasă bancă privată din ţară, eu – în momentul acesta – nu am slujbă, nici un fel de venit, n-am economii, n-am iubită, nici un viitor profesional clar şi nici o plasă de siguranţă care să mă prindă în caz că mă prăbuşesc de la trapez. Dar, în timp ce o răsucesc pe mama prin bucătărie şi îi privesc părul grizonant cum se învârte în aer, îmi dau în sfârşit seama spre ce mă îndrept şi cine vreau să fiu. Şi, când fratele meu face o reverenţă pentru a i se acorda următorul dans, îmi dau seama că şi el ştie.

– Şi unu, şi doi... cu dreptul înainte...

EPILOG

Răsucind mânerul oval din bronz, cu model victorian, Henry Lapidus intră în birou, închise uşa în urma lui şi se îndreptă direct către birou. Ridicând receptorul din furcă, aruncă o privire la Lista Roşie aflată în stativul de pe birou, dar nu se obosi să o scoată. Învăţase lecţia aceasta cu mulţi ani în urmă – ca un magician care-şi protejează scamatoriile, n-ar trebui să pui toate numerele pe hârtie, mai ales pe cele pe care le ştii pe de rost.

În timp ce forma numărul şi aştepta să i se răspundă, privi lung scrisoarea de recomandare pe care i-o scrisese lui Oliver.

– Bună ziua, aş dori să vorbesc cu domnul Ryan Isaac, vă rog. Sunt unul dintre clienţii săi de la o firmă privată, explică el.

Lapidus nu se putea abţine să nu fie un pic amuzat. Bineînţeles, prioritatea lui fusese mereu să recupereze banii. De fapt, el fusese cel care sunase personal la banca din Antigua pentru a se asigura că vor înapoia toată suma, până la fiecare bănuţ. Fără nici o îndoială, aşa era şi corect să facă.

Dar asta nu însemna că trebuia să le spună celor de la banca respectivă despre furt, sau despre virusul lui Duckworth, sau că banii respectivi nu erau adevăraţi.

– Domnule Isaac, eu sunt, spuse Lapidus, în momentul în care Isaac îl salută. Voiam să mă asigur că totul a ajuns în regulă la dumneavoastră.

– Absolut, răspunse Isaac. A sosit de dimineaţă.

În urmă cu trei săptămâni, banca din Antigua a fost surprinsă să primească o depunere de 313 milioane de dolari. Timp de patru

zile, a avut în posesie unul dintre cele mai mari conturi individuale din lume. Şi, timp de patru zile, în opinia lui Lapidus, Oliver făcuse cel puţin un lucru bine. Era una dintre primele lecţii pe care i le inoculase Lapidus: „Niciodată să nu deschizi un cont dacă nu primeşti dobândă".

Lapidus dădu mulţumit din cap, savurând momentul.

Patru zile în care a primit dobândă. Pentru 313 milioane.

– 137 000 de dolari, îi explică Isaac, de la celălalt capăt al legăturii. Să-i pun în contul dumneavoastră?

– Ar fi perfect, răspunse Lapidus, răsucindu-se cu scaun cu tot şi privind pe fereastră, la orizontul New Yorkului.

Punând receptorul în furcă, Lapidus ştia că, odată ce suma principală fusese returantă, anchetatorii guvernamentali aveau să fie mult prea preocupaţi cu localizarea virusului şi înţelegerea modului său de funcţionare. Şi, acum că ei erau cufundaţi în problema aceasta, ei bine... graţie unei recompense oferite directorului băncii din Antigua, toate datele privind dobânda dispăruseră de mult. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Ţinându-şi în continuare ochii aţintiţi asupra orizontului, Lapidus mototoli recomandarea lui Oliver şi o aruncă în vaza chinezească de porţelan din secolul al XVIII-lea, pe care o folosea pe post de coş de gunoi. „137 000 de dolari, îşi spuse în gând, în timp ce se sprijinea de spătarul scaunului îmbrăcat în piele. Deloc rău, pentru ziua de azi."

Contemplând umbrele după-amiezii târzii, o rază de soare poposi pe coiful Kamakura de samurai, atârnat de peretele din spatele lui. Lapidus nu observă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi zărit strălucirea reflectată de ceva pe partea din faţă a coifului, unde un obiect argintiu abia dacă se vedea. Pentru un om obişnuit, arăta ca o unghie care ţinea coiful... sau ca peniţa unui stilou fin, de argint. Dar nimic mai mult.

Cu excepţia reflectării ocazionale a soarelui în lentila sa, camera video în miniatură era perfect ascunsă. Şi, oriunde era Joey în momentul acela, zâmbea.

MULȚUMIRI

Aș vrea să-mi exprim recunoștința față de următoarele persoane, al căror sprijin constant reprezintă singurul motiv pentru care există această carte:

În primul rând, Cori. Există enorm de multe cuvinte pe lumea aceasta, dar nici unul nu poate exprima pe deplin ceea ce înseamnă ea pentru mine. Nu numai că sunt îndrăgostit de Cori – sunt fascinat de ea. De ceea ce este, de ceea ce face, de persoana care am devenit, cu ajutorul ei. Ea e legătura mea cu realitatea și, fără îndoială, cel mai bun motiv ca să-mi părăsesc Tărâmul Imaginar pentru a o vedea la sfârșitul fiecărei zile. Cori, îți mulțumesc pentru munca de editare, pentru ideile pe care le-am discutat împreună, pentru că m-ai suportat și, mai presus de orice important dintre toate, pentru că ai crezut în fiecare dintre visele noastre. Jill Kneerim, prietenă, impresar și visul oricărui scriitor, care a acceptat și a sprijinit această carte de la început. Mereu m-a înțeles, ca scriitor, iar felul relaxat în care-mi abordează manuscrisele e mai mult decât plăcut – e de-a dreptul magic. Elaine Rogers, pentru că a avut mereu atât de multă grijă de noi. Ike Williams, Hope Denekamp, Andrea Dudley și toate persoanele minunate care au grijă de noi la Agenția Hill & Barlow.

De asemenea, vreau să le mulțumesc părinților mei pentru viața pe care mi-au dăruit-o în Brooklyn și pentru toată dragostea pe care au revărsat-o asupra mea de atunci încoace. Ei sunt cei care m-au învățat de la început cât de important este să fiu eu însumi, ei sunt motivul pentru care am ajuns ceea ce sunt astăzi. Sora mea, Bari,

Charlie în raport cu Oliver şi Oliver în raport cu Charlie. Iubirea pe care şi-o poartă aceste personaje nu a fost posibilă decât datorită copilăriei nebuneşti pe care am trăit-o alături de sora mea. Bobby, Dale şi Adam Flam, Ami şi Matt Kuttler pentru ajutorul oferit ori de câte ori am avut nevoie şi pentru că m-au făcut mereu să mă simt ca un membru al familiei lor. Judd Winick, complice, tovarăş de intrigi şi prieten, care mi-a oferit momentul revelaţiei căruia i se datorează existenţa acestei cărţi. Judd, te salut cu toate onorurile (ca Hawkeye în M*A*S*H). Mulţumesc, Max. Noah Kuttler, una dintre primele persoane la care apelez în caz de nevoie, pentru răbdarea uimitoare, intuiţia sclipitoare şi capacitatea sa infinită de a mă provoca în ceea ce priveşte scrisul meu. Sunt cuprins de umilinţă gândindu-mă la contribuţiile sale la romanele mele şi, mai important de atât, la prietenia noastră. Ethan şi Sally Kline, care au dovedit că nici măcar oceanul care ne despărţea nu-i putea opri să mă ajute în diverse privinţe, de la editare până la conceperea intrigii. Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paulo Pacheco, Joel Rose şi Chris Weiss au păstrat sinceritatea acestei cărţi. Contribuţiile lor sunt fundamentale pentru tot ce scriu şi sper că ştiu cât de importanţi sunt pentru mine. Fraţi, într-adevăr. Chuck şi Lenore Cohen, familia noastră din Washington, D.C., care au dat un nou înţeles sintagmei „a-ţi deschide casa", punându-şi întreaga locuinţă la dispoziţia procesului de creaţie. N-aş fi putut termina această carte fără ei.

Când am început acest roman, a fost prima oară când am fost nevoit să intru într-o lume despre care nu ştiam absolut nimic. Din acest motiv, datorez nenumărate mulţumiri următoarelor persoane, care m-au îndrumat:

Fără îndoială, Jo Ayn „Joey" Glanzer a fost cea mai strălucită profesoară pe care şi-ar putea-o dori cineva. Mi-a explicat toate detaliile, m-a târât pe toate aleile întunecate şi a dus la crearea unuia dintre personajele mele favorite. Şi mai important, e o prietenă adevărată. Len Zawistowski şi Bob Ward sunt nişte detectivi uimitori şi nişte tipi extrem de cumsecade, la care am apelat fără să ezit. Mulţumesc pentru toate scenele şi intrigile construite; Eljay Bowron, John Tomlinson, Greg Regan, Marc Connolly şi

Jim Mackin au fost călăuzele mele printr-o organizație incredibilă, cunoscută sub numele de Serviciul Secret, și nu le pot mulțumi îndeajuns pentru încrederea pe care mi-au arătat-o. Sunt, efectiv, niște băieți buni, iar eu îi respect (așa cum respect și Serviciul Secret) mai mult decât își pot da seama. Bill Spellings, specialistul meu în dispozitive de ultimă generație, care l-ar face de rușine până și pe James Bond. Robin Manix și Bob West, pentru că și-au răpit din timpul lor ca să se asigure că știu fiecare detaliu privind operațiunile bancare. Ashima Dayal, Tom DePont, Mike Higgins, Alex Khutorsky, David Leit, Mary Riley, Denis Russ, Jim Sloan, Don Stebbins și Ken van Wyk au răspuns la nenumărate întrebări, indiferent cât de prosteşti sau nebuneşti erau. Bill Warren și Deborah Warner de la Disney, pentru tot ajutorul acordat, introducându-mă în culisele Regatului Magic. Parcul este uimitor, iar eu apreciez foarte mult sprijinul acordat. Chuck Vance și Larry Sheafe (care sunt, efectiv, cei mai buni), Bill Carroll, Andy Podolak și toate mințile strălucite de la Vance International, cărora le mulțumesc pentru că m-au învățat cum să dau de urma cuiva. Richard Bert, Sheri James și celelalte persoane minunate de la FinCEN, care m-au învățat o groază de lucruri despre infracțiunile financiare și aplicarea legii. Glen Dershowitz, Joe Epstein, Rob Friedsam, Steven Heineman, Roman Krawciw, Amanda Parness, P.J. Solit, Greg Stuppler și Jon Weiner, pentru că m-au inițiat în tainele lumii finanțelor. John Byrne, Tom Lasich, Laura Mouck, Charles Nelson și Bob Powis, pentru perspectiva oferită în complicatul proces al spălării banilor. Chris Campos, Louis Digeronimo, Nancie Freitas, Mary Alice Hurst, Terry Lenzner, Ted O'Donnell, Rob Russell, Robert Smith și Joseph T. Wells, care mi-au împărtășit tehnicile lor de investigare. Steve Bernd, David Boyd, Greg Hammond, Peter Migala și Sean Rogers, care au format restul echipei mele pentru dispozitive de supraveghere de ultimă generație. Cindy Bonnette, Jeannine Butcavage, Vincent Conlon, Mike Martinson și Bill Spiro, pentru cunoștințele lor în industria bancară. Noel Hillman și Dan Gitner, pentru sfaturile juridice. Cary Lubetsky, Eric Meier și Roger White, care mi-au făcut din nou cunoștință cu orașul meu

natal; Sue Cocking, Greg Cohen, Jon Constine, Tom Deardorff, Edna Farley, Michele şi Tom Heidenberger, Karen Kutger, Ray McAllister, Ken Robson, Sharon Silva-Lamberson, Joao Morgado, Debra Roberts, Sheryl Sandberg, Tom Shaw şi tatăl meu, pentru că au trecut în revistă cu mine toate detaliile. Rob Weisbach, pentru că a fost primul care a spus „da" acestei lucrări. Fiecăruia dintre prietenii mei de gen masculin (vă ştiţi – dacă ai zâmbit, înseamnă că te numeri printre ei), pentru că sunt fraţii care trăiesc în această carte. Şi, ca întotdeauna, familiei şi prietenilor mei, ale căror nume se află scrise pe aceste pagini.

În cele din urmă, aş vrea să mulţumesc familiei mele de la Warner Books: Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Karen Torres, Martha Otis, Chris Barba, cea mai sârguincioasă echipă de vânzări din toată branşa şi tuturor celorlalţi oameni uimitor de cumsecade care m-au făcut mereu să mă simt ca acasă la sediul lor. Mulţumiri sincere şi o îmbrăţişare puternică şi pentru Jamie Raab, pentru munca ei minuţioasă de editare, entuziasmul ei imens şi pentru că a fost mereu de partea noastră. Jamie, nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru că ne-ai primit în familie. De asemenea, aş vrea să-i adresez o mie de mulţumiri redactorului meu, Rob McMahon, care face toate treburile grele. Rob este, pur şi simplu, un prinţ printre oameni. Activitatea sa editorială este la fel de sinceră ca şi purtarea lui, iar sugestiile sale mă fac mereu să mă depăşesc. Mulţumesc, Rob, pentru prietenia şi, cel mai important, pentru încrederea ta.

La început, părea infracțiunea perfectă prin simplitatea sa; apoi însă lucrurile au luat o întorsătură periculoasă.

Charlie și Oliver Caruso sunt doi frați care lucrează la Greene & Greene, o bancă privată atât de exclusivistă, încât trebuie să ai minimum două milioane de dolari pentru a te număra printre clienții ei. Dar când ușa către succes li se închide brusc în față, se ivește o ocazie imposibil de ignorat: trei milioane de dolari, într-un cont abandonat. Nimeni nu știe că există și, chiar mai mult de atât, nu aparține nimănui.

Pare ocazia ideală, iar pentru Charlie și Oliver, reprezintă modul de a scăpa de datorii și de a începe o viață nouă. Tot ce trebuie să facă este să ia banii. Dar, când o fac, își dau seama că au pus mâna pe ceva mai mult decât niște simpli bani. Până să se dezmeticească, un prieten de-al lor e omorât – iar banca, Serviciul Secret și un detectiv particular pornesc pe urmele lor. Ce sfori invizibile erau legate de acel cont? Cum își vor dovedi cei doi nevinovăția? Și de ce încearcă cei de la Serviciul Secret să îi omoare? Charlie și Oliver vor descoperi curând că nu este așa de simplu să te numeri printre milionari.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-54-0156-6

9 789735 401566

www.rao.ro
www.raobooks.com